CARTEA A ȘASEA DIN CAPTIVANTA SERIE

STAR WARS®

X - W I N G

PUMNUL DE FIER

AARON ALLSTON

STAR WARS

SERIA X-INTERCEPTOR
PUMNUL DE FIER

Traducere făcută de *Sebastian C.*
şi *Dumitrescu Cristian*

Aaron Allston
[X-Wing] – 06 – Iron Fist
1998

Aaron Allston

Aaron Allston (8 decembrie 1960 - 27 februarie 2014) a fost autorul a treisprezece romane Star Wars şi a mai multor povestiri scurte. Repertoriul său a inclus trilogia *Wraith Squadron*, X-*Wing: Starfighters of Adumar*, duologia *Enemy Lines*, trei din cele nouă cărți ale seriei *Star Wars: Legacy of the Force*, urmate de trei din cele nouă cărți ale seriei *Fate of the Jedi*, şi a revenit la scrierea aventurilor *Wraith Squadron* cu *X-Wing: Mercy Kill*. A scris, de asemenea, povestiri scurte din seria *Războiul Clonelor*: *The Pengalan Tradeoff* şi *League of Spies*. S-a stins din viață la 27 februarie 2014.

DRAMATIS PERSONAE

MEMBRII *ESCADRILEI SPECTRU*
Comandantul Wedge Antilles – *Lider*, *Unu* – bărbat uman de pe Corellia
Locotenentul Wes Janson – *Trei* – bărbat uman de pe Taanab
Locotenentul Myn Donos – *Nouă* – bărbat uman de pe Corellia
Locotenentul Garik *Face*[1] Loran – *Opt* – bărbat uman de pe Pantolomin
Locotenentul Kell Tainer – *Cinci* – bărbat uman de pe Sluis Van
Hohass *Runt*[2] Ekwesh – *Şase* – mascul Thakwaash de pe Thakwaa
Ton Phanan – *Şapte* – bărbat uman de pe Rudrig
Voort *Piggy*[3] saBinring – *Doisprezece* – mascul Gamorrean de pe Gamorr
Tyria Sarkin – *Unsprezece* – femeie umană de pe Toprawa
Castin Donn – *Doi* – bărbat uman de pe Coruscant
Shalla Nelprin – *Zece* – femeie umană de pe Ingo
Dia Passik – *Patru* – femelă Twi'lek de pe Ryloth
Lara Notsil – *Treisprezece* – femeie umană de pe Aldivy

PERSONALUL DE SPRIJIN AL *ESCADRILEI SPECTRU*
Cubber Daine – bărbat uman de pe Corellia, mecanic de echipă
Chunky[4] – unitatea R5 a Tyriei
Gate[5] – unitatea R5-G8 a lui Wedge
Squeaky[6] – unitatea 3PO, intendentul escadrilei
Tonin – unitatea R2 a Larei
Vape[7] – unitatea R2 a lui *Face*

ARMATA NOII REPUBLICI
Colonelul Atton Repness – bărbat uman de pe Commenor
Căpitanul Onoma – mascul Mon Calamari de pe Mon Calamari
Căpitanul Valton – bărbat uman de pe Tatooine

FORȚELE LUI ZSINJ
Lordul Războinic Zsinj – bărbat uman de pe Fondor
Generalul Melvar – bărbat uman de pe Kuat
Căpitanul Todrin Rossik – bărbat uman de pe Coruscant
Căpitanul Vellar – bărbat uman
Căpitanul Netbers – bărbat uman
Căpitanul Raslan – bărbat uman
Locotenentul Bradan – femeie umană

[1] Face – față.
[2] Runt – pitic, pipernicit.
[3] Piggy – porc, purceluş.
[4] Chunky – bucată, bucățică.
[5] Gate – gate şi G8 sună la fel în limba engleză.
[6] Squeaky – scârțâit, scârțâilă.
[7] Vape – vapor, vaporizator.

PIRAȚII *LILIECII-ŞOIM*

Generalul Kargin – bărbat uman
Căpitanul Seku – femelă Twi'lek de pe Ryloth
Locotenentul Dissek – bărbat uman de pe Alderaan
Locotenentul Kettch – *mascul Ewok de pe Endor*
Qatya Nassin – femeie umană
Morrt – *bărbat uman*

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Nu pretindea că este complet uman. Probabil că se născuse om, dar acum, membrele mecanice – proteze evidente, fără niciun fel de acoperire asemănătoare pielii care să le ascundă natura artificială – îi înlocuiau brațul drept şi ambele picioare, iar porțiunea din dreapta-sus a capului său chel era o suprafață metalică strălucitoare cu o interfață standard de computer.

Nici nu pretindea că este prietenos. Se apropie de membrii *Escadrilei Spectru* în timp ce aceştia stăteau înghesuiți la masa lor şi, fără să amenințe sau să comenteze, smulse o sticlă de vin de la masa alăturată şi o trânti în capul lui *Runt* Ekwesh.

Sticla nu se sparse. Provocă un sunet muzical şi vărsă puțin vin din gâtul deschis, timp în care *Runt*, extraterestrul cu blană şi fața lungă cu dinți mari, se prăbuşi pe scaun, cu ochii dați peste cap. Mare parte din membrii *Escadrilei Spectru* rămaseră țintuiți pe loc – cu nouă piloți înghesuiți într-o lojă circulară concepută pentru cinci, nu aveau prea mult loc să se mişte. Dar Kell Tainer, aşezat la capătul opus al cercului față de *Runt*, se ridică în grabă în picioare.

În loc să se arunce spre atacatorul colegului său de echipă, în loc să se năpustească cu pumnul strâns pentru a-l lovi pe bărbat, alunecă în lateral spre ținta sa, apoi îi aplică o lovitură din lateral care îl prinse pe cyborg sub bărbie care îl ridică de pe picioare, trântindu-l pe podeaua barului.

Majoritatea membrilor escadrilei se strecură afară din lojă în urma lui Kell. Ceilalți clienți ai barului, umani şi nu numai, se ridicară şi ei, expresiile lor sugerând că nu ştiau dacă să se alăture sau nu acelei forme tradiționale de divertisment în bar. Comandantul Wedge Antilles, liderul escadrilei, rămase pe loc. Se întoarse spre medicul Ton Phanan – bărbatul cu maniere sarcastice, cu barba şi mustața bine tunse şi cu placa protetică pe partea stângă a capului.

— Cum se simte?

Phanan clătină din cap în timp ce-şi mişca delicat degetele pe craniul lui *Runt*.

— Nu cred că a crăpat ceva. Probabil că este doar o contuzie. Ştiai că are un cap tare.

Cyborgul se ridicase acum. El şi Kell formau un contrast ciudat. Cyborgul arăta de parcă ar fi fost victima unei ciocniri fatale dintre un *skimmer* şi un pieton, ale cărui piese rămase fuseseră asamblate de un mecanic nebun, în timp ce Kell, cu ochii săi albaştri clasici şi trăsăturile sculptate, cu înălțimea sa impozantă şi cu o condiție fizică evidentă, arăta ca un holoposter pentru recrutare militară. Dar

zâmbetele lor erau identice: lipsite de umor, reci, amenințătoare. Cyborgul se întinse până la loja alăturată, trecând pe lângă clienții barului care țipau şi se fereau, şi smulse cu mâna masa înşurubată în podea. O trase spre spate, apoi o azvârli mai repede decât ar fi reuşit orice om, însă Kell se feri de ea, se rostogoli pe sub masă, se ridică în picioare la doar o palmă distanță de cyborg şi înfipse una-două-trei lovituri în burta atacatorului său. Cyborgul se clătină pe spate şi Kell se năpusti în față cu un picior, lovind masa cu o lejeritate care făcea ca mişcarea să pară întâmplătoare.

Ceilalți clienți ai barului păreau să fi ajuns la un consens. Rămaseră deoparte şi începură să parieze. Wedge aprobă din cap în legătură cu înțelepciunea acelei alegeri. Deşi *Spectrele* erau îmbrăcați în haine civile, era evident că erau într-o condiție bună şi, din câte ştiau clienții, Kell ar putea fi doar un personaj tipic pentru abilitățile lui de luptă şi nu unul dintre cei mai buni luptători corp la corp.

Piggy, pilotul Gamorrean, se sprijini de masa *Spectrelor* pentru a urmări desfăşurarea confruntării – în măsura în care norul semipermanent de fum care plutea la nivelul pieptului şi deasupra îi permitea să vadă ceva. Se uită peste umăr la *Runt*.

— Este rănit?

Vocea lui ieşi atât sub formă de mormăieli de neînțeles, cât şi de cuvinte electronice, acestea din urmă fiind emise de un difuzor aproape invizibil implantat în gât.

— Toată lumea întreabă asta, se plânse Phanan. Terminând cu examinarea craniului lui *Runt*, acum lumina cu o mică lanternă ochii rănitului, unul câte unul. Nimeni nu spune niciodată: *Ce mizerie! Sper ca doctorul nu este afectat emoțional de faptul că trebuie să se ocupe de asta*. Îşi revine. Probabil că va fi amețit câteva zile. Trebuie să caut informații despre modul în care tratează specia lui contuziile.

Următorul pumn al cyborgului, a doua parte a unei combinații iscusite de unu-doi, lovi secțiunea mediană a lui Kell. Omul mare se răsuci în timp ce era lovit, diminuând astfel puterea pumnului, şi se folosi de acea răsucire pentru a adăuga forță ripostei sale, cu o lovitură rapidă. Cyborgul o încasă în stern şi se clătină înapoi, părând revoltat. Kell se aplecă, ținându-şi stomacul unde fusese lovit, apoi se îndreptă, în mod evident îndurerat.

Apoi barul se umplu de uniforme – un şuvoi de bărbați şi femei care se revărsau pe intrarea principală, îmbrăcați în ținuta distinctivă a poliției militare a Noii Republici.

Wedge oftă.

— La cât de departe suntem de suprafață, au ajuns destul de repede.

Phanan ținu sub nasul lat şi plat al lui *Runt* o mică fiolă de culoare trandafirie plină de lichid. Nările non-umanului se umflară şi el tresări, încercând din reflex să se îndepărteze de miros.

— Uşurel, *Runt*, spuse Phanan. Suntem pe cale să mergem undeva unde te poți relaxa pentru câteva ore. În compania unor oameni fermecători, pun pariu.

Wedge rânji.

* * *

Poliția militară îi conduse afară din barul plin de fum în atmosfera ceva mai puțin sufocantă de la nivelul străzii Coruscantului. Ploua, sub forma unei pulverizări

constante de lichid care părea a fi trei sferturi apă de ploaie şi un sfert lubrifiant de vehicule. Wedge privi în sus, încercând să zărească vreo pată îndepărtată de culoare care să reprezinte cerul Coruscantului, dar tot ce putu vedea au fost laturile clădirilor asemănătoare unor stânci care se înălțau la infinit. Copertinele, străzile înalte, podurile dintre zgârie-nori şi alte obstacole blocau orice urmă de nori mult deasupra, dar totuşi ploaia continua să cadă, mare parte din ea probabil scurgându-se de pe streşinile de ploaie, gurile de aerisire şi coşurile de fum aflate mult mai sus.

Tyria Sarkin, femeia blondă, zveltă, cu coadă de cal, făcu o grimasă.

— Ar fi frumos să fim repartizați pe o lume curată data viitoare, spuse ea.

Apoi îi văzu pe polițiştii militari făcând semne spre *skimmerul* care aştepta, un model cu laturi plate, fără hublouri, folosit pentru transportul prizonierilor, şi îi urmă cu bunăvoință pe ceilalți *Spectre* în acea direcție. Phanan, care îl susținea pe *Runt* încă amețit, veni în spatele ei, iar Wedge şi cyborgul care provocase toate problemele veneau din urmă.

În față, *Face* Loran, actorul cândva chipeş, al cărui chip era acum brăzdat de o cicatrice lividă de la obrazul stâng până la fruntea dreaptă, observă plăcuța cu numele celui mai apropiat membru al poliției militare.

— Thioro, spuse el. Este un nume Corellian, nu-i aşa?

Ofițerul încuviință din cap.

— Sunt de pe Corellia. Născut şi crescut acolo.

Face se întoarse spre Wedge şi zâmbi.

— Ah. Exact ca şi comitetul de primire de pe M2398, nu-i aşa, Comandante?

Wedge reuşi să nu devină crispat. *Comitetul de primire* de pe luna celei de-a treia planete a Sistemului M2398 nu fusese format din Corellieni. Fusese, de fapt, o capcană, o invitație de a ateriza care s-a dovedit a fi o ambuscadă fatală.

Wedge aprobă din cap.

— Exact aşa, *Face*. Şi exact ca atunci, sunt camaradul tău.

Wedge văzu schimbul de mici ocheade întâmplătoare între *Spectre* şi ştiu că tocmai deveniseră cu toții alerți şi pregătiți – cu excepția, poate, a lui *Runt* cel amețit.

Face nu fusese camaradul lui Wedge în acea luptă, dar acum ştia că Wedge îi aştepta manevra. Merse un pic mai repede printre rândurile *Spectrelor*, până când ajunse în fața şirului dublu de prizonieri, imediat în spatele primei perechi de polițişti militari. Ajunse în spatele *skimmerului* de prizonieri, dădu din cap la gestul lor de a urca la bord – şi lovi, trântindu-şi pumnul în gâtul unui polițist militar, apoi sări asupra celuilalt. Wedge îl văzu pe Kell lovind aproape instantaneu, lovitura sa în lateral atingând partea laterală a genunchiului gardianului său – şi văzu cum articulația respectivă se îndoaie în lateral, într-o direcție spre care nu ar fi trebuit să se îndrepte niciodată. Gardianul țipă şi căzu. Fără să aibă timp să privească desfăşurarea evenimentelor – Wedge auzi pistoale blaster răzuind pielea tocurilor în urma lui. Îl apucă pe cyborg şi se roti, trăgându-l pe agresorul speriat în direcția în care se afla între el şi gărzi. Gărzile deschiseră focul, iar proiectilele lor se îndreptară spre pieptul cyborgului, carbonizându-l. Aburul şi mirosul de carne arsă se ridicară din rană. Wedge îl împinse pe cyborgul rănit mortal spre gărzi, continuând să împingă, doborându-i – şi văzu blasterul unuia dintre polițişti alunecând pe duracreta trotuarului. Se aruncă după el.

Se auziră zgomote pe care le cunoştea bine: sunetul pe care *Piggy* Gamorreanul îl făcea ori de câte ori lovea pe cineva la antrenament, urmat de zgomotul imposibil

de puternic pe care pumnul lui îl producea întotdeauna când lovea. Două focuri de blaster în succesiune rapidă. Un urlet din partea lui *Runt*. Omul cu piciorul rupt încă ţipa. Ţipetele trecătorilor şi zgomotul picioarelor lor care se retrăgeau din zona periculoasă. Wedge apucă blasterul, se roti, trase un foc rapid care îl nimeri în gât pe celălalt gardian, care acum se ridica, şi îl aruncă înapoi pe duracreta murdară. Asta îi oferi lui Wedge o perspectivă clară asupra câmpului de luptă improvizat, cu *Spectrele* care se luptau cu poliţiştii militari.

— Nimeni nu mişcă!

Era Ton Phanan, miraculos de nevătămat, ţinând în mână puşca blaster deţinută anterior de unul dintre răpitorii lor – acel om, după cum văzu Wedge, se îndepărta clătinându-se, cu ochii sticloşi, cu mâinile strângându-şi propriul gât, încercând zadarnic să oprească valul de sânge care i se prelingea printre şi în jurul degetelor. Poliţiştii militari se opriră, văzură arma îndreptată spre ei... şi, rând pe rând, se relaxară pentru a lăsa armele jos sau încetară să mai lupte cu *Spectrele*.

* * *

Face Loran, a cărui voce avea un ton rezonabil şi despre care Wedge ştia că era forţat, răspunse:

— Nu păşea ca un Corellian.

Se aflau într-o sală de şedinţe din sediul Comandamentului Navelor de Luptă, o încăpere pe atât de albă şi curată pe cât fuseseră de murdare barul şi strada. Un Colonel pe care Wedge nu-l cunoştea conducea interogatoriul, însă Amiralul Ackbar, Comandantul-şef al operaţiunilor militare ale Noii Republici, era de asemenea aşezat la masa interogatorilor. Deşi Ackbar era Mon Calamari, o specie cu trăsături masive, cauciucate, care părea mai degrabă asemănătoare cu peştii decât cu oamenii, era o prezenţă prietenoasă în opinia lui Wedge.

— Asta nu este o justificare suficientă pentru a ataca pe cineva care are acreditările corespunzătoare, spuse Colonelul.

Face încremeni.

— Cu tot respectul, domnule, ba este atunci când am dreptate.

— Nu fi absurd. Nu poţi clasifica lumea de origine a unui om doar privindu-l.

— Ba pot, domnule.

Colonelul, un bărbat de vârstă mijlocie cu faţa brăzdată ca urmare a prea multor ani de război împotriva Imperiului, păru că se îndoieşte. Dar apoi, fără să vorbească, se ridică în picioare, se dădu înapoi de la masă şi apoi merse înainte şi înapoi o jumătate de duzină de paşi.

— Este greu de spus, spuse *Face*. Dacă aveaţi vreo manieră de mers distinctivă pentru lumea dumneavoastră natală, aţi reuşit să o ştergeţi cu tot antrenamentul ăla militar. De pe Vogel 7, dacă nu mă înşel. Aş spune că aţi fost rănit la un moment dat în trecut şi a trebuit să învăţaţi să mergeţi din nou – sau poate că a fost o desfigurare la naştere, corectată prin operaţie? Nu-mi dau seama cu adevărat.

Colonelul îşi reluă locul. Surpriza era evidentă pe chipul său.

— Corect în ambele privinţe. Cum ai făcut asta?

— Ei bine, am fost actor. Pe lângă asta, sunt antrenat să recunosc, să analizez şi să îmi însuşesc manierele fizice – la fel cum sunt antrenat şi cu privire la manierele vocale şi o duzină de alte lucruri. Mai important, am trăit mai mulţi ani pe

Lorrd, de unde este originară familia mea. Lorrdienii au inventat practic arta comunicării conştiente prin limbajul corpului.

Ackbar vorbi în cele din urmă, vocea lui fiind un bolborosit nu tocmai uman.

— Trebuie să recunoaşteţi, domnule Colonel, că Locotenentul Loran e capabil să recunoască dacă manierele fizice ale cuiva nu se potrivesc cu planeta de origine pe care o pretinde?

Colonelul reflectă.

— Ei bine, este puţin probabil pentru un eşantion statistic, dar aş spune că demonstrează o abilitate considerabilă în această privinţă.

— Între asta, spuse *Face*, şi rapiditatea cu care poliţiştii militari au ajuns la bar – care, vă reamintesc, este aproape la nivelul solului şi nu e un loc în care cadrele militare inteligente ale Noii Republici se află de obicei prin preajmă – am ajuns la concluzia că a fost o înşelăciune. Cyborgul a fost trimis acolo pentru a provoca probleme şi pentru a face ca o simplă arestare de către poliţia militară să pară legitimă; mulţi piloţi au fost trimişi la închisoare exact în acelaşi fel în timp ce se aflau în permisie.

Colonelul îi ignoră declaraţia şi se întoarse spre Phanan.

— Aţi dezamorsat situaţia punându-l la pământ pe unul dintre poliţiştii militari fictivi şi confiscându-i arma.

Wedge îl văzu pe Phanan chinuindu-se să dea un răspuns – probabil ceva în sensul că acel Colonel era capabil să recunoască fapte simple atunci când acestea se desfăşurau sub nasul lui – dar se stăpâni.

— Da, domnule, se rezumă Phanan să spună.

— Omul acela a murit. Traheea tăiată, carotida tăiată. Cu toate astea, Comandantul, aici de faţă, spune că poliţiştii militari v-au dezarmat înainte să vă conducă afară din bar. Cum aţi procedat?

— O armă de rezervă, domnule. Un bisturiu laser. Greu de distins de un instrument de scris fără o inspecţie atentă… Şi de aproape, e destul de eficient.

— Aşa aş spune şi eu. Ai predat acea armă gărzilor noastre înainte să vii în faţa mea?

— Ce armă, domnule?

— Bisturiul laser.

— Nu e o armă, domnule. E un instrument medical. Nu mi s-a cerut să-mi predau nici bandajele, tratamentele bacta, tranchilizantele sau spray-urile dezinfectante, dar pot ucide un om cu oricare dintre ele, în circumstanţele potrivite.

Colonelul se uită la Wedge cu o privire împietrită pe care Wedge o cunoştea bine din propria-i oglindă – omul se întreba: *Ce fel de unitate aţi adunat aici?*

Wedge ridică pur şi simplu din umeri, iar Colonelul îşi închise datapadul.

— În regulă. În aşteptarea rezultatelor unei investigaţii suplimentare în această chestiune, vă voi elibera escadrila.

— Mulţumesc, domnule, spuse Wedge,

— Cum se simt membrii răniţi ai escadrilei? Ekwesh, parcă, şi Janson?

— Amândoi sunt la infirmerie, zise Wedge. *Runt* Ekwesh are o uşoară comoţie cerebrală şi e complet jenat că a fost doborât şi ţinut departe de luptă. Locotenentul Janson s-a ales cu o rană de blaster în zona coastelor; i s-a pus un plasture bacta şi va fi apt de serviciu într-o zi sau două.

Colonelul se ridică; Wedge şi subordonaţii săi îi urmară exemplul.

— Le urez mult noroc să se întoarcă la datorie cât mai curând posibil, spuse

Colonelul.

Acesta lăsă nespus faptul evident că prefera în mod clar ca ei să se confrunte cu trupele de şoc Imperiale şi cu forțele Lordului Războinic decât cu civilii de pe Coruscant. După un schimb de saluturi, plecă.

Amiralul Ackbar se apropie.

— Înainte să pleci... Ce părere ai despre această chestiune?

— Aş prefera să văd ce vor obține oamenii Generalului Cracken de la supraviețuitori, spuse Wedge, dar bănuiesc că este vorba de Zsinj. L-am rănit destul de rău când am distrus *Implacabilul.*

Acea navă, un Distrugător Imperial, aparținuse Amiralului Apwar Trigit, un subordonat al Lordului Războinic Zsinj, care era acum inamicul principal şi ținta Noii Republici.

— A dat dovadă de o tendință răzbunătoare în trecut şi are destule informații şi contacte pentru a pregăti o capcană ca aceasta care să pară plauzibilă. Aş spune că şi-a dat seama cine este *Escadrila Spectru* şi a decis să ne facă să plătim.

Ackbar aprobă din cap.

— Asta este şi concluzia mea. Voi lăsa problema protecției subordonaților tăi în seama ta, Comandante Antilles. Sunt sigur că eşti în măsură să decizi dacă îți vei încheia concediul sau dacă te vei întoarce la datorie şi în limitele mai sigure ale cazărmilor şi facilităților Comandamentului Navelor de Luptă. Însă am ordine pentru tine. Bătu cu palma peste datapadul din buzunar. Le-am transmis pe datapadul tău. Cred că le vei găsi pe plac; acestea joacă în favoarea... cum să spun... puterii de improvizație ale noii tale escadrile.

Wedge zâmbi.

— Acele puteri de improvizație încep să-mi facă părul cărunt, domnule Amiral. Dar vă mulțumesc în ciuda acestui fapt. Lăsă zâmbetul să i se estompeze. Sper că nu sunt obraznic, domnule, dar mă întrebam dacă ați auzit ceva despre Fel.

Ackbar scoase datapadul şi tastă pe el. Wedge se întrebă dacă Amiralul chiar accesa date sau dacă era o tactică de amânare, un moment care să-i dea timp să pregătească un răspuns. Baronul Soontir Fel fusese cel mai bun pilot de luptă al Imperiului în anii de după moartea lui Vader. Lider al *Grupului Imperial 181 de Vânători de Elită*, acesta dăduse bătăi de cap *Escadrilei Vagabond* în anumite ocazii şi fusese o armă letală folosită împotriva Noii Republici în multe misiuni. Mai târziu, se aliase cu Noua Republică şi chiar făcuse parte din *Escadrila Vagabond.* Ceea ce nu era la fel de cunoscut era faptul că sora lui Wedge, Syal, era soția lui Fel. Sau că atât Fel cât şi Syal dispăruseră cu ani în urmă.

Teoretic, *Grupul 181* se afla acum sub comanda unui alt ofițer Imperial, în slujba coaliției de Moffi şi ofițeri militari care acționa acum ca moştenitor neoficial al domniei a ceea ce mai rămăsese din Imperiu. Iar acest lucru făcea ca reapariția bruscă şi recentă a lui Fel, comandând o parte din *Grupul 181* în detaşamentul de nave de luptă de la bordul *Implacabilului,* să fie deosebit de neliniştitoare.

Fel şi mulți dintre piloții săi scăpaseră de soarta *Implacabilului,* iar locația lor era acum necunoscută Noii Republici... dar Wedge bănuia că Fel avea să fie găsit servindu-l pe Lordul Războinic Zsinj.

Ackbar întâlni din nou privirea lui Wedge şi clătină din cap.

— Nu avem nicio veste despre vreo cooperare oficială între Zsinj şi rămăşițele Imperiului. Nicio idee despre motivul pentru care Imperiul i-ar împrumuta *Grupul*

181 Lordului Războinic. Nicio veste despre Fel, despre detaliile întoarcerii sale… sau despre familia sa. Îmi pare rău. Te voi anunța dacă numele lui va ajunge pe biroul meu.

— Vă mulțumesc, domnule. Apreciez asta.

* * *

În hangarul alocat temporar navelor *Escadrilei Spectru* – şapte nave de luptă X-interceptor deteriorate, două nave de luptă TIE capturate, cu cicatrice de luptă, şi o navetă de clasă *Lambda* cu aspect relativ îngrijit – explicară decizia Colonelului *Spectrelor* care nu fuseseră chemați pentru a doua etapă a interogatoriului.

— Urăsc să spun asta, spuse Wedge, dar permisia este efectiv anulată. Vreau voluntari care să acționeze ca paznici pentru *Runt* şi Wes până când vor fi eliberați. Vreau ca cineva să fie aici în permanență cu navele noastre până când ne ridicăm pentru următoarea misiune şi vreau ca toată lumea să stea cu ochii în patru atât în spate, cât şi în față. Ați înțeles?

Spectrele aprobară din cap.

— Voi întocmi o listă de permanență, spuse *Face*.

— De ce tu? întrebă Kell.

Face îi zâmbi uriaşului.

— Pentru că Janson nu este aici ca să o facă. Pentru că am fost promovat cu două minute înaintea ta, aşa că am un rang mai mare decât tine. Vino la mine în câteva minute şi voi avea misiunile pregătite pentru a le transmite.

În timp ce *Spectrele* plecau pe drumuri separate, Phanan îşi aruncă brațul peste umărul lui Kell, apoi se uită la Tyria.

— Tyria, dacă vrei să ne scuzi un moment, am câteva cuvinte de vorbit în particular cu prietenul tău jucăuş…

Ea îl privi cu o sprânceană.

— Prietenul meu *ce*?

Kell se îndreptă, făcând ca brațul bărbatului mai scund să alunece de pe el, şi se holbă.

— Prietenul ei *ce*?

— Ce am spus? Phanan ridică din umeri. Câteva momente.

Ea ridică din umeri şi se duse la X-interceptorul ei.

— Ai reținut numele Colonelului? întrebă Phanan.

Sprâncenele lui Kell se remodelară din iritare în confuzie.

— Nu cred că l-a menționat Comandantul Antilles.

— Repness.

Kell aruncă o privire spre Tyria, dar aceasta deschisese unul dintre capacele motorului navei de vânătoare şi era atentă la maşinăria dinăuntru.

— Acesta este numele instructorului care a încercat să o convingă să fure un X-interceptor. Înainte să se alăture *Spectrelor*.

— Este chiar el. L-am verificat în timp ce ne întorceam de la interogatoriu. Încă antrenează piloți, aici pe Coruscant, deşi urmează să fie repartizat pe fregata de antrenament *Tedevium*. Mai are şi alte sarcini, în mare parte chestii de voluntariat de profil înalt, lucru neobişnuit pentru un ofițer ambițios. Azi a fost ofițerul de zi în cadrul bazei secundare de care aparține poliția militară, motiv pentru care ne-a

interogat cu privire la incident.

Kell respiră adânc. Atton Repness era un instructor care se ocupa de cursanții piloți ai Noii Republici care erau pe punctul de a părăsi programul de pregătire. Avea reputația de a fi bun la recuperarea piloților considerați imposibil de a fi recuperați. Dar Kell şi Phanan ştiau că el modificase în secret notele slabe ale Tyriei pentru a le face promovabile, apoi încercase să o *înroleze* într-un efort de a fura un X-interceptor şi se folosise de dezvăluirea falsificării notelor pentru a o şantaja şi a o face să păstreze tăcerea.

— Nu l-ai fi menționat dacă nu aveai deja un plan, spuse Kell.

Vocea lui era dură, iar Phanan zâmbi.

— Asta îmi place să aud. Recunoaşterea intelectului meu superior împreună cu dorința de a răni foarte tare pe cineva. Este o zi bună pentru mine. Da, am un plan. Ştim o singură şi unică tactică pe care a folosit-o el. A abordat o candidată la postul de pilot aflată în dificultate, femeie, atractivă – nu ştim dacă aceste caracteristici sunt importante pentru gândirea lui, dar hai să punem un skifter[8] în joc şi să ne asigurăm – pentru a o ajuta în două moduri. Antrenament suplimentar pentru câştiguri legitime în punctajele ei şi trucarea notelor pentru a se asigura că a trecut… şi pentru a se asigura că îi era datoare sau că putea fi şantajată să tacă. Dacă aruncăm nişte momeală în fața lui, poate că va muşca din ea.

— Momeală. Kell se încruntă şi se sprijini de aripa de atac a celui mai apropiat X-interceptor. Phanan, nu ştiu ce părere ai tu, dar eu nu am avut suficient timp să îmi fac destui prieteni şi cunoştințe încât să pocnesc din degete şi să găsesc pe cineva cu calitățile despre care vorbeşti.

— Ah, dar tu nu ai intelectul meu superior, nu-i aşa?

— Încă o mențiune despre intelectul tău superior şi voi face să fie necesară instalarea unui nou creier care să fie numai mecanic.

Phanan se aplecă mai aproape, nefiind deranjat sau ignorând amenințarea.

— Când am fost internat în spitalul de pe Borleias, pacientul din camera alăturată era o femeie. O femeie frumoasă. O supraviețuitoare de pe *Implacabilul.*

— Deci acum e prizonieră militară? Ton, nu putem să o scoatem din închisoare pentru planul tău…

— Nu mai e prizonieră. A fost prizonieră la bordul *Implacabilului.* Amanta Amiralului Trigit… o amantă fără voia ei. A fost răpită de pe o colonie planetară pe care Trigit a bombardat-o până a transformat-o în nisip, a fost ținută drogată… poți ghici restul.

Kell făcu o grimasă.

— A avut o mulțime de lucruri de spus Serviciului de Informații al Noii Republici despre Trigit şi metodele sale. O tânără foarte perspicace şi inteligentă. Ca să nu mai vorbim de frumusețe.

— Ai menționat deja că este frumoasă.

— Da, dar îmi place de ea. Am auzit că a fost transferată pe Coruscant pentru a fi interogată în continuare. Dacă o putem găsi şi o putem convinge să ne ajute…

— Am putea să o sponsorizăm pentru antrenamentul de pilot şi să-l prindem pe Colonelul Repness cu aceeaşi tactică patetică. Kell se uită din nou la Tyria. Mă bag în joc.

— Bine. Să văd dacă o pot găsi – Lara Notsil este numele ei – şi apoi să văd

[8] Skifter – mijloc de a trişa la jocul de sabacc.

dacă *Face* ne va ține departe de lista de serviciu suficient de mult timp pentru a reuşi să vorbesc cu ea.

— Şi dacă nu o va face?

— Îl voi pune la curent cu planul. Anticipând obiecțiile lui Kell, Phanan se grăbi să continue: Nu o voi menționa pe Tyria pe nume. O pot ține departe de povestea asta.

— Ei bine... în regulă. Hai s-o ținem departe de această parte a poveştii.

— S-a făcut.

* * *

O zi mai târziu, se reuniră din nou în acelaşi hangar, toate *Spectrele* şi restul personalului. *Face* îi privi cu interes pe noii veniți. Cel mai înalt dintre ei era un bărbat uman, având pe cap o grămadă dezordonată de păr de culoarea paiului. Următoarea era o femeie cu pielea închisă la culoare, cu ochi mari şi alerți, cu o perlă roşie legată de o şuviță de păr de pe frunte şi cu un zâmbet larg care sugera că, în fiecare minut din fiecare zi, era încântată că era în viață. Ultima, şi cea mai scundă, era o femelă Twi'lek, cu trăsături uimitor de frumoase după standardele umane, dar cu privirea ei roşie şi dură, cu cozile cefalice atârnând libere în spatele ei, în loc să fie înfăşurate pe umeri după moda unui Twi'lek printre prieteni şi aliați. Toți trei purtau costumul standard portocaliu cu alb de pilot al Noii Republici.

— Sunt multe noutăți astăzi, spuse Wes Janson, uitându-se pe datapadul său.

După cum vedea *Face*, era din nou în apele lui obişnuite, trăsăturile lui veşnic tinereşti erau vesele, fără niciun semn de disconfort pe ele de la rana de la coastă.

— Cele mai multe sunt bune, iar altele rele. Veşti proaste: m-am întors. Rău pentru mine, pentru că mă bucuram de odihnă, şi rău pentru voi, pentru că dacă unii dintre voi ar fi fost un pic mai rapizi, nu aş fi fost împuşcat. Țineți minte asta când voi pregăti misiunile în următoarele săptămâni.

Zâmbi la corul de lamentări care urmă.

— *Runt*, de asemenea, e apt pentru serviciu, ceea ce probabil e deopotrivă bine şi rău, pentru că unora dintre personalitățile sale le place să lucreze, iar altora nu.

Cea mai mare particularitate mentală a speciei Thakwaash de care aparținea *Runt* – acum bine cunoscută de *Spectre* – era că majoritatea aveau personalități multiple, nu cauzate de mari traume emoționale ca la oameni, ci ca parte naturală a dezvoltării lor mentale. Fiecare dintre personalitățile lui era pricepută la o sarcină diferită, iar noile personalități aveau tendința de a se dezvolta pe măsură ce învăța.

— Avem piloți noi pentru a ne completa lista de personal.

Unul dintre piloții *Spectre* murise în bătălia purtată pe luna lumii M2398; alți doi pieriseră în bătălia care distrusese *Implacabilul*.

— Vi-l prezint pe Ofiterul de zbor Castin Donn, noul specialist în calculatoare.

Bărbatul cu părul blond dădu din cap vesel.

— Castin este originar de pe Coruscant, continuă Janson, aşa că data viitoare când vom decide să intrăm într-o capcană aici, îl vom lua cu noi pentru a ne asigura că va fi o capcană mai bună. Ofițerul de zbor Dia Passik este originară de pe Ryloth.

Femela Twi'lek dădu din cap, uitându-se la *Spectre* ca şi cum ar fi vrut să ghicească care dintre ei o va ataca primul.

— Are experiență cu o mare varietate de vehicule ale Noii Republici şi ale

Imperiului, spuse Janson. În special cu navele mai mari, şi ştie destul de multe despre organizațiile criminale – ea este o nouă resursă pentru noi în ceea ce priveşte contrabanda, comerțul cu sclavi şi operațiunile de mercenariat.

— Al treilea pilot pe care îl avem este Ofițerul de zbor Shalla Nelprin…

— Oh, nu, zise Kell, lovindu-se cu capul de fuzelajul X-interceptorului lui *Face*.

Janson păru vag amuzat.

— Ai ceva de spus, Locotenente Tainer?

Kell se opri pentru o clipă din ciocănitul navei de luptă.

— Eşti cumva rudă cu Vula Nelprin?

Zâmbetul noului *Spectru* se lărgi, făcând să apară gropițe.

— Este sora mea mai mare.

— Şi tot tatăl tău te-a antrenat şi pe tine?

— Da… deşi cred că sunt un pic mai bună decât Vula.

Kell suspină.

— Cred că v-am povestit totul despre instructoarea mea de luptă corp la corp din comandouri, cea care mă putea arunca de parcă aş fi fost o cârpă de praf fără să mă lase să o văd transpirând. Ei bine, ea este sora ei.

— Atunci n-ar trebui să te surprindă, zise Janson, că Nelprin va fi noul nostru antrenor în lupta neînarmată. Tu o faci să devină cel mai bun pilot care poate fi, iar ea te va răsplăti bătându-te până la moarte. Dar este, de asemenea, bine versată în doctrina şi tacticile Serviciilor Secrete Imperiale, ceea ce ne este de folos, deoarece Zsinj pare să fie pasionat de angajarea personalului din serviciile secrete. Wedge?

— Urați-le bun venit noilor piloți, *Spectre*, spuse Wedge. Îi vom pune pe ei, şi pe voi, imediat la treabă în noua noastră misiune. Îşi scoase datapadul dintr-un buzunar şi bătu o comandă pe tastele acestuia. Tocmai v-am transmis pe datapaduri detaliile misiunii noastre. Una care, din păcate, încă nu ne va lua de pe Coruscant. Apoi opri corul de gemete care urmă. Îmi pare rău. Dar rezultatele noastre privind această sarcină pot determina unde vom fi repartizați în continuare, aşa că fiți atenți. Eforturile noastre de a-l urmări pe Amiralul Trigit şi de a-i câştiga încrederea au fost foarte apreciate de Înaltul Comandament. Am demonstrat că avem atât îndemânarea, cât şi norocul de partea noastră. Dar acum trebuie să dovedim acest lucru dincolo de orice îndoială. Ne vom împărți în trei grupuri. Fiecare grup va trebui să-şi pună următoarele întrebări: *Ce pune la cale Zsinj? Care sunt planurile şi strategiile specifice lui?* După ce ați ajuns la un set de teorii, le vom pune la încercare. Vom merge pe teren şi vom căuta dovezi care să confirme cele mai bune teorii. Voi alege trei dintre voi să conducă aceste grupuri pe baza abilităților voastre de gândire tactică şi a priceperii de a intra în mintea duşmanilor. Wedge dădu din cap spre trei piloți, pe rând. *Runt*, tu eşti *Zsinj-Unu*. *Piggy*, tu eşti *Zsinj-Doi*. *Face*, tu eşti *Zsinj-Trei*. Alegeți-vă echipele şi rezumați-vă, pe cât posibil, la resursele de cercetare disponibile aici, la cartierul general. Întrebări?

Mâna lui Janson se ridică.

— Vom lucra cu *Escadrila Vagabond* în această privință?

Wedge încuviință din cap.

— Odată ce vom fi în afara planetei, da, dar nu în faza teoretică. *Escadrila Vagabond* a fost repartizată Generalului Solo pe *Mon Remonda* pentru a-l căuta pe Zsinj; odată ce vom fi pe teren, vom colabora cu ei în funcție de circumstanțe.

Tyria fu următoarea.

— Au aflat dacă Zsinj a fost cel care a aranjat ambuscada asupra noastră?

Wedge reuşi să schiţeze un zâmbet amar.

— Supravieţuitorii acelei mici operaţiuni au fost cât se poate de comunicativi cu privire la informaţiile lor. Dar niciunul dintre ei nu ştia pentru cine lucra, cu excepţia organizatorului, care i-a adunat ca echipă, i-a antrenat pentru acea operaţiune şi a condus misiunea. El a fost cel căruia i-a tăiat gâtul Phanan.

Phanan nu păru abătut.

— Ups.

— Anchetatorii de pe teren ai Generalului Cracken încearcă să depisteze traseul cheltuielilor şi mişcările lor; poate că asta le va da câteva piste. Nu este problema noastră. Altceva? Nu? Sunteţi liberi.

În haosul organizatoric care urmă, *Runt* îi alese ca parteneri pe Kell şi Tyria; *Face* îi luă pe Phanan şi Janson; iar *Piggy* îl alese pe Myn şi îşi completă grupul adăugându-l pe *Squeaky*, intendentul 3PO al unităţii, la lista sa. Printr-un acord tacit, fiecare dintre cele trei grupe virtuale *Zsinj* luă câte unul dintre noii membri ai escadrilei: *Runt* o luă pe Shalla, *Piggy* pe Castin, iar *Face* pe femela Twi'lek Dia.

— Şi fie ca cel mai bun *Zsinj* să câştige, spuse *Face*. Până când se va întâlni cu *Escadrila Spectru*, adică.

Capitolul 2

Gara Petothel reverifică codul pentru ultima oară, atenția ei sărind de colo-colo pe ecranele de date, apoi trimise comanda de compilare a datelor cu aspect neîngrijit în ceea ce spera să fie versiunea finală a programului ei.

O operă de artă, asta era. Avea să transfere o serie de pachete de date criptate de la terminalul ei aflat în adâncurile subterane ale planetei-oraş Coruscant către bazele de calculatoare publice, mascând datele sub forma unor arhive vechi de date contabile. Apoi, imediat ce urma spre terminalul Garei era moartă, urma să transmită datele prin HoloNetul Noii Republici, către adresele HoloNet pe care Gara le memorase cu câteva săptămâni înainte… adrese care ar fi dus în cele din urmă la pupitrul de comunicații al Lordului Războinic Zsinj.

Dacă e un om deştept, gândi ea, *şi, după toate aparențele, aşa este, în câteva săptămâni voi avea din nou un loc de muncă remunerat. Departe de cloaca asta şi departe de poliția Rebelă şi de agenții de informații...*

Tresări când se auzi o bătaie grea în uşă. *Este semnul unei conştiințe vinovate*, gândi ea, şi încercă să îşi refacă trăsăturile într-o expresie de curiozitate inocentă. Întrerupse alimentarea ecranului terminalului ei. În timp ce se ridica pentru a răspunde la uşă, se privi în oglindă pentru a se asigura că afişa rolul pe care trebuia să-l joace. Părul ei des şi pufos, blond alb, tuns foarte scurt, încă i se părea ciudat, la fel ca şi absența aluniței pe care o purtase pe obraz încă din copilărie – o aluniță pe care şi-o îndepărtase în secret când îşi pregătise această identitate. Nu, această identitate nu împărtăşea cu Gara Petothel decât o anumită delicatețe a trăsăturilor, iar părul şi machiajul erau suficient de diferite pentru ca nimeni să nu o recunoască în timpul care i-ar fi trebuit ca să plece. Deschise uşa.

Doi piloți Rebeli stăteau afară, amândoi în combinezoane acoperite cu pelerine de ploaie transparente, adecvate pentru furtunile frecvente de pe Coruscant. Unul dintre ei avea trăsături mohorâte şi o mască protetică pe jumătatea superioară stângă a feței, cu o strălucire roşie în locul unde ar fi trebuit să fie ochiul stâng.

Celălalt ar fi fost uimitor de chipeş, cu părul negru strălucitor care încadra ochi inteligenți şi activi şi trăsături potrivite pentru a creşte ritmul cardiac, dar chipul îi era marcat de o cicatrice încrețită – o zgârietură de blaster, presupuse ea – care mergea de la obrazul stâng până la fruntea dreaptă.

Îl cunoştea pe cel cu plăcuța facială şi acesta fu cel care vorbi primul.

— Lara Notsil.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Da.

Ea privi dincolo de ei, spre traficul pietonal din holul imobilului. Deşi micuța ei locuință se afla la etajul patruzeci al unei clădiri, acest hol făcea parte dintr-un acces prin tub care permitea lumii să traverseze kilometri întregi din Coruscant la acea altitudine, iar traficul era întotdeauna intens. Holul ei era un loc unde aveau loc furturi şi agresiuni, dar era şi o modalitate de a te pierde rapid în mulțime – motiv pentru care îl alesese.

Îşi întoarse atenția asupra vizitatorilor ei.

— Sunteți Locotenentul Phanan, nu-i așa? De la spitalul de pe Borleias? Vă rog, intrați înainte să înfigă cineva o vibrolamă în voi.

Se dădu înapoi și le permise să intre, apoi închise ușa împotriva fluxului neîntrerupt de persoane de afară.

— De fapt, sunt doar Ofițerul de zbor Phanan, zise vizitatorul ei. Iar deșteptul de aici este Locotenentul Garik Loran.

Ea încremeni în mijlocul strângerii de mână și îl privi atentă pe celălalt pilot. Era el, iar asta o stânjenea – felul în care se simți brusc amețită.

— Acel *Face*? Încă mai sunteți în viață?

Face îi oferi un zâmbet. Știa că era un zâmbet de actor, repetat cu grijă pentru a sugera amuzament, camaraderie și atracție, dar, în ciuda faptului că nu o păcălea, tot fu pe jumătate zdrobită de emoțiile pe care i le provoca. Se simțea ca și cum tocmai fusese invitată în intimitatea lui. Amețită mai rău ca oricând, se rezemă greoi pe scaunul terminalului.

— Da, eu sunt, spuse *Face*. Mi se întâmplă des. Și nu, povestea morții mele a fost un fel de propagandă pusă la cale de Imperiu pentru a face lumea să creadă că Alianța Rebelă era plină de persoane rele care ar fi ucis un copil actor. Acum sunt pilot.

— Evident.

Ea se chinui să se controleze. *Amintește-ți*, gândi ea. *Ești Lara Notsil acum. Fata de la ferma de pe Aldivy. Fostă prizonieră a Amiralului Trigit. Pentru asta au venit, pentru mai multe informații despre Trigit. Phanan a fost acolo, unul dintre Rebelii care a tras în Implacabilul – care a tras în mine.*

— Vă rog, luați loc. Îmi pare rău pentru mizerie – e greu să păstrezi ceva curat aici. Cum m-ați găsit?

Phanan se așeză pe marginea patului. *Face* ocupă singurul scaun rămas.

— Orice loc în care poți să mergi sau să stai fără să te lipești de toate cele, este *foarte igienic* după standardele de nivel scăzut ale Coruscantului, spuse Phanan. Credeți-mă, știm asta. În ceea ce privește găsirea dumneavoastră – am întrebat la Serviciile Secrete ale Noii Republici. Au spus că ați fost *eliberată* și că ați refuzat transportul înapoi pe planeta natală. Am făcut o căutare pe rețeaua virtuală după numele dumneavoastră și orice cerere recentă de angajare. Lucrați ca operator de informații pentru o companie de transport naval?

— Da. Plătește – arătă spre mizeria din jurul ei – pentru toate astea.

— Ce ați zice de un schimb de favoruri? O slujbă mai bună și de șansa de a trăi în condiții mai bune? spuse *Face*.

— Mi-ar plăcea asta. Ce ar trebui să fac?

— Să urmați cursurile de pregătire a piloților Noii Republici. Cursul complet al academiei.

Nu, mulțumesc. Cum mi-ar face asta rost de un bilet spre flota Lordului Războinic Zsinj? Dar trebuia să-și joace rolul.

— Asta ar fi... frumos. Dar nu se poate întâmpla.

Face îi adresă un alt zâmbet plin de încredere.

— De ce nu?

Gara injectă o notă de nostalgie în vocea ei.

— Când eram la ferma de pe Aldivy, mă gândeam la asta în fiecare zi. Să învăț să zbor. Am ajuns să mă descurc destul de bine pe *skimmerele* fermei. Am studiat

lucruri precum partea vocală şi Bazica pentru a suna mai puţin ca o fată de fermă.

— Se vede, spuse *Face*. Accentul tău aproape că a dispărut.

Dacă ai şti că m-am născut şi am fost crescută la mai puţin de o sută de kilometri de aici, ai aprecia de câtă muncă este nevoie pentru a vorbi cu acea mică urmă de accent, gândi Gara.

— Dar apoi, când a apărut *Implacabilul*, a distrus New Oldtown şi m-a luat, parcă mi-am pierdut interesul. Tot ce voiam era să văd *Implacabilul* distrus. Şi apoi, când Amiralul Trigit m-a ales pentru a-i fi – întrerupse contactul vizual, puse un plus de răceală în voce şi lăsă să-i cadă o lacrimă – amantă, tot ce mi-am dorit a fost ca el să moară. Voi aţi făcut-o. Voi l-aţi ucis. Escadrila voastră şi ceilalţi. Vă mulţumesc. Îşi modulă vocea pentru a părea că se preface nonşalantă şi că ascunde durerea. Însă cred că nu mai am nimic. Nicio ambiţie.

— Îmi pare rău să aud asta.

— În plus, de când am fost… asociată cu Amiralul Trigit, Noua Republică nu ar putea avea încredere în mine.

Ea dădu din umeri cu fatalism.

— Te-au exonerat. Nu ai fost niciodată acuzată de vreo infracţiune.

Ea aprobă din cap. Şi ce muncă fusese, în toate acele săptămâni, să genereze identitatea Larei Notsil, planificând cu grijă înainte, în cazul în care angajarea ei la Trigit nu ar fi funcţionat. Ataşarea noii ei identităţi la un eveniment real, cel al bombardamentului punitiv al lui Trigit asupra unei comunităţi de fermieri care refuzase să-l aprovizioneze. Găsirea şi modificarea puţinelor înregistrări jalnice referitoare la o fată de la fermă al cărei corp era acum pulbere carbonizată într-un câmp de cereale carbonizate de pe Aldivy, înlocuind fragmente cheie de date cu poza Garei, amprentele ei, codul ei celular. Inventând o poveste despre camerele secrete de pe *Implacabil* – atât de secrete încât alţi supravieţuitori de pe *Implacabil* ar fi putut, în mod plauzibil, să nu ştie nimic – unde Trigit îşi încarcerase *amanta involuntară* şi o întreţinea cu o dietă de *glitterstim* şi alte droguri. Ei acceptaseră totul, întregul pachet, dornici mai ales să afle detaliile scandaloase ale captivităţii ei şi ale ticăloşiei lui Trigit… minciuni pe care fusese fericită să le ofere din cauza furiei pe care o avusese faţă de acel om. Trigit fusese dispus să-şi sacrifice echipajul atunci când nu era nevoie, un echipaj care fusese eficient şi loial.

Dar toată acea identitate a Larei Notsil avea un singur scop: să o scoată din mâinile Noii Republici şi să o readucă în serviciul Imperial – sau într-un serviciu care, într-o zi, să fie recunoscut ca fiind Imperial.

Ea clătină din cap.

— Nu cred că vă pot ajuta. Apoi se încruntă. Stai. Ai menţionat *schimb de favoruri*. Ce aş putea face pentru voi?

Phanan se aplecă în faţă.

— Ah. Asta e partea complicată. Am vrea să vă chinuiţi un pic cu pregătirea dumneavoastră de pilot. Să vă clasaţi în partea de jos a grupei, uneori căzând chiar sub nivelul de îndemânare acceptabil, alteori zburând imediat deasupra. Ca într-un zbor de urmărire a terenului, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— De ce? De ce să nu dau tot ce pot?

— Pentru că ne gândim că cineva va veni la dumneavoastră, spuse Phanan, şi se va oferi să vă ajute cu instruirea, să vă îmbunătăţească punctajul… şi apoi va dori să vă folosească abilităţile de pilot într-o afacere. Un fel de operaţiune ilegală.

— Îi întindeți o cursă acelei persoane. Şi eu aş fi momeala.

Face aprobă din cap.

— Este genul de om care se foloseşte de alții, Lara. Se foloseşte de ei ca şi Amiralul Trigit. Ne-am gândit că, poate, vei fi în stare să te răzbuni pe el, aşa cum ai vrut acest lucru pentru Trigit.

Ea clătină din cap.

— Nu ar fi la fel, iar eu nu aş fi...

Şi apoi o lovi ideea, detonând în mintea ei ca o torpilă protonică. Un plan, unul simplu, unul care i-ar fi sporit valoarea în ochii Lordului Războinic Zsinj sau a oricărui ofițer Imperial căruia ar fi vrut să îi vândă serviciile. Ideea o ameți la fel de tare cum o ametise dorința ei de mult apusă, din adolescență, pentru un actor pe nume Garik Loran.

— Lara? întrebă *Face*. Te simți bine?

Ea începu să plângă. Un talent util – acela de a putea plânge la comandă; profesorii ei din Serviciile Secrete Imperiale fuseseră încântați de el.

— Nu pot s-o fac, spuse ea. Voi pierde totul.

Phanan se aplecă în față şi îi luă mâinile.

— Ce vei pierde? Ce ai putea pierde?

— Toți cei de acasă sunt morți. Tot ce mi-a rămas sunt oamenii pe care i-am întâlnit de când am fost salvată. Speram la o carieră în armată, la un post de civil. Dacă fac ce spuneți dumneavoastră, dacă trec prin antrenamentul de pilot, nu mă voi putea abține, îmi voi trezi acea veche dorință şi singurul lucru pe care îl voi dori va fi să fiu pilot. Şi apoi, dacă îi întind o capcană acestui om şi îl distrug, toată lumea de pretutindeni va spune: *Asta e Lara Notsil. Trădătoarea.* Nimeni nu mă va mai dori. Nimeni nu va mai avea încredere în mine.

— Nu e adevărat, spuse Phanan.

Dar Gara îl văzu pe *Face* cum se lăsă în spate, gândindu-se la cuvintele ei, şi ştia că el recunoştea adevărul lor.

— Este adevărat, spuse ea. Ce comandant m-ar mai lua ca pilot? Toată lumea va crede că îi spionez, iar prietenii acestei persoane pe care vreți să o *termin* vor face tot ce este nevoie pentru a mă distruge. Voi avea scoruri groaznice pentru că am făcut exact ceea ce ați vrut să fac, aşa că serviciile civile de pilotaj nu vor vrea să aibă de-a face cu mine. Se uită fix între ei, sfidătoare, lăsând lacrimile să continue să îi curgă pe față. Ştiți că este adevărat. Şi nu puteți vorbi în numele niciunei escadrile, în afară de a voastră, şi ştiți că Wedge Antilles nu m-ar lua niciodată după ce aş face ceea ce îmi cereți.

Face încă părea tulburat.

— Nu ştim asta.

— Dar nu puteți vorbi în numele lui.

— Nu, nu putem.

— Deci vreți să-mi schimb întregul viitor pentru un mic antrenament de pilotaj. Vă mulțumesc pentru ofertă. Puteți pleca.

— Aşteaptă. Acum nu mai exista niciun artificiu în vocea sau în felul de a fi al lui *Face*. Ce-ar fi dacă ți-am putea garanta că vei avea un post de pilot? Undeva unde ai fi acceptată pentru abilitățile tale, unde consecințele acestei operațiuni să te avantajeze în loc să fie în defavoarea ta?

— Unde?

— Nu ştiu încă.

Ea clătină din cap.

— Nu pot avea încredere că acel comandant va fi atât de corect pe cât crezi tu. Pur şi simplu nu pot.

— Şi dacă ar fi Wedge Antilles?

Ea îşi ţinu respiraţia. Apoi spuse:

— Tocmai aţi spus că nu puteţi vorbi în numele lui.

— Nu încă. Nu i-am pus în faţă niciun detaliu despre afacerea asta. Dar o vom face. Şi dacă va spune *da*?

Ea făcu o pauză. Ştia deja răspunsul, dar ei trebuiau să creadă că se gândea la el. În cele din urmă, spuse:

— Dacă ar fi vorba de comanda lui Wedge Antilles, fie *Escadrila Vagabond*, fie cea nouă, *Escadrila Spectru*, atunci da, aş face-o.

— O să vorbesc cu el chiar astăzi. *Face* se ridică, iar Phanan îi urmă exemplul. Te voi anunţa de îndată ce voi avea un răspuns de la el.

Ea îi dădu o mică şi curajoasă încuviinţare din cap.

După ce plecară, îşi puse ambele mâini pe gură, ca să-şi stăpânească mai bine hohotele de victorie care ameninţau să îi scape.

* * *

Când ajunseră la câţiva paşi de uşa Larei Notsil, Phanan spuse:

— Comandantul Antilles o să te facă bucăţi.

— Ştiu.

Face îşi făcu loc cu umărul prin fluxul gros de pietoni.

— O să faci munci de pedeapsă până la patruzeci de ani.

— Probabil.

— Când îi vei prezenta această idee, o să-i iasă flăcări pe gură şi o să te ardă din cap până în picioare.

— Este adevărat. Dar un lucru mă va face să îndur totul mai uşor.

— Care anume?

— Că vei fi acolo, arzând alături de mine.

Phanan făcu o grimasă.

— Eşti un prieten atât de bun.

* * *

Ofiţerul de zbor Shalla Nelprin plonjă spre sol – atât cât îi permiteau să coboare golurile tot mai mici din marea nesfârşită de clădiri de pe Coruscant. Putea vedea prin cupola navei ceaţa care ar fi trebuit să fie chipuri speriate.

Perechea de nave de luptă TIE de pe coada ei o urmărea cu agilitate, egalându-i manevra cu un minim de efort, trăgând în continuare cu laserele spre coada ei. Ea se stabiliză, înclinându-se la stânga şi la dreapta cât de mult îi permitea spaţiul îngust, în timp ce rafalele de lasere verzi se izbeau de clădiri de o parte şi de alta a ei şi de scuturile sale din spate întărite.

— Nu pot să scap de ele, *Control*, spuse ea. Sunt buni.

Se auzi vocea lui *Runt* Ekwesh.

— Shalla, de ce crezi că angajează Lordul Războinic Zsinj atât de mulți foști ofițeri de informații? *Implacabilul*, *Night Caller*, și alte nave și ofițeri despre care auzim...

Nava de luptă a Shallei tresări când o altă rafală laser se izbi de scuturile de la pupa și pătrunse până la învelișul navei. Aruncă o privire la panoul de diagnosticare. Avarii minime la înveliș și niciun indiciu de alte probleme. Momentan.

— *Control*, ai ceva cu mine? Eu mă lupt pentru viața mea aici.

— Este doar un simulator. Scorurile nu sunt înregistrate.

— *Tratează fiecare cursă de simulator ca pe una reală și rămâi în viață cât mai mult timp.* Asta spunea tatăl meu.

Coborî încă zece metri pentru a zbura pe sub o pasarelă care făcea legătura între doi zgârie-nori, mai degrabă decât prin ea. O navă de luptă TIE o imită, cealaltă se ridică și zbură peste obstacol.

— În regulă. În primul rând, erau disponibili. Ysanne Isard, șefa Serviciului de Informații, a fost ucisă în urmă cu câteva luni de *Escadrila Vagabond*. Acest lucru a dat posibilitatea fiecăruia dintre subordonații ei să aleagă. Să lucreze pentru acest Consiliu care conduce acum ceea ce a mai rămas din Imperiu, să lucreze pentru unul dintre Lorzii Războinici, să devină pirat sau să se ascundă. Stai puțin.

Mai jos și în față era o altă pasarelă închisă; dincolo de ea, imediat sub nivelul pasarelei, două clădiri se întindeau astfel încât abia dacă mai era loc între ele. Shalla plonjă din nou, se ridică imediat de sub pasarelă și se roti la nouăzeci de grade, aripile ei fiind acum îndreptate spre cer și spre pământ, pentru a se strecura în spațiul tot mai îngust dintre clădiri. La fel ca înainte, un TIE se înălță, iar celălalt o urmă îndeaproape. Dar profilul unui TIE nu era la fel de flexibil ca cel al unui X-interceptor; din cauza aripilor cu panouri solare, indiferent cum se rotea, TIE-ul avea nevoie de mai mult de șase metri de spațiu liber în orice direcție.

În acel spațiu îngust, urmăritorul ei nu îi avea. Se lovi de fanta de patru metri dintre clădiri, iar zidurile îi forfecară ambele aripi, în partea de sus și de jos. TIE-ul se prăbuși, cabina sa de pilotaj în formă de bilă ricoșând între clădiri în drumul său până la detonare.

O nouă voce – Shalla bănui că era a lui Kell Tainer – se auzi în cască.

— Bun zbor, Nelprin. A mai rămas unul.

— Mulțumesc.

Distanța dintre clădiri se lărgea. Se roti până când ajunse iar la orizontală.

— Așadar, există dintr-o dată o mulțime de agenți ai Serviciului de Informații și de nave disponibile. Asta e sursa de aprovizionare.

— Cererea este ceva mai complicată. Dosarele despre Zsinj spun că este un fel de mincinos compulsiv. Deci, de ce să angajezi oameni care sunt antrenați să vadă prin acele minciuni? Părerea mea este că nu-l deranjează. El nu minte ca să păcălească lumea – cu excepția dușmanilor săi, desigur. O face pentru a se distra. Pentru a impresiona lumea cu genialitatea lui.

Ultimul TIE rămas reîncepu să tragă asupra ei; laserele trecură pe lângă aripile de atac pentru a spulbera zidurile clădirii de dedesubt, iar scuturile de la pupa primiră mai multe lovituri. În față și deasupra erau o mulțime de *skimmere* de mare altitudine – traficul aerian care urma una dintre rutele afișate. Dar toate acele *skimmere* erau decorate cu culorile poliției de pe Coruscant.

— Hei, jucați cinstit.

Shalla se înălță în norul de *skimmere*, fulgerând chiar pe sub majoritatea dintre ele, folosindu-le ca ecran. Laserele urmăritorului ei loviră *skimmerele* din jurul ei. Câteva explodară, făcând să plouă cu şrapnel peste scuturi. Când explodă un *skimmer* din fața ei, deceleră cât de tare putu şi fu zguduită de tremurul aparatului de zbor. Folosindu-se doar pe jumătate de motoarele principale şi pe jumătate de repulsoare, se ridică prin norul de flăcări şi resturi… Şi, când se îndepărtă de acesta, văzu cealaltă navă de luptă TIE gonind în fața ei, neanticipând decelerarea ei bruscă. Acum încetinea, pregătindu-se pentru unul dintre virajele imposibil de strânse pe care le puteau face navele de luptă TIE.

Încadră TIE-ul pe ecranul ei țintire. Parantezele trecură aproape instantaneu de la galben la roşu şi trase, trimițând o torpilă protonică direct în cabina de pilotaj a navei Imperiale. Aceasta explodă într-o străfulgerare strălucitoare de lumină şi resturi. Apoi, priveliştea Shallei se roti în timp ce pierdea controlul. Văzu o parte a clădirii care se repezea spre ea, chipuri speriate prin cupolă – şi apoi totul se întunecă. Cupola se deschise deasupra ei, lăsând să pătrundă lumina.

Runt, Kell şi Tyria se aflau în apropiere, toți purtând căşti.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Shalla, lamentându-se.

Kell zâmbi.

— Ai fost lovită de un *skimmer*. Zbura orbeşte prin prima explozie şi s-a izbit de tine din lateral.

Shalla şuieră de supărare şi ieşi afară.

— Se spune că oraşul este un loc periculos.

— În rest, a fost o cursă excelentă, continuă Kell.

— Aşadar, spuse *Runt*, agenții Serviciului de Informații sunt disponibili, iar pe Zsinj nu-l deranjează că pot vedea prin unele dintre înşelătoriile sale. Ce altceva?

Shalla le aruncă o privire celorlalți.

— *Runt* are mintea pe o singură țintă, nu-i aşa?

Ei râseră.

— Nu, mai degrabă are mai multe minți, spuse Kell. Dar oricare dintre mințile lui poate deveni foarte concentrată.

— Înțeleg.

Nu înțelegea, dar se gândi că o va face în cele din urmă. Se întoarse înapoi spre *Runt.*

— Poate că e mai mult decât faptul că pe Zsinj pur şi simplu nu-l deranjează. Poate că îi place să aibă un public apreciativ. Cineva suficient de priceput încât să înțeleagă ce face şi să fie impresionat de asta. Trebuie să aibă un orgoliu imens.

Runt se încruntă. Nu era o încruntare propriu-zisă, ca la oameni, dar sprâncenele sale foarte mobile coborâră peste ochii săi mari şi expresivi pentru a sugera concentrare.

— Îi place să fie apreciat.

— Aşa cred şi eu.

— I-ar plăcea să joace rolul de erou. *Erou al Imperiului.*

— Cu siguranță. Altfel de ce ar fi făcut publice toate acele atacuri asupra coloniilor şi avanposturilor Noii Republici? Nu e vorba doar de valoarea lor strategică. Nu toate sunt valoroase, iar el ar putea face mai multe pagube dacă ar fi mai şiret. Vrea să arate cuiva că este un războinic. Publicului său, oricare ar fi acela.

Ea se aplecă, presându-şi capul pe genunchi, apoi se îndreptă, cu brațele

ridicate în aer, şi începu să repete mişcarea.

— Face exerciții. Avem o persoană obsedată de exerciții fizice, suspină Tyria.

Shalla nu îşi ridică privirea.

— Doar mă întind. Am cârcei la picioare când stau prea mult timp în cabina de pilotaj.

— Şi sora ei era aşa, spuse Kell. Mereu în mişcare. Vrei să o înnebuneşti complet? Leag-o de un scaun timp de o oră.

Shalla se îndreptă şi îi aruncă cel mai răutăcios zâmbet al ei.

— Încearcă, Locotenente.

— Nu, mulțumesc.

* * *

Wedge se ridică în picioare atât de repede încât scaunul său se izbi înapoi în peretele biroului său.

— Ce i-ai promis?

Phanan şi *Face* erau deja în picioare.

— Nu i-am promis nimic – în afară de faptul că vom cerceta, spuse *Face*.

— Domnilor, asta este o problemă pentru Serviciile Secrete ale Noii Republici. Predați-l oamenilor Generalului Cracken.

Face păru neliniştit.

— Cu tot respectul, domnule, oamenii lui Cracken nu l-au observat încă pe acest om. Asta înseamnă că s-ar putea să aibă un prieten, un coleg ofițer, în Serviciile Secrete, care să-l acopere. Dacă a mai furat nave înainte, şi nu avem niciun motiv să bănuim că nu a făcut-o…

— Sau orice informații că ar fi făcut-o…

— Adevărat. Dar dacă a mai furat nave înainte, faptul că are un prieten printre oamenii lui Cracken ar explica faptul că nu a reuşit nicio anchetă să găsească dovezi împotriva lui. Dacă predăm această investigație Serviciului de Informații, s-ar putea să-i dăm un avertisment anticipat, astfel încât să-şi poată acoperi urmele, să joace rolul de ofițer bun timp de câțiva ani… şi apoi să se întoarcă la furturi şi să atragă în slujba sa tineri candidați la funcția de ofițer de zbor.

Wedge reflectă la acest lucru.

— Dacă veți efectua această mică operațiune, oamenii lui Cracken ar putea decide că nu le pasă prea mult de noi. Pentru că am intrat pe teritoriul lor.

Phanan încuviință din cap.

— E o posibilitate. Dar o altă posibilitate este că putem face acest lucru fără să alertăm pe nimeni că este o *operațiune*. Să spunem că Lara Notsil intră la şcoala de zbor la recomandarea unui pilot elegant şi absurd de atrăgător pe care l-a întâlnit în spitalul din Borleias…

— Unul dintre piloții *Escadrilei Albastre*, presupun.

— Vă mulțumesc pentru acest vot de încredere, domnule. Oricum, ea trece prin antrenament, iar Repness începe să facă şmecherii. Lara îl cheamă pe vechiul ei prieten de la spital şi îl demască imediat pe Repness. Asta e povestea, şi va rezista la majoritatea cercetărilor.

— La o examinare întâmplătoare, poate.

Încruntat, Wedge îşi reluă în cele din urmă locul. Phanan şi *Face* părură ceva

mai uşurați şi se aşezară şi ei.

— Dar există probabilitatea ca noi să fim în misiune în altă parte atunci când vor începe problemele ei cu Repness, continuă Wedge. Aveți de gând să demisionați din *Escadrila Spectru* pentru a rămâne aici, lângă ea?

— Nu. Dar *Face*, aici de față, va depune nişte credite într-un cont pe care ea îl va folosi pentru accesul la HoloNet. Ori de câte ori se va întâmpla, ea va putea lua legătura cu noi aproape imediat…

— Presupunând că nu suntem sub acoperire.

— Presupunând asta, da. Îi voi lăsa instrucțiuni despre ce să facă dacă nu ne poate contacta. Dar dacă poate, vom afla cine este pe Coruscant, cineva în care avem încredere şi pe care se poate baza. Trebuie să fie cineva. Întotdeauna există.

Phanan îi dădu Comandantului său o mică ridicare de umeri sfioasă.

— S-ar putea chiar să puteți apela la Prințesa Leia Organa…

— În niciun caz. Este o femeie foarte ocupată. În plus, e plecată într-o misiune diplomatică despre care nimeni nu vrea să vorbească.

— Era doar un gând. Oricum, dacă noi nu suntem aici pentru a o ajuta pe Lara în final, o vom lăsa pe mâna unui prieten care o va ajuta. Şi ăsta va fi sfârşitul.

— Cu excepția carierei ei.

Amândoi ceilalți piloți clătinară din cap.

Wedge se lăsă în spate, îndepărtându-se de ei.

— În regulă, băieți. O să vă mărturisesc asta. Dacă reuşeşte să ducă la bun sfârşit această operațiune, o voi lua în considerare pentru a fi transferată la una dintre escadrilele mele. Şi îmi voi baza acceptarea sau refuzul în funcție de propria mea evaluare a abilităților şi a caracterului ei. Nu pe dosarul ei de la academie, nu pe participarea ei la operațiunea voastră. Trebuie să fie aptă să zboare ca *Vagabond* sau *Spectru*… Însă dacă este, data viitoare când voi avea un loc disponibil, o voi lua. Asta e tot ce pot face.

Cei doi luară asta ca pe un semnal şi se ridicară.

— Asta e tot ce puteam spera, spuse Phanan.

— Mulțumesc, domnule.

— Puteți pleca.

După ce plecară, Wedge spuse către aerul gol:

— Wes, iar mă fac să mă simt bătrân.

Capitolul 3

— Cred că totul este înfăşurat în simbolistica *Pumnului de Fier*, spuse *Face*.

Spectrele se aflau în salonul ofiţerilor din Baza Sivantlie, staţia lor temporară de pe Coruscant. Cândva un hotel care deservise birocraţii Imperiali de nivel mediu din afara lumii, găzduia acum unităţi ale forţelor armate care se aflau în tranziţie: soldaţi care aşteptau să fie transportaţi la misiunile lor, escadrile aflate în rotaţie între baze, unităţi noi în curs de asamblare. La două etaje mai jos, acolo unde turnul bazei abia începea să se ridice deasupra clădirilor din jur, exista acces la nişte hangare suficient de mari pentru nave de marfă mici. Salonul propriu-zis dispunea de ferestre panoramice vaste care le ofereau *Spectrelor* şi celorlalţi ofiţeri prezenţi o vedere clară asupra mării nelimitate de vârfuri de clădiri de pe Coruscant, precum şi asupra norilor de furtună care se concentrau la doar câţiva kilometri distanţă. Puncte minuscule ca nişte insecte – de fapt navete şi alte vehicule – bâzâiau deasupra peisajului urban şi sub nori.

Face se afla la ferestrele panoramice, privind în adâncurile întunecate ale străzilor Coruscantului, încercând să-şi schimbe gusturile, încercând să devină genul de om care să privească această lume ca pe ceva frumos. Încercând să devină un ofiţer Imperial loial – chiar dacă numai temporar – ca să înţeleagă cum gândeau, cum reacţionau ei.

— Vrei să spui că *Pumnul de Fier* este ciocanul lui, atât simbolic, cât şi efectiv?

Cel care vorbea era Janson, întins pe una dintre canapelele din salon, cu un pahar de coniac pe masa din dreptul capului său. *Face* dădu absent din cap.

— Îl foloseşte pentru lovituri împotriva unor ţinte importante. Nu ţinte mai uşoare decât celelalte, nici mai dificile, ci doar mai vizibile. Cum ar fi asaltul asupra lumii Noquivzor, menit să distrugă *Escadrila Vagabond* – ce lovitură ar fi fost aia. A numit *Pumnul de Fier* după prima sa comandă, o epavă bătrână de Distrugător de clasă Victory. Este un simbol pentru el, al ascensiunii sale din obscuritate la putere. Cred că este cheia pentru ceea ce reprezintă el.

Se uită la *Runt*, care se sprijinea leneş de un stâlp de susţinere de cealaltă parte a ferestrei principale.

— Ce părere ai?

Extraterestrul cu blană maro se întoarse spre el. *Face* simţi cum îi îngheaţă coloana vertebrală. Acesta nu era limbajul corporal obişnuit al lui *Runt*, iar ochii pilotului cu faţa lungă aproape că erau închişi.

— Ţi-am dat eu voie să vorbeşti? spuse *Runt*.

Vocea lui era puternică şi profundă, fără tonurile sale melodioase obişnuite şi inflexiunile ciudate.

— Scuze, zise *Face*. Se simţea ciudat de formal. *Pumnul de Fier*? Principalul şi cel mai important act de simbolism al lui Zsinj?

Runt clătină din cap, făcându-şi coada de cal lungă şi lucioasă să se legene. Zâmbetul său îi arătă dinţii mari, dar nu păru câtuşi de puţin prietenos.

— Nu-l înţelegi pe Zsinj, spuse el. La Zsinj, simbolurile sunt pentru alţii. Zsinj le foloseşte ca pe simple comenzi. Manete şi butoane cu ajutorul cărora îi poate

determina pe subalterni să-şi facă datoria. Cadrane şi indicatoare prin care le poate măsura frica. Nu, unealta lui Zsinj este însăşi frica – frica şi respectul. El zdrobeşte cu o mână şi hrăneşte cu cealaltă. Un o mână îi impresionează pe guvernatorii nealiniaţi care obişnuiau să susţină Imperiul. Cu cealaltă mână le face semn. Pe măsură ce tot mai mulţi se hrănesc din acea mână, mulţi alţii vor fi forţaţi să o facă.

Runt se uită în sfârşit direct la *Face*.

— Este vorba de guvernatori. Aşa trebuie să fie. Zsinj va face tot ce este nevoie pentru a-i atrage în tabăra lui, unul câte unul sau zece câte zece. Îi va zdrobi, îi va ademeni, îi va seduce, îi va îngrozi.

Face aruncă o privire înapoi la Janson. Comandantul secund al escadrilei îi zâmbi, evident amuzat de prestaţia lui *Runt*, apoi înclină capul într-o parte şi încremeni – pantomimă aproape universală a unui droid a cărui energie tocmai fusese oprită, prescurtarea lui pentru cineva al cărui creier nu mai primeşte energie.

Unul dintre simulatoarele salonului şuieră în timp ce cupola i se deschidea. Noul pilot Twi'lek, Dia Passik, sări afară ca şi cum ar fi fost parţial făcută din arcuri. Pe faţa ei se citea un zâmbet, aproape un rânjet, şi se îndreptă direct spre bar. *Face* o privi cu atenţie; era ceva ciudat în felul în care se mişca...

Asta era. Avea mersul unui pilot Corellian. A unui pilot de sex masculin, în măsura în care constituţia ei permitea o astfel de mişcare. Şi ea ştia câte ceva despre limbajul trupului şi despre manierele mimate.

Simulatorul alăturat se deschise, iar Phanan ieşi mai încet. Se apropie de *Face*.

— Ei bine, a scăpat partea grea a ciocanului peste mine, spuse el.

— Te-a vaporizat?

— De trei ori din trei. Nu cred că se ridică la nivelul lui Kell, şi cu siguranţă nu la cel al Comandantului, dar este mortală. Phanan adăugă, cu o notă de speranţă în glas: Poate că mi-a arătat puţină milă datorită atracţiei fizice şi a farmecului meu personal.

— Sunt sigur că ar face-o dacă ai avea aşa ceva.

Cei doi i se alăturară Diei la bar, flancând-o, şi comandară un suc de fructe fără alcool, asortat cu al ei. *Squeaky*, unitatea 3PO cu componente aurii şi argintii asortate aiurea, le aduse băuturile, scoase un oftat şi murmură ceva despre raritatea fructelor proaspete de pe piaţa Coruscantului.

— Ton spune că eşti o trăgătoare destul de bună, spuse *Face*.

— Nu va funcţiona, spuse ea.

— Cum? *Face* aruncă o privire peste ea la Phanan, care îi întoarse expresia confuză. Ce nu va funcţiona?

— Nu i-ai fi spus asta unui pilot de sex masculin decât dacă ar fi fost o cursă adevărată. Ceea ce înseamnă că ai spus-o doar ca să te pui bine cu mine. Vrei să provoci o reacţie emoţională, recunoştinţă, pe care un ofiţer de zbor umil ar putea să o găsească valoroasă sub ochii celebrului Garik Loran. Ar trebui ca la un moment dat să leşin în braţele tale, nu-i aşa?

Face clipi din ochi.

— De fapt, nu mi-a trecut asta prin cap.

— Nu ţi-am văzut holofilmele, *Face*. Când tu te dădeai în spectacol ca un copil-vedetă, eu eram o dansatoare sclavă în formare, fără să mi se permită recompense, cum ar fi să văd holofilme de divertisment. Tu nu ocupi niciun loc în cadranul adolescentin al inimii mele aşa cum o faci cu majoritatea femelelor de vârsta mea.

Sunt imună la presupusele tale farmece.

Face aruncă din nou o privire către Phanan. Celălalt pilot se înroşise de la efortul de a se abţine să râdă. *Face* îşi modulă vocea pe tonuri joase, rezonante şi romantice.

— Mă bucur atât de mult că te-am întâlnit, spuse el. Te-am căutat toată viaţa mea.

— M-ai căutat? Expresia ei se transformă în confuzie. De ce?

— Singura femeie imună la farmecele mele din toată galaxia? Ştii de câte ori am spus: *Unde este ea, există cu adevărat*?

Phanan îşi recăpătă controlul.

— E adevărat. L-am crescut pe *Face* încă de când era copil şi, aproape din ziua în care a putut vorbi, tot spunea: *Găseşte-mi singura femeie care îmi poate rezista. Care mă poate detesta pentru ceea ce sunt cu adevărat.* A avut o viaţă lungă şi singuratică până astăzi. Acum poţi să abuzezi de el şi să mă laşi pe mine să mă odihnesc.

Face dădu din cap cu înţelepciune. Chipul Diei se crispă într-un zâmbet, pe care şi-l reprimă rapid.

— Acum îţi baţi joc de mine.

Face îşi lăsă expresia şi vocea să-i revină la normal.

— Oh, abia am început. Oricum, după remarca întâmplătoare despre abilităţile de a deschide conversaţia, planul meu era de fapt să te întreb cum ai dat-o în bară.

— *Am dat-o în bară?* Ea se uită la cei doi bărbaţi. Nu-mi amintesc să o fi dat în bară.

— Atunci ce te aduce în *Escadrila Spectru*?

— M-am oferit voluntar. După ce a apărut povestea că aţi distrus *Implacabilul*, am vrut să mă alătur unei unităţi la fel de dure. De ce? Se presupune că voi sunteţi nişte rataţi?

Phanan fluieră.

— Nici măcar nu ştie. Nici măcar nu am avut timp pentru ca adevărata noastră reputaţie să circule înainte să dea năvală o altă reputaţie şi să o înghită.

Face îi aruncă Diei o privire severă.

— Îmi pare rău, se pare că ai fost transferată aici sub pretexte false. Noi suntem o escadrilă ghinionistă. Dacă nu eşti o adevărată ratată, va trebui să-ţi dăm un titlu onorific de *ratată*. Ţine minte asta.

— Aşa voi face, spuse ea, cu o voce solemnă.

— O va face, spuse Phanan. Chiar dacă nu va leşina.

— Cum ai ajuns în Comandamentul Navelor de Luptă? întrebă *Face*.

Ea se uită la ei ca şi cum i-ar fi evaluat, apoi ridică din umeri.

— Stăpânul meu... proprietarul meu... era un om foarte bogat de pe Coruscant, fondatorul unei companii care producea echipamente de comunicaţii. Receptoare HoloNet foarte fiabile, de exemplu. El şi consilierii săi preferaţi locuiau pe un iaht enorm numit *Tivul Violet*, aluzie la veşmintele Împăratului. Oricum, de-a lungul anilor am reuşit să conving mai mulţi dintre piloţii săi personali să mă înveţe cum să le pilotez vehiculele. Puţine lucruri îl fac pe un bărbat să se simtă la fel de măreţ ca oportunitatea de a învăţa o tânără fascinată.

Ea deschise larg ochii într-o expresie de inocenţă, iar *Face* pufni pe nas.

— Deci ai furat un vehicul?

— Proprietarul meu a fost vizitat de un pilot cu o navetă înarmată. Am furat-o şi am predat-o Noii Republici.

— Şi *Tivul Violet*?

De data asta, zâmbetul ei nu mai fu cel al unei inocente.

— Înainte să plec, i-am blocat scuturile pentru a nu putea fi activate. Prima mea acțiune de luptă, de orice fel, a fost să distrug iahtul *Tivul Violet* în spațiu.

Face îşi reprimă un fior şi se hotărî să schimbe subiectul.

— Mă întreb dacă şi ceilalți piloți noi sunt la fel de neştiutori cu privire la adevărata noastră natură. Salut, Castin!

Pilotul blond, aşezat pe un fotoliu capitonat din apropiere, îşi ridică vinovat privirea de pe datapadul din poala sa.

— Nu făceam nimic.

Face rânji.

— Nu te monitorizez. Voiam doar să ştiu ce ai făcut de ai ajuns la *Spectre*.

— M-am oferit voluntar.

— De ce?

Castin păru gânditor.

— Am vrut să fiu acolo unde se întâmplau lucrurile. Iar lucrurile se întâmplă întotdeauna în jurul Comandantului Antilles. Vreau să mă duc după inamici ca Zsinj şi să-i elimin. Să-i termin. Să-i reduc până în punctul în care galaxia nici măcar nu-şi va mai aminti de ei.

— Ei bine, asta e admirabil… dar, din nou, de ce?

— Oameni ca Zsinj trebuie striviți cât mai tare şi cât mai repede posibil. Pentru că următorul lucru pe care îl vor face va fi ceva îngrozitor. Ei nu fac niciodată ceva care să nu fie îngrozitor, iar oamenii obişnuiți sunt ucişi în astfel de ocazii.

Tonul lui Castin era tăios, iar ceilalți piloți *Spectre* ridicară capetele ca să-l asculte.

— Vorbeşti din experiență personală.

— Oh, da. Castin privi în jur cu ochi pierduți, nu la colegii săi *Spectre*, ci la un punct din trecut. În ziua în care a murit Împăratul… Ce făceai?

Face nu trebui să se gândească la trecut. Majoritatea oamenilor îşi aminteau exact ce făceau în momentul în care auziseră că Palpatine fusese ucis la Endor.

— Eram la şcoala civilă de zbor de pe Lorrd. În clasă, studiam astronautica. De ce?

— Eu eram într-una dintre piețele de pe Coruscant. Una mică, care nu putea să adăpostească mai mult de câteva sute de mii de persoane, aflată la mare înălțime, unde doar o jumătate de duzină de clădiri îi făceau umbră. Vestea s-a răspândit ca focul printr-o clădire veche. Emisiunea HoloNet a Noii Republici era retransmisă pe o bandă largă, astfel încât fiecare comunicator personal să o recepționeze. Toate holoproiectoarele arătau cea de-a doua *Stea a Morții* explodând. Lumea înnebunise. Loialiştii se albiseră. Unii dintre ei leşinau. Rebelii şi cei cu înclinații rebele erau înnebuniți. În scurt timp, au început să dărâme o statuie a lui Palpatine. Una mare. A fost nevoie de cabluri şi *skimmere* pentru a o doborî. Castin ridică din umeri. Şi apoi au venit trupele de şoc.

— Pentru a restabili ordinea.

— Dacă vrei să o numeşti aşa. Au deschis focul asupra celor care au dărâmat statuia. Şi blasterele lor nu erau setate pe paralizant. Puteai simți mirosul de carne

arsă în toată piața. Eram chiar lângă o tânără mamă care a fost împuşcată direct în cap. I-am luat copilul în timp ce cădea, ca să nu fie călcat în picioare în debandadă.

Clătină din cap, cu o expresie sumbră, şi tăcu.

— HoloNetul Imperial nu ar fi transmis vestea morții Împăratului pe canalele normale în felul acesta, spuse *Face*. Nu înainte să aibă timp să îndulcească povestea şi să o transforme într-un fel de victorie Imperială.

Castin clătină din cap, fără să întâlnească privirea lui *Face*.

— Deci altcineva, cineva competent din punct de vedere tehnic, trebuie să o fi interceptat şi să o fi retransmis aşa cum era. Tu?

Castin încuviință din cap.

— Grupul meu a fost unul dintre ei, da.

— Deci Zsinj este un alt ucigaş Imperial şi, dacă nu-l opreşti personal, se va repeta scenariul din piață. Asta e tot?

— Poate.

— Ei bine, ăsta e un motiv la fel de bun ca oricare altul.

Dar acesta era doar un răspuns pentru *Face*. Poate că tânărul Castin se oferise voluntar pentru această sarcină fără nicio pată pe cazier, dar încă exista acolo o posibilitate de volatilitate. Acum trebuia să se întrebe dacă Dia şi Shalla purtau şi ele încărcături emoționale care abia aşteptau să explodeze.

— Pirații, spuse *Piggy*, întrerupându-l.

Gamorreanul se aşeză pe un fotoliu pluşat situat între canapeaua lui Janson şi bar, lângă Donos şi Castin.

— *Pirații* şi pentru tine, spuse Phanan. Este un salut nou? Ceva Gamorrean? Vă salut *pirați scârboşi* în această dimineață.

— *Pirații însângerați* te salută pe tine.

Face îi făcu o plecăciune formală către camaradul său.

— Zsinj a negociat cu pirații de pe M2398, încercând să le coopteze serviciile, continuă *Piggy*.

În ciuda simplității mecanice a traductorului de voce al lui *Piggy*, lui *Face* i se păru că poate detecta o calitate contemplativă în tonalitățile Gamorreanului.

— Este o tactică pe care nu am mai văzut-o la el până acum. Are o nevoie atât de mare încât trebuie să se bazeze pe pirați? Nu prea cred. Îşi asamblează o a doua flotă, poate una dispensabilă.

Runt clătină din nou din cap.

— Zsinj are nevoie de astfel de gunoaie doar pentru a auzi ce au de spus gurile lor trăncănitoare. Pentru a obține veşti, informații, pe care nu le poate obține din alte surse mai legitime. Pirații nu înseamnă nimic.

Piggy grohăi un râset.

— O să ai nevoie de mult agent de curățare pentru gunoaiele alea când se vor aduna şi vor veni după tine. După noi toți.

* * *

— Pot să vă răpesc un minut, domnule?

Castin Donn stătea la uşa biroului provizoriu al lui Wedge. Mai degrabă, se sprijinea de ea, limbajul corpului său sugerând un om care ar fi preferat să fie în altă parte – în mod cert, oriunde altundeva decât într-o bază militară. Era nebărbierit şi

cu ochii obosiți. Wedge ar fi acceptat această postură şi manieră din partea unui *Spectru* consacrat, dar nu şi din partea unui nou venit. Pur şi simplu îşi drese vocea şi păru să aştepte, ca şi cum pilotul nu ar fi vorbit.

Se pare că tânărul înțelese aluzia. Se îndreptă, destul de încet pentru a demonstra reticență, şi îi întoarse un salut.

— Ofițerul de zbor Castin Donn la raport, domnule. Mă întrebam dacă mi-ați putea acorda un moment din timpul dumneavoastră.

Wedge avu nevoie de o clipă înainte să-i răspundă cu propriul salut.

— Cu siguranță, Donn. Ia loc.

Postura lui Donn, odată ce se aşezase, reveni la cea a unui spărgător de coduri de carieră; se prăbuşi în scaun ca şi cum şi-ar fi lăsat coloana vertebrală în dulap.

— Mă întrebam dacă aş putea fi repartizat în altă cameră.

Wedge îşi scoase datapadul şi bătu informațiile despre repartițiile de locuit. Acesta îi arătă că Donn fusese repartizat în acelaşi dormitor cu *Runt* Ekwesh. Fostul coleg de cameră al lui *Runt* fusese Kell Tainer, dar acestui pilot i se repartizase o cameră individuală de când fusese promovat Locotenent.

— Este ceva în neregulă cu repartizarea ta actuală?

— Da, domnule… Nu reuşesc să dorm.

— Nu înțeleg. *Runt* sforăie?

Kell nu făcuse niciodată vreo plângere în acest sens.

— Nu, domnule. Pur şi simplu nu funcționează.

— Conflict de personalitate.

— Nu, domnule.

— Cerere respinsă, Donn. Doar dacă nu poți veni cu ceva mai substanțial decât *pur şi simplu nu funcționează.*

Castin se foi pe scaun. Wedge consideră că era o manieră neobişnuit de copilăroasă din partea unui om matur care trecuse prin antrenamentul de pilot şi obținuse un punctaj suficient de mare pentru a fi apt pentru *Escadrila Spectru.*

— Domnule, el… miroase.

— Să înțeleg că vrei să spui că miroase urât.

— Da, domnule. Mă ține treaz noaptea.

Wedge îşi păstră fața impasibilă şi se gândi la asta. *Runt* Ekwesh era membru al speciei Thakwaash, umanoizi care aveau o înălțime medie de peste trei metri şi erau acoperiți de blană; *Runt* îşi primise porecla pentru că era, de fapt, foarte scund pentru specia sa, acesta fiind singurul motiv pentru care putea încăpea în carlingile standard ale Noii Republici. Iar mirosul său era într-adevăr diferit de cel al oamenilor, deşi era foarte slab, de obicei nedetectabil decât atunci când era umed sau când stătea în carlingă timp de mai multe ore.

Wedge îl lăsă pe pilot să aştepte, încă agitându-se neliniştit, în timp ce scotea la iveală dosarul complet al lui Castin. Bărbatul, originar de pe Coruscant, fusese un spărgător de coduri încă de la intrarea în adolescență şi făcuse parte dintr-un grup rebel care nu era asociat cu Alianța. La scurt timp după moartea Împăratului, cu aproape patru ani în urmă, îşi făurise o identitate falsă, aranjase o plecare de pe planetă şi ajunsese în spațiul controlat de Noua Republică, unde abilitățile sale tehnice îl serviseră atât pe el, cât şi Noua Republică. După doi ani ca programator pentru flotă, se transferase la Comandamentul Navelor de Luptă şi începuse antrenamentul de pilot. Prezentarea spunea foarte puține lucruri despre el ca

persoană. Wedge trecu la dosarul cu citațiile şi mustrările sale. Mai văzuse toate acele date înainte, în timp ce examina noii candidați la postul de pilot în vederea aprobării, dar atunci căutase doar anumite tipuri de informații.

Existau mențiuni privind curajul şi ingeniozitatea sub focul armelor, dar şi multe sancțiuni şi pedepse pentru că nu-şi îndeplinea în mod corespunzător sarcinile de rutină. Asta nu-l deranjase pe Wedge; ştia că Castin fie se va îndrepta în această privință, fie va fi dat afară cu totul din Comandamentul Navelor de Luptă, o motivație care ar trebui să-l țină în frâu. Dar în dosar se afla şi o cronică a tulburărilor de personalitate cu membrii echipajelor de punte, majoritatea de origine Mon Calamari.

Transferul din flotă fusese acceptat după o bătaie cu pumnii… cu un navigator Sullustan. Hmm.

— Aş putea să te pun cu *Piggy*. Voort saBinring, spuse Wedge.

Strâmbăturile lui Castin deveniră mai rele, iar Wedge bănui că avea răspunsul.

— Nu sunt sigur dacă ar funcționa, spuse Castin.

— Din acelaşi motiv?

— Da, domnule.

— Donn, această facțiune revoluționară independentă din care făceai parte – existau şi non-umani în ea?

— Nu, domnule.

Asta era interesant. Majoritatea facțiunilor de acest gen de pe Coruscant aveau o proporție mare de membri non-umani. Facțiunile care nu includeau non-umani aveau tendința de a fi la fel de pornite împotriva Imperiului… dar încă susțineau suspiciunea şi antipatia legendară a culturii Coruscantului față de non-umani.

— Deci ai avut foarte puține contacte îndelungate cu non-umani.

— Ei bine… aşa este, domnule.

— Îmi pare rău, Donn, dar mă tem că e ceva cu care va trebui să te obişnuieşti. De fiecare dată când te deranjează, trebuie să te întrebi: *Oare cum miros eu pentru ei?*

Vocea lui Castin scăzu şi era pe punctul de a trece pe tărâmul surâsului, dar nu reuşi.

— Eu nu miros deloc, domnule. Mă îngrijesc foarte bine.

— Dar simțurile lor nu sunt ca ale tale. Dacă ai vreodată curaj, întreabă-i dacă te pot mirosi şi cum este. S-ar putea să fii surprins de răspuns.

Expresia lui Castin deveni una de nelinişte.

— Dar, domnule, avem destul loc aici, la bază…

— Dar nu oriunde mergem. Voi modifica repartizarea camerelor atunci când va exista un motiv real pentru a face acest lucru. Nu înainte.

— Domnule…

— Asta e tot, Donn.

* * *

Arăta exact ca puntea de comandă a *Pumnului de Fier*. Avea propria pasarelă de comandă cu fața la ferestrele de vizibilitate din față, cele care dădeau spre spațiul fără margini. Mai jos, era boxa echipajului, cu numeroasele sale posturi.

Dar, de fapt, era o porțiune din apartamentul privat al Lordului Războinic Zsinj, o replică a adevăratei punți, şi nu avea echipaj. Ferestrele de vizionare erau, de fapt, ecrane care primeau imagini de la holocamerele ferestrelor de vizionare reale.

Pe ecranele de vizualizare de la posturile echipajului erau afişate datele sau

fluxurile vizuale pe care membrii echipajului de serviciu le-ar fi accesat dacă ar fi fost aici; comenzile pâlpâiau pe ecrane şi erau executate ca şi cum operatorii de serviciu ar fi fost la fața locului. Dar sunetele din difuzoarele consolei – bipuri, dialoguri, zgomote care indicau erori sau rezultate ale computerului – erau singurele care se auzeau. Nimeni nu vorbea.

Lordul Războinic Zsinj se deplasa printre stațiile fantomă, aruncând o privire peste umerii unor membri imaginari ai echipajului, ca şi cum ar fi vrut să le evalueze performanțele. Era un bărbat mic, a cărui talie îi depăşea pieptul în dimensiune şi măreție, arătând ca un holo-comediant care pretindea că este ofițer. Uniforma lui albă imaculată era cea a unui Mare Amiral Imperial, în timp ce chelia, mustața luxuriantă, tenul fin şi manierele sale prea vesele sugerau un bandit de provincie.

Se aplecă peste spătarul unui scaun; ecranul din fața lui înfățişa o navă de atac Y-interceptor pe curs de fugă, ca şi cum ar fi fost surprinsă prin vizorul unui Interceptor TIE care o urmărea. Fundalul era un câmp de luptă aglomerat; Zsinj recunoscu haosul bătăliei de deasupra lunii sanctuar a lui Endor, cu ceva mai puțin de patru ani în urmă. Se aplecă mai aproape pentru a vedea numele membrului echipajului conectat la computer.

— Ah, Sublocotenente Sprettyn, spuse el. Rulezi din nou simulatoarele de atac în timpul serviciului. Din nou, te eschivezi de la responsabilități.

— Poate că vrea să devină pilot.

Vocea, fină şi liniştitoare, veni din spatele lui Zsinj. Lordul Războinic se îndreptă şi se întoarse.

— Generale Melvar. Ce ți-am spus despre faptul că te strecori în spatele meu?

Generalul, un bărbat înalt, cu trăsături elegante când era atent, dar imposibil de fad şi de neînsemnat când îşi pierdea concentrarea, zâmbi.

— Să nu o mai fac.

— Şi ce tocmai ai făcut?

— Am păşit după dumneavoastră cu toată grația tăcută a unui rancor împuşcat în burtă. Erați atât de preocupat de observarea activităților bietului Sublocotenent Sprettyn încât nu m-ați observat.

— Este semnul concentrării pure. Abilitatea de a ignora orice altă preocupare.

— Bineînțeles.

— Ce doreşti?

Generalul îi înmână un datapad. Liniile de date erau deja afişate pe ecranul acestuia.

— O comunicare privată pentru dumneavoastră. Prin vechiul sistem de rutare al Amiralului Trigit.

Zsinj îi aruncă o privire care era numai sprâncene ridicate şi curiozitate, apoi scană textul.

— Hmm. Locotenentul Gara Petothel. Se aşteaptă, în câteva săptămâni, să devină membru al uneia dintre escadrilele lui Antilles. *Ați fi interesat...?* Văd că are un fin simț al ironiei. Ce ştii despre ea?

— Am pus dosarul ei alături de comunicat. Pe scurt, este o minune a Serviciilor Secrete Imperiale care a rămas *orfană* – se afla sub acoperire în calitate de coordonator de operațiuni Rebele când a fost ucisă Ysanne Isard. Coordonatorul ei a fost membru al personalului de sprijin al lui Isard şi a murit şi el. Petothel a reuşit să intre în contact cu Apwar Trigit, i-a oferit serviciile ei continue şi i-a furnizat informații care l-au condus pe Trigit la câteva importante centre temporare de

aprovizionare şi i-au permis să anihileze o întreagă escadrilă de X-interceptoare a Rebelilor. S-a alăturat echipajului său şi a fost considerată moartă atunci când a fost distrus *Implacabilul*.

— Oh, ea este aceea. Deci a scăpat de capturare. Sau poate că nu. Poate că a fost capturată, apoi a fost *transformată* şi este folosită pentru a ne da de urmă. Zsinj ridică din umeri. Unde este holograma ei?

— Am descoperit că hologramele cu ea, atât din arhivele Imperiale, cât şi în cele ale Rebelilor, arată o femeie care nu este cea reală. Şi-a acoperit bine urmele. Am pus să se alcătuiască o simulare de la persoanele care au fost în clasa ei de la academia Rebelă... ceea ce va necesita ceva timp şi atenţie.

— Foarte bine. Zsinj îi dădu datapadul înapoi. Continuă cu asta. Pune un agent sau o celulă de pe Coruscant să încerce să facă o verificare independentă a ceea ce spune ea. Află ce identitate poartă în prezent. Odată stabilit acest lucru, trebuie să aflăm care îi este loialitatea înainte de a angaja resurse reale pentru ea.

— Am înţeles. Şi Sublocotenentul Sprettyn?

— Vrei să te ocupi tu de asta? Este o sarcină pentru ofiţerul său executiv.

— Mi-ar face plăcere să o fac.

— Foarte bine. Sprettyn primeşte ordine directe să nu-şi piardă timpul cu simulatoarele, dar el pur şi simplu vrea prea mult să zboare. Aşa încât *trimite-l în noapte*. Spune-le celorlalţi membri ai echipajului că a fost executat pentru nerespectarea ordinelor. Dar pe el anunţă-l că va fi luat deoparte ca să fie evaluat pentru aptitudini de pilotaj. Pune-l în simulatoare.

— Şi dacă se dovedeşte a fi un bun pilot stagiar?

— Nu m-ai auzit? Zsinj părea să regrete. Deplâng risipa de oameni buni din echipaj. Chiar o deplâng. Dar nu putem avea piloţi care nu ascultă ordinele. Evaluaţi-i performanţele de pilotaj, pedepsiţi-l sau complimentaţi-l, după caz, apoi executaţi-l.

* * *

— Evaluările celor trei teorii Zsinj au revenit de la biroul Amiralului Ackbar, spuse Wedge.

Se aflau în sala de şedinţe alocată temporar *Escadrilei Spectru*. Acesta era un birou suficient de jos în clădire încât să nu existe ferestre; ferestrele de vizualizare nu ar fi arătat decât o privelişte deprimantă şi sumbră a coridorului întunecat şi murdar de duracretă dintre părţile inferioare ale zgârie-norilor. În schimb, pereţii portocalii erau decoraţi cu holoecrane mari care rulau privelişti filmate de pe orbite planetare, vederi ale unor lumi îndepărtate şi frumoase şi imagini promoţionale ale unor staţiuni hoteliere aparţinând aceluiaşi complex hotelier care deţinuse cândva această facilitate. *Spectrele* erau cu toţii aşezaţi lângă pupitrul lui Wedge, cu excepţia Shallei Nelprin, care se plimba prin spatele sălii – până când Wedge îi atrase atenţia. Ea se aşeză rapid pe scaunul cel mai apropiat de ea.

— Înainte de a ajunge la concluziile Amiralului, continuă Wedge, cred că ar trebui să-i lăsăm pe autorii celor trei rapoarte să facă o sinteză a concluziilor lor; nu toată lumea le-a auzit. *Runt*?

Extraterestrul cu faţa lungă se ridică în picioare. Limbajul trupului i se schimbase; postura sa deveni cea a unui om care purta o greutate în plus şi care îşi

încrucişase mâinile peste burtă în maniera unui Senator bine hrănit.

— După opinia *noastră* bine cumpănită, spuse el, căpătând din nou vocea melodioasă a substitutului lui Zsinj, tacticile deschise şi ascunse ale Lordului Războinic sugerează că acesta va continua să adauge resurse, atât industriale, cât şi planetare, cu o rentabilitate cât mai mare. Acest lucru înseamnă continuarea expansiunii imperiului financiar secret ale cărui margini le-am depistat... şi un apel mai direct la guvernatorii nealiniaţi care au aparţinut mai înainte de Imperiu şi care acum aparţin succesorilor acestuia. Cred că acest lucru înseamnă folosirea *Pumnului de Fier* în acţiuni de interdicţie directă care să aducă beneficii acestor guvernatori mai mult decât lui Zsinj însuşi, un efort de a-i lega de el prin datorii de recunoştinţă.

— Şi recomandările tale pentru modalităţile de a contracara acest lucru?

— Examinaţi resursele guvernatorilor nealiniaţi, descoperiţi care dintre ei l-ar servi cel mai bine pe Zsinj, şi provocaţi-i acelui guvernator probleme pe care numai Zsinj le poate rezolva... atrăgându-l în acel sistem şi confruntându-l direct.

— Această minte a ta este foarte erudită, *Runt*.

Limbajul trupului lui *Runt* reveni la normal; părea din nou lunguieţ, înalt şi un pic stângaci.

— Dar asta *ne* face ego-ul să se umfle ca un gigant gazos.

Se aşeză.

— *Piggy*?

Gamorreanul se ridică în picioare. Îşi drese glasul. Pe vremuri, asta i-ar fi aruncat în aer pe *Spectre* cu o explozie de statică, dar de atunci, traducătorul său din gât fusese reprogramat pentru a suprima o varietate mai mare de sunete irelevante.

— În ultimele câteva săptămâni, în timp ce scormoneam marginile organizaţiei lui Zsinj, am găsit trei anomalii. Una era reţeaua de corporaţii de producţie deţinute în cadrul unor corporaţii de producţie slab cotate, nealiniate şi chiar din spaţiul controlat de Alianţă, totul deţinut de Zsinj sub identităţi false. Alta a fost încercarea sa de a angaja un cuib de piraţi format din proscrişi oarecum sub standardele sale obişnuite. Iar a treia a fost prezenţa, la una dintre companiile sale, a unor componente de celule penitenciare identice cu celula în care am fost crescut după ce savanţii Imperiali mi-au alterat biochimia.

Modificările savanţilor fuseseră cele care îi conferiseră lui *Piggy* personalitatea sa neobişnuit de temperată – pentru un Gamorrean – şi perspicacitatea matematică inumană, ambele fiind trăsături care i-au permis să devină un pilot experimentat al Noii Republici. *Piggy* făcu un semn cu mâna, gestul său vizându-i pe Myn Donos, unitatea 3PO, *Squeaky* şi Castin Donn.

— Grupul meu consideră că legătura industrială este ceva mai potrivită pentru a fi urmărită de serviciile de informaţii ale Noii Republici, aşa că am eliminat-o din recomandările noastre. Dintre cele două care au rămas, locul în care am fost modificat şi crescut din punct de vedere ştiinţific este de mare interes pentru mine personal, dar cu toţii considerăm că am avea o şansă mai mare de a-l descoperi pe Zsinj deghizându-ne într-o bandă de piraţi şi încercând să-l impresionăm suficient de mult pentru ca acesta să ne angajeze. Acest lucru ne-ar menţine în strânsă asociere cu navele de luptă şi ar juca în favoarea punctelor forte pe care cred că le-am demonstrat în urmărirea Amiralului Trigit şi a *Implacabilului*.

— Bine spus, *Piggy*. *Face*?

Actorul de odinioară se ridică în picioare.

— Ei bine, mai întâi trebuie să recunosc o anumită disensiune în propriul meu grup. Locotenentul Janson şi Ton Phanan, aici de faţă, cred că ideea lui *Runt* este cea mai bună. Dia Passik şi cu mine suntem în favoarea schemei de piraterie a lui *Piggy*. Dar, din moment ce am fost obligat să vin cu o tactică, am făcut-o. O analiză intensivă a istoriei lui Zsinj sugerează că acesta îşi trage o mare parte din inspiraţie din spectacolele micilor trupe de teatru. Propun să ne dăm drept o trupă ambulantă de actori care interpretează genul de opere pentru care pare să aibă cea mai mare afecţiune.

Confuz, Wedge îşi scrută înregistrările cu propunerile pe care le generaseră liderii grupului. Cea a lui *Face* era în top, dar conţinutul ei nu se potrivea cu ceea ce spunea.

— Am descoperit că Locotenentul Kell are o voce plăcută de tenor, iar *Runt* este de fapt un mim desăvârşit, o abilitate despre care puţini ştiu că e foarte răspândită pe planeta sa natală, Thakwaa. Integrând tehnologia holografică modernă cu rutinele tradiţionale de cântec şi dans, am putea capta atenţia Lordului Războinic…

Celelalte *Spectre* chicoteau deja. Wedge îi atrase privirea lui *Face* şi se strâmbă.

— Poate că ne-ai putea vorbi despre setul de concluzii pe care mi l-ai predat, Loran?

Face avu tupeul să pară surprins.

— Oh, acelea. Îmi pare rău. Apoi se destinse. Cred că *Pumnul de Fier* are o importanţă extraordinară pentru Lordul Zsinj, nu doar ca o puternică platformă de arme, ci şi ca un simbol, atât al carierei, cât şi al puterii sale. Dacă Lordul Zsinj ar semăna mai mult cu noi decât cu el însuşi, cred că ar lansa o expediţie în adâncul teritoriului guvernat de succesorii lui Isard, ar ataca facilităţile de producţie ale şantierelor *Kuat Drive Yards* şi ar fura Super Distrugătorul aflat acum în producţie.

Wedge îi aruncă o privire amuzată.

— Asta presupune că *Kuat* lucrează la un alt Super Distrugător. Acestea sunt îngrozitor de scumpe. Şi chiar dacă pot face o cantitate incredibilă de pagube, pot fi distruse de o forţă inamică mult mai puţin costisitoare… deşi, de obicei, la un cost imens de vieţi.

Face aprobă din cap.

— Corect. Dar Zsinj nu admite pe nimeni ca fiind egalul lui în materie de informaţii militare, aşa că el crede că le poate păstra intacte. În plus, îmi tot amintesc că a dat de înţeles că îl promova pe Amiralul Trigit într-o poziţie mai bună. Ne-am gândit cu toţii că poate era vorba să îl *ungă* Căpitan al *Pumnului de Fier*, dar dacă se referea la un alt Super Distrugător?

Phanan interveni.

— Nu uita de ideile tale stupide care nu au ajuns niciodată în propunerea finală.

Face îi făcu semn să o lase baltă, dar Wedge întrebă:

— Ce idei stupide?

Face păru nemulţumit.

— Doar o idee. Că Ysanne Isard este în viaţă.

— Ce?

Wedge păru la fel de uimit ca şi cum cineva ar fi luat un scaun şi i l-ar fi spart în cap. Ysanne Isard fusese şefa Serviciului Imperial de Informaţii când murise Împăratul Palpatine cu ani în urmă. Le supravieţuise succesorilor lui Palpatine, unui

consorțiu de consilieri de-ai lui Palpatine, şi, treptat, preluase ea însăşi controlul Imperiului – deşi nu cu numele. Cu câteva luni în urmă, murise, ucisă în timp ce fugea de pe Thyferra într-o navetă echipată pentru luptă, doborâtă de Căpitanul Tycho Celchu din *Escadrila Vagabond*.

— Urmăriți-mi ideea, spuse *Face*. Cu câteva luni în urmă, Ysanne Isard este alungată de pe Coruscant. De fapt, renunță de bunăvoie la el pentru a lăsa Virusul Krytos să infecteze populația non-umană şi să blocheze toate resursele Noii Republici atunci când am fi ocupat Coruscantul. Dar de fapt, ea rămâne pe Coruscant pentru o perioadă de timp după ce s-a prefăcut că fuge. În cele din urmă, ea chiar pleacă, se duce pe Thyferra, preia controlul acolo şi este în cele din urmă eliminată de către *Vagabonzi*. Cu excepția faptului că nu a fost văzută niciodată urcând în naveta pe care ar fi trebuit să o folosească pentru a scăpa. Cu excepția faptului că nu a fost deosebit de inteligent din partea ei să fugă cu un vehicul mai lent decât X-interceptoarele despre care ar fi trebuit să ştie că o vor urmări. Cu excepția faptului că – deja dăduse dovadă de o tendință de a se ascunde cu capul plecat atunci când trebuia să fugă. Asta ridică întrebarea: dacă de fapt ea nu se aflase în acea navetă şi comunicase cu *Vagabonzii* care o *urmăreau* printr-o conexiune de la distanță?

— Trebuie să te înşeli, spuse Wedge. Nu a existat niciun decalaj în transmisiunile ei, nimic care să sugereze că nu era acolo.

— Navetă pe care a echipat-o ea personal ca vehicul de evadare al Împăratului ar putea avea un sistem de hipercomunicații miniaturizat. Cu o transmisie şi o recepție instantanee, nu ar fi existat nicio întârziere.

— *Face*, tu crezi că e în viață?

Face clătină din cap.

— Câteodată sper că este. Încă aş vrea să o omor eu însumi. Dar eu cred că de fapt Căpitanul Celchu a ucis-o. Totuşi...

Ridică din umeri şi îşi reluă locul. Wedge îi aruncă o privire exasperată.

— Ei bine, iată-ți pedeapsa pentru că aproape mi-ai provocat un atac de cord. Scrie această teorie şi o voi transmite noului guvern Thyferran şi Generalului Cracken de la Informații. Împreună, ar trebui să fie în măsură să adulmece orice altă dovadă a supraviețuirii lui *Inimă de Gheață*... dacă există vreuna.

Expresia i se limpezi.

— În regulă. Aşa cum am spus, Amiralul Ackbar a evaluat aceste teorii şi a luat o decizie. Va cere Serviciului de Informații să intensifice orice operațiune care implică şantierele *Kuat Drive Yards* pentru a afla dacă, de fapt, ei construiesc un nou Super Distrugător. Dar asta e o prioritate mică şi nu ne priveşte pe noi. În ceea ce ne priveşte, vrea să îmbine ideile lui *Runt* şi ale lui *Piggy*. Vom înființa propria noastră bandă de pirați şi apoi vom ataca un sistem planetar pe care îl curtează Zsinj – sau ar trebui să o facă. Oficial, vom fi repartizați pe *Mon Remonda* împreună cu *Escadrila Vagabond*; în mod ciudat, însă, ceilalți piloți nu ne vor vedea niciodată pe coridoarele navei. Avem de făcut o mică reorganizare pentru a acomoda noii noştri piloți. Ofițer de zbor Donn, tu eşti acum *Spectru Doi* şi camaradul meu de zbor.

Pilotul cu părul blond rebel zâmbi. Nu avea de unde să ştie că poziția de *Spectru Doi*, conform politicii lui Wedge, revenea de obicei unui pilot neprofesionist, unul care avea nevoie de instruire sau protecție suplimentară.

— Wes, tu eşti acum *Spectru Trei*, cu Dia Passik, *Spectru Patru*, camarada ta.

Janson îi făcu semn cu mâna femelei Twi'lek, care dădu grav din cap.

— Kell, *Runt*, voi sunteți în continuare *Cinci* și *Șase*. *Runt*, de altfel, este în pregătire pentru a fi noul nostru specialist în comunicații. Phanan, *Face*, tot *Șapte* și *Opt*. Nu mi-ar plăcea să despart cea mai bună echipă de comedie din partea asta a cabinei portarului.

— Iubesc un Comandant înțelegător, spuse Phanan. Știi de unde pot face rost de unul?

— Myn Donos, tot *Nouă*. Ofițerul de zbor Nelprin – mă mai auzi acolo în spate? – tu ești camarada lui, *Spectru Zece*. *Piggy*, tu ești tot *Spectru Doisprezece*, iar Tyria, tu ești acum camarada lui ca *Spectru Unsprezece*. Eu conduc *Grupul Unu*, *Face* conduce *Grupul Doi*, iar Donos conduce *Grupul Trei*. Întrebări?

Wedge așteptă reacția inevitabilă a lui Kell. Anterior, acesta condusese *Grupul Doi* și fusese foarte agitat ori de câte ori *Face* primea o recunoaștere care ar fi putut afecta poziția sa – a lui Kell –, iar acum *Face* îl înlocuise ca lider de *Grup*. Dar Kell părea împăcat cu noul aranjament, ceea ce îl surprinse considerabil pe Wedge. Asta însemna... Wedge nu era sigur ce. Fie Kell era mulțumit să-l lase pe *Face* să aibă o șansă la comandă, fie obiectivele lui Kell se schimbaseră și comanda nu mai era atât de importantă pe listă. Avea să aștepte. Adevărul avea să iasă la iveală până la urmă.

— Serviciile Secrete ne oferă o candidată bună pentru noua noastră îndeletnicire piraterească. Lumea se numește Halmad. Este o lume de pe Inelul Exterior, nu departe de granița a ceea ce noi considerăm a fi spațiul controlat de Zsinj. Este, de asemenea, o lume aflată în centrul mai multor rute comerciale foarte circulate. Cu un secol în urmă, industria lor minieră – de la sol, de pe lună și din centura de asteroizi – a eșuat, lăsând acolo o serie de instalații abandonate. Serviciile Secrete ale Noii Republici au deja o echipă în sistem pentru a le verifica pentru noi; dacă nu vor găsi o bază până la sosirea noastră, ne vor fi găsit cel puțin un loc de unde să ne desfășurăm.

— Vom primi înapoi *Night Caller*? întreabă Kell. Din moment ce vom pirata cu nave de luptă TIE, presupun că va trebui să avem la dispoziție ceva care să ne transporte atunci când ajungem în locuri din afara sistemului nostru de origine.

Wedge clătină din cap.

— Nu *Night Caller*. Gândește-te la asta. Amiralul Trigit este distrus de o escadrilă de nave de luptă sub acoperire, susținută de o corvetă Coreliană, iar apoi apare o escadrilă de pirați susținută tot de o corvetă Coreliană? Probabil că asta ar declanșa cel puțin un semnal de alarmă în mintea lui Zsinj. Îi oferi lui Kell un zâmbet sinistru. Nu, vom primi transport hiperspațial de la un vechi transportor de clasă *Xiytiar*. Neînarmat. Lent. Scârțâitor. Murdar. Și în loc să avem o cală de marfă plină de suporturile voastre sofisticate de metal pentru a ne ține navele de luptă, vom folosi câteva grinzi transversale și plase – astfel încât să putem schimba rapid TIE-urile cu X-interceptoarele fără să fim nevoiți să reconfigurăm suporturile de fiecare dată.

Kell se lăsă în spate, expresia lui sugerând că tocmai înghițise o gură plină de lichid hidraulic.

Mâna lui Phanan se ridică brusc.

— Primim nave de luptă noi?

Wedge clătină din cap.

— Nu. Niciun X-interceptor nou în viitorul apropiat. Am avut noroc când am alcătuit escadrila; când *Escadrila Vagabond* a capturat fabricile lui Ysanne Isard de

pe Thyferra, am confiscat şi un număr de X-interceptoare pe care ea le strânsese pentru diverse misiuni de informații. De acolo au provenit patru dintre navele noastre de luptă. Dar Noua Republică nu a mai avut parte de un asemenea câştig, iar Incom produce X-interceptoare noi la fel de lent şi meticulos ca întotdeauna. Aşa că suntem blocați cu ceea ce avem... şi cu ceea ce putem lua. Dia Passik a fost transferată cu nava ei de luptă, dar tot ne lipsesc patru pentru a forma o escadrilă completă. Cu toate astea, ne-au fost alocate cele două TIE-uri care au rămas de la atacul *Implacabilului*, cele pe care le-au pilotat Wes şi *Piggy*. Şi o parte din misiune implică achiziționarea de noi nave de luptă pentru identitățile noastre de pirați... şi asta înseamnă să furăm tot ce ne cade în mână. De la Imperiali şi de la Lorzii Războinici, adică. Are vreunul dintre voi, noii piloți, experiență cu TIE-urile? Simulată sau reală?

Ambele femei ridicară mâinile. Castin Donn păru nemulțumit că nu putea să le urmeze exemplul.

— Excelent. Castin, Kell, Phanan, din moment ce voi trei nu aveți experiență şi cu X-interceptoare şi cu TIE-uri, vă recomand să vă petreceți timpul în simulatoarele de luptă TIE. Odată ce vom fi pe noua noastră stație, desigur. Deocamdată, aveți la dispoziție puțin timp să vă faceți bagajele şi să vă rezolvați treburile; transportorul *Borleias* decolează spre Halmad în trei ore. Ignoră corul de proteste şi aclamații. Sunteți liberi. Phanan, *Face*, pot să vă văd un minut?

În timp ce ceilalți se scurgeau afară, îi întrebă:

— Care sunt veştile de la... cum o cheamă, Notsil?

Cei doi piloți schimbară priviri.

— Ei bine, spuse *Face*, Lara părea liniştită de ceea ce i-ai oferit. Am ajutat-o să îşi completeze cererea de înscriere pentru antrenamentul de pilot de vânătoare şi atât noi, cât şi Kell, am scris recomandări pentru ea. I-am creat un cont pentru ca să-şi poată permite un acces limitat la HoloNet; îi vom lăsa un router pentru ca să poată ajunge la noi prin Baza Sivantlie. Lucrurile sunt în mişcare.

— Ar fi bine ca asta să funcționeze... sau ar fi bine să nu producă absolut niciun rezultat, spuse Wedge. Pentru că, dacă există vreo greşeală, Generalul Cracken vă va introduce personal pe voi, şi pe mine, într-un procesator de alimente.

Capitolul 4

Nu pretindea că este complet uman. Probabil că se născuse om, dar acum membrele mecanice – proteze evidente, brațe şi picioare din metal inoxidabil strălucitor cu articulații cu aspect rudimentar – îi înlocuiseră carnea originală, iar întreaga parte superioară a feței era o suprafață metalică strălucitoare cu o interfață standard de calculator inserată în centrul frunții. Nici nu pretindea că este prietenos.

Se apropie de cabina în care omul de afaceri mare şi arătos bea singur şi, fără să amenințe sau să comenteze, legănă sticla de vin pe care o ținea în mână şi o trânti în capul lui. Recipientul se sparse, împrăştiind sticla şi lichidul roşu peste omul de afaceri. Bărbatul clipi, se ridică în picioare – demonstrând atât o rezistență, cât şi un fizic pe care ceilalți din bar îl găseau admirabil – şi îl lovi pe cyborg, o lovitură care îi zgudui capul bărbatului în mare parte mecanic şi îl făcu să se clatine înapoi în cabina plină de piloți Imperiali cheflii. Piloții aşezați pe culoar îl împinseră pe cyborg înainte, direct în dreapta omului de afaceri care părea profesionist. Lovitura îl surprinse pe cyborg peste maxilar, învârtindu-l. Cyborgul se clătină înapoi căzând în poala a doi dintre piloții aflați în cabină. Mâna lui care se balansa lovi paharele şi sticlele acestora, aruncând vinul şi lichiorul peste toată lumea.

Piloții îl împinseră la podea şi se ridicară.

— Nu faceți asta, spuse barmanul.

Dar vocea lui era o rugăminte şi nu amenința cu arma. Nimeni nu îl băgă în seamă. Brusc, cu fețele încrâncenate, un grup formidabil de şase piloți îi priviră cu ochi reci pe omul de afaceri şi pe cyborg. Liderul lor, cel mai scund dintre ei, un bărbat brunet cu o față suficient de dură, spuse:

— Voi doi ne datorați un rând şi două sticle din vinul local, iar noi vă luăm separeul şi o sută de credite în plus pentru deranjul nostru.

Omul de afaceri îi adresă un zâmbet glacial.

— Cu o sută de credite aş putea să cumpăr un pilot cu calificările voastre, care să îmi lingă cizmele.

— Chem poliția militară, spuse barmanul.

Piloții se năpustiră spre omul de afaceri. Primul dintre ei primi un pumn în plexul solar şi căzu ca un sac plin de tuberculi. Al doilea se împiedică în momentul în care cyborgul îl apucă de un genunchi şi îl strânse; țipătul pilotului fu suficient de strident pentru a răsuna în paharele goale din tot barul. Ceilalți patru se izbiră de omul de afaceri şi îl trântiră la podea. Barmanul îşi introduse codul de urgență în comunicator şi începu să se tânguiască ascultătorului îndepărtat.

Două minute mai târziu, totul era încheiat. Două mese fuseseră distruse, clienții lor distrați ocupând acum cabinele din cealaltă parte a barului. Cinci piloți şi un cyborg zăceau la distanțe regulate pe podea, întinşi în diverse poziții de odihnă foarte incomode, adesea zăcând printre pahare sparte şi platouri cu aperitive neigienice. Omul de afaceri şi liderul piloților încă stăteau în picioare, cel din urmă cu ochii sticloşi, abia răspunzând la stimulii externi, în timp ce primul continua din când în când să îi dea lovituri ineficiente în stomac. Amândoi erau îmbibați de sudoare şi de băutură, clătinându-se la fiecare mişcare uşoară pe care o făceau.

Apoi, o jumătate de duzină de soldați din trupele de şoc în uniforme de poliție militară se revărsară în bar. Unii clienți – cei care încă aveau pariuri în desfăşurare care dintre luptători va câştiga – mormăiră, dar barmanul răsuflă uşurat.

Cu o eficiență calmă, trupele îi încătuşară pe cei opt răufăcători cu mâinile la spate; cei doi bărbați care mai stăteau în picioare nu opuseseră nicio rezistență. Trei dintre piloții doborâți nu reuşiră să-şi revină, dar unul dintre soldați îi ridică pe doi dintre ei, azvârlindu-i cu o uşurință considerabilă pe umeri, iar apoi îl ridică pe ultimul pilot inconştient. Trupele începură să plece.

— Aşteptați, spuse barmanul. Unde trebuie să semnez?

Doi dintre soldați schimbară o privire.

— De ce ai vrea să semnezi? întrebă unul dintre ei, ofițerul superior.

— Ca să pot depune o cerere de despăgubiri!

Cyborgul suspină.

— Oh, doar fă socoteala. Voi plăti eu daunele.

Barmanul se legănă pe spate, moleşit.

— În regulă, atunci. Reveniți cât mai curând. Apreciem vizita dumneavoastră.

În timp ce ieşeau pe uşă, pe o stradă ploioasă din Hullis, capitala Halmad, ofițerul de rang înalt dintre piloți, cel care încasase mai multe lovituri din partea omului de afaceri, îi aruncă cyborgului o privire amețită, dar apreciativă.

— Hei, nu eşti chiar atât de rău.

— Îmi place doar să mă bat bine din când în când.

Cyborgul ridică din umeri. Din nefericire pentru el, mişcarea exercită o presiune suplimentară asupra cătuşelor sale. Acestea se deschiseră şi căzură pe pământul noroios din spatele lui. Liderul piloților se holbă la el.

— Hei, ce naiba...

— Foc, spuse liderul soldaților din trupele de şoc.

Trei dintre soldați din trupele de şoc îl ascultară. Razele paralizante loviră torsul piloților, iar aceştia căzură în noroi. Liderul soldaților se uită în jur. Nu era nimeni la vedere – nu prea era trafic de *skimmere* în acea seară ploioasă, nimeni nu intră sau ieşi din bar. Îşi scoase casca, dezvăluind trăsăturile lui Wedge Antilles, şi privi nestingherit în jur. Nici urmă de martori.

— Să ne grăbim, oameni buni.

Ceilalți soldați îi apucară pe cei trei piloți căzuți. Îi târâră şi îi purtară pe prizonieri pe după colțul clădirii, apoi în spate, unde *skimmerul* lor aştepta în întunericul unui câmp în paragină. Nu era un *skimmer* militar, ci doar un transportor mediu de marfă, cu un compartiment adânc.

În timp ce ceilalți îi aruncau pe piloți în spate şi îi înfăşurau în pături şi plase, Wedge îşi dezbrăca armura de soldat şi o aruncă înăuntru lângă ei.

— Bună treabă, Tainer, Phanan. E vreunul dintre voi rănit?

Kell clătină din cap şi îşi flexă brațele, desfăcându-şi cătuşele nesigilate.

— Costumul ăsta e probabil pierdut.

Phanan dădu din cap.

— Kell nu mi-a făcut niciun rău, dar sticla cu care m-a lovit în cap unul dintre ei nu era falsă, aşa cum era a mea. Nici măcar nu s-a spart. Am auzit sunetul.

— Sună ca o comoție uşoară. Du-te la doctorul nostru în legătură cu asta.

— Oh, sunt un doctor prea important pentru a vedea pe cineva atât de umil ca mine.

Wedge îi făcu semn cu mâna unuia dintre soldații improvizați.

— *Face*, ia portofelele acestor piloți, borsetele cu bani şi orice mai au la ei. Vreau toate creditele pe care le au, numai valută forte. Cât valorează daunele făcute de voi doi, glumeților?

Kell şi Phanan se uitară unul la altul.

— Poate o sută, spuse Kell. Numărând totul.

— În regulă, spuse Wedge. Dacă averile personale ale acestor piloți nu se ridică la o sută cincizeci, vom pune noi înşine diferența. *Face*, du-i creditele barmanului. Spune-i că a plătit cyborgul, compensație instantanee pentru pagubele produse, şi că, din păcate, este un bețiv bătrân şi mizerabil a cărui singură distracție este să provoace probleme în baruri.

— Hei, spuse Phanan. Mă deranjează folosirea cuvântului *mizerabil*.

— Şi întoarce-te repede. Decolăm în trei minute.

* * *

Wedge şi Janson, în armura de soldați, dar fără căşti, se aflau în vârful unui deal cu vedere spre baza Imperială din apropiere. Ochelarii pe care Wedge îi ținea la ochi luminau noaptea într-o lumină verzuie.

— La fel ca noaptea trecută şi ca în noaptea precedentă. Pregătesc patru nave de vânătoare TIE la posturile de luptă, sub ochii vigilenți ai unei jumătăți de escadron de soldați din trupele de şoc.

— Nu că ne-ar păsa, spuse Janson.

— Nu că am vrea acele nave de luptă, îl corectă Wedge. Dar s-ar putea să avem de-a face cu ele la plecare. Vine ceva pe drum?

Janson aruncă o privire neglijentă în partea cealaltă. Jos, la baza dealului din stânga lui, aşteptau ceilalți piloți *Spectre*, prizonierii lor şi *skimmerul* de marfă. Jos, în dreapta, se afla drumul principal spre bază.

— Este un set de lumini îndepărtate, spuse el. Se apropie. Probabil doar un alt *skimmer* de personal care transportă acasă un ofițer după o noapte în oraş.

— Castin Donn a vărsat destui bani în destule cantine. Ar trebui să obținem ceea ce ne dorim.

— S-ar putea să ai dreptate. Chestia aia nu se manevrează ca un *skimmer* de personal. E mare şi leneşă.

Wedge se răsuci pentru a privi vehiculul care se apropia prin intermediul aparatului său optic.

— Poliția militară Imperială. Avertizează-l pe *Runt*.

Janson flutură o lanternă de mână spre ceilalți piloți *Spectre*, trecând fasciculul acesteia de trei ori peste ei. Atât de aproape de baza Imperială, Wedge prefera să nu folosească comunicatoarele, ale căror transmisii, chiar dacă erau codificate sau extrem de scurte, puteau fi detectate. La baza dealului, *Runt* utiliză probabil un scaner portabil pe vehiculul îndepărtat. Din direcția unde se aflau *Spectrele* sosi o clipire de lumină ca răspuns, un singur impuls.

— *Runt* semnalează *da*. Este încărcat cu personal, spuse Janson.

— Să ne mişcăm.

Wedge şi Janson coborâră pe versantul dealului, nu direct spre ceilalți *Spectre*, ci îndreptându-se spre dreapta, pe un curs de interceptare. Până când ajunseră la baza dealului – cu armura lui Janson oarecum afectată de o căzătură pe care o

suferise în timpul coborârii –, ceilalți *Spectre* erau aproape de drum.

Wedge şi Janson îi ajunseră din urmă şi îşi puseră căştile la loc.

— Grăbiți-vă, spuse Wedge, formație de marş. Stâng, drept, stâng...

Aşa că *Spectrele* reuşiră ceva asemănător cu o formație corectă, în ciuda încărcăturilor pe care le purtau. *Runt* îl căra pe unul dintre piloții inconştienți pe umărul său, mişcându-se fără dificultate. Gamorreanul *Piggy* ar fi putut, de asemenea, să transporte cu destulă uşurință unul dintre piloți, dar nu ar fi putut îmbrăca niciodată setul de armură de soldat din trupele de şoc; el rămăsese cu *skimmerul*. Kell – acum îmbrăcat în costum de soldat – şi Dia târau între ei un pilot inconştient; țineau brațele pilotului pe umerii lor, astfel încât omul să rămână în poziție verticală. Phanan – de asemenea echipat cu o armură de soldat – şi *Face* târau şi ei unul dintre piloți, la fel ca şi Castin şi Shalla, iar Donos şi Tyria îl târau pe al cincilea.

Cel de-al şaselea pilot, ofițerul de rang înalt, rămăsese cu *Piggy*.

Până la poarta de intrare în bază mai erau câteva sute de metri, dar dacă Wedge calculase corect, nu ar fi trebuit să meargă pe jos toată distanța.

Auziră zumzetul unui *skimmer* greu în spatele lor şi Wedge se întoarse să se uite. Era un model mare, aproape identic cu cel care făcuse parte din capcana de pe Coruscant. Avea o incintă deasupra compartimentului şi doar pilotul şi gardianul desemnat să îl protejeze erau expuşi. Pe lateral era pictat însemnul încovoiat al păsării de pradă a *Bazei Victoria*; peste acest desen se aflau bastoanele încrucişate ale poliției militare a bazei.

Skimmerul trase în paralel trupa lui Wedge, formată din soldați din trupele de şoc şi prizonieri.

— Ce s-a întâmplat cu voi? strigă pilotul.

— S-a defectat *skimmerul*, spuse Wedge. Defecțiune la sistemul de transfer de energie.

— Vreți să vă ducem?

— Te-aş propune pentru o medalie de Erou al Imperiului.

Pilotul atinse un buton şi o uşă din incinta din spate se deschise; balamaua acesteia se afla în partea de jos, permițându-i să se deschidă ca o rampă. Wedge aruncă o privire înăuntru. În incinta spațioasă se aflau patru soldați şi încă o pereche de prizonieri echipați în uniforme Imperiale de personal de întreținere.

Ambii prizonieri erau treji, deşi păreau că erau amețiți de alcool.

Trupa lui Wedge îşi urcară prizonierii inconştienți pe rampă şi îi aşezară pe băncile capitonate de pe pereții împrejmuitori. Wedge, în spatele şirului, rămăsese încordat. Armura de soldat din trupele de şoc pe care o purtau *Spectrele* – capturată de la prizonieri în timpul unora dintre nenumăratele confruntări pe care le avusese Alianța cu Imperiul şi adusă ca parte din echipamentul escadrilei – era destul de autentică, dar însemnele poliției militare pe care le pictaseră *Spectrele* cu meticulozitate pe armură ar fi putut să nu treacă de o inspecție atentă. De asemenea, ofițerul care se ocupa de poliție militară adevărată ar fi trebuit, dacă respecta strict procedura, să ceară să vadă actele lui Wedge, iar falsurile pe care le confecționase Castin... ei bine, Wedge nu-l cunoştea suficient pe noul pilot pentru a se încrede dincolo de orice îndoială în munca lui, aşa cum ajunsese să facă cu *Grinder*, fostul expert al escadrilei.

Dar *Spectrele* intrară cu toții în compartimentul închis al *skimmerului*, Wedge îi

urmă, uşa se închise în urma lui, iar vehiculul se puse în mişcare, totul fără vreo cerere nedorită de acte. Wedge zâmbi. Dacă securitatea era permisivă aici, s-ar putea să fie la fel de permisivă şi în interiorul bazei.

— Hei, ăsta e Locotenentul Cothron, spuse unul dintre soldații adevărați.

Face aprobă din cap.

— Este un bețiv destul de beligerant.

— Un tip de treabă în restul timpului, totuşi.

— Oh, da.

— Ai jucat vreodată sabac cu el?

— Sigur, odată mi-a luat salariul pe o săptămână.

— Glumeşti. E cel mai prost jucător pe care l-am văzut vreodată.

În răspunsul lui *Face* există cea mai mică întârziere, în timp ce îşi ajusta povestea în lumina noilor informații.

— Nu, cred că eu sunt cel mai rău.

— Serios? Eşti amator de un joc în seara asta?

— Nu, mi-am învățat lecția.

Soldatul se lăsă pe spate, postura lui fiind una de dezamăgire.

Câteva momente mai târziu, *skimmerul* încetini. Wedge auzi un schimb verbal între pilot şi ceea ce trebuie să fi fost gărzile de la poartă, dar nu putu desluşi cuvintele. Apoi se puseră din nou în mişcare. Trecu un minut lung până când încetiniră din nou. Apoi, sistemul repulsor al *skimmerului* se dezactivă şi vehiculul coborî pe suprafața dură. Uşa de lângă Wedge se deschise. Păreau să se afle într-un hangar de vehicule, iar la câțiva paşi distanță se afla o masă unde aşteptau un ofițer în uniformă şi o altă pereche de soldați din trupele de şoc. Ofițerul, un bărbat cu părul încărunțit şi cu linii dure pe chip, părea plictisit şi iritat.

— Scoteți-i afară. Este timpul pentru o justiție instantanee.

Wedge le făcu semn adevăraților soldați şi prizonierilor lor să treacă primii, în timp ce trupa lui îşi ridica prizonierii inconştienți.

Apoi, *Spectrele* ieşiră. Wedge fu ultimul care ieşi din vehicul.

— Documentele, spuse ofițerul responsabil.

Wedge se încordă. Dar soldatul căruia i se adresase îi înmână carduri de identitate standard care purtau chipurile prizonierilor aflați în grija sa. Wedge se uită la *Face*, care ridică discret câteva carduri de identitate luate de la proprii prizonieri.

Wedge se întoarse din nou. Ofițerul se uită peste cardurile de identitate.

— Fapte?

— Beți şi turbulenți la *Ola*, spuse soldatul responsabil.

Ofițerul făcu o grimasă.

— Voi doi, idioților, ar trebui să găsiți un local mai bun. Acuzații?

Soldatul responsabil dădu din cap, mişcarea fiind exagerată de casca sa.

— Niciuna.

— Ei bine, asta nu e prea rău. Ofițerul îşi aruncă privirea spre cei doi prizonieri. Voi doi sunteți consemnați la bază timp de şase zile.

Prizonierii părură uşurați.

— Asta înseamnă trei zile începând de acum, continuă ofițerul, şi trei zile începând de la următoarea zi de salariu.

Le ignoră expresiile de consternare şi le făcu semn să plece.

— Următorul.

Wedge făcu un pas în față. Întinse mâna înapoi fără să se uite, iar *Face* îi puse cardurile de identitate în mână şi el i le prezentă ofițerului.

— Beție şi tulburare a ordinii publice la *Rojio*. Bătaie cu civili.

Ofițerul îi aruncă o privire de genul *nu pot să cred*.

— Sunt toți inconştienți. Au pierdut în fața civililor?

— Da, domnule.

— Câți?

— Doi.

Ofițerul se arătă îndurerat.

— Cinci dintre ei împotriva a doi civili, şi sunt prea beți ca să dea socoteală. Vor plăti pentru că au făcut de râs unitatea. Se încruntă. Cinci. Hei, ăştia sunt amicii de pahar ai Căpitanului Wanatte. Unde este Căpitanul?

Face luă cuvântul:

— Înainte să leşine ultima dată, Locotenentul Cothron a spus că şi-a găsit ceva companie pentru seara asta.

— Ah. Ei bine, atunci. Să vedem daunele.

— Unul dintre civili a plătit daunele înainte să-l lăsăm la autoritățile oraşului. spuse Wedge.

— Lăudabil. În regulă. Cred că aceşti cinci vor fi *îmbunătățiți* dacă vor face câteva zile de curățenie şi de reparații până la următoarea *manifestare morală*. Duceți-i în camerele lor.

Wedge salută rapid şi se îndreptă în direcția pe care o luaseră ceilalți soldați pentru a părăsi hangarul. Auzi *Spectrele* încadrându-se în urma lui şi zgomotul de târâre al cizmelor prizonierilor lor răzbătând pe duracretă.

Apoi auzi motoarele *skiminerului* pornind din nou. Răsuflă uşurat. Pilotul nu observase că se urcaseră unsprezece soldați din trupele de şoc la bordul *skimmerului*, însă ieşiseră doar zece. Janson îi luase locul Shallei şi lucra cu Castin pentru a transporta un pilot. Acum, dacă baza urma procedura Imperială standard, pilotul urma să ducă *skimmerul* înapoi la parcul auto al poliției militare.

Apoi, totul ar fi depins de Shalla. Ea se afla încă în cabina *skimmerului*, iar sarcina ei era să împiedice pilotul şi gardianul său să vorbească cu oricine ar fi trecut pe acolo. *Prima ei sarcină*. Avea şi alte lucruri de făcut. Wedge era reticent să atribuie atât de multă responsabilitate într-o misiune de comando unui nou venit în escadrilă, dar Kell vorbise în termeni atât de elogioşi despre abilitățile formidabile ale familiei Nelprin, încât se hotărâse să meargă mai departe cu acea abordare.

În exteriorul hangarului, îi luă o clipă pentru a se orienta şi blestemă în tăcere câmpul de vizibilitate restrâns oferit de căştile soldaților; lipsit de vedere periferică, trebui să se întoarcă într-un cerc lent şi complet pentru a dobândi o imagine mentală a împrejurimilor sale. Avea o idee destul de bună despre dispunerea bazei din recunoaşterea pe care o făcuseră de pe vârful dealului, dar nu îşi făcuse nicio idee despre locul în care se aflau acum în bază. Când îşi restabili orientarea, se îndreptă direct spre grupul de clădiri de tip dom în care hotărâse mai devreme că erau camerele ofițerilor. Desigur, nu aveau să ajungă niciodată acolo. Îi vor arunca pe piloții inconştienți pe prima alee întunecată sau în primul şanț pe care îl vor găsi şi îşi vor continua misiunea.

* * *

Lara Notsil, inițial Gara Petothel, tresări în timp ce pereche după pereche de TIE-uri rupeau formația şi plonjau, cu motoarele urlând, spre ea şi spre colegii ei de zbor. *Ce comportament bun, tresărirea asta*, decise ea. *Dacă mă observă, o să o înregistreze.*

Vocea şefului ei de escadrilă se auzi pe unitatea de comunicații:

— *Aur Unu* către *Escadrila Aur*. Despărțiți-vă pe perechi şi atacați.

Lara apăsă pe propria unitate de comunicații.

— *Aur Şapte?*

— Eu sunt camarada ta, *Opt*.

Lara se rostogoli spre dreapta, îndepărtându-se de formația principală de X-interceptoare, şi văzu alte nave de luptă în perechi care se despărțeau şi ele. Apoi, primele rafale de foc laser Imperial verde căzură printre ei. X-interceptorul Larei fu zguduit de o lovitură la pupa; scuturile fură doborâte parțial şi ea le întări cu energia din scuturile din față. Perechea de nave de luptă TIE care împrăştia focuri laser asupra ei şi a lui *Aur Şapte*, alunecă perfect în poziție de atac în spatele lor.

— Plonjează la adăpost, *Şapte*, spuse Lara, şi împinse manşa înainte.

Terenul de dedesubt, un oraş în ruine, devenea din ce în ce mai mare. Ea şi *Aur Şapte* plonjară pe o stradă presărată cu moloz, zburând mai jos decât vârful clădirilor din jur, însă urmăritorii lor nu îi pierdură din vedere şi rămaseră ascunşi în spate. Nava de vânătoare a Larei fu lovită de o altă pereche de rafale laser, iar nava se înclină uşor spre stânga; ea corectă cu o aplicare abilă a cârmei eterice.

În față, drumul se bifurca la stânga şi la dreapta. Ea ştia, văzând zona de sus, că cele două bifurcații se întorceau una spre cealaltă mai departe, reunindu-se după numai câtiva kilometri. Asta ar fi trebuit să fie tactica ei: să o trimită pe *Aur Şapte* la dreapta, în timp ce ea se îndrepta spre stânga, apoi ea să se îndrepte spre urmăritorul lui *Şapte*, în timp ce *Şapte* trăgea în al ei, odată ce drumurile urmau să se unească. Dar probabil că asta ar fi funcționat. Şi ea nu pentru asta se afla aici.

— *Şapte*, la clădirea mare şi albastră, virează la stânga.

— Te-am auzit.

Vocea lui *Şapte* părea un pic îngrijorată.

Lara îmbină acțiunea cu cuvintele. În timp ce X-interceptoarele ajunseseră pe lângă ceea ce fusese cândva un depozit de dimensiuni uriaşe, vopsit într-o culoare albastru-verzuie care îți rănea ochii, dar care acum era o ruină goală, carbonizată, cu urme de arsuri care înconjurau găurile de explozie din pereți, ea execută un viraj elegant la stânga pe o stradă care se afla în unghi drept față de cea pe care o survolaseră. Se roti la nouăzeci de grade spre stânga, astfel încât strada era în stânga ei şi un rând de clădiri se afla sub chila ei. Ascuțimea unghiului era mai mult decât putea să suporte compensatorul inerțial al X-interceptorului; resimțea din nou greutatea, instalându-se în scaunul ei, în timp ce nava se rotea prin cea mai strânsă secțiune a manevrei sale.

În momentul în care chila zgârie de-a lungul uneia dintre fațadele clădirii, se auzi un țipăt ascuțit de metal, iar X-interceptorul ei se clătină. Scuturile navei de luptă nu ofereau protecție împotriva unei astfel de izbituri. Aruncă o privire la panoul de diagnosticare, căutând luminițele roşii revelatoare ale unor defecțiuni de sistem.

În spatele ei, cerul se lumină. Sunetul şi unda de şoc a unei explozii îi zguduiră X-interceptorul. Şi punctul albastru care reprezenta *Aur Şapte* dispăru de pe panoul

de senzori. Lara făcu o grimasă. *Aur Şapte* nu avea îndemânarea necesară pentru a gestiona un asemenea viraj. Lara ştiuse asta, se bazase pe asta, dar nu trebuia ca observatorii ei să-i vadă zâmbetul de satisfacție pe față.

Ştiind că nu va primi niciun răspuns, intră pe unitatea de comunicații.

— *Şapte*? *Aur Şapte*, răspunde.

În spatele ei, cele două nave de luptă TIE, care nu avuseseră probleme cu virajul brusc pe acea stradă laterală, veneau urlând prin norul de fum care era ceea ce mai rămăsese din *Aur Şapte*. De îndată ce trecură de fum, deschiseră din nou focul. Lara simți cum secțiunea din spate se cutremură. Se roti din nou. Supracorectă în mod deliberat şi lăsă o expresie de şoc să-i străbată fața în timp ce vira în partea laterală a unei clădiri. Avu doar suficient timp să citească cuvintele *BUN VENIT LA BĂCĂNIA MOFFICE* înainte de impact...

Sau de lipsa impactului. Nu fusese o lovitură puternică, nici vreo decelerare, ci doar atenuarea bruscă a tuturor luminilor din cabina de pilotaj până la neant.

Apoi, cupola navei se deschise deasupra ei.

Căpitanul Sormic – scund, chel, uman, de obicei apoplectic, cu o față ca de lut roz modelat într-o aproximație corectă a trăsăturilor umane – stătea în afara simulatorului, uitându-se fix la ea.

— Candidat Notsil. Vrei să explici, în beneficiul clasei, ce ai încercat să realizezi cu ultima ta manevră?

Lara lăsă o notă de nesiguranță să i se strecoare în voce.

— Încercam să recuperez controlul...

— Nu asta. Întoarcerea sinucigaşă pe o stradă laterală.

— Oh. Încercam să scap de urmărirea TIE-urilor...

— Corect. Ai presupus că o pereche de piloți începători ar putea depăşi în aer piloți mai experimentați în nave mai agile. Corect?

— Ei bine, uh...

— Spune doar: *Corect, domnule Căpitan.*

— Corect, domnule Căpitan.

Lara îşi păstra o expresie de suferință pe față.

— Şi ați fost ucişi şi tu şi camarada ta de zbor.

— Corect, domnule Căpitan.

— Candidat Lussatte, aceasta este tactica pe care ai fi ales-o?

Lara aruncă o privire la camarada ei de zbor, care se afla încă în simulatorul de alături. Femela Sullustană îi aruncă Larei o privire de scuze.

— Nu, domnule Căpitan.

— Tu ce ai fi făcut?

— Aş fi tras o torpilă protonică...

— Navele Imperiale erau deja în spatele tău, Lussatte.

Lara o văzu pe Lussatte respirând adânc.

— Da, domnule Căpitan. Lăsați-mă să vă explic. M-am gândit că nu-i pot întrece pe Imperiali. M-am gândit că dacă fac o decelerare rapidă, ei vor face una şi mai rapidă, pentru că sunt mai buni zburători în nave mai manevrabile. Dar dacă lansez o torpilă la aproximativ o stradă mai sus, asta îmi oferă un nor de fum prin care să zbor şi câteva momente în care ei nu mă pot vedea. În cazul în care am vizualizat suficient de bine locul de impact, îmi pot asuma riscul de a vira pe o stradă laterală, ca să-i derutez, poate să mă întorc, astfel încât să îi pot lua sub arme

înainte să vină din nou asupra mea.

Căpitanul Sormic făcu o pauză, apoi dădu scurt din cap.

— Fiți atenți la ceea ce tocmai a spus, clasă. Asta i-ar da o şansă din patru, poate una din două de a supravieţui în următoarele zece secunde şi poate de a doborî unul dintre TIE-uri. Ceea ce reprezintă o şansă mult mai bună decât cea pe care a reuşit să o aibă urmărind-o pe *Manşă Înţepenită* Notsil. Sunteţi liberi.

Candidaţii la postul de pilot se ridicară de pe scaunele din clasă; alţii coborâră din simulatoare. Lara nu se ridică; Căpitanul Sormic încă stătea în faţa simulatorului ei, blocându-i ieşirea. Omul se întoarse să o privească în faţă, iar expresia lui fu brusc înţelegătoare. Îşi coborî vocea aproape până la o şoaptă.

— Candidat Notsil, ai obţinut note mari la astronautică şi comunicaţii. Este suficient să spui un cuvânt şi te voi transfera la cursurile de formare a ofiţerilor într-una dintre aceste divizii. Te aşteaptă o carieră extraordinară ca specialist tehnic pe puntea de comandă a unei nave capital.

— Nu, domnule. Am de gând să fiu pilot.

— Nu e ca şi cum vei pierde. E doar un transfer. Şi vei fi un real atu pentru Alianţă acolo.

— Nu, domnule. Am de gând să fiu pilot.

Faţa lui se înăspri.

— Atunci am un sfat pentru tine.

— Da, domnule?

— Gândeşte-te la Candidata Lussatte şi la oricine altcineva cu care te-ai fi putut împrieteni. Gândeşte-te cum te vei simţi dacă îi vei ucide cu adevărat. Crede-mă, la felul de pilot în care te modelezi, asta se va întâmpla. Şi ăsta nu e cel mai rău lucru care ţi s-ar putea întâmpla. Cel mai rău lucru ar fi ca tu să supravieţuieşti unei decizii proaste care îi va ucide pe toţi cei la care ţii.

Apoi se întoarse şi îi urmă pe ultimii piloţi-candidaţi care plecau din sală.

Lara se prăbuşi în scaunul simulatorului. Doar o parte din deprimarea ei era simulată. Se simţea prost să fie considerată o astfel de ratată când era capabilă să se descurce mult mai bine. Nici măcar nu ar fi trebuit să-i pese ce credeau aceşti Rebeli; erau duşmanii ei. Dar tovarăşii ei candidaţi aveau un entuziasm atât de naiv şi o asemenea lumină sufletească în ei, încât devenea din ce în ce mai greu să nu-i placă.

Simţi un mic fior în ceafă. Se întoarse să se uite prin vizorul din spate al simulatorului. În spatele sălii de clasă, un bărbat în uniforma Alianţei se întoarse, îndreptându-se spre ieşirea din spate. După înălţimea şi constituţia lui, îl recunoscu pe Colonelul Repness. Când intrase în clasă? O urmărise în momentele de după schimbul de replici cu Căpitanul Sormic? Îl urmări până când dispăru, până când rămase singură în cameră. Îşi verifică cronometrul. Nu era programat niciun curs în acea sală, timp de o oră.

Ridică panoul de instrumente din faţa ei şi făcu o mică operaţiune de cablare, o mică şmecherie electronică la care devenise destul de pricepută. Apoi, prinse panoul la loc şi trase manual cupola în jos. Când apăsă butonul care, pe un X-interceptor real, ar fi iniţiat o repornire de urgenţă, simulatorul reveni online. Dar acum nu mai transmitea rezultatele şi înregistrările sale către calculatoarele centrale ale centrului de antrenament. Orice ar fi realizat aici va rămâne doar pentru ea.

Lumea cu oraşul în ruine apăru din nou la vedere şi, din nou, fu înconjurată de o escadrilă de X-interceptoare.

Capitolul 5

Shalla încercă să interpreteze fiecare legănare, fiecare schimbare de curs făcută de *skimmerul* în al cărui compartiment închis călătorea. În cele din urmă, vehiculul *trebuia* să se întoarcă la un parc auto sau la un alt hangar pentru vehicule. În cele din urmă, avea să poată începe partea ei de misiune. Parte pe care trebuia să o îndeplinească singură.

Vehiculul efectuă un viraj prelungit la dreapta, apoi încetini şi se aşeză pe sol cu un clinchet metalic nemuzical. Shalla îşi ridică puşca blaster pentru a acoperi uşa. Unii soldaţi din trupele de şoc erau suficient de minuţioşi şi eficienţi pentru a-şi supraveghea vehiculele; alţii nu erau. Se pare că ai ei se încadrau în acea ultimă categorie. Uşa rămase închisă. Apoi se stinseră luminile. Auzi, dincolo de *skimmer*, un râset de bărbat. Se încordă, dar râsul era de genul celui care vine ca răspuns la o glumă, nu unul răutăcios îndreptat spre un inamic prins în capcană. Când auzi paşii grei ai armurii compozite de soldat din trupele de şoc lovind duracreta, se relaxă.

Mai lăsă să treacă un minut. Voia ca soldaţii să fie la distanţă mare de *skimmer*, dar nu putea să le acorde prea mult timp pentru a-şi da seama că ceva nu era în regulă. Apoi se ridică, îşi folosi bagheta luminoasă pentru a găsi întrerupătorul uşii şi apăsă pe acesta. Nu se întâmplă nimic, nici măcar un semnal sonor. Uşa fusese dezactivat odată cu restul energiei electrice a *skimmerului.*

Înjură în sinea ei, dar era doar un inconvenient minor. Îşi opri comunicatorul de pe cască, îşi scoase casca de soldat şi timp de câteva minute extrase cu grijă aparatura de comunicaţii din interiorul ei, apoi desprinse pachetul de energie în miniatură din aparat. După alte câteva minute, îndepărtă capacul întrerupătorului de uşă şi conectă alimentatorul la acesta. Apoi îşi puse din nou casca, acum fără comunicaţii, şi îşi luă puşca. De data asta, uşa se deschise rapid. Afară se vedea latura unui *skimmer* identic, la doar câţiva paşi de ea pentru ca uşa să poată coborî ca o rampă. Când aruncă o privire afară, văzu în dreapta un alt rând de *skimmere* de diferite tipuri, unele mici şi sportive, şi zidul bazei de dincolo; în stânga ei se vedea duracreta liberă şi apoi uşile închise, în stil hangar, ale clădirii parcului auto.

Vocile ajungeau până la ea; nu putea desluşi cuvintele, dar erau de sex masculin, două sau trei cel puţin, răsunând de râsete şi comentarii amuzate. Veneau din partea din spate a clădirii. I se păru de asemenea că auzea o voce de bărbat, cu un discurs ostentativ, din faţă.

Până aici, totul este în regulă. Ieşi afară, atentă la pericol, şi apăsă din nou pe butonul de închidere a uşii. Dar rampa se ridică doar până la jumătate, apoi scoase un zgomot şuierat şi se opri. Începu să se lase încet în jos, spre podea. Se băgă sub ea şi o ridică. Bateria de la casca ei nu era în mod evident capabilă să alimenteze mecanismul uşii. Cu toată forţa, reuşi să readucă uşa la loc. Deşi nu se închise, se potrivi perfect şi ar fi părut totul normal la o inspecţie ocazională.

Acum, avea de rezolvat trei probleme: două grupuri de muncitori Imperiali sau soldaţi din trupele de şoc, plus orice fel de securitate instalată în clădirea parcului auto. Se uită în jur căutând locaţiile, adesea în colţuri şi pe grinzile metalice care susţineau tavanul curbat, unde tindeau să fie instalaţi senzorii. Nu era nimic.

Răsuflă uşurată. *Skimmerele* nu erau suficient de valoroase pentru această bază pentru a necesita o supraveghere constantă. O problemă eliminată.

Merse înainte, spre sursa discursului, şi îşi dori să aibă aptitudinile Tyriei pentru mişcări silenţioase.

* * *

Piloţii *Spectre* se ţineau lipiţi de peretele exterior al hangarului, adânciţi în cea mai întunecată umbră proiectată de clădire.

Wedge, aflat în spatele unui om după colţul spre faţada clădirii, îşi înăbuşi un oftat. Armura albă şi lucioasă de soldat din trupele de şoc pe care o purtau strălucea practic în întuneric. Chiar şi în umbra adâncă ar fi fost imposibil de ratat dacă vreun trecător ar fi aruncat o privire în direcţia lor. Totuşi, vechile obiceiuri ale furtişagului mureau greu, iar Wedge nu voia ca ele să moară deloc.

Janson, în faţa lui, cu casca scoasă, se întoarse şi ridică două degete, apoi clătină din cap. Doi paznici în faţa clădirii, şi nu aveau să fie o pradă uşoară. Wedge făcu schimb de locuri cu el şi îşi scoase propria cască. Se desfătă o clipă cu senzaţia aerului care se mişca din nou pe faţa lui şi se hazardă să arunce o privire. Partea din faţă a hangarului era bine luminată de două surse de lumină de deasupra capului, ambele ataşate de peretele frontal al clădirii. Centrul peretelui era dominat de o uşă mare glisantă din două secţiuni; o secţiune glisa spre dreapta, cealaltă spre stânga. Duracreta care ducea până la uşă era ornamentată cu numeroase urme subţiri de arsuri, semn al nenumăratelor plecări prea grăbite ale navelor de luptă TIE care ieşeau din hangar şi se îndreptau imediat spre cer. Asta sugera că piloţii bazei se considerau nişte şmecheri şi aveau un Comandant care încuraja un astfel de comportament, ceea ce, de asemenea, nu era un lucru bun pentru *Spectre*.

De o parte şi de alta a uşii, la distanţă de vreo douăzeci de metri unul de celălalt, se găseau două gărzi în armură. Poziţiile lor erau orientate spre uşă, iar fiecare dintre ei îl vedea pe celălalt, plus cea mai mare parte din faţa clădirii. Poate că discutau pe un canal privat prin intermediul comunicaţiilor de pe căşti, dar, în rest, erau la datorie. Wedge respinsese cea mai simplă dintre tactici pentru astfel de situaţii, tactica de a face gălăgie şi de a spera ca unul dintre ei să vină să verifice.

Astfel de gărzi, aflate la datorie cu profesionalism chiar şi atunci când nu îi vedeau ofiţerii şi colegii lor, cu siguranţă ar fi investigat, dar mai întâi ar fi anunţat acea anomalie. Dacă gardianul care investiga nu raporta în mod continuu colegului său, celălalt gardian anunţa şi el acest fapt. În câteva clipe, locul ar fi fost împânzit de trupe de şoc. Wedge şi *Spectrele* aveau nevoie de o perioadă considerabilă de timp neîntrerupt cu vehiculele înăuntru – poate chiar şi o jumătate de oră. Mai era o uşă în faţa clădirii, imediat lângă paznicul din stânga, dar era securizată şi părea a fi blindată – destul de uşor de apărat dacă cineva din interior ar fi vrut să se opună.

Wedge făcu din nou schimb de locuri cu Janson şi îl lăsă pe bărbat să facă pe paznicul. În şoaptă, le explică celorlalţi situaţia şi îi întrebă:

— Idei?

— S-ar putea să reuşesc să pătrund în computerul principal al bazei, spuse Castin, şi să îi fac să fie eliberaţi din funcţie; trebuie doar să mărşăluim doi dintre noi şi să îi concediem sau să tragem în ei.

Wedge se gândi la asta.

— Ar putea funcționa, dar va trebui să menții breşa în computer sau să execuți o alta câteva minute mai târziu, când ne vom aranja vectorul de evadare.

— Adevărat.

— Eu votez, spuse Dia, să aşteptăm până când putem fi siguri că nu există trafic încrucişat în apropiere şi că nu-i observă nimeni...

— Ceea ce înseamnă să aşteptăm până când vom şti, de asemenea, că nu comunică cu altcineva prin căşti, spuse Kell.

— ...apoi doar ieşim şi să-i împuşcăm. Doi trăgători, fără să aşteptăm. Ieşim în fugă, îi înşfăcăm şi îi târâm înapoi după clădire, înlocuindu-i cu doi dintre ai noştri. După care putem petrece oricât timp avem nevoie pentru a lua cheile şi codurile de acces şi să intrăm.

Wedge clătină din cap.

— Sună prea simplu. Apoi se răzgândi. Pe de altă parte, probabil că asta e o virtute. În regulă, o vom face aşa. Dar mai întâi, *Runt*, poți să afli dacă cei doi transmit ceva? Caută frecvențe non-standard din gama Imperială şi verifică pentru semnale de mică putere; dacă doar stau de vorbă, nu vor fi pe frecvențele obişnuite.

Runt încuviință din cap şi, dintr-o borsetă de la centură, scoase comunicatorul de teren care se număra printre ultimele jucării pe care Noua Republică i le dăduse atunci când se oferise voluntar pentru a fi noul specialist în comunicații al escadrilei. Obiectul semăna cu un datapad ceva mai voluminos. Nu avea nici pe departe gama de funcții a unității de comunicații de teren pe care o purtase fostul lor specialist în comunicații, Jasmin Ackbar, dar era cea mai mare unitate de comunicații pe care o putea purta discret în timp ce purta armura de soldat din trupele de şoc.

Runt tastă o serie de comenzi, apoi deveni nerăbdător cu dispozitivul şi făcu schimb de locuri cu Wes. Acolo, putea să aşeze dispozitivul pe pământ şi să-i extindă antena chiar dincolo de colțul clădirii. În cele din urmă dădu din cap.

— I-am găsit, şopti el către ceilalți. Semnalul lor sună ca o informație de dispecerat, dar este confuz. Setați-vă comunicatoarele pe frecvența 0-3-0-7-4 dacă vreți să-i auziți.

Wedge o făcu şi recepționă imediat transmisia celor doi gardieni.

Unul dintre ei, cu o voce melodioasă de bas, spuse:

— *Vehiculul de asalt uşor doisprezece* către *Blocul Alfa doi.*

Celălalt, cu vocea răguşită care începea probabil în gama baritonală, răspunse:

— *TIE Patru* spre *Blocul Delta şaisprezece.*

— Asta e în afara razei tale de acțiune.

— Nu este.

— Deci treci prin zidul de plasmă şi explodezi? Drăguț din partea ta să cedezi o piesă în acest fel.

— Uh... să fie *TIE Patru* pentru a bloca *Delta doisprezece*.

— *Amplasamentul de tunuri grele Unu* trage în *TIE Patru*. Adio, *TIE Patru.*

— La naiba. Luare la țintă, *Amplasamentul de tunuri grele Unu*.

Wedge întrerupse canalul şi se uită la ceilalți.

— Recunoaşte cineva acest trafic?

Dia aprobă din cap. Wedge îşi închipui că trebuia să fie destul de inconfortabil pentru ea cu cozile cefalice îndesate în casca de soldat din trupele de şoc, dar până acum nu schițase niciun sunet de plângere.

— Se numeşte *Quadrant*, spuse ea. Este un joc de la Academia Imperială. Un

joc vechi, dar care a revenit recent la modă.

— *Runt*, există vreo transmisie de date care să însoțească semnalul vocal? întrebă Wedge.

Runt clătină din cap, iar Wedge pufni pe nas.

— Îl joacă doar prin vizualizare. Minunat. Avem un hangar păzit de intelectuali. În regulă, iată cum ne vom juca noi jocul. Wes, Donos, voi sunteți trăgătorii noştri. Wes, mergi până la colțul celălalt şi poziționează-te. Nu vom folosi niciun semnal de comunicație – ar putea fi detectat. Vom cronometra. Voi doi, setați-vă blasterele pe neutralizare. Sincronizați-vă ceasurile şi trageți la trei minute de la sincronizare... asta dacă nu auziți sau vedeți ceva anormal, caz în care vă ascundeți şi încercați din nou la şase minute. Dacă nu apare nicio oportunitate până la şase minute, anulați misiunea şi întoarceți-vă aici. Tainer, tu mergi cu Wes ca să-l îndepărtezi pe celălalt paznic, iar Phanan, tu îi iei locul. *Runt*, la capătul ăsta, îl vei îndepărta pe gardianul inconştient; *Face*, tu îi vei lua locul.

Urmară trei minute lungi. La jumătatea lor, un *skimmer* cu platformă care transporta doi soldați din trupele de şoc şi un fel de piesă de artilerie laser trecură pe lângă hangar. Wedge şi ceilalți se lipiră de peretele clădirii, dar ocupanții *skimmerului* nici măcar nu se uitară în direcția lor.

Wedge îl văzu pe Donos ținându-şi ochii pe ceas. La douăzeci de secunde până la cele trei minute, Donos îşi scoase casca. La cincisprezece secunde, îşi verifică puşca blaster pentru a se asigura că era comutată pe neutralizare şi gata de tragere. La zece secunde, aruncă o privire pe după colț şi o făcu din nou la cinci secunde.

Apoi, exact la momentul potrivit, păşi după colț.

Sunetul descărcării paralizante fu incredibil de puternic; lui Wedge i se păru că se putea auzi până în oraşul Hullis. Rămase rezemat de perete în timp ce *Runt* şi *Face* treceau în fugă pe lângă el. Abia apoi aruncă o privire după colț, cu propriul blaster pregătit, în caz că tovarăşii lui de echipă aveau nevoie de acoperire.

Runt aproape că se împiedică atunci când se opri lângă corpul inconştient al țintei sale; îl ridică cu o uşurință inumană, îl aruncă pe umăr şi se întoarse în trombă spre Wedge. Dincolo de el, Kell sosise din colțul îndepărtat, îşi repetă acțiunea cu mai puțină viteză şi mai puțină forță pură, fiind totuşi aproape la fel de iute. Ajunse la doar câteva secunde în urma lui *Runt*, cu încărcătura lui inconştientă săltând dureros pe umăr. Acum mai erau doar doi paznici în fața hangarului, întorşi unul spre celălalt, în gardă.

Wedge îşi verifică cronometrul. Trecuseră cincisprezece secunde, iar lumea era, cel puțin din punct de vedere al aspectului, la fel cum fusese la începutul acelor scurte secunde.

— Castin, spuse el.

— Sunt cu mult înaintea ta, îl informă expertul în calculatoare şi securitate. Au căştile scoase, nu există trafic de la *Controlul* lor, verific acum dacă au ordine şi carduri de acces. Nu există carduri de acces. Asta înseamnă că este o parolă transmisă sau vorbită. Să sperăm că este transmisă. Hmm...

* * *

Shalla stătea ghemuită în spatele unui cărucior de scule autopropulsat. La nici patru paşi distanță se afla uşa de acces în biroul parcului auto. Doi soldați din

trupele de şoc – ea bănuia că erau cei care se ocupaseră de vehiculul cu care călătorise – se aflau înăuntru, unul aşezat, amândoi cu căştile scoase. Unul dintre ei, înalt şi cu pielea albă, stătea lângă uşă, ținând în mână un pahar cu un lichid albastru în el şi cu condens la exterior. Celălalt, aparent de înălțime medie şi cu pielea la fel de închisă la culoare ca a Shallei, era aşezat la terminalul principal, dictând pe un ton plictisit. Shalla îi putea înțelege majoritatea cuvintelor. Părea un raport de rutină, ceea ce îl făcea să fie ofițerul superior.

— ...fără luptă. Nu s-a tras niciun foc de armă. Cheltuieli nete: combustibilul pentru *skimmer*, pentru un total de şaptezeci şi opt de kilometri.

Celălalt spuse ceva ce Shalla nu înțelesese. Bărbatul aşezat aprobă din cap, apoi continuă:

— La întoarcere, la aproximativ o jumătate de kilometru de bază, m-am oprit pentru a oferi ajutor unei patrule a sergentului... Cum îl chema?

Celălalt ridică din umeri.

— O să pun *înlocuire* acolo deocamdată. Sergentul *Înlocuire*, al cărui *skimmer* se defectase; i-am oferit lui, echipei sale şi prizonierilor, inclusiv Locotenentul Cothron, transport la bază. Cheltuieli suplimentare: combustibilul de transport al masei de cinci prizonieri şi zece soldați din trupele de şoc suplimentari...

— Unsprezece, spuse celălalt om.

— Zece. Bărbatul aşezat se gândi. Ei bine, tu erai atent şi eu nu. Unsprezece soldați din trupele de şoc suplimentari, pe o distanță de doi kilometri. Se încruntă, apoi clătină din cap. Sfârşitul raportului. Lasă-mă să-l verific, să-l editez şi să programez acel *înlocuire* pentru a prelua numele acelui şef de schipă, şi am terminat pentru seara asta.

Dar încă nu pusese mâna pe tastatură.

— Eşti sigur în legătură cu chestia cu cei unsprezece.

— Sunt sigur.

Shalla se ridică şi înaintă spre uşă, la fel de încrezătoare ca şi cum ar fi fost Comandantul bazei. Îl dădu cu umărul la o parte pe bărbatul care stătea acolo şi apăsă pe întrerupătorul uşii. Uşa biroului căzu, cu bruschețea deconcertantă a ingineriei Imperiale.

Ambii bărbați o priviră, iar bărbatul pe care îl împinsese la o parte spuse:

— Ştii, a trecut mult timp de când nu am mai învățat un pui de nerf ca tine bunele maniere.

— Şi va mai dura ceva timp, zise ea, şi îl pocni în maxilar cu patul blasterului.

Bărbatul se prăbuşi, împrăştiindu-şi paharul cu lichid albastru pe podea.

Ofițerul superior se ridică pe jumătate din scaun înainte ca ea să-l împuşte. Lovitura de blaster îl nimeri în piept, arzându-i armura şi aruncându-l la pământ.

Shalla încremeni. Crezuse că reglase arma pe paralizie.

Apoi fu lovită din lateral când prima țintă sări asupra ei, abia încetinită de lovitura pe care i-o administrase. Avântul acestuia o propulsă şi o aplecă în lateral peste un birou. Dacă nu ar fi fost armura, ar fi fost înțepată de colecția de tăvițe, obiecte de birotică şi bibelouri care îi împânzeau suprafața; în schimb, forța cu care se izbise de partea de sus a biroului le zdrobi complet. În loc să se zbată să se elibereze, în loc să se lupte cu el pentru controlul blasterului ei, pe care mâna lui mare îl înşfăcase acum, ea se sprijini cu mâna liberă de marginea biroului, îşi întinse un picior cât putu de mult şi apoi mătură cu el cu toată puterea. Lovitura ei de picior îşi prinse agresorul în spatele genunchilor şi îi zdruncină picioarele de sub el.

Soldatul se prăbuşi pe podea, trăgând-o deasupra lui. Apoi întinse mâna liberă spre gâtul ei. Ea renunță la strângerea blasterului, îi dădu mâna la o parte şi, formându-şi mâna de lovire în cel mai plat şi strâns pumn pe care îl făcuse vreodată, îl lovi în gât. Lovitura ei fu puternică şi precisă. Simți cum traheea lui cedează sub lovitură. Ochii adversarului ei se măriră brusc de şoc iar el, de asemenea, îi eliberă blasterul, ținându-se de gât cu ambele mâini. Ea îşi înhăță arma şi se îndepărtă de el pentru a-l privi cum moare. Scotea zgomote de sugrumare în timp ce încerca să respire printr-o trahee care nu mai era capabilă să îi asigure aerul. Îi aruncă o privire imploratoare, dar ea clătină din cap. Rănirea asta era dincolo de tot ce putea îndrepta.

Deodată, o cuprinse un val brusc de tremurături. Ştia că nu erau urmările adrenalinei. Doi oameni erau morți pentru că ea greşise. Uciderea nu o deranja peste măsură; era actul cerut unui luptător în timp de război. Dar să ucidă din cauza unei greşeli de judecată... ei bine, tatăl ei nu ar fi fost mândru.

Îşi scutură capul, îndepărtând viziunea nedorită a trăsăturilor severe ale bătrânului şi încercă să forțeze tremurul să înceteze. Trecând pe lângă soldatul muribund, apăsă pe întrerupătorul de lumină de pe perete. Acum, ceilalți locatari ai hangarului, dacă s-ar fi uitat, ar fi văzut un birou întunecat şi probabil neocupat.

Făcu o listă rapidă de verificare a lucrurilor care trebuiau făcute şi constată că aceasta se prelungise considerabil din cauza greşelii ei. Să mute cele două cadavre în compartimentul *skimmerului* cu care venise. Să curețe biroul astfel încât următoarea persoană care urma să intre să nu fie surprinsă de lichidul vărsat şi de biroul devastat. Să depună raportul acelui soldat. Să repare sistemul de comunicații al căştii ei cu componente de la unul dintre acei soldați. Să aleagă un *skimmer*, poate cel cu care venise, marcându-l ca fiind nefuncțional, dacă era posibil, deconectându-i sistemul de comunicații, astfel încât să nu poată fi folosit pentru a urmări *skimmerul* cu care fugea sau pentru a-i suprascrie comenzile. Şi apoi să aştepte.

Toate astea în raza auzului bărbaților care lucrau, sau jucau cărți, sau făceau orice făceau în spatele clădirii parcului auto... dacă nu cumva alegea să-i atace şi pe ei. Suspină. Avea să fie o muncă de câteva ore... încadrată perfect într-o jumătate de oră – sau mai puțin – de timp disponibil.

* * *

Lui Castin îi mai trebuiră încă cinci minute de aşteptare chinuitoare până să descifreze codul gărzilor. Unul dintre cei doi gardieni avea 32 de jocuri clasice *Quadrant* înregistrate pe datapadul său – cu fiecare mişcare făcută de jucătorii de nivel profesionist, plus comentariile unor analişti care erau mult prea serioşi în privința jocului. Treizeci şi doi reprezenta, de asemenea, potrivit lui Castin, numărul de zile din calendarul lunar local. Transmise numele meciului al cărui număr corespundea zilei din lună, iar uşa din față a personalului se deschise imediat.

Escadrila Spectru pătrunse în hangar în formație... o formație pe care o pierdură imediat ce văzură ce conținea hangarul.

— Şefu', spuse Tainer, am dat lovitura.

Wedge fu, pentru prima dată, recunoscător pentru casca de soldat, pentru că îi ascundea gura rămasă deschisă de surprindere. În hangar nu se aflau nave de luptă TIE, ci opt Interceptoare TIE mult mai formidabile şi mult mai rapide. Wedge avu nevoie de un moment pentru a-şi regăsi vocea.

— Chiar mai bine. Pentru noi va urma o viață de pirat, iar astea sunt vehicule mai bune pentru piraterie. Haideți, *Faza Trei*, luați-le.

Castin găsi terminalul principal al computerului hangarului, în spatele clădirii. Îi deschise meniul principal şi începu să se uite la ceea ce avea la dispoziție. Ceilalți, după ce se asiguraseră că holocamerele montate pe acoperiş care observau hangarul erau poziționate astfel încât să vadă doar vehiculele, se grupară în jurul lui.

Castin ridică privirea de la tastatură.

— Veşti bune şi veşti proaste, Comandante.

— Să le auzim.

— Pot să intru destul de uşor în chestia asta şi să fac tot ce trebuie să fac de aici.

— Dar?

— Dar, securitatea pare să se bazeze pe numărarea *steagurilor*. Pentru fiecare anomalie în rutină, computerul înregistrează un marcaj, sau un steag, pe care îl urmăreşte. Când steagurile devin prea numeroase într-un anumit loc, computerul dă alarma. Acesta poate trimite o interogare de rutină, caz în care un răspuns incorect ar ridica şi mai multe stegulețe; în acest caz, poate trimite pur şi simplu investigatori. Dacă acest sistem funcționează ca şi alte sisteme Imperiale similare, steagurile au o *greutate* mai mare sau mai mică în funcție de cât de anormale sunt. De exemplu, o uşă de la o magazie care este deblocată la momentul nepotrivit va ridica un mic steag, în timp ce uşa unui hangar plin de Interceptoare valoroase, deblocată la momentul nepotrivit, va ridica unul mare.

Wedge aprobă din cap.

— Am ridicat deja vreun steag?

— Probabil că nu. Am deschis o uşă, dar gărzile de afară trebuie să aibă acces regulat la baie, aşa că mă îndoiesc că este vreun steag.

— Foarte bine.

Wedge reflectă. Trebuiau să pregătească şase Interceptoare pentru plecare, să deconecteze orice unitate de urmărire care funcționa în ele, să saboteze celelalte două vehicule şi poate hangarul, să iasă din hangar şi să acopere evadările separate ale Interceptoarelor furate şi ale *Spectrelor* care urmau să plece pe jos.

— Presupun, aşadar, că o modificare a programului de întreținere ar ridica un semnal de alarmă mai mic decât holocamerele care observă o grămadă de pirați anormali care se deplasează prin hangarului lor.

— Este o presupunere corectă.

— Atunci intră în programul bazei. Fă o cerere pentru mentenanța imediată a Interceptoarelor din acest hangar. Stabileşte timpul în urmă cu o oră sau cam aşa ceva. Atribui-o unei echipe de lucru fictive sau, dacă poți intra în listele de personal, unei echipe care nu este de serviciu. Fă o confirmare a sosirii echipei de lucru cu câteva minute în urmă. Apoi, procedează la fel cu o solicitare de reparare a sistemului holocameră al hangarului. Marchează-o pe aceasta mai devreme, cu o prioritate mai mică, de asemenea cu o confirmare a sosirii în ultimele câteva minute.

Castin reuşi să îndeplinească sarcina în câteva minute, apoi opri holocamerele din hangar. *Spectrele* trecură la treabă, iar Castin rămase la terminalul computerului şi începu să lucreze la distragerea lor pentru evadare.

Wedge, Janson, Kell, *Runt* şi Dia verificară cele opt Interceptoare. Toți, cu excepția lui *Runt*, aveau ceva experiență în pilotarea navelor de luptă TIE; *Runt*, ca

specialist în comunicații, folosi echipamentul pe care îl avea pentru a găsi și dezactiva circuitele secundare care puteau permite Comandantului bazei să preia controlul Interceptoarelor de la distanță, apoi dezactivă sistemele de urmărire automată încorporate în unitățile de comunicații.

Tyria și Donos aveau ceea ce ceilalți numeau cu invidie *munca de vandalism*. Cu propriile mașini industriale de tăiat ale mecanicilor din hangar – unelte de forfecare a metalului care foloseau o formă strânsă și concentrată a aceleiași energii distructive care făcea din blastere arme formidabile, inscripționară mesaje pe pereții interiori ai hangarului: *LILIECII-ȘOIM ARE MAI MULTĂ NEVOIE DE ASTEA DECÂT VOI! ÎNGENUNCHEAȚI ÎN FAȚA LILIECILOR-ȘOIM, VERMILOR. PLECAȚI SAU VĂ VA PARE RĂU; ACEASTĂ PLANETĂ E ACUMA PROPRETATEA NOASTRĂ.*

Apoi mai adăugară câteva epitete alese și o reprezentare destul de artistică a unui *Liliac-Șoim* făcută de Donos, unul dintre prădătorii zburători tenace din canioanele de duracretă ale Coruscantului. Tyria adăugă la eforturile sale câteva greșeli de ortografie creative.

După ce terminară, se uitară la operele lor, iar Donos aprobă din cap.

— Destul de aproape de munca unor pirați semianalfabeți și plini de ego, decise el.

Tyria zâmbi.

— În calitate de fost contrainsurgent, te simți jignit?

Acesta reuși să schițeze un zâmbet ironic. Dar fu salvat de la răspuns de un sunet – un zgomot – de avertizare pocnit pe canalul de comunicații pe care îl foloseau *Spectrele*. Se opriră cu toții din ceea ce făceau și fie își puseră din nou căștile, fie ridicară comunicatoarele de buzunar pentru a asculta.

Vocea lui *Face* se auzi în șoaptă.

— Se apropie un *skimmer* plin cu soldați din trupele de șoc. Nu au o atitudine ostilă, dar vin chiar aici.

— Rămâneți detașați. răspunse Wedge. Ține-ne la curent. Se uită la *Spectre*. Tyria, Donos, mergeți la ușă. Fiți pregătiți să îi sprijiniți pe *Face* și Phanan. Restul, care este situația noastră?

— Cinci Interceptoare pregătite, răspunse Kell. *Runt* și cu mine ne ocupăm de ultimul, încă nu s-a intervenit la cele două pe care urma să le sabotăm.

— Nu vă faceți griji pentru sabotaj. Dacă suntem presați de timp, le vom arunca în aer la plecare…

Vocea lui Phanan interveni în comunicator:

— E schimbare de tură. Trebuie să lase doi și să ne ia de aici. *Face* vorbește cu ei. A ascultat acele înregistrări din *Quadrant* și cunoaște vocea tipului. Dar… nu merge bine…

Următorul sunet care se auziră de afară fu zgomotul de blastere descărcate.

Blastere, strigăte, trupuri blindate care se loveau de duracretă.

Capitolul 6

Face încercase să fie rezonabil.

— Suntem gata de plecare, Locotenente. Dar echipamentele noastre sunt înăuntru. Cer permisiunea de a intra şi de a ne recupera echipamentele..

Soldatul din trupele de şoc de lângă pilotul *skimmerului* păru dispreţuitor.

— Ce idiot v-a lăsat să scoateţi un echipament neautorizat, în timpul unei gărzi normale de santinelă?

Tactică: Atunci când ţi se cer informaţii pe care nu le ai, încearcă să-i prezinţi celui care te întreabă o variantă pe care o poate defini singur.

— Cel nou, domnule, spuse *Face*. Cum îl cheamă...

— Balawan?

— El, domnule.

— Ei bine, e un idiot. Dar dacă va împărţi munca de bucătărie cu voi doi s-ar putea ca asta să vă mai deştepte. În regulă, puteţi să vă luaţi echipamentul neautorizat. Mai întâi, hai să terminăm asta.

Ofiţerul se întoarse să se uite la compartimentul *skimmerului* său; apoi dădu din cap. Doi soldaţi din trupele de şoc ieşiră din vehicul. Stăteau în faţa lui *Face* şi Phanan în aceeaşi poziţie de drepţi.

— Vă eliberez din acest post.

Face înjură în sinea lui. Aceea era o frază neconvenţională.

Tactică: Când eşti obligat să participi la un protocol despre care nu ştii nimic, oferă un motiv şi captează toată simpatia pe care o poţi capta.

— Eu..., spuse *Face*.

Şi apoi tuşi, o tuse adâncă, zdravănă, care îl zgudui. Tusea continuă şi îl încovoie aproape în două. Cu toate astea, se îndreptă pe jumătate de câteva ori, salutând în tot acest timp, imaginea însăşi a unui om care lupta să-şi facă datoria în faţa unei opoziţii copleşitoare.

În orice caz, dispreţul ofiţerului se amplifică.

— Ce caută acest om la datorie? Ar trebui să fie pe patul de moarte.

Face îl auzi pe Phanan spunând:

— Este dedicat.

— Oh, foarte bine. Doar dă-mi blestemata de parolă.

— *Amelkin contra Tovath*, spuse Phanan.

Acela era numele variantei clasice din *Quadrant* cu care accesaseră hangarul.

— Ce? Parola de schimb, idiotule.

Tactică: Când nu există alte opţiuni, împuşcă tot ce se află la vedere.

Face se îndreptă, apucă marginea superioară a armurii toracice a soldatului din trupele de şoc din faţa lui pentru a-l ţine pe loc şi îl împuşcă pe om în stomac. Phanan îşi împinse propriul soldat din trupele de şoc înapoi şi trase, prinzându-l pe bărbat în cască. *Face* trase ţinta moartă sau muribundă lângă el, ţinându-l ca pe un scut uman, şi, cu o singură mână, mătură cu salvele de blaster peste ocupanţii *skimmerului*. Văzu cel puţin doi oameni, inclusiv Locotenentul, loviţi, dar mai avea să treacă doar o fracţiune de secundă până când soldaţii din trupele de şoc urmau să-şi

pregătească propriile arme şi să tragă...

La rafalele lui *Face* şi ale lui Phanan se adăugară tirurile încrucişate letale de la uşa de intrare în hangar. *Face* riscă să arunce o privire. Două *Spectre* stăteau acolo în armură de soldat din trupele de şoc – nu putea să-şi dea seama cine – şi apoi avansară, trăgând în timp ce mergeau.

O tactică proastă, gândi *Face*, *să-şi abandoneze adăpostul din cadrul uşii.* Dar înțelese când locul lor de la uşă fu luat de mai multe *Spectre*.

Pilotul *skimmerului* făcu un viraj în sus şi se îndepărtă de *Spectrele* care trăgeau, o manevră suficient de bruscă pentru a-i zdruncina pe soldații supraviețuitori din spate, dar suficient de abilă pentru a plasa partea din spate a *skimmerului* între ei şi *Spectre* pentru câteva clipe lungi. Manevra *skimmerului* îl purtă pe culoarul larg dintre clădiri. Trebuia să se echilibreze sau avea să se izbească de peretele uneia dintre clădiri, dar când o făcu, ajunsese suficient de departe şi se deplasase suficient de repede pentru ca focul concentrat al *Spectrelor* să nu mai fie atât de letal. Cu toate rafalele pe care le revărsau asupra țintei în mişcare, *Face* văzu doar că una singură lovise un soldat din trupele de şoc şi presupuse că *Spectrul* anonim care o trăsese era Donos, lunetistul lor. *Skimmerul* dădu colțul şi dispăru.

Soldatul din trupele de şoc de la uşă era Wedge; strigătul lui fu distinctiv.

— *Doi*, deschide uşile hangarului şi blochează-le aşa; nu ne putem permite să le închidă computerul central. Ai pregătită vreo diversiune?

— Diversiunea mea numărul doi este deja gata. Cea mai bună ar mai putea dura câteva minute.

— Să fie diversiunea numărul doi. Apoi, alătură-te lui *Şase*, *Opt*, *Nouă* şi *Unsprezece* şi pleacă de aici pe jos...

Vocea lui Castin se înălță în ceva asemănător unui scâncet.

— Dar aveam de gând să pilotez unul dintre Interceptoare!

— Taci din gură. Avem doar cinci. Pleacă în orice direcție în afară de cea pe care au luat-o acei soldați din trupele de şoc şi ia legătura cu *Zece* pentru a primi orice mijloc de transport pe care îl poate oferi ea. Restul, la Interceptoarele voastre.

* * *

— Au deschis uşa hangarului, raportă pilotul *skimmerului*, care se afla acum în colțul unei clădiri nu departe. Aud motoarele ionice pornind în interior. Mi-am pus oamenii să se împrăştie pe poziții de tragere. Eu...

Următoarele sale cuvinte se pierdură în vuietul care se ridica în jurul lui. Era strigătul de angoasă al unui zeu demult uitat, un geamăt care îi zguduia oasele în ciuda armurii; văzu ferestrele de vizionare din oțel transparent de pe clădirile din jurul său vibrând sub furia acelui sunet. Era, de fapt, sistemul de sirene antiaeriene al bazei, o măsură învechită de informare a fiecărei persoane din bază şi a tuturor celor aflați pe o rază de câțiva kilometri că inamicii se apropie pe calea aerului. În zilele în care fusese construită baza pentru prima dată, duşmanul era Imperiul; după ce Imperiul preluase controlul, operatorii bazei păstraseră sistemul. Pentru orice eventualitate. Iar acum se întâmplase imposibilul, cineva ataca baza din aer. Soldatul din trupele de şoc văzu coloanele de lumină străbătând cerul în căutarea unor ținte, apoi auzi şi văzu cum uriaşele tunuri turbolase automate ale bazei începură să tragă asupra unor ținte aflate la mare înălțime. Nu putea vedea țintele...

dar dacă tunurile mari trăgeau, acestea erau acolo sus. Distrat de spectacolul aerian, soldatul din trupele de şoc nu văzu primul dintre Interceptoare ieşind din hangar.

* * *

Face rupse formaţia pentru a se apropia de Castin în timp ce fugeau. Trebui să strige pentru a se face auzit peste vuietul sirenelor.

— *Doi*, ce-ai făcut?

Limbajul trupului lui *Doi* sugera momentan o jenă de genul *vai de capul lor.*

— Am găsit câteva dintre vechile lor proiecţii de jocuri de război despre raidurile Imperiale. Nu erau prea bine protejate; erau doar nişte arhive. Dar am reuşit să introduc datele în reţeaua lor de senzori, ca şi cum ar fi fost date primite în timp real, şi am declanşat un răspuns automat. În câteva secunde...

În depărtare, două escadrile de nave de luptă TIE se ridicară, gonind spre cer şi spre presupuşii inamici care aşteptau acolo. În loc să-şi continue gândul, Castin se mulţumi să arate cu degetul.

— *Şase*, avem veşti de la *Zece*? spuse *Face.*

— Avem. Vine. I-am dat vectorul nostru.

— Codificat, sper.

— Codificat.

Codul *Spectrelor* pentru acea misiune includea o metodă foarte simplă de transmitere a locaţiilor, în cazul în care codurile lor de bruiaj ar fi fost decodificate: Locaţiile fuseseră date în formatul standard al grilei Imperiale, dar cu valorile inversate, sud pentru nord, est pentru vest. Ar fi fost nevoie de o singură verificare vizuală din partea soldaţilor din trupele de şoc pentru a confirma că locaţiile erau incorecte, dar toleranţele de timp pentru acea misiune erau atât de stricte încât acesta ar fi putut fi tot ajutorul de care aveau nevoie *Spectrele.*

Kell şi Phanan, piloţii cu cea mai puţină experienţă cu navele de vânătoare TIE – şi total fără experienţă cu Interceptoarele TIE, chiar şi în simulatoare – fuseseră primii care ieşiră din hangar. Deplasându-se la mică distanţă de sol cu ajutorul motoarelor repulsorlift, se strecurară cu greu din interiorul hangarului. Chiar şi cu toată precauţia lui, Phanan nu reuşi să decelereze corespunzător şi alunecară încet în clădirea de peste drum, oprindu-se cu o izbitură.

Wedge, Janson şi Dia, mai siguri pe controlul lor asupra vehiculelor, ieşiseră următorii. La indicaţia lui Wedge, se întoarseră, orientându-se înapoi spre uşa deschisă a hangarului, şi traseră, distrugând cele trei Interceptoare rămase înăuntru. Apoi se întoarseră pe culoar şi porniră motoarele ionice gemene, accelerând mult mai repede decât X-interceptoarele. Phanan şi Kell se aflau pe poziţie în spatele lor.

— Rămâneţi aproape de sol, le ordonă Wedge. Ţineţi motoarele repulsoare la maxim până când vă dau ordinul.

Se uită peste senzorii săi. Aceştia arătau mica sa grupă de cinci Interceptoare care se deplasa chiar deasupra nivelului solului, plus alte treizeci şi şase de nave de luptă TIE, echivalentul a trei escadrile, care urcau rapid spre presupuşii inamici.

Un comutator îi oferi acces la datele senzorilor transmise de bază. Acestea arătau un cer înţesat de inamici. Telemetria iniţială le identificase ca fiind nişte nave de luptă TIE oarecum învechite şi alte câteva vehicule de sprijin de tip Imperial. Deşi

erau vehicule Imperiale, apariția lor bruscă, modelul lor agresiv de apropiere şi lipsa lor de răspuns la apelurile obişnuite făcură computerul bazei să le semnaleze ca fiind probabil ostile. Cele trei escadrile de nave de luptă TIE ale bazei păreau cu siguranță depăşite numeric, dar, în timp ce Wedge privea, li se alăturară alte două escadrile.

În timp ce clădirile treceau pe lângă ei în dreapta şi în stânga, Wedge fixă semnalul emis de senzori şi le transmitea celorlalți sursa acestuia.

— În regulă, *Spectre*. Facem o singură tură, apoi plecăm acasă.

Trase înapoi de manşă, se ridică deasupra acoperişurilor şi se îndreptă spre sursa acelui semnal. Ceilalți se aşezară în formație în spatele lui. Ajunseră aproape instantaneu în raza de tragere. Wedge îşi conectă cele patru lasere pentru a trage împreună. Ecranul de armament al Interceptorului avusese inițial ceva dificultăți în identificarea centrului de comandă al bazei – un buncăr uriaş şi rotunjit – ca țintă vizată, dar, odată ce fixă ținta, reuşi să identifice ca ținte distincte clădirea, amplasamentele sale de tunuri şi numeroasele sale amplasamente de senzori.

Wedge marcă cel mai apropiat set de senzori ca primă țintă şi spuse:

— Foc!

Interceptoarele porniră în trombă spre buncăr, iar cele douăzeci de lasere ale lor acționând ca cinci canale de distrugere, loviră suprafața buncărului, sfâşiind rețelele de senzori şi amplasamentele de tunuri ca şi cum metalul ar fi fost hârtie.

Escadrila Spectru vui la doar câțiva metri pe deasupra buncărului cu suprafețele sale acum aproape topite, iar apoi îşi croiră drum spre libertate.

* * *

Acum era trafic pe toate culoarele bazei – *skimmere* care transportau soldați din trupele de şoc către zonele de pregătire, muncitori civili care alergau pe jos, unii dintre ei doar parțial îmbrăcați, către posturile lor de serviciu. Dar nimeni nu părea înclinat să pună la îndoială un grup bine disciplinat de cinci soldați din trupele de şoc care alergau cu un scop precis.

În față, două grupe de soldați din trupele de şoc, mai mult de douăzeci de persoane, virară pe culoarul pe care se aflau *Spectrele* şi se îndreptară spre ei.

— Rămâneți în alertă, spuse *Face*. Dacă ni se adresează, răspundeți din fugă. Dacă ne provoacă, deschideți focul şi fugiți mai repede.

Dar un *skimmer* cu compartiment închis viră pe aceeaşi alee în spatele celor două grupe şi acceleră spre ei, aplatizând o parte dintre soldații din trupele de şoc, şi lovindu-i puternic pe alții din drum. *Skimmerul* acceleră apoi spre *Spectre*.

— *Credem* că a sosit transportul nostru, spuse *Runt*.

Skimmerul se opri şi viră în timp ce se echilibra, plasându-şi partea stângă şi din spate între *Spectre* şi grămada de soldați furioşi. Uşa era deja pe jumătate coborâtă când *skimmerul* atinse pământul.

— Bună treabă, *Zece*, spuse *Face*. Voi lua locul de artilerist. Toți ceilalți în spate.

Face urcă pe scaunul de lângă Shalla; restul tropăiară spre compartiment. *Face* îl auzi pe unul dintre ei, Donos după voce, împiedicându-se, căzând şi înjurând. Se uită la Shalla, dar ea ridică din umeri.

— A trebuit să las câțiva răniți acolo în spate, explică ea pe jumătate.

O clipă mai târziu, primul dintre focurile de blaster trase de soldații din trupele

de şoc care îi urmăreau lovi blindajul din spate şi din lateral al vehiculului, iar Donos veni lângă ei, spunând:

— Porniți – porniți – porniți!

Ieşiră pe aceeaşi poartă pe care intraseră. De data asta, însă, nu se mai opriră pentru a obține autorizația sau pentru ca să deschidă gardienii porțile. În timp ce se apropiau cu toată viteza, *Face* atacă cu focuri de blaster postul de pază, forțându-l pe ofițerul de serviciu să se ferească şi împiedicându-l să activeze încuietorile magnetice, câmpurile magnetice de reținere, minele de teren care erau activate de repulsoare sau orice alte capcane pe care Imperialii le pregăteau în mod obişnuit pentru vehiculele care se apropiau sau plecau de la o bază într-un mod neprietenos.

Loviră porțile metalice, desprinzându-le din balamale şi deschizându-le, şi demarară în trombă pe drumul de ieşire din bază. Cu toate astea, la doar o jumătate de kilometru distanță, la prima curbă a drumului şi la adăpost de ochii lumii, chiar pe dealul pe care îl folosise Wedge mai devreme pentru recunoaştere, Shalla coborî din nou *skimmerul* pe sol. *Spectrele* coborâră în fugă. Shalla tastă un cod în tastatura de pe panoul de control şi *skimmerul* se ridică din nou, zburând în noapte spre luminile îndepărtate ale oraşului.

— Ce curs urmează? întrebă *Face*.

Shalla clătină din cap.

— I-am distrus majoritatea programelor principale atunci când am distrus sistemul de comunicații. Tot ce am putut să fac a fost să-i dau un curs balistic spre oraş.

— Asta ar trebui să fie suficient. Hai să dispărem din peisaj.

* * *

Spectrele se aflau într-un şanț, fără căşti de protecție, lăsând să li se vadă doar ochii şi vârful capetelor, când cele trei *skimmere* de urmărire zburară pe lângă ei, urmând cursul *skimmerului* lor. Un minut mai târziu, se aflau împreună cu *Piggy* la locația unde se afla *skimmerul* civil care îi adusese aici.

Căpitanul Wanatte, încă inconştient, era imobilizat în spate.

Spectrele se dezbrăcară de armura de soldat din trupele de şoc, rămânând în hainele de stradă îmbibate de sudoare, potrivite pentru planeta Halmad. După aceea, încărcară rapid toate componentele armurilor într-o ladă de plastic din spatele *skimmerului*, apoi se îmbarcară.

— Înapoi la portul spațial, spuse *Face*. Încet. Cu grijă. Aşa cum se cuvine pentru o gaşcă de turişti care au băut şi s-au distrat toată seara şi acum sunt prea obosiți ca să se mai zbenguiască.

Shalla încuviință din cap.

— Suntem destul de aproape de o descriere exactă.

* * *

Baza *Liliecilor-Şoim* era situată pe o uriaşă rocă sferică în adâncul centurii de asteroizi din sistemul Halmad. Cu ani în urmă, fusese amplasamentul A3 al *Corporației Miniere Tonheld*, însărcinată cu extragerea metalelor de înaltă calitate din adâncurile unui asteroid de mari dimensiuni rezultat în urma distrugerii, cu mult

timp în urmă, a uneia dintre planetele din afara sistemului Halmad. Asteroidul era acoperit de un înveliş exterior consistent de piatră şi un centru alcătuit în principal din nichel şi fier răcit.

Corporația Minieră Tonheld, mult prea eficientă, extrăsese majoritatea metalelor utile, lăsându-le doar pe cele care erau prinse în filoane şi puțuri în interiorul învelişului de piatră. Apoi, compania îşi dezasamblase maşinăriile şi modulele de locuințe şi plecase, lăsând locul pustiu şi rece timp de patruzeci de ani.

Acum, când se apropiau navele spațiale, locul părea la fel. Învelişul său gros de piatră, încă intact, era suficient pentru a bloca senzorii să detecteze formele de viață şi emisiile vehiculelor care se aflau acum în el. La jumătatea puțului principal, un tunel lateral, cândva o zonă de staționare pentru corporația minieră, se desprindea la un unghi de nouăzeci de grade, mergând paralel cu suprafața asteroidului. Acum, acesta era sigilat cu un dop de duracretă care era perforat doar de uşi mari acționate de motoare la fiecare capăt. Dincolo, înăuntru, unde puțul lateral era cel mai larg şi cel mai înalt, se afla zona de hangare unde se adăposteau vehiculele *Liliecilor-Şoim*. Acolo se aflau două nave de luptă TIE şi cinci Interceptoare TIE, precum şi cea mai mare navă de la fața locului, un cargobot de clasă *Xiytiar* numit *Sungrass*[9].

Printre cele mai puțin elegante nave de marfă care serveau în galaxie, cargobotul de clasă *Xiytiar* era format dintr-o proră lungă şi masivă care era în mare parte spațiu de depozitare, un lonjeron de legătură la fel de lung în mijloc şi o componentă scurtă şi masivă care reprezenta în mare parte motoarele de la pupa. *Sungrass* nu îmbunătățea deloc *reputația de eleganță* a liniei de vehicule; abia dacă era un centimetru din suprafața sa cândva strălucitoare care să nu fie marcat de zgârieturi, vopsea neglijentă, urme de ionizare în urma trecerilor prea apropiate pe lângă alte nave sau arsuri vechi de blaster. Dar coca era solidă, iar motoarele îi fuseseră reconstruite recent şi erau în perfectă stare de funcționare. Cândva aparținuse unei corporații Imperiale de transport. Fusese ținută într-un hangar de reparații când întreaga locație fusese distrusă de unități ale Serviciului de Informații al Noii Republici. Cu prova crăpată, cu suprastructura îngropată sub epava hangarului, fusese raportată ca fiind distrusă de unitățile de recunoaştere ale Imperiului. Acum, după câteva sesiuni de reparații, zbura din nou, cu un nume schimbat, cu o istorie inventată şi cu misiunea de a sprijini *Escadrila Spectru*.

Pe puntea de comandă, Wedge Antilles strâmbă din nas. Se gândi că ăsta era un simbol al Noii Republici ca întreg. Folosindu-se de rebuturile Imperiului, obținând câțiva ani în plus de funcționalitate de pe urma lor, mulțumindu-se aproape întotdeauna cu resturi şi firimituri într-un mod care îi deruta pe cei rămaşi din Imperiu. Cu toate astea, era departe de frumoasa viziune a unui viitor fără Imperiu pe care Noua Republică încă o urmărea cu perseverență. Se întreba dacă acea imagine, în care totul era nou, strălucitor şi lipsit de orice amintire a Imperiului, se va materializa vreodată.

Se uită la bărbatul care ocupa scaunul căpitanului. Căpitanul Valton părea ideal pentru a comanda această navă. Şi el părea îmbătrânit şi ponosit, dar încă apt pentru mulți ani de serviciu util. Fața sa lungă şi bronzată era inconfundabilă, deşi ochii săi erau pătrunzători şi plini de inteligență. Wedge se gândi că, dacă l-ar fi îmbrăcat într-o uniformă de om de serviciu, s-ar fi amestecat perfect cu personalul de serviciu din orice stație a Noii Republici sau a Imperiului şi se întrebă dacă nu

[9] Sungrass – iarba soarelui.

cumva *Spectrele* s-ar putea folosi într-o zi de acest lucru.

Şi, din fericire, se părea că omul nu avea nevoia să se audă vorbind. Văzu privirea cu coada ochiului a lui Wedge, se uită spre el în caz că acesta încerca să-i atragă atenția şi, când văzu că nu era cazul, se întoarse la datapadul pe care calcula raportul dintre combustibil şi masă, totul fără să scoată un cuvânt.

Wedge îşi îndreptă atenția spre *Spectre*, vizibili prin ferestrele frontale ale navei, care lucrau din greu la vopsirea Interceptoarelor furate. Cel la care lucrau Tyria şi Kell era acum decorat cu un model de pânză de păianjen roşie, un desen care era în acelaşi timp cu aspect periculos şi puțin tulburător.

Phanan şi *Face* lăsaseră neschimbată vopseaua de bază a Interceptorului lor, dar adăugaseră pe fuzelaj un număr ridicol de *ucideri* – inclusiv un număr de profile de X-interceptoare care rivaliza cu cel al Baronului Fel, cel mai bun pilot al Imperiului după Darth Vader.

Shalla şi Donos le pictau pe ale lor cu urme false de lovituri de blaster şi pictaseră chiar şi motorul ca să pară că este uşor strâmb, ca şi cum ar fi fost deviat de focul inamic. Wedge se întrebă despre oportunitatea acestui lucru; probabil că i-ar fi convins pe unii inamici că Interceptorul era avariat, convingând poate unii piloți oportunişti să îl termine, când altfel l-ar fi tratat cu mai multă prudență.

Se hotărî să nu intervină. Era un experiment. Aveau să vadă pe propria piele cum răspundeau inamicii la Interceptorul lor *avariat*.

Comunicatorul său personal se trezi la viață.

— Comandante.

— Da, *Runt*.

— Se întoarce *Narra*. Ajunge în 15 minute.

— Mulțumesc. Te rog să pregăteşti modulul de conferință. Terminat.

Ieşi din *Sungrass* prin tubul de andocare şi trecu prin hangar, unde mirosul ascuțit al vopselelor îi zgârie sinusurile, iar pălăvrăgeala piloților săi era mult mai intensă. Bărbații şi femeile se aflau într-un scurt răgaz dinainte de punerea la cale a unui război. Şi-ar fi dorit ca astfel de răgazuri să fie o regulă.

Apoi, trecând pe lângă Interceptorul lor, o văzu pe Tyria terminând încă un rând de pânze de păianjen roşii, lăsându-şi pensula deasupra cutiei de vopsea şi înfăşurându-şi brațele în jurul lui Kell pentru a-l săruta.

Wedge se opri scurt, cu un reproş pe buze, un memento că manifestările publice de afecțiune nu erau potrivite… Apoi se întoarse şi continuă să meargă.

Un astfel de avertisment ar fi putut fi potrivit pentru alte unități, dar nu şi pentru escadrilele de elită aflate sub comanda sa. Nu existau restricții împotriva relațiilor dintre piloți, chiar şi atunci când exista o anumită discrepanță între gradele lor, aşa cum era cazul lui Kell şi Tyria. Nu existau reglementări împotriva demonstrațiilor de afecțiune în afara serviciului şi în majoritatea situațiilor uşoare de serviciu, cum era acest mic exercițiu de pictură. Nu făceau nimic în neregulă.

Atunci de ce era atât de supărat? De ce fusese gata să îi pedepsească cu munca la bucătărie pe oricare dintre ei, dacă ar fi protestat la avertismentul său?

Trecu prin al treilea set de uşi motorizate, care duceau mai adânc în puț, în ceea ce *Escadrila Spectru* numea *Tranşeea*. Fusese un tunel pătrățos săpat în piatră masivă, un puț drept care se remarca doar prin lipsa de caracteristici. Acum, cei doi pereți ai acestuia erau căptuşiți cu module de marfă cu sisteme de închidere de dimensiuni medii, stivuite pe trei niveluri şi care se întindeau pe ceva distanță în

puț. Unele fuseseră amenajate ca spații de locuit, altele ca băi, altele ca săli de conferințe sau birouri de comunicații sau dulapuri de depozitare. Scările rulante ofereau piloților acces uşor la nivelurile superioare ale modulelor.

Face fusese primul care observase că, dacă ai pilota un X-interceptor de jucărie printre rândurile de module, puțul ar semăna cu tranşea mortală de pe suprafața *Stelei Morții* originale. Apoi, câteva zile mai târziu, când se întorcea dintr-o misiune de recunoaştere la suprafața lui Halmad, Wedge descoperise că un glumeț vopsise tavanul puțului în negru, cu excepția luminilor, şi înşirase aici şi acolo şiruri de luminițe miniaturale, creând iluzia unui cer plin de stele.

Wedge lăsase decorul să rămână aşa cum era. Era o idee proastă să interfereze cu lucrurile pe care le făceau piloții săi pentru a face un loc mohorât ca acesta mai locuibil sau – atâta timp cât nu afecta moralul sau eficiența – cu lucrurile pe care le făceau pentru a-şi face viața mai fericită.

Cu toate astea, fusese gata să facă exact asta cu câteva momente în urmă, şi era din ce în ce mai supărat pe el însuşi pentru că nu-şi putea da seama de ce.

Modulul principal de conferințe se afla pe al doilea nivel al grupului de module din stânga. Urcă pe scări şi îl găsi pe *Runt* acolo, măturând într-un sac sticlele şi ambalajele de la masa improvizată a cuiva. Extraterestrul cu fața lungă îi aruncă un salut înainte să termine.

Wedge se aşeză pe un scaun lângă masa principală.

— *Runt.*

Runt se îndreptă de spate, cu coada lui de cal legănându-se.

— Domnule.

— Mințile tale se zăpăcesc vreodată una pe alta?

Extraterestrul rânji. Cel puțin, aşa învățaseră Wedge şi ceilalți să interpreteze gestul atunci când *Runt* îşi trăgea buzele înapoi peste dinții enormi într-o expresie care părea mai degrabă un preludiu al unui atac muşcător.

— Da, domnule Comandant. Adesea. Dacă ar fi fost menite să fie la fel şi, prin urmare, uşor de înțeles una de către alta, nimeni din rasa mea nu ar fi avut mai mult de una.

— Corect… Ce te faci când una acționează într-un mod confuz şi răspunsurile nu oferă o explicație reală de ce fac asta?

Runt rămase sobru şi se gândi la asta pentru o clipă, profitând de ocazie pentru a lua o ultimă bucată de ambalaj.

— Trebuie să ne amintim că există mai multe căi pentru fiecare răspuns. Calea gândurilor. Calea emoțiilor. Calea memoriei. Calea biologiei – nu putem exclude hormonii şi ciclurile naturale. Şi fiecare problemă ar putea fi alcătuită din combinații ale acestor patru lucruri.

— Bine spus.

Wedge dădu din cap spre el, lăsându-l în pace.

Runt putea avea dreptate. Nu se putea gândi la un motiv logic pentru a protesta față de demonstrația de afecțiune a Tyriei. Şi faptul că fusese martor la un sărut nu-i provocase niciodată tulburări emoționale în trecut. Excludea biologia; nu era iritabil din cauza căldurii, nu experimentase nimic care să-l neliniştească.

Rămânea emoția, iar el ştia deja ce emoție simțise. Sau nu ştia? Recunoscuse iritarea. Să fi mascat altceva? Se gândi din nou la episodul incidentului, la afecțiunea nechibzuită a Tyriei. *Gelozia.* Îşi scutură capul, încercând să respingă gândul. *Prostii.*

Nu avea de ce să fie gelos. Niciodată nu avusese vreo intenție în legătură cu Tyria. Era, cu siguranță, atrăgătoare din punct de vedere fizic, dar era un ofițer de rang inferior aflat sub comanda lui, iar el prefera să se ferească de complicațiile suplimentare pe care le-ar putea aduce o astfel de relație. În plus, pur şi simplu nu era genul de femeie care îl atrăgea; era un pic prea nesigură, prea autocritică. Nici nu se simțise gelos atunci când devenise evident că Tyria şi Kell se îndrăgostiseră. Dacă ar fi fost vreun moment potrivit pentru a fi gelos, acela ar fi fost.

Deci nu era gelozie. Doar că *asta* era ceea ce simțise el. Un mic nod dur de invidie. Poate că era doar faptul că el nu avea pe nimeni care să fie a lui. Din când în când, se complăcea şi se gândea la omul care ar fi fost dacă părinții lui nu ar fi murit în accidentul care le distrusese stația de alimentare cu combustibil. Cine ar fi fost dacă nu s-ar fi orientat mai întâi spre contrabandă, apoi spre pilotarea navelor de luptă pentru Alianță şi dacă nu şi-ar fi descoperit o aptitudine extraordinară pentru asta. Dacă nu s-ar fi dedicat unei cauze care, în mod inevitabil, avea să-l ucidă.

Acel Wedge Antilles ar fi fost probabil în siguranță în sistemul Corellian, proprietar al unui lanț de stații de alimentare, cu o avere personală şi o măsură a taliei care se extindea ca atare, cu o soție şi cine ştie câți copii. Un om fericit. Aceea era persoana pe care o invidia Wedge. Nu că adevăratul Wedge ar fi fost nefericit. Era mulțumit... dar singur. Probabil că era mai bine să rămână aşa. Învinsese greutățile timp de atâția ani, ani în care sute de piloți pe care îi cunoscuse muriseră în luptă în jurul lui, ca şi cum ar fi fost scuturi vii pentru X-interceptorul lui. Într-o zi, norocul i se va termina şi statisticile mortale îl vor ajunge din urmă. Totuşi, s-ar putea căsători şi ar putea avea o familie şi o oarecare normalitate. Tot ce trebuia să facă era să accepte oferta lui Ackbar de a deveni General şi de a ocupa un post în Statul Major.

Supărat, îndepărtă ideea cu furie. Era un gând egoist. Viața lui însemna mai mult ca pilot şi Comandant de escadrilă decât ca birocrat la planificare. Mulți cetățeni ai Noii Republici erau în viață şi mulți inamici Imperiali erau morți pentru că el era stăpânul unei manşe de pilot în loc de un datapad. Atâta timp era aşa, nu avea dreptul să se acomodeze sau să-şi urmeze propriile dorințe.

— *Spectru Trei* către *Spectru Unu*.

Wedge ieşi brusc din reverie şi se holbă la fața lui Wes Janson. În spatele lui Janson, Dia Passik stătea în poziție de drepți. Wes rânjea, şi chiar şi fața împietrită a Diei sugera amuzament. Pe masă se aflau băuturi, încă în sticlă, cu condensul adunat pe suprafețele lor. Wedge nici măcar nu observase dacă fusese Janson sau *Runt* cel care le adusese.

Îşi drese glasul pentru a-şi acoperi dezorientarea de moment, apoi întrebă:

— Ce se mai aude de pe Coruscant?

— Ei bine, se iau măsuri drastice împotriva ofițerilor prinşi dormind în timpul serviciului. Wes îi înmână o cutie sigilată. Ordinele.

Wedge desfăcu sigiliul şi scoase din interiorul cutiei un datapad.

— Să plec, domnule? întrebă Dia.

— Nu. Ia loc. Poți fi spionul oficial al piloților pentru moment. Dacă este ceva sensibil aici, voi discuta mai târziu cu Locotenentul Janson.

Janson şi Dia se făcură comozi în timp ce Wedge scruta textul de pe datapad.

— Felicitări pentru raidul asupra bazei de la Halmad. Se pare că ei cred că cinci Interceptoare sunt o captură mai bună decât estimările lor. Autorizarea finanțării continue a operațiunilor noastre din activitățile de piraterie pe care le vom întreprinde.

— Uau, spuse Janson. Nu vezi asta prea des.

Fruntea Diei se încruntă.

— Dacă îmi permiteți să întreb, de ce este atât de neobişnuit?

— Este punctul în care o mulțime de operațiuni secrete pe termen lung se abat de la curs, zise Wedge. Comandantul misiunii stabileşte o modalitate privată de venit şi îşi finanțează operațiunile cu ea. Apoi începe să raporteze venituri mai mici decât cele pe care le încasează de fapt. Ascunde surplusul undeva sau îl foloseşte pentru misiuni neautorizate de superiorii săi. Destul de curând, îi pune pe unii dintre subordonații săi să lucreze la aceste activități neautorizate, iar aceştia vin cu mijloace mai eficiente de a genera bani – cum ar fi contrabanda cu mirodenii – care nu vor fi niciodată raportate. Lăsată suficient de mult timp, o astfel de operațiune poate deveni un sindicat criminal cu drepturi depline în câțiva ani. De aceea, Noii Republici, în special Serviciului de Informații, nu-i place să facă asta. Au multă încredere în noi.

Janson aruncă o privire către Dia.

— În noi, spuse el. De fapt, se amăgeşte că a mai intrat în ecuația asta reputația oricui altcuiva în afară de cea a lui Wedge Antilles.

Ea reuşi un nou zâmbet rece. Wedge îşi întoarse atenția la ordine.

— Autorizarea de a concepe şi executa misiuni împotriva forțelor Imperiale şi guvernamentale din sistemul Halmad şi din alte sisteme. În plus, avem câteva misiuni de îndeplinit aici ca *Escadrila Spectru*, lovituri în colaborare cu *Escadrila Vagabond* şi *Mon Remonda*. Şi nu se ştie nimic despre X-interceptoarele înlocuitoare.

Închise datapadul.

— Cam aşa cum ne aşteptam. Passik, ai întrebări?

— Nu, domnule. Vă mulțumesc că m-ați lăsat să rămân.

— Ştiu totul despre valoarea relativă a ştirilor proaspete. Eşti liberă.

După ce ea plecă, Janson spuse:

— Am pus nişte pictori nebuni să descarce *Narra*. Ne-am întors cu nişte holograme de divertisment, nişte holograme de lux, alte câteva seturi de identificare stoarse de la Serviciile Secrete, un modul de simulare a unui Interceptor pentru simulatorul de luptă TIE şi acel set de senzori pasivi pe care l-ai vrut pentru a monitoriza baza Imperială.

— Bine.

— E totul în regulă?

Wedge aprobă din cap.

— Doar îmi simt anii. Apropo de asta, cred că o să mă antrenez în simulator şi o să-i bat pe tineri.

— Asta te va face să te simți mai bine. Pe mine mă face întotdeauna să mă simt bine.

* * *

Wedge îşi introduse codul personal în tastatura aflată pe trapa simulatorului de luptă TIE. În loc să fie amplasată în vârful carlingii în formă de sferă, unde se afla trapa standard pe Interceptoarele reale, trapa simulatorului se afla la pupa carlingii, unde ar fi fost montate în mod normal motoarele ionice duble.

Trapa se deschise. Dincolo, o figură din umbră îndreptă un blaster spre Wedge. Wedge se lăsase în jos din reflex, se rostogoli într-o parte şi se ridică în genunchi cu

propriul blaster în mână. Dar nu ieşi niciun inamic să tragă asupra lui. Îşi ţinu propria armă aţintită spre trapă şi întinse mâna spre comunicator.

— Este vreo problemă, Comandante?

Era *Face*, sprijinit de simulatorul de X-interceptor aflat câţiva metri distanţă.

— Lasă-te jos, e un ostil acolo…

Face se feri pe jumătate după colţul simulatorului, apoi se mai uită o dată.

— Nu prea cred, domnule.

Gura îi tresări, într-un efort parţial reuşit de a ascunde un zâmbet. Wedge se ridică şi se apropie, se apleacă suficient de mult pentru a arunca o privire rapidă în cabina simulatorului, apoi se aplecă din nou pentru o privire mai lungă. Intrusul era un Ewok. Nici măcar un Ewok viu. Era o jucărie de pluş, de mărimea şi grosimea unui Ewok adevărat şi concepută să arate exact ca unul, însă era doar o jucărie.

Era îmbrăcat într-o versiune la scară redusă a uniformei de pilot de vânătoare a Noii Republici, inclusiv panoul de control de pe piept, casca de pe cap şi blasterul din lăbuţă, care arăta autentic. În cealaltă lăbuţă avea un datapad.

Wedge îl luă şi se uită la mesaj. Scria:

— Locotenentul Kettch se prezintă la ordin, domnule. *Yub, yub*, Comandante.

Wedge scutură din cap cu tristeţe.

— Uneori îmi lipseşte sănătatea mintală de odinioară. Ridică jucăria şi i-o întinse lui *Face*. Ocupă-te de asta.

Face, care se străduia atât de mult să-şi reprime râsul încât nu mai putea vorbi, pur şi simplu aruncă un salut şi dispăru cu pilotul Ewok.

* * *

— Transferată în grupul Colonelului Repness? Lara aruncă din nou o privire peste ordinele ei şi se prefăcu că nu ştie nimic. Nu înţeleg. Nu mi-am terminat setul de pregătire de bază pe X-interceptoare. O să primesc acum pregătire avansată?

Conducătorul cursanţilor din propriul ei grup, un bărbat roşcat, abia ieşit din adolescenţă, pe care ar fi putut să-l întreacă şi în cea mai proastă zi din viaţa ei dacă nu ar fi fost blocată de cerinţele rolului pe care îl juca, îi aruncă un zâmbet superior.

— Tu nu înţelegi. Repness se ocupă de remedieri. Inclusiv de tine. Notsil, tu eşti terminată. Repness este doar o amânare temporară pentru tine. Săptămâna viitoare, pe vremea asta, vei fi un pat gol.

— Lowan, eşti o jigodie.

— O să uit că ai spus asta. Vei fi expulzată de aici destul de repede şi fără să fie nevoie să te pun la raport.

Lara se uită după el în timp ce pleca şi îşi imagină o ţintă pictată pe spatele lui, un blaster în propria mână şi o îmbunătăţire bruscă a meritelor medii ale acestei clase de candidaţi. Dar, nu, nu ar fi fost potrivit. Ar fi fost mai bine să se orienteze spre compania lui Zsinj, să se întoarcă ca pilot de Interceptor TIE şi să îl incendieze pe Lowan într-o luptă aeriană. Dar dacă s-ar fi confruntat cu Lussatte, care nici ea nu îi era egală ca pilot, dar care nu era la fel de pătată ca Lowan? Era o chestiune simplă să o vaporizeze… dar avea sentimentul neliniştitor că o astfel de acţiune i-ar fi provocat un regret îndelungat.

Îşi îndepărtă sentimentul. Transferul în altă grupă însemna transferul în alt dormitor. Era timpul să împacheteze.

Capitolul 7

Dacă asta e o recompensă, gândi *Face*, *trebuie să încetez să le mai câştig.*

Stătea în imponderabilitate, fixat bine în scaunul de control al unuia dintre Interceptoarele capturate, privind stelele şi un soare mic îndepărtat prin fereastra navei de luptă. Imaginea nu se schimbase de o oră, iar muzica pe care o asculta în difuzoarele interne ale navei de luptă începea, la a opta repetare, să îl enerveze. Îşi propusese să ia cu el mai multe elemente de divertisment în misiuni, mai ales în cele în care păstrarea tăcerii în interiorul navei era o prioritate.

Într-un bar din Hullis, *Face* fusese cel care îl zărise pe navigatorul cargobotului a cărui mână tremurase mai mult decât de nerăbdare atunci când bărbatul se întinse după prima băutură a serii. El fusese cel care îl îmbătase atât de tare încât discreția nu mai fu o opțiune şi care ascultase laudele incoerente ale individului la adresa inteligenței căpitanului său. Nava pe care servea navigatorul alcoolic se numea *Barderia* şi transporta marfă pe curse regulate în trei direcții din Halmad, având un record admirabil în ceea ce priveşte evitarea piraților. După ce consumase suficient alcool, navigatorul îi spuse lui *Face* secretul succesului lor.

— Părăseşte fiecare sistem dintr-un punct la întâmplare, intră în fiecare sistem dintr-un punct la întâmplare. Cursurile nu pot fi reperate.

— Asta face ca traseele să fie destul de complicate, spusese *Face*.

— Nu chiar. La sosirea în fiecare sistem, mai întâi ieşi din hiperspațiu chiar în afara orbitei planetei exterioare pentru a preleva frecvențele de comunicații şi a obține orice rapoarte de piraterie disponibile, apoi faci o corecție de curs şi sari acolo unde doreşti să ajungi.

— Ah. Şi această primă sosire, înainte de a face corecția de curs, se face în acelaşi loc de fiecare dată?

— Asta e ceea ce face ca lucrurile să fie simple.

Face fusese suficient de drăguț pentru a se asigura că bărbatul se va întoarce la nava sa atunci când se terminase noaptea de consum de alcool, iar navigatorul era prea amețit pentru a mai recunoaşte împrejurimile, prietenii sau propriile trăsături.

Dar, mai întâi, *Face* îşi făcu o bănuială şi presupuse că un om atât de neglijent încât să dezvăluie un detaliu crucial unui străin ar putea fi neglijent şi în alte privințe. Copiase conținutul criptat al datapadului individului pe al său şi, când se întoarse la Baza *Liliecilor-Şoim* după acea cursă de culegere de informații, îi înmână datele lui Castin Donn. Castin spărsese codul, însă fişierele nu furnizară nicio informație despre rutele cargobotului... dar aveau un fişier cu locații specifice chiar în afara unui număr mare de sisteme planetare. Era o chestiune simplă să afle către ce planete urma să ajungă următoarea cursă de transport de marfă a *Barderiei.*

Pe *Face* îl mânca pielea din jurul gurii lui, dar nu se putea scărpina, chiar dacă îşi dădea jos casca de pilot Imperial. Toată fața îi era brăzdată de cicatrice încrețite oribile – artificiale, create prin pictarea unui produs chimic de machiaj pe piele şi lăsarea acestuia să se usuce. Propria lui cicatrice autentică nu lipsea; era doar încorporată în desenul falselor cicatrice. Cicatricea reală făcuse lucrurile puțin mai dificile. Fiecare deghizare pe care o purta trebuia să o ascundă sau să o încorporeze.

O simplă, deşi oarecum costisitoare, operaţie cosmetică de exfoliere a pielii şi un tratament cu bacta ar fi putut să o înlăture. Dar acum făcea parte din el, o amintire constantă a datoriei pe care nu o va putea achita niciodată. În calitate de copil-vedetă al holodramelor, ajutase, fără să ştie, la ridicarea moralului Imperial, la promovarea proiectelor Imperiale şi chiar la îmbunătăţirea recrutării militare. Crime pe care nu le va putea şterge niciodată. Cicatricea era semnul viu al acelor crime.

Uită-te la mine. Ştiu ce am făcut.

Indiferent de asta, toate cicatricele suplimentare, cele false, făceau o deghizare bună, dar îl mâncau. Şi încă rău de tot. În timp ce aceeaşi muzică răsuna iar şi iar.

Panoul de senzori i se aprinse când un al optulea punct se alătură brusc celor şapte care aşteptau acolo, în spaţiu. Sosise *Barderia*, în raza de acţiune a armelor sale şi ale lui Wedge. Comunicatorul lui pocni în timp ce se întindea spre manşă.

— Aici *Unu*, ţintesc motoarele. Scuturile sunt încă jos. Trag!

În timp ce *Face* îşi întorcea Interceptorul, văzu sub el şi spre dreapta, nava *Barderia*, un cargobot Corellian de aproximativ o sută de metri lungime. Focuri de laser verde de la un punct din spaţiu aflat la aproape doi kilometri distanţă dansară peste pupa sa. *Face* se miră de viteza de reacţie a lui Wedge; Comandantul nu fusese mai aproape şi nici nu se orientase prea bine spre penctul de sosire al cargobotului. *Face* îşi îndreptă armele spre cargobot şi văzu o turelă de turbolaser care se învârtea pentru a-l ţinti pe Wedge. Îşi încleştă dinţii, fiindcă acela nu era cel mai periculos sistem din dotarea navei. Ignoră tunul şi ţinti spre reţeaua de comunicaţii a navei. Trase, prima lovitură marcând învelişul navei, iar cea de-a doua transformând echipamentul de comunicaţii în metal topit şi scăpând gaze într-o explozie minoră. Apoi, în timp ce accelera spre navă, îşi cuplă cu întârziere laserele la foc cvadruplu şi deschise focul asupra turbolaserului. Acea explozie fu mai puternică şi mult mai satisfăcătoare, eliminând complet turela. Interceptorul său şi cel al lui Wedge se intersectară în zbor deasupra navei avariate, în timp ce verificau vizual pagubele.

— Aici *Unu*. Motoarele sunt dezactivate. Nu este niciun semn de evacuare a atmosferei. Integritatea fuzelajului pare să fie bună.

— Aici *Opt*. Antena de comunicaţii e doborâtă. Arma principală a fost doborâtă. Aş spune că asta e cu siguranţă o poziţie puternică de negociere. Încep comunicaţiile.

Schimbă frecvenţa de comunicaţii pe o bandă largă, inclusiv pe gama folosită în mod normal de comunicaţiile personale şi îşi schimbă setările de putere astfel încât sistemele personale să aibă şanse să îl recepţioneze. Îşi drese glasul într-un mârâit adânc care era mnemotehnica lui pentru manierele vocale ale acestui personaj, apoi spuse, cu vocea lui ca un hârâit grav:

— *Barderia*, sunt Generalul Kargin al *Forţei Spaţiale Independente Liliecii-Şoim*. Vă capturăm nava. Suntem oameni de afaceri şi nu vom face niciun rău membrilor echipajului care se predau, cărora le garantez trecerea în siguranţă în mâinile forţelor de salvare ale acestui sistem. Dar suntem mai degrabă oameni de afaceri irascibili şi orice membru al echipajului care opune rezistenţă va fi dus la baza noastră pentru o sesiune de interogare pe care nu o vor uita niciodată... şi nici nu îi vor supravieţui. Predaţi-vă nava şi pregătiţi-vă porturile de andocare pentru abordare... sau pregătiţi-vă să respiraţi vid.

Răspunsul nu întârzie să apară. O voce de bărbat, răguşită şi consternată, răspunse:

— Sunt Căpitanul Rhanken de pe nava independentă *Barderia*. Îmi predau

nava. Porturile de andocare de pe ambele părți sunt pregătite.

Părea o echipă de abordaj atât de mică. *Face*, Castin şi Phanan, purtând doar versiuni gri ale uniformei standard de pilot de vânătoare TIE, se aliniară împotriva oricăror forțe care ocupau nava de marfă. Cu toate astea, cinci seturi de tunuri de nave de luptă în mâinile celorlalte *Spectre* o țintuiau pe *Barderia*, iar cargobotul, lipsit de motoare pentru a-şi alimenta scuturile, propulsoarele şi armele, ar fi fost o pradă uşoară pentru oricare dintre ei.

Spectrele, conduşi de un ofițer de navigație şi comunicații care tremura vizibil – chiar cel care îi oferise lui *Face*, din greşeală, informațiile de care avea nevoie pentru acest act de piraterie – pătrunseră pe puntea imaculată a cargobotului. Acolo aşteptau şi alți membri ai echipajului de pe punte: Căpitanul, un bărbat de vârstă mijlocie, cărunt, cu aerul unui fost ofițer Imperial, şi un pilot-şef mai tânăr, a cărui privire dură şi comportament sugerau că era, de asemenea, maistrul de arme al navei şi că nu ar fi dorit nimic mai mult decât să îi eradicheze pe pirați.

Face îşi scoase casca, dezvăluindu-şi gloriosul machiaj oribil, şi fu răsplătit cu icnete neaşteptate din partea celor doi ofițeri mai tineri.

— Eu sunt, spuse el, gloriosul General Kargin, fondatorul şi conducătorul *Liliecilor-Şoim*. Îşi păstră vocea joasă şi gravă. Căpitane?

Comandantul nu salută, dar se îndreptă cu o formalitate dureroasă.

— Sunt Căpitanul Rhanken de pe *Barderia*.

— Căpitan?

Face îşi injectă o notă de amenințare în voce.

— Şi sunt obligat să vă predau această navă.

Face întinse o mână.

— Registrul încărcăturii?

Ofițerul de comunicații, pus în mişcare de cerere, îşi scotoci din ce în ce mai frenetic prin buzunarele uniformei până când găsi obiectul pe care îl căuta – un datapad, pe care i-l înmână lui *Face*. *Face* îl înmână la rândul său lui Castin.

— *Doi*, intră în computerul lor principal şi găseşte acolo registrul de marfă. Dacă nu coincide sută la sută cu această listă, îi executăm pe toți. *Face* îşi întoarse privirea spre Căpitan. Dar pot fi iertător. Dacă anticipezi vreo eroare în lista ta, poți să-mi spui despre ea acum şi să eviți neplăcerile.

Căpitanul Rhanken îl privi fără să clipească.

— Nu anticipez nicio problemă, dacă echipajul meu şi-a făcut treaba bine, ca de obicei. Se uită la ofițerul de comunicații. Va fi vreo problemă, Locotenente?

Ofițerul de comunicații, care nu era maestru în a-şi ascunde emoțiile, deveni palid.

— Nu-mi amintesc dacă am apelat registrul final de verificare a corespondenței inventarului sau am folosit registrul prognozat de săptămâna trecută, domnule.

— Ia registrul final şi dă-i-l. Doar pentru a fi sigur.

— Da, domnule.

Ofițerul se aplecă asupra sarcinii sale.

Interesant. *Face* trebui să se străduiască să nu-şi afişeze atât amuzamentul, cât şi dispreţul din expresie. Căpitanul voia să joace rolul ofițerului infailibil şi era dispus să îşi lase subordonații să-şi asume responsabilitatea pentru o tactică care trebuia să fie decizia Căpitanului însuşi. În funcție de pirații implicați, asta ar fi putut duce la moartea ofițerului inferior.

Trecură minute lungi până când ofițerul scoase la suprafață manifestul corect, iar Castin îl verifică străpungând apărarea computerului şi croindu-şi drum până la fişierul original. Acestea se potriveau, iar *Face* şi Castin se uitară peste câştigurile lor, în timp ce Phanan îi ținea sub pază pe ofițerii de pe punte.

— Uită-te la asta, şopti *Face*. *Halmad Prime*, livrat cu tonele. Cel mai bun şi mai scump alcool de cereale din Halmad. Nu-l poți obține pe planetă decât prin intermediul pieței negre; îl expediază pe alte lumi Imperiale ca unul dintre principalele lor exporturi. Diverse medicamente. Pulverizatoare de duracretă. Adăposturi prefabricate. Vom lua tot inventarul *Halmad Prime* şi o parte din medicamente; cam asta e tot ce putem încărca pe *Sungrass*. Mai vezi ceva de care avem nevoie?

— Componente de nave de luptă TIE şi de Interceptoare.

— Ce? Unde?

Castin îşi întoarse datapadul astfel încât *Face* să poată vedea ecranul. Acesta arăta o altă listă de inventar.

— Am extras asta din computerul lor când am verificat registrul actual. Este un inventar estimat pentru a doua etapă a călătoriei lor. Ne-ar prinde bine nişte piese de schimb şi echipament de întreținere.

— Adevărat, dar micul nostru raid de aici va schimba cu siguranță programul pentru restul misiunii lor.

— Dar dacă ne putem da seama cum îl vor schimba…

— Bine zis. *Face* se îndreptă şi se uită fix la Căpitan. Rhanken, spune-le celor care se ocupă de încărcătură să adune loturile de la douăzeci şi opt la o sută douăzeci şi şapte şi apoi lotul două sute la cala de încărcare. *Doi*, cheamă *Sungrass* şi spune-le să se deplaseze pentru a accepta livrarea.

— Şi apoi ce se întâmplă? întrebă Căpitanul Rhanken.

— Apoi plecăm.

— Lăsându-ne în derivă, fără comunicații, fără suficientă energie pentru a şchiopăta în sistem, pentru a muri… aici?

Face îi oferi un zâmbet strâmb.

— Aveți suficiente capsule de salvare pentru a transmite un mesaj salvatorilor voştri. Dar o să vă economisim timp şi o să transmitem un semnal de urgență. N-am vrea să fim o *problemă*. Şi poți să le spui colegilor tăi Căpitani, cu care mă voi întâlni în viitorul apropiat, că *Liliecii-Şoim* nu ucid. Doar dacă nu suntem supărați. Sau dacă nu ne plictisim. Pot lua asta în considerare.

* * *

Colonelul Atton Repness, conducătorul escadrilei de antrenament *Wookieeul Urlător* de la bordul fregatei *Tedevium*[10] a Noii Republici, îndreptă dispozitivul spre Lara ca şi cum ar fi fost un blaster în miniatură.

Ea se uită curioasă la el. Avea forma unui comunicator cilindric standard, dar nu asta era. Era sigură de acest lucru pentru că examinase dispozitivul pe dinăuntru şi pe dinafară, şi făcuse mult mai mult decât atât, atunci când intrase prin efracție în

[10] *Tedevium* – fregată de escortă EF76 Nebulon-B în serviciul Alianței pentru Restaurarea Republicii, care mai târziu a servit ca navă de antrenament pentru recruții de pe navele de luptă, şi care a găzduit *Escadrila Wookieeul Urlător*, o escadrilă de antrenament pentru navele de luptă care intra în luptă sub numele de *Escadrila Aurie*.

apartamentul lui Repness cu două zile în urmă.

— Îmi pare rău, domnule. Ar trebui să ridic mâinile? Sau să țin un discurs?

El zâmbi.

— Ce amuzant. Asta nu e o armă. Doar mă asigur că nu suntem înregistrați.

— Cine ar vrea să ne înregistreze?

Colonelul se uită în jur, deşi el şi Lara erau singurii ocupanți ai sălii de conferințe uşor mobilate.

— Ai fi surprinsă. O să țin asta pornită.

— Dumneavoastră sunteți Colonelul.

Dar, în sinea ei, zâmbi. Nu vorbea ca un colonel; manierele lui se schimbaseră, probabil fără ca el să-şi dea seama, în cele ale unui prieten. Sau ale unui conspirator.

— Eşti conştientă de faptul că notele tale au crescut de când ai fost transferată la *Wookieeul Urlător*.

— Da, domnule.

— Ei bine, acest lucru se datorează în parte îmbunătățirii abilităților tale.

— Doar în parte? se arătă ea surprinsă.

— Doar în parte.

Repness scoase un datapad dintr-un buzunar şi i-l întinse. Fişierul pe care îl afişa era dosarul ei de antrenament. Dar notele de după transferul ei erau afişate în două coloane, etichetate *Real* şi *Ajustat*. Ea îi aruncă o privire tulburată.

— Nu înțeleg, domnule. Coloana *Real* indică faptul că încă nu am promovat. Abia dacă reuşesc. Ce sunt ajustările din cealaltă coloană?

— Oh, am vrut doar ca notele tale să fie mai mari.

Ea lăsă să i se destindă trăsăturile, ca şi cum ar fi fost surprinsă atât de mult încât nu ştia cum să reacționeze sau ce să spună.

— Vezi tu, spuse el, cred că ai potențialul de a deveni un pilot bun. Aşa că am ajustat temporar lucrurile ca să nu fii exclusă. Dar nu cred că poți face asta fără ajutor. Va fi nevoie de un efort de echipă... iar tu nu ai fost o jucătoare de echipă, nu-i aşa?

— Ei bine, aş vrea să fiu... Doar că nu ştiu cum. Lucrurile sunt atât de diferite.

— Excelent! Ai putea fi de folos alături de echipa mea. Să lucrezi în echipa mea necesită un efort suplimentar din partea ta... dar vine cu recompense pe care nu le poți obține în nicio altă unitate.

Şi apoi el îi spuse despre o misiune. Urma să fie o misiune de antrenament în atmosfera celei mai apropiate planete nelocuite, la bordul unui A-interceptor. Panourile ei de control ar fi înregistrat o defecțiune critică a motoarelor, care ar fi suferit o supraîncălzire şi ar fi amenințat cu detonarea. Repness i-ar fi ordonat să se ejecteze, ceea ce ar fi făcut – mult după ce A-interceptorul fără probleme ar fi ajuns în siguranță la sol. O bombă ionică detonată în atmosferă le-ar oferi anchetatorilor dovezile de care aveau nevoie pentru a confirma distrugerea totală a navei de luptă, iar un echipaj de salvare ar fi preluat-o după ce echipa lui Repness ar fi transportat nava de luptă scumpă pentru a o vinde pe piața neagră într-un port îndepărtat.

Lara ascultă, plictisită, întreaga afacere inevitabilă, simulând nedumerire, şoc, indignare, rezistență inutilă şi, în cele din urmă, acceptare dureroasă, pe măsură ce i se arăta clar natura fără speranță a situației sale. Şi ştiu, cu o bucurie tot mai mare, greu de ascuns, că fiecare cuvânt pe care ea şi Repness îl spuneau era transferat, chiar de către dispozitivul despre care el credea că bloca transmisiunile, într-un fişier

cu un cont fals de pilot pe computerul principal al fregatei.

Să contacteze *Escadrila Spectru* pentru a o ajuta atunci când problemele cu Repness ajungeau la apogeu? De ce să se mai obosească, când putea să pună la cale sfârşitul lui şi salvarea propriei cariere mult mai bine decât ar fi reuşit vreodată acei piloți?

* * *

Era un sistem stelar diferit – sistemul Halmad, cu mult în afara orbitei planetei sale cea mai îndepărtată – dar contextul era foarte familiar. Căpitanul Rhanken nu reuşi să-şi păstreze o expresie de imperturbabilitate a doua oară când *Liliecii-Şoim* urcară la bordul cargobotului său. Vocea lui era una de disperare pură:

— De unde ați ştiut unde vom fi?

— Am întrebat oamenii potriviți, spuse *Face*. Breasla voastră comercială are o breşă de securitate prin care aş putea pilota o *Stea a Morții*.

Asta era o minciună, una mare. Castin Donn descărcase o serie de înregistrări de pe cargobot ultima dată când se aflaseră la bord şi îşi acoperise urmele. Datele nu spuneau cum îşi va ajusta Comandantul *Barderiei* programul pentru a ține cont de actul de piraterie comis asupra sa, dar arătau cum reacționase în trecut în astfel de situații. Şi acum, *Liliecii-Şoim* îl prinseseră pentru a doua oară, la întoarcerea spre casă.

Dacă analiştii breslei comerciale nu credeau în minciună, era în regulă; nu se schimba nimic. Dar dacă o făceau, s-ar putea să instituie o schimbare radicală a standardelor breslei în ceea ce priveşte transmisiunile sigure şi fluxul de informații. În cele din urmă, ăsta ar fi fost un impediment pentru activitățile de piraterie ale *Liliecilor-Şoim*, dar pe termen scurt, posibil atât timp cât *Liliecii-Şoim* urmau să existe sub forma unei bande de pirați, ar fi provocat perturbări şi confuzie în cadrul breslei, schimbări pentru care Serviciile Secrete ale Noii Republici aveau câțiva agenți gata să le examineze şi să profite de ele. Era un moment bun pentru a fi pirat.

— Rhanken, spuse *Face*. Pune-i pe cei care se ocupă de marfă să ducă loturile de la patruzeci şi trei la şaptezeci şi nouă la uşa de marfă. Apoi vom pleca. Mă bucur că am făcut din nou afaceri cu tine.

* * *

Când Lara examină dosarul care conținea înregistrarea ofertei Colonelului Repness, acesta păru mult mai mare decât ar fi trebuit să fie conversația lor. *Poate*, gândi ea, *că îşi folosise dispozitivul de detectare a transmisiunilor în conversațiile cu alții.*

Asta făcuse. În dosar se aflau conversația ei cu Repness, plus discuțiile ulterioare ale Colonelului cu unul dintre subalternii săi din *echipă*, un Căpitan instructor pe nume Teprimal; în discuția lor, aceştia notaseră detaliile planului lor de ascundere şi vânzare ulterioară a A-interceptorului. Şi mai era şi altceva. Lara descoperi, cu o bucurie amestecată cu o doză de oroare profesională, că Repness avea tendința de a-şi porni dispozitivul de detectare ori de câte ori îşi făcea munca cea mai intimă la terminalul său de calculator. Paranoia sa cu privire la ascultătorii nevăzuți era cauza pentru care avea tendința de a mormăi singur, verbalizându-şi

parolele şi numele de conturi secrete de calculator atunci când lucra în acest fel.

În câteva minute de la ascultarea înregistrării, Lara putea accesa toate înregistrările bărbatului care se refereau la afacerea sa secundară profitabilă. Era o afacere pe piaţa neagră, bine înrădăcinată pe Coruscant, dar care abia începea să se desfăşoare pe fregata de antrenament *Tedevium*, în care încărcătura era deturnată de la destinaţia sa – nici măcar nu ajungea pe manifestele de aprovizionare de la intrare – şi era vândută, profiturile ajungând în buzunarele lui Repness şi ale echipei sale.

Găsi înregistrări ale propriilor ei punctaje ca pilot stagiar, plus cele ale altor câteva zeci de piloţi pe care Repness îi subminase sau încercase să îi submineze în acest fel. Unii, cum ar fi Tyria Sarkin din *Escadrila Spectru*, refuzaseră să fure pentru el... dar fuseseră şantajaţi să păstreze tăcerea. Alţii se alăturaseră echipei sale. Înregistrările nu indicau dacă o făcuseră de bunăvoie sau cu rea-voinţă. Alţii, piloţi stagiari pe care îi ştia Lara, treceau chiar acum prin procesul de prindere în capcană. Nu existau semne care să indice că Repness avea aliaţi în divizia de informaţii a forţelor armate sau în biroul Inspectorului General.

Scrisese o scrisoare atât Generalului Cracken de la Informaţii, cât şi biroului Inspectorului General:

Eu sunt nevăzut, necunoscut, de neoprit.

Niciun computer nu poate rezista în faţa mea. porţile se deschide pentru mine. uşile din spate este dezvăluite. cunoaşterea se revarsă de bunăvoie pentru a fi inspectată de mine. sunt un jedi al lumii electronice.

Am găsit răul la bordul fregatei tedevium. am găsit corupţie. ca un jedi, o voi tăia. Examinaţi aceste fişierele. Testaţile pentru integritate. veţi descoperi că spun adevărul. Mergeţi acolo unde vă conduce aceste fişiere. faceţi ceea ce trebuie să faceţi, aşa cum eu fac ceea ce trebuie să fac.

Semnează, Lăncierul Alb

Se întoarse şi inseră câteva greşeli de ortografie la întâmplare şi câteva greşeli gramaticale penibile. Când termină, decise că era o notă tipică pentru cei care spărgeau coduri şi care efectuau sabotaje anonime asupra sistemelor informatice.

Pe *Tedevium* nu se cunoştea adevărata amploare a abilităţilor ei în domeniul informaticii, aşa cum nu se cunoşteau nici cele ale multor alţi membri ai echipajului şi candidaţi la postul de pilot; mulţi dintre ei ar fi fost suspectaţi de acest act şi, pentru a-şi spori reputaţia, unii ar fi permis probabil anchetatorilor să creadă că ei erau, de fapt, secretosul *Lăncier Alb*.

În scrisoare, ataşă înregistrările lui Repness şi toate parolele şi numerele conturilor pe care le descoperise până atunci. Apoi, mai erau şi dosarele care demonstrau cum Repness înhăţase alţi piloţi. Ea se opri asupra lor.

Cel mai bine ar fi să-i expunem pe toţi aceşti piloţi, decise ea. Carierele lor ar fi ruinate, cu costuri de antrenament enorme suportate de Noua Republică – *adică de Rebeli* – iar acest lucru ar contribui la reducerea numărului de piloţi calificaţi din rândul inamicilor Imperiului. În plus, dacă deveneau piloţi, cei mai mulţi dintre ei ar fi murit în cele din urmă în acţiune împotriva piloţilor Imperiali. Era mai bine să le fie torpilate carierele. Dacă ei ar fi aflat că ea le făcuse asta, într-o zi i-ar fi mulţumit.

Totuşi, mâinile ei se opriră deasupra tastaturii. În copilărie, sperase să devină pilot de nave. Când în schimb urmase calea profesională a părinţilor ei, intrând în

Serviciul de Informații, demonstrase abilități necesare pentru a deveni pilot şi trecuse prin antrenamentul de bază pentru piloți, despre care comandanții ei hotărâseră că ar fi fost o abilitate secundară valoroasă... şi acolo îşi descoperise o dragoste autentică pentru zbor. Dar cererea ei de transfer permanent în corpul piloților fusese respinsă. Abilitățile ei legate de informații erau mai bune şi mai rare decât cele de pilot, aşa că, împotriva dorinței ei, fusese obligată să rămână în cadrul Serviciului de Informații. *E mai bine aşa, crede-ne*, îi spuseseră instructorii ei. *Într-o zi, ne vei mulțumi pentru asta.*

Îi apăru în față chipul candidatului la postul de pilot, Bickey, din clasa ei aflată sub conducerea lui Repness. Fusese transferat la unitatea de pregătire suplimentară la doar câteva zile după Lara. Dacă Repness se ținea de cuvânt, în doar câteva zile, Bickey urma să fie abordat cu o schemă similară de furt. Era un pilot atât de tânăr, nerăbdător şi băiețos, dornic să îşi demonstreze îndemânarea şi curajul. Spusese odată că ar fi preferat să moară tânăr, în luptă împotriva duşmanilor săi, decât bătrân şi mulțumit, undeva la o fermă. Nu, nu avea să-i mulțumească niciodată pentru ceea ce urma să facă.

Neliniştită, Lara îşi ataşă propriul dosar de punctaj la scrisoarea pe care i-o trimitea Generalului Cracken, apoi distruse sistematic dosarele originale şi de rezervă care îi implicau pe ceilalți piloți şi candidați piloți aflați acum în serviciu.

Lasă-i să moară cum vor ei, îşi spuse ea însăşi. *Lasă-i să moară ca piloți.*

După aceea, aranjase ca pachetul cu scrisoarea şi dosarele să ajungă pe căi secrete la birourile Generalului Cracken. Până la sfârşitul zilei avea să ajungă în biroul său de la Cartierul General şi sub ochii unuia dintre subordonații săi.

Ceea ce îi mai lăsa doar un lucru de făcut pentru astăzi.

* * *

Se uită la dispozitivul de bruiat din mâna lui Repness şi lăsă o expresie de dispreț să-i traverseze fața.

— Atent ca întotdeauna, nu-i aşa, Atton?

Colonelul privi în jur, ascunzându-şi nervozitatea, deşi sala de clasă era goală.

— O să mi te adresezi cu numele de *Colonele Repness* şi vei arăta respect.

— O să mă adresez cu numele *Colonelul Sudoare de Bantha* şi o să-ți arăt doar ceea ce vreau.

El o privi, cu gura deschisă, dar nu răspunse imediat.

— Am decis să nu mă alătur echipei tale, Repness, continuă Lara. Nu am de gând să fur A-interceptorul. De fapt, o să le spun superiorilor tăi ce pui la cale.

Acesta reuşi să râdă.

— Asta nu-ți va fi de prea mare folos. Nu există nicio dovadă. Şi ăsta e sfârşitul carierei tale de pilot. Nu vei mai sta niciodată într-o cabină de pilotaj. Gândeşte-te cum va fi restul vieții tale.

— Nu-mi pasă. Pot trăi şi fără să zbor. Nu pot trăi fără onoare.

Pentru o clipă, ea rămase tulburată când îi trecu prin minte posibilitatea nedorită că vorbele pe care tocmai le rostise veniseră de la sinele ei adevărat, nu de la rolul pe care îl juca. Îşi înăbuşi gândul, dându-l la o parte.

— Ăsta e sfârşitul carierei tale.

— Nu prea cred. Când se vor uita peste profilul tău psihologic – unul nou pe

care îl voi întocmi în următoarele zile – şi vor vedea ce mincinoasă compulsivă eşti, nu te-ar crede nici dacă le-ai spune că vidul face rău la plămâni.

Ea îi adresă un zâmbet batjocoritor.

— Şi crezi că o să-ți dau acele câteva zile pentru a-mi falsifica dosarele?

— Cu siguranță. Vei dormi în tot acest timp.

Lovitura lui fu atât de rapidă, încât ea nu o văzu decât ca pe o ceață. Pumnul lui o izbi în plin în obraz. Ea simți cum pielea i se desface sub forța loviturii. Totul deveni alb, vederea i se stinse, iar şocul brusc îi răpi majoritatea simțurilor. O clipă pluti în derivă, conştientă că era posibil să fi exagerat, şi simți vag cum spatele şi capul ei se lovesc de podea. Ar fi trebuit să doară, dar nu fu aşa.

Vederea i se limpezi puțin, momentan, şi îl văzu pe Repness stând deasupra ei, cu piciorul tras înapoi. Apoi, piciorul lui cu cizmă se mişcă în față şi o lovi în tâmplă, iar ăsta fu ultimul lucru pe care îl mai ştiu.

* * *

X-interceptoarele *Escadrilei Spectru* – cele opt nave de luptă rămase în unitate – făcură o trecere prin fața punții de comandă a crucişătorului Mon Calamari, fluturând aripile în semn de respect, apoi virară elegant şi se aliniară, câte două, pentru a se îndrepta spre docul de aterizare de pe partea stângă a navei. Wedge şi camaradul său temporar de zbor, *Face*, fură primii care străbătură câmpul magnetic care despărțea hangarul presurizat de spațiul depresurizat, primii care văzură grupul de primire care îi aştepta în singura zonă liberă ascunsă într-o mare de X-interceptoare şi navete. Wedge îşi opri repulsoarele şi reduse puterea motoarelor principale, stabilizându-se într-o alunecare lentă spre înainte, şi fu încântat să vadă că *Face* îi imita manevra cu precizie. Se poziționară pe prima pereche de zone de aterizare, cu fața în direcția mulțimii care se adunase acolo, şi îşi ridicară cupolele la unison.

Escadrila Vagabond stătea în fața lor, dispusă la fel de precis ca un pluton de execuție. În fața şirului de piloți se afla Generalul Han Solo, părând să se simtă inconfortabil în uniforma Noii Republici, iar expresia lui era un zâmbet încruntat care trebuia să fie de la uşurarea de a-l vedea pe Wedge.

Wedge coborî din cabina de pilotaj şi îşi scoase casca. Putu să simtă, dar şi să audă vâjâitul repulsoarelor celorlalte *Spectre* care soseau, plus cacofonia metalică îndepărtată a uneltelor electrice folosite la reparații. Asta, precum şi mirosul de combustibil şi lubrifianți, de ozon care se degaja de la scutul magnetic, făceau ca acest hangar să fie mai confortabil şi mai primitor decât orice altă cameră ocupată de Wedge. Se apropie de Solo şi îi aruncă un salut precis.

— Comandantul Wedge Antilles şi *Escadrila Spectru* se prezintă la datorie, domnule.

Salutul de răspuns al lui Solo fu unul mult mai puțin militar.

— Bine ați venit la bordul *Mon Remondei.* Să-i aducem şi pe restul piloților tăi... ca să pot ieşi din acest costum de tortură.

Wedge păru surprins.

— Dar, domnule, tocmai voiam să vă spun cât de elegant arătați în uniformă. Cred că ar trebui să stăm aici, în uniformă, câteva ore, pentru ca holografii să ne poată capta imaginea. Ştiți dumneavoastră, pentru istorie.

Zâmbetul lui Solo nu se clinti, dar expresia lui deveni brusc, într-un fel diferită. Ceva de genul unui animal pus la colț. Îşi păstră tonul vesel.

— Wedge, cred că o să pun să fii omorât.

— Da, domnule. Am încredere că veți purta uniforma la acel eveniment.

Han se înclină în semn de capitulare simulată.

— Ştii, cu trecutul meu, aş fi bătaia de joc a Noii Republici dacă aş aduce vreodată pe unul dintre ofițerii mei în fața acuzațiilor de insubordonare.

— Da, domnule, mă cam bazam pe asta.

După ce aterizară ceilalți piloți şi îşi opriră X-interceptoarele, îşi strânseră toți mâinile. Wedge îi prezentă pe *Vagabonzi* celorlalte *Spectre* şi îl întâlni pe Căpitanul Onoma, Comandantul Mon Calamari al *Mon Remondei.*

Pe drumul de la hangar spre camerele ofițerilor, prin holuri care păreau mai mult organice decât construite, cu curbele lor netede şi culorile mai degrabă plăcute ochiului decât industriale, Solo îl puse pe Wedge la curent cu câteva fapte pertinente.

— *Mon Remonda* are alocate, oficial, patru escadrile de nave de luptă. Acestea sunt: *Vagabond, Spectru, Polearm*[11], o unitate de A-interceptoare şi *Nova*, o escadrilă de B-interceptoare. Bineînțeles, voi, *Spectrele*, sunteți de obicei în patrulări lungi. În practică, desigur, *Vagabonzii*, *Nova* şi *Polearm* au făcut toată munca în timp ce voi, *Spectrele*, vă jucați de-a pirații.

— Este iritare sau invidie în vocea ta?

— Invidie. Vrei să facem schimb?

— Nu.

— Ai putea să conduci toată această forță operativă anti-Zsinj. Aş putea aranja un post de General pentru tine.

— Nu.

Solo oftă tolerant.

— Oricum, am navigat pe frontierele teoretice ale aşa-numitului spațiu controlat de Zsinj. Când misiunile noastre de recunoaştere sau auxiliare de informații raportează o țintă bună, intrăm şi o distrugem. De asemenea, adunăm date despre mişcările probabile ale *Pumnului de Fier*, în speranța de a-i stabili portul de origine sau de a-i prezice următoarea destinație. Până acum nu prea am avut noroc pe acest front, deşi urmărim datele şi pistele cât de agresiv putem.

— Poate ar trebui să urmăriți pistele mai puțin agresiv, dacă înțelegi unde vreau să ajung.

Solo conduse parada de piloți spre un turbolift mare pentru personal, care îi purtă în jos, în interiorul navei.

— Ce vrei să spui?

— Zsinj foloseşte o mulțime de tehnici orientate spre informații. Dacă a plantat una dintre pistele pe care le urmăreşti, este posibil să îşi construiască un profil al modului în care reacționează *Mon Remonda* la scurgerile de informații. Odată ce are un profil valabil, poate lansa exact tipul şi cantitatea de informații necesare pentru a vă împinge în genul de capcană din care nici măcar un crucişător ca acesta nu iese.

Solo fluieră.

— Bună observație. Informațiile pe care le-am primit au fost atât de dificil de pus cap la cap, atât de fragmentate, încât nu am avut niciun motiv să credem că vreuna dintre ele a fost fabricată. Dar dacă presupunem că Zsinj cere un nivel destul

[11] Polearm – halebardă.

de ridicat de performanță chiar şi de la analiştii inamici...

— Aşa este. Dacă doreşti, îl pot pune pe specialistul meu în informații – Shalla Nelprin, ai întâlnit-o în hangar...

— Da.

— O pot pune să analizeze datele pe care le primeşti şi răspunsurile tale la ele pentru a vedea dacă prezentați vreun tipar anume.

— O să le trimit la terminalul din cabina ei.

Solo nu mai părea acum stânjenit. Arăta serios şi hotărât şi, în sfârşit, părea ofițerul pe care îl indica uniforma.

* * *

Face ieşi din turbolift în spatele Diei şi a unuia dintre *Vagabonzi*, un Twi'lek care îi fusese prezentat ca Nawara Ven, şi îl auzi pe *Vagabond* încercând să înceapă o conversație. *Face* nu înțelegea cuvintele, presupunând că erau în Twi'leki, limba de pe Ryloth, planeta natală a Twi'lekilor.

Dar răspunsul Diei nu fu în aceeaşi limbă, iar vocea îi era lipsită de emoții.

— Vorbeşte Bazică, te rog.

Nawara Ven avu nevoie de o secundă pentru a-şi reveni.

— Îmi cer scuze. Am spus că trebuie să ne întâlnim cândva, când îți convine, ca să vorbim.

— Despre ce?

— Despre casă. Despre experiențele noastre ca Twi'leki în forțele armate.

— Ryloth a fost locul în care m-am născut, dar pe urmă m-a scuipat afară, m-a făcut proprietatea unui lider al unui sindicat Imperial al crimei. Ryloth nu este casa mea. Eu nu am casă. Şi mă îndoiesc că experiențele noastre au fost similare. Dacă nu cumva ai fost sclav.

— Ei bine, nu, dar...

— Atunci probabil că am epuizat subiectele de conversație disponibile.

Apoi acceleră paşii şi se îndepărtă de *Vagabond*. Nawara se întoarse spre celălalt pilot Twi'lek *Vagabond*, un bărbat mai mare, cu postura dreaptă şi agresivă a unui războinic. *Face* îşi aminti că-i fusese prezentat ca Tal'dira.

Tal'dira ridică din umeri şi îi oferi lui Nawara un mic zâmbet.

— Cred că ai pierdut cazul ăsta, Consiliere.

— Nu cred că am fost nici măcar în sala de judecată.

* * *

Face tocmai se instalase în camera pe care urma să o împartă cu Myn Donos, când i se declanşă comunicatorul. Era vocea lui Wedge:

— Locotenente Loran, prezintă-te la Comandantul Antilles.

— Da, domnule.

Când ajunse la cabina lui Wedge, Comandantul era aşezat în spatele unui birou rabatabil şi se încrunta la un datapad. *Face* salută. Wedge îi răspunse absent şi îi făcu semn să se aşeze, fără să ridice privirea.

— Situația Larei Notsil pare să fie... rezolvată, spuse Wedge.

Face simți o mică răceală instalându-i-se în stomac.

— Asta sună destul de sinistru, domnule.

Wedge îi întâlni în sfârşit ochii.

— Ei bine, nu atât de amenințător ca toate astea. Se pare că a aruncat partea grea a ciocanului asupra Colonelului Repness… fără să te implice pe tine sau pe Phanan. Sau să indice în vreun fel că a fost o înscenare.

— Domnule?

— Tocmai am primit dosarul ei, pentru că a depus cereri de transfer la *Escadrila Vagabond* sau la *Escadrila Spectru*. Conform acestui document, Repness a încercat să o recruteze în unitatea lui de hoți de pe piața neagră, ea a refuzat, el a agresat-o şi a pus să fie drogată şi ținută prizonieră în infirmerie… dar un spărgător misterios de coduri de la bordul navei *Tedevium* a surprins activitățile lui Repness în înregistrări şi le-a transmis la Serviciile Secrete. Aceştia au intervenit şi l-au capturat pe Repness înainte ca ea să mai pățească ceva.

Face se gândi la asta.

— Dar, dacă a respectat planul, probabil că notele nu îi vor permite să absolve.

— Corect. Conform acestui document, când se afla în perioada de recuperare de după atacul lui Repness, i-a spus Comandantului lui *Tedevium* că decizia de a se opune lui Repness a rezolvat nişte probleme pe care le avea, nişte probleme rămase în urma distrugerii coloniei în care crescuse. A insistat să i se ofere o şansă de a demonstra ce putea, iar ofițerii instructori au decis să i-o acorde. A intrat într-un regim de antrenament intensiv şi a trecut de el. Chiar şi făcând media acestor rezultate cu notele ei anterioare tot a absolvit – iar profilul ei de eficiență o plasează în intervalul potrivit pentru a fi inclusă în unitățile mele.

— Mă bucur să aud asta.

— Atât *Escadrila Vagabond*, cât şi *Escadrila Spectru* sunt la capacitate maximă de piloți, aşa că niciuna dintre unități nu are nevoie de ea. Cu toate astea, a fost repartizată – şi asta e bună – pe X-interceptorul personal al Colonelului Repness.

Face pufni pe nas.

— Un act de răzbunare din partea Comandantului de pe *Tedevium*?

— Probabil. Noul Comandant al navei *Tedevium* este Generalul Crespin, de la Baza Folor, iar asta sună exact ca şi simțul său al umorului. De asemenea, este posibil ca nava de luptă a lui Repness să fi fost considerată ghinionistă – ştii cât de superstițioşi sunt unii piloți. Aşa că, oricum, o voi aduce în *Escadrila Spectru* pentru a ne ajuta să ne mărim efectivul de piloți.

— Asta e o veste grozavă, domnule.

Wedge îi aruncă o privire provocatoare.

— Treaba ta, şi a lui Phanan, este să te asiguri că rămâne o veste minunată.

— Da, domnule.

— Eşti îngrozitor de stăpânit, *Face*. Generatorul tău de sarcasm nu primeşte nicio sursă de energie?

— Ceva de genul ăsta, domnule.

— Eşti uşurat că toată această situație cu Lara Notsil nu ți-a aruncat cariera într-o gaură neagră sau că nu ți-a făcut un duşman în Generalul Cracken?

— Da, domnule.

— Ei bine, îi voi informa pe ceilalți gură-spartă dintre *Spectre* că eşti temporar o pradă uşoară pentru ei. Eşti liber.

Capitolul 8

— Tocmai a fost repartizată în *Escadrila Spectru*, care se află la bordul *Mon Remondei*, spuse Generalul Melvar.

El şi Lordul Războinic erau singuri în salonul ofițerilor de pe *Pumnul de Fier*. Cu toate astea, salonul era plin de zgomotele petrecerii timpului liber şi ale plăcerii – piloți care discutau, pahare care se ciocneau, băuturi care se turnau – toate acestea făcând parte dintr-o înregistrare de zgomot ambiental pe care Zsinj o asculta de obicei în astfel de momente.

Lordul Războinic încremeni cu băutura dusă până la jumătatea gurii. Melvar putu să simtă mirosul băuturii; era un coniac bun de pe Coruscant. Dar ştia că trebuia să fie un substitut sintetizat, fără alcool; în ciuda aparențelor, Zsinj nu bea niciodată cât timp era la comanda unei nave. Cu toate astea, ar fi putut să bea pahar după pahar de chestie sintetizată şi să le permită subordonaților săi să creadă că se îmbăta, iar limbajul corpului şi vorbirea lui ar fi confirmat acea analiză.

— Dar asta e perfect, spuse Zsinj. Aranjează să ne dea cursul şi itinerariul lui *Mon Remonda*. O vom distruge, şi pe General Solo, şi pe acele foarte agasante unități de X-interceptoare. Pentru un premiu ca ăsta, o voi aranja pe Gara Petothel pe viață şi îi voi da orice poziție pe care o doreşte pe *Pumnul de Fier*.

— Alta decât a mea, sper.

— Inclusiv a ta. Zsinj surâse. Voi găsi ceva şi mai bun pentru tine.

— Problema este că încă nu suntem în contact cu ea. Ne-a luat ceva timp să alcătuim o imagine vizuală a ei, şi încă şi mai mult timp să o comparăm şi să o descalificăm față de toate femeile-pilot actuale din escadrilele lui Antilles, şi chiar mai mult timp să o urmărim pentru a da de urma ei şi a ajunge la Lara Notsil, o candidată pilot în pregătire. Şi-a schimbat destul de mult înfățişarea.

— Înțelept din partea ei.

— Şi apoi a ajuns pe o fregată de antrenament într-o locație necunoscută, după care a fost reținută, iar apoi a intrat într-un program de pregătire avansată acolo, sub o supraveghere intensă. Am reuşit să o urmărim… dar niciodată să ne apropiem de ea.

Zsinj se limită să clipească la el. Expresia lui spunea: *Ce bine că ai o problemă. Acum rezolv-o.*

— Aşadar, am găsit una dintre rudele ei. Rudele vor lua legătura cu ea pentru noi.

— O rudă a Garei Petothel?

— Nu, a Larei Notsil, femeia a cărei identitate a luat-o. Comunitatea în care a crescut, New Oldtown…

Zsinj tresări.

— Cu siguranță că glumeşti în legătură cu acest nume.

— Pe Aldivy. A fost distrus de Amiralul Trigit când a refuzat să-i ofere provizii.

— Eşti sigur că nu l-a distrus din cauza acelui nume.

— Din moment ce este mort, îmi va fi greu să-l întreb. Oricum, unul dintre frații adevăratei Lara Notsil, din New Oldtown…

— Să nu mai pronunți niciodată acest nume. Mă enervează.

— ...s-a întors acasă după ce a petrecut luni de zile la o slujbă în marină sub un nume fals. Trebuia să ispăşească o pedeapsă într-o închisoare din oraşul natal al cărui nume nu va mai fi niciodată rostit.

— Deci l-ai recrutat.

— Am un agent cu el, care îl învață să mănânce cu ustensile, să poarte pantofi şi să pretindă că Gara Petothel este sora lui. El va transmite un mesaj în care va spune: *Sunt în viață, înțeleg că şi tu eşti la fel.* Cu suficient subtext pentru ca ea să nu aibă nicio problemă în a-şi da seama ce se întâmplă.

— Bine. Fii rapid cu asta, Melvar. Vreau ca *Mon Remonda* să dispară de pe urmele mele cât mai curând posibil. Echipajul şi piloții săi sunt prea norocoşi şi de departe prea eficienți. Existența lor continuă amenință să fie foarte costisitoare pentru mine.

* * *

Planeta înfățişată de holoproiectorul din sala de şedințe nu era promițătoare. De dimensiuni medii, ca o bucată de rocă de culoare brun-roşiatică, cu câteva mări întunecate aruncate pentru contrast, se învârtea în jurul unei stele galbene, remarcabilă doar prin mediocritatea sa.

Wedge, de pe podium, indică o mică pată luminoasă de pe suprafața lumii.

— Aceasta este planeta Lavisar, iar acest punct este principalul său oraş-port, Syward. Potrivit bibliotecii centrale din Lavisar, planeta a făcut cândva parte dintr-o lume mult mai mare, cu gravitație foarte mare, care a fost distrusă într-o serie de coliziuni cu asteroizi; Lavisar a fost *ejectată*. Este o lume în care metalele grele sunt abundente, cu industrii miniere şi de rafinare pe măsură, plus o bază economică puternică în domeniul construcțiilor navale.

— Exact genul de lume pe care o iubeşte Zsinj, spuse *Face*. La o privire interogativă din partea pilotului *Escadrilei Vagabond*, Corran Horn, acesta explică: Am dat peste marginile unui imperiu financiar aparținând lui Zsinj, unul despre care nu ştia nimeni până acum. Îi plac lumile destul de inofensive care au economii puternice şi, de obicei, el deține cel puțin o afacere acolo sub un nume fals – un nume diferit pentru fiecare lume. S-ar putea să vrea să aibă o poziție de refugiu în cazul în care aceste lumi decid să treacă de partea Noii Republici – afacerile lui ar putea în continuare să contribuie la finanțarea activităților sale militare.

— Iar datele recente susțin ideea că Lavisar e una dintre aceste lumi, continuă Wedge. Deşi lumea se află imediat în afara a ceea ce noi considerăm a fi spațiul ocupat de Zsinj, o transmisiune capturată recent, pe care oamenii noştri de la informații au decriptat-o, indică faptul că există o unitate *Raptor* în Syward, amplasată în principala uzină de construcții a companiei *Skyrung Manufacturing*, un constructor licențiat de navete de clasă *Lambda*.

Raptorii erau unitățile de elită de aplicare a legii ale lui Zsinj. Fiind mai bine instruiți şi mai bine echipați decât trupele de şoc Imperiale, ei erau simbolul cel mai des văzut şi recunoscut al puterii lui Zsinj, aşa cum omniprezenta navă de luptă TIE era simbolul universal al dominației Imperiale.

— Deci, care e planul? întrebă Tal'dira, unul dintre piloții Twi'lek ai *Escadrilei Vagabond*. Lovitură aeriană, lovitură de comando sau o combinație a celor două?

— Poate niciuna dintre ele. Shalla, să auzim raportul tău.

Shalla se ridică în picioare, aparent puțin nervoasă sub privirea atentă a *Vagabonzilor*.

— Am făcut o analiză a modului în care *Mon Remonda* şi grupul ei operativ au reacționat la diverşi stimuli externi – transmisii capturate, mărturisiri ale membrilor capturați ai personalului lui Zsinj, chestii de genul ăsta – fără a include ordinele oficiale ale Noii Republici. Acest lucru a fost pentru a determina posibilitatea ca Zsinj să fi lăsat scurgeri de informații pentru a ne evalua reacțiile. Şi, deşi există unele diferențe în ceea ce priveşte timpul de răspuns, acest grup operativ prezintă un set de răspunsuri destul de consistent. Fiecare stimul este clasificat ca fiind de prioritate mare, medie, mică şi de posibil interes – aceştia sunt termenii mei, nu ai corpului de ofițeri al grupului operativ – şi un răspuns este atribuit în funcție de grad. Prioritatea maximă, de exemplu, un răspuns la un apel de ajutor de la o navă a Noii Republici care se află în apropiere şi este atacată, va genera, fără variație, o forță de asalt de o mărime calculată ca fiind marginal superioară forței inamice, trimisă pe o traiectorie în linie dreaptă de la locația actuală a *Mon Remondei* până la locul problemei. Un stimul ca acesta, *semnalul Lavisar*, va solicita inevitabil o echipă terestră pentru a confirma că sursa semnalului este o țintă, urmată de un atac aerian. Ea ridică din umeri ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Aceste răspunsuri au fost predictibile.

Se aşeză şi începu să se agite.

— Iar predictibilitatea, spuse Corran Horn, te face să fii ucis.

— Atunci ce ar trebui să facem?

Acesta era Gavin Darklighter, pilotul *Vagabond* de pe Tatooine, un tânăr cu părul şaten ale cărui trăsături inocente şi comportament de băiat de la țară îi dezmințeau experiența de luptă.

— În loc de o lovitură aeriană, să trimitem flori şi dulciuri?

— E mai bine decât să intrăm ca de obicei, spuse Shalla. I-ar putea deruta.

Asyr, Bothana pilot, care stătea lângă Gavin cu brațul pe al lui, clătină din cap, ondulându-şi blana.

— Însă la primul punct în care nu răspundem într-o manieră predictibilă, îl avertizăm pe Zsinj că suntem pe urmele lui.

Wedge îi zâmbi, şi era un zâmbet tăios.

— Bine ai venit în dilemele comenzii. Aveți dreptate. Acum, hai să înrăutățim şi mai mult situația. După raportul… Aşteptați o clipă.

Îşi luă comunicatorul din suportul său şi vorbi în el.

— Da?

Vagabonzii şi *Spectrele* auziră un murmur din difuzorul comunicatorului, dar nu putură desluşi cuvintele. Wedge spuse:

— Da, sigur că da. Este un moment bun pentru asta. Apoi reintroduse aparatul în încărcătorul său. După ce Shalla mi-a făcut raportul preliminar în această dimineață, Generalul Solo, Căpitanul Celchu şi cu mine am trecut în revistă datele misiunii *Mon Remondei* de până acum. Rapoartele de informații sunt foarte sumare, dar indică faptul că în cel puțin cinci dintre locurile pe care această forță operativă le-a atacat în ultimul timp, numărul misiunilor *Raptor* a crescut drastic şi a fost foarte public imediat după aceea. Vrea cineva să se hazardeze să ghicească?

Nu există niciun răspuns imediat. Apoi, ofițerul executiv al *Vagabonzilor*, Nawara Ven, ridică o mână.

— Spune.

— Dacă Zsinj vrea să ne ducă de nas şi să ne sondeze reacțiile, trebuie să o facă cedând ținte pe care să le atacăm. Până acum câteva momente, am presupus că ne dădea ținte pe care le deținea sau le ocupa, locuri care nu erau foarte importante pentru el. Dar asta nu ar duce neapărat la mai multă activitate publică a *Raptorilor* după raiduri. Se încruntă concentrat. Dar dacă ar fi plantat dovezi că locurile care nu-i aparțineau lui chiar îi aparțineau…

— Atunci am ataca locații care nu l-ar deranja în mod deosebit să fie lovite, spuse Tyria.

Nawara o privi cu atenție.

— Chiar mai rău. Dacă sunt planete şi centre pe care el a încercat să le adauge la Imperiul său prin diplomație, dar nu a reuşit, atacurile noastre le-ar fi doborât drastic sistemul de apărare, lăsându-le deschise unei cuceriri mai uşoare de către Zsinj… sau cel puțin unor negocieri suplimentare cu el, şi nu de pe o poziție de forță.

Face îşi puse mâna pe cap pentru a potoli o durere amenințătoare şi bruscă.

— Vrei să spui că grupul operativ a făcut treaba în locul lui. Totul în numele urmăririi fiecărei piste.

Wedge aprobă din cap.

— Este foarte posibil. O examinare mai aprofundată a datelor disponibile pe computerul bibliotecii centrale de pe Lavisar indică faptul că populația are o puternică tendință spre independență, ceea ce explică, mai mult decât orice altceva, lipsa continuă de interes în a se alătura Noii Republici sau lui Zsinj, sau de a se alătura din nou Imperiului, care a pierdut controlul asupra planetei după moartea Împăratului. Aşadar, sarcina noastră este să răspundem în mod previzibil la acest *stimulent*, după cum spune Shalla, dar fără a face munca lui Zsinj în locul lui şi fără a ne pregăti pentru capcana inevitabilă a lui Zsinj. Hobbie, asta a fost ideea ta.

Al doilea la comanda *Vagabonzilor,* cu fața posomorâtă, stătea îngrijorat.

— Zsinj are încredere că putem pătrunde în apărarea planetară standard şi că putem să ne ducem navele de luptă şi echipajele de sprijin la suprafață. În general, că reuşim. Aşa că ideea mea a fost să trimitem un echipaj la sol, să amplasăm o bombă lângă locul stației lor principale de senzori şi să o declanşăm… dar să nu distrugem amplasamentul. Ei îşi vor păstra senzorii la capacitate maximă.

Gavin Darklighter se încruntă.

— Stai puțin, stai puțin. Deci noi coborâm în forță spre planetă şi ei sunt complet conştienți de apropierea noastră?

Hobbie aprobă din cap.

— Şi îşi trimit forțele iar noi ne întoarcem din drum, după ce am fost respinşi de *puternicii apărători* ai lui Lavisar.

Asta stârni râsete din partea majorității piloților.

— *Escadrila Vagabond* nu fuge, spuse Corran Horn, fără menajamente. Cu excepția cazului în care suntem, cu adevărat nevoiți.

Asta stârni şi mai multe râsete.

— Nu, spuse Wedge, asta va fi misiunea *Escadrilei Spectru*.

— Nu ne deranjează să fugim, spuse *Face*. Chiar şi atunci când nu e nevoie.

— Mai important, continuă Wedge, trebuie să arătăm că *Escadrila Spectru* se află într-adevăr pe *Mon Remonda*. Cu fiecare ocazie pe care o avem, trebuie să susținem înşelătoria că suntem aici tot timpul. Aşa că… stați puțin, vreau să vă

prezint pe cineva.

Uşa din spatele camerei de şedinţă tocmai şuieră şi se deschise. Intră o femeie în uniforma standard de pilot a Noii Republici, încă purtând casca şi rucsacul cu bunuri personale. *Face* o recunoscu pe Lara, în ciuda bandajului pe care îl purta pe obrazul stâng. Îi făcu semn cu mâna şi ea se îndreptă spre el.

— *Vagabonzi*, *Spectre*, continuă Wedge. Aş vrea să v-o prezint pe Lara Notsil, cel mai nou pilot din *Escadrila Spectru*. Încă nu a avut parte de acţiune, dar a reuşit deja să prindă o reţea de pe piaţa neagră care opera de pe o fregată de antrenament a Noii Republici. E un început destul de bun.

În aplauzele celorlalţi piloţi, Lara se aşeză lângă *Face*. El decise că părea obosită, probabil din cauza zborului lung, dar alertă.

— Mulţumesc, spuse ea. Dar, înainte ca cineva să-şi simtă ameninţată propria afacere secundară, daţi-mi voie să precizez că sunt sensibilă la mită.

Asta stârni un chicotit, iar Wes Janson îşi trecu o mână peste sprâncene, ca şi cum ar fi fost uşurat.

Wedge făcu un semn cu mâna pentru a întoarce atenţia tuturor asupra lui.

— Revenind la Lavisar şi la subiectul în cauză... Vom trimite o echipă de informaţii, pentru a planta bomba *ratată*... şi pentru a rămâne acolo după ce grupul nostru operativ va părăsi zona. Vom prelua informaţiile din analizele Shallei şi le vom prezenta Guvernatorului planetar. Vom încerca să-l convingem că Zsinj i-a întins o capcană şi că noi, în mila noastră pragmatică, l-am ajutat să scape din ea. Poate că va fi recunoscător. Poate că va trece de partea Noii Republici. Al doilea lucru cel mai bun ar fi ca el să rămână în Imperiu... dar ca duşman declarat al lui Zsinj.

— E destul de periculos pentru agenţii noştri de pe teren, nu-i aşa? zise *Face*.

Wedge aprobă din cap.

— Doar un singur membru al echipei va lua legătura cu Guvernatorul. Va fi un voluntar din grupul nostru de informaţii. Dacă el sau ea nu se întoarce... restul echipei va transmite veştile proaste şi va decide dacă va organiza o operaţiune de salvare sau va încerca doar să plece de pe planetă.

— Îi place lichiorul de *fructe de soare*, spuse Lara.

Wedge se uită fix la ea.

— Poftim?

— Guvernatorului Carmal de pe Lavisar. Îi place lichiorul de *fructe de soare*. Adică, dacă avem un cadou pentru el, asta ar putea ajuta puţin.

— De unde ştii asta?

Ea şovăi, puţin nesigură sub privirea directă a lui Wedge.

— Când îmi câştigam existenţa pe Coruscant, am lucrat pentru o companie de transport naval, procesând date pentru ei. Lavisar era în evidenţele lor ca *pierdută prin separare*, un termen care însemna că firma avusese relaţii comerciale cu ei înainte să cadă Coruscantul în mâinile Noii Republici, dar nu şi după aceea. Existau o mulţime de date despre lumile şi companiile *pierdute prin separare*, inclusiv informaţii pe care Noua Republică nu le are pentru că sunt specifice comerţului, aşa că reprezentanţilor companiei le-ar fi putut fi puţin mai uşor să reia relaţiile odată ce contactul era reluat.

— E bine de ştiut. Ai un fel de memorie perfectă?

— Ei bine, o memorie pentru *şiretlicuri*. Diverse fapte, banalităţi, informaţii statistice, toate acestea îmi intră în cap şi rămân acolo pentru totdeauna. Nu mă

pricep prea bine la chipuri, dar pot să vă spun toate sărbătorile oficiale din peste cincizeci de lumi şi câteva sărbători din alte cinci sute şi ceva.

— Interesant. Wedge se întoarse spre *Squeaky*, unitatea 3PO cu părți de corp aurii şi argintii desperecheate, care pândea, aşa cum îi era obiceiul, în fundul sălii de şedințe. Avem...

— Nu e nevoie să o spui, spuse droidul, pe un ton admonestator. Avem nevoie de lichior de *fructe de soare*. Şi, fără îndoială, ceva bun dintr-o lume tropicală care ştie cum se face, nu unul dintre cele sintetice de pe Coruscant. O să mă apuc de treabă cu eficiența mea obişnuită.

— Ei bine, în acest caz, hai să încheiem lucrurile cu eficiența noastră obişnuită. Personalul de conducere al escadrilelor va alcătui profilul misiunii, dar oricine doreşte să câştige câteva puncte în plus poate să lucreze la propria versiune a acestei misiuni de tipul *apropie-te şi fugi*, iar noi vom lua cele mai bune părți din ceea ce primim. Aveți întrebări? Nu? Asta e tot.

* * *

— Aveți un moment din timpul dumneavoastră, domnule?

Tyria Sarkin stătea în uşa cabinei lui Wedge, părând foarte nefericită.

— Bineînțeles. Intră.

Ea refuză să se aşeze, preferând să stea în picioare, simulând relaxarea – deşi postura ei încordată sugera că *relaxarea* îi era imposibilă.

— Domnule, sunt o mulțime de zvonuri despre ofițerul de zbor Notsil şi despre acel lanț al pieței negre.

— Da?

— Şi cred că ar trebui să ştiți... O expresie de consternare i se zbătu pe față, dar reuşi să o alunge. Nu, ar fi trebuit să ştiți cu ceva timp în urmă şi îmi pare rău că nu v-am spus. Dar trebuie să ştiți că s-ar putea să mă pierdeți ca pilot.

— De ce?

— Pentru că Notsil nu a fost prima candidată la postul de pilot la care Maiorul Rep... – acum Colonelul Repness – a venit cu această schemă de furt de nave.

Wedge o privi cu mare atenție. O serie de piese de puzzle se aşezară brusc la locul lor. Implicarea personală a lui *Face* şi a lui Phanan în această chestiune a lui Repness. Phanan vorbise despre un fost stagiar care îi spusese povestea activităților de pe piața neagră ale lui Repness... dar lăsase să se înțeleagă că acest stagiar fusese dat afară şi îl întâlnise pe Phanan pe Coruscant.

Se întrebă dacă Tyria făcuse parte din planul lui Phanan şi al lui *Face* de la început. Nu; era nepricepută la înşelăciune, un spirit onest care nu avea nicio satisfacție în a minți. O schimbare revigorantă față de majoritatea celorlalte *Spectre*.

— Doar nu ai...

— Nu, domnule. Nu am furat nimic pentru el. Dar am făcut ceva la fel de rău. L-am lăsat să mă şantajeze ca să tac. Aş fi putut să-l torn, să mă opun aşa cum a făcut Notsil... dar nu am făcut-o. Ruşinea era evidentă în expresia ei. Repness a fost un obsedat al înregistrărilor, domnule. Avea înregistrări ale punctajelor mele. Poate dovedi că le-a falsificat pentru a mă lăsa să trec. Şi când se va întâmpla asta, îmi va face praf cariera de pilot...

Wedge oftă.

— În fața unor astfel de dovezi, mă îndoiesc că voi putea să îți ofer prea multă protecție.

— Nu sunt aici pentru a cere protecție, domnule. Nu există nicio formă de protecție. Dar m-am gândit că ar trebui să știți – ca să vă puteți pregăti pentru asta – că există posibilitatea să fiu înlăturată din escadrilă.

— Înțeleg. Dar să spunem că Repness nu te acuză. Că ia legătura cu tine în particular şi spune: *Pot să-ți distrug cariera, dar nu o voi face. Tot ce trebuie să faci este să-mi trimiți câteva credite ca să mă ajuți să-mi plătesc echipa de avocați pentru apărare.*

Ea primi acele cuvinte fără ezitare.

— Dacă cere un singur credit, domnule, nu-l va primi. Lăsați-l să mă denunțe şi să fie blestemat.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Nu am de gând să-l las să aibă asupra mea nici măcar cel mai mic avantaj. Gata cu asta. Niciodată.

El rămase tăcut o vreme. Păcat că nu venise la el imediat ce se alăturase programului de pregătire al *Escadrilei Spectru*. Dacă ar fi făcut-o, el ar fi putut...

Ar fi putut? Nu, a făcut-o. *Imediat după ce s-a alăturat Escadrilei Spectru, Ofițerul de zbor Sarkin a venit la el, fără să ştie cine, mai sus, pe orice canal oficial, ar putea face parte din organizația lui Repness. Wedge i-a însărcinat pe Face şi Phanan să găsească pe cineva care să servească drept momeală, şi acum câteva săptămâni ei făcuseră chiar asta, în spitalul de pe Borleias. Planul lui, ca şi al lui Face şi Phanan, fusese cel care o trimisese pe Lara Notsil pe Tedevium şi către Colonelul Repness.*

Singurul lucru care îl făcea să se simtă inconfortabil în legătură cu această istorie modificată era faptul că își va asuma meritul de a fi inițiat un plan alcătuit de fapt de doi dintre subordonații săi. Dar rezultatele vor merita acea mică înşelăciune.

— Ofițer de zbor Sarkin.

Ea auzi schimbarea din vocea lui şi luă brusc poziție de drepți.

— Domnule.

— Eşti un pilot prea bun pentru ca escadrila să te piardă în acest fel.

— Sunt pe ultimul loc în clasamentul escadrilei, domnule.

— Nu mai e adevărat. Unul dintre noii piloți a preluat acea onoare singulară, cel puțin temporar. Şi chiar dacă ar fi adevărat, aşa-numitul *cel mai slab Spectru* este unul dintre cei mai periculoşi adversari din galaxie după orice standard, altfel nu ar fi în escadrilă.

— Ăă...

— Asta nu a necesitat un răspuns. Acum, acesta este un ordin direct. Dacă cineva vine la tine cu întrebări legate de relația ta cu Repness, nu vei da niciun răspuns. În schimb, spune-i că ai ordin, din partea mea, să nu discuți despre această chestiune – până când nu va veni să vorbească cu mine. Ai înțeles?

— Înțeleg ordinul, domnule, dar nu şi ce înseamnă.

— Ceea ce înseamnă este că vei rămâne cu *Spectrele* până când vei muri sau vei decide să te transferi – nu până când cineva din afara unității va decide că nu eşti unul dintre noi. Acum, eşti liberă.

Surprinsă, ea salută şi plecă.

Wedge se lăsă pe spate. Povestea lui ar fi supraviețuit interogatoriului până în momentul în care cineva implicat ar fi fost chemat să depună mărturie, dar intuiția

lui era că nu se va merge atât de departe. Dacă ar fi făcut-o, nici el, nici subordonații săi nu ar fi comis sperjur, aşa că ar fi fost pedepsiți de anchetatori...

Dar mai suportaseră cu toții astfel de pedepse. Şi o vor face din nou, pentru a păstra abilitățile, loialitatea şi camaraderia unui pilot ca Tyria Sarkin.

* * *

Lara Notsil se opri chiar în interiorul deschiderii largi a uşilor hangarului de la babordul *Mon Remondei*. Simplul fapt de a intra în hangar însemna că intra într-o altă lume. Țiuitul ascuțit al motoarelor repulsoare care erau testate îi tăia respirația. Era un zgomot binevenit, unul pe care ajunsese să-l aprecieze. Mai puțin binevenit era frigul care îl acompania. Uşile mari de la capătul îndepărtat al hangarului erau deschise, atmosfera fiind menținută doar de câmpul magnetic de reținere, iar câmpul nu era izolator – căldura se scurgea prin câmp în vidul spațiului. În afara atmosferei, hangarele de nave de luptă aveau tendința de a fi locuri reci.

Hangarul era ocupat de 21 de X-interceptoare, care fuseseră aşezate unul lângă altul. Să decolezi fără să atingi o navă de luptă adiacentă ar fi fost o provocare minoră. Dar asta părea să fie o caracteristică a Comandantului Wedge Antilles – să nu-şi lase niciodată piloții să se complacă, chiar şi cu o sarcină atât de simplă precum decolarea într-o misiune. Se îndreptă spre X-interceptorul ei. Fiind ultimul pilot al escadrilei care aterizase, se afla în spatele formației înghesuite, cel mai aproape de scutul magnetic, aşa că va fi printre primii care vor decola. Le făcu cu mâna diverşilor piloți *Spectre* şi *Vagabonzi*, care la rândul lor o salutară, cu strigăte de încurajare sau cu câte o glumă.

Nu ştia ce să creadă despre ei sau despre felul cum reacționau la acea misiune.

Misiunea în sine avea perfect sens. Intră, organizează un asalt eşuat, încearcă să nu omori pe nimeni – dar apără-te cu toată forța necesară – şi apoi ieşi în siguranță. Să-l lase pe Zsinj să tragă o concluzie greşită, că au dat-o în bară şi au fost alungați. Ceea ce era diferit – ceea ce era greşit – era lipsa de dezamăgire din rândul *Spectrelor*. Piloții TIE ai Amiralului Trigit ar fi acceptat o astfel de misiune cu la fel de multă disciplină, dar ar fi fost nemulțumiți de restricțiile privind inutilitatea eliminării inamicului. Cum poți ajunge la rangul de as, să-ți stabileşti un nume, să câştigi faimă ca pilot de vânătoare, fără să ucizi inamicul? Iar însăşi perspectiva de a lăsa în viață un inamic înarmat ar fi fost respingătoare. Dar piloții Rebeli acceptaseră restricția cu bunăvoință, iar atitudinea lor relaxată față de ea părea să fie autentică.

Asta, mai mult decât orice altceva, o deranja la această unitate. Piloții Rebeli trebuiau să fie nişte câini turbați abia stăpâniți. Sigur, întâlnise câțiva în spitalul de pe Borleias care nu se potriveau cu acest profil, dar aceia erau bărbați şi femei care se recuperau după răni, nerăbdători să se odihnească şi să se recreeze. Dar aceşti piloți *Spectre* şi *Vagabonzi* se pregăteau de luptă. Dorința de a elimina inamicul ar fi trebuit să fie puternică în ei. Poate că evaluările Imperiale asupra piloților Rebeli erau pur şi simplu greşite. Nici măcar în mod accidental greşite – doar distorsionate pentru a le oferi piloților Imperiali o motivație mai mare şi mai bună de a lupta cu înverşunare. Piloții Imperiali erau, de fapt, ținuți la un nivel ascuțit de ferocitate, ținuți la un nivel abia stăpânit de furie care uneori izbucnea în violență în momente nepotrivite – în camerele lor, cu familiile lor, în concediu. Prin comparație, aceşti piloți de X-interceptor păreau destul de sănătoşi din punct de vedere emoțional.

Clătină din cap. Gândul acela fusese un gând de trădare, periculos pentru o femeie care urma să lucreze din nou pentru forțele Imperiale în viitorul apropiat. Încercă să îl alunge. Urcă pe scara care ducea în cabina de pilotaj a navei sale de luptă. Un mecanic de pe *Mon Remonda* se afla acolo, pe fuzelaj, asigurându-se că unitatea R2 ascunsă în spatele carlingii era bine fixată.

— Aveți o frumusețe aici, spuse bărbatul.

Unitatea R2 emise o serie de note muzicale, ca recunoaştere a complimentului.

Ea urcă în cabina de pilotaj şi se aşeză pe scaunul de pilot.

— Nou-nouț din fabrică.

Era adevărat; Colonelul Repness putea rechiziționa un echipament nou ori de câte ori un transport era livrat escadrilei sale de antrenament şi, aparent, o făcea. Unitatea ei R2, poreclită *Tonin – Micul Atton* în dialectul Bazic de pe Aldivy – de când îi fusese epurată memoria, era nou-nouță şi nevătămată, culoarea ei de bază era de un alb argintiu frumos, iar cea a ornamentelor de un roşu arterial. Era prevăzută cu câteva semnale sonore ale unităților de top. Marele intendent al Lordului Războinic Zsinj va simți, fără îndoială, o mică tresărire de recunoştință când i-o va înmâna.

— Mult noroc, pilot.

— Mulțumesc.

Câteva clipe mai târziu, îşi pusese casca, coborî cupola de protecție şi parcurse lista de verificare pentru pornire. Cele patru motoare arătau verde, la putere maximă – Repness se asigurase şi că X-interceptorul său personal era în cea mai bună formă. Încă va avea nevoie de mecanici pentru a muta mai în față scaunul pilotului; acesta era reglat cât de departe se putea, iar ea trebuia să se întindă puțin incomod atunci când manevra pedalele de cârmă. Repness fusese un om înalt.

Comunicatorul ei porni la viață. Era vocea lui Wedge:

— În regulă, *Vagabonzi*, *Spectre*. Raportați în ordine.

— *Vagabond Unu*, gata.

— *Vagabond Doi*, patru aprinse şi pe verde.

— *Vagabond Trei*, gata de dans.

Doar *Spectrele* aveau să meargă până la Lavisar. *Vagabonzii* îi vor însoți până la inelul planetar cel mai îndepărtat al sistemului Lavisar şi vor aştepta acolo. Dacă – deşi şansele erau împotrivă – misiunea era o capcană a lui Zsinj împotriva *Mon Remondei*, *Vagabonzii* ar fi fost gata să sară în ajutor şi să le ofere forțelor lui Zsinj o surpriză căreia ar fi putut să nu fie pregătite să îi reziste.

Un fior brusc o traversă, un fior pe care nici măcar costumul izolat de pilot şi încălzirea carlingii n-ar fi putut să-l risipească imediat. *Spectrele* trebuiau să tragă câteva focuri de armă, chiar să aplice câteva lovituri dacă o puteau face fără a lua vieți în mod inutil, iar apoi să fugă. Dar se putea întâmpla orice. O rafală laser îndreptată spre o grupă de aripi solare putea să rateze şi să lovească în carlinga unei nave de luptă. O manevră bruscă ar fi putut speria un pilot de TIE, determinându-l să vireze direct în calea unuia dintre camarazii săi.

Lara nu voia să ucidă astăzi, şi nu din motivele aparent altruiste demonstrate de *Spectre*. Dacă ar fi ucis vreun pilot Imperial, cum ar fi fost privită atunci când ar fi fost angajată din nou de Imperiali?

— *Spectru Doisprezece*, gata de decolare.

Era vocea mecanică a lui *Piggy*. Ea îşi lăsase o notă, în porțiunile din mintea ei care erau atât de util automatizate, pentru ca vocea lui să îi indice că întotdeauna va

urma ea să răspundă. Îşi îndepărtă toate gândurile care îi distrageau atenția şi zise:

— *Spectru Treisprezece*, patru verzi şi gata de decolare.

— Ieşiți în formația actuală, în funcție de apropierea de câmpul magnetic, apoi formați-vă pe *Grupe* şi unități.

Asta însemna că ea era prima.

Începu să parcurgă în minte lista de verificare care presupunea mersul înapoi cu motoarele repulsor, să se întoarcă, să iasă din acest cală – cu toate astea, nu era o idee bună să devină prea intelectuală printre aceşti piloți. Luă manşa, activă motoarele repulsoare şi se îndreptă în sus şi în spate cu o mişcare lină, începându-şi rotația înainte să fie la doi metri în aer. Trecu lin prin câmpul magnetic, care îi permise trecerea fără cea mai mică rezistență perceptibilă. Şi se afla în spațiu. Nu era pentru prima dată; zburase în misiuni de antrenament cu Y-interceptoarele din escadrila de antrenament *Wookieeul Urlător* după arestarea lui Repness, zburase singură atât în Y-interceptoare, cât şi în X-interceptorul lui Repness, pe traseul ales de ea însăşi pentru a se întâlni cu *Mon Remonda*.

Dar aceasta era prima ei acțiune. Continuă cu repulsoarele şi se ridică până când pupa ei se îndreptă spre spațiul gol, mult deasupra intrării în hangar, apoi îşi cuplă motoarele de propulsie şi se îndepărtă lin de crucişătorul Mon Calamari. Uşor, şi conform cifrelor – totuşi, era încă foarte conştientă de ochii care erau şi urmau să fie ațintiți asupra ei.

Câteva clipe mai târziu, Wedge ajunse alături şi uşor în fața ei, iar *Face* Loran se plasă de cealaltă parte a Comandantului, retrăgându-se la nivelul ei. Fiind al nouălea pilot al unei unități care în mod normal zbura în pereche, Lara fusese repartizată ca al treilea membru temporar al unei perechi existente.

* * *

Îşi sincronizară sosirea astfel încât partea frontală a planetei Lavisar înfățişând capitala sa, Syward, să fie drept în față când ieşeau din hiperspațiu. Şi aşa a fost. Când spectacolul de lumini orbitoare care reprezenta sfârşitul unui salt hiperspațial se estompă, *Spectrele* se îndreptau direct spre partea de pe fața roşie-maronie a lui Lavisar care prezenta cel mai mare punct luminos recognoscibil. În dreapta lor şi în față se afla cea mai mare lună a planetei, neagră din cauza eclipsei de planetă. Puțul gravitațional al lunii, a cărui influență se extindea până în hiperspațiu, îi readusese, aşa cum intenționaseră, în spațiul real. Cât timp se aflau atât de aproape de lună, nu aveau cum să reintre în hiperspațiu, iar pe măsură ce se apropiau de suprafața planetei, situația devenea şi mai complicată; Lavisar avea mai multe luni, toate suficient de mari pentru a împiedica salturile în hiperspațiu.

— Bună poziționare, *Doisprezece*, se auzi din nou vocea lui Wedge. În regulă. Ar trebui să avem o fereastră de cinci-zece minute înainte ca ei să poată pune în funcțiune orice matrice de senzori secundari care să merite să ne îngrijoreze. Țineți minte, veți viza un complex de trei ori mai lung decât lat, cu clădiri de culoare albastră ca cerul…

— *Lider*, aici *Opt*. Era vocea lui *Face*. Senzorii vizuali de pe baza militară Syward arată că se desfăşoară nave de luptă TIE. Văd două escadrile complete care se mobilizează. Poartă culorile apărării planetare.

— Nu se poate să vină după noi, *Opt*. Senzorii lor… poți să scanezi vizual stația

principală de senzori?

— Lucrez la asta, *Lider*.

Lara zâmbi. Deşi transmisiunile lor erau criptate, ea trebuia să presupună că *Spectrele* urmau să folosească o secvență de coduri utilizată de ceva vreme – una a cărei durată de viață utilă se apropia de sfârşit. Dacă apărătorii planetei înregistrau destule din aceste transmisii şi reuşeau să le spargă, dialogul prestabilit al *Spectrelor* ar fi sunat perfect normal pentru o misiune *ratată* în desfăşurare.

— *Tonin*, scanează frecvențele Imperiale normale, spuse ea. Trimite tot ce auzi asemănător traficului de piloți în comunicatorul din casca mea. Când transmisiunile *Spectru* şi transmisiunile Imperiale vor intra în conflict, continuă să înregistrezi transmisiunile Imperiale, dar lasă-mă să aud doar transmisiunile *Spectrelor*.

Unitatea de afişare prevăzută pentru comunicarea cu astromecul afişă un răspuns rapid: *ÎNȚELES*. Şi aproape imediat începu să audă transmisii slabe, neclare, şi cuvinte confuze:

…vin. Desfăşurare de…

…fişierul sugerează că încă se află pe vector de apropiere…

— *Lider*, aici *Opt*. Senzorii vizuali arată complexul de senzori de la sol ca fiind intact. Se pare că există pe peretele de nord-est unele stricăciuni şi echipaje civile. Se pare că echipa noastră terestră a *greşit*.

Chiar şi distorsionată de echipamentul de comunicații al Noii Republici, vocea lui Wedge se auzi dură.

— O să le pară rău că ne-au stricat *petrecerea*. Îşi vor dori să aibă de-a face doar cu autoritățile de pe Lavisar. *Spectre*, intrați în formație. *Doisprezece*, confirmă şi apoi transmite vectorul nostru de retragere.

— *Doisprezece*, am înțeles.

Spectrele începură o mişcare lentă de întoarcere, care-i aduse din nou în spațiul cosmic, întorcându-i înapoi pe drumul pe care veniseră.

…controlul indică faptul că forța inamică fuge…

…rămâneți în formație, îi urmărim până la capăt…

…ca nişte banthe pentru vânători. Rămâneți uniți.

Lara se încruntă. Ultima transmisie nu sunase bine.

— *Tonin*, poți identifica originea transmisiunilor Imperiale pe care le-ai primit până acum?

APROXIMATIV.

— Fă-o. Pune-le pe panoul meu de senzori.

Ecranul senzorilor ei, care până atunci arătase doar cele două corpuri planetare din apropiere şi un singur punct albastru reprezentând *Spectrele*, adăugase acum două câmpuri roşii neclare – unul la suprafața planetei şi unul lângă suprafața celei mai apropiate luni, într-un punct nu prea îndepărtat de vectorul de fugă al *Spectrelor*. Câmpurile fluturau în timp ce astromecul recalcula continuu punctele probabile de origine şi le proiecta pe ecran.

— *Tonin*, elimină din imagine transmisiunile de pe Lavisar.

EFECTUAT.

— Transmite imaginea către unitatea R2 a *Liderului Spectru* şi roagă-l să o pună pe ecranul senzorilor.

EFECTUAT.

Îşi activă sistemul de comunicații.

— *Lider*, aici *Treisprezece*. Recepționez indicii că avem companie în față. Probabil garnizoana unei stații lunare.

— Am înțeles, *Treisprezece*. Bună treabă. *Spectre*, rupeți spre dreapta după mine. *Doisprezece*, dă-ne un nou curs de scăpare.

— *Doisprezece*, am înțeles.

Wedge porni spre dreapta, pe un curs care urma să îi ducă pe *Spectre* pe lângă una dintre lunile secundare ale lui Lavisar – şi care îi menținea în puțuri gravitaționale problematice, incapabili să sară în hiperspațiu, chiar mai mult timp, dar acum era cel mai scurt curs de îndepărtare de planetă şi de noii inamici. Lara îi urmă, manevra ei fiind la fel de lină ca şi a celuilalt camarad al Comandantului.

O nouă activitate apăru pe tabloul senzorilor: un singur punct roşu se distanța de luna principală, îndreptându-se spre *Spectre* pe un curs de interceptare. În timp ce Lara privea, punctul luminos se transformă în două, unul în față şi unul mai în spate. Ajustă afişajul pentru a mări imaginea şi văzu că punctul din față înregistra o întreagă escadrilă de nave de luptă TIE, care se deplasa cu viteză maximă, în timp ce punctul din spate era format din patru unități de *tip necunoscut*, cu o probabilitate de 75 la sută că erau navete de clasă *Lambda*. Asta avea sens. Un producător care făcea nave de tip *Lambda* avea probabil un model de luptă de serie, unul cu un blindaj mai greu şi echipat cu arme grele, pentru a-şi suplimenta forțele spațiale.

— *Spectre*, aici *Liderul*. Astromecul meu a calculat că unitatea de pe Lună va fi peste noi înainte să scăpăm de puțul gravitațional al celei de-a doua luni. Odată ce ne întâlnesc – presupunând că îi atacăm – vom avea aproximativ trei minute înainte ca unitățile planetare să ne ajungă din urmă. *Ordinul de misiune Unu* este anulat. Atacați şi eliminați fără întârziere forța lunară. Apoi ne adunăm şi ne întoarcem pe cursul de scăpare. *Doisprezece*?

— Am trasat un curs de evadare flexibil, din care lipseşte doar variabila crucială – punctul exact în care ne unim şi ne pregătim să ieşim.

— Bine. Pregătiți-vă.

Capitolul 9

Când navele de luptă TIE care se apropiau ajunseră la doar câțiva kilometri distanță, Wedge anunță:

— Aripile în poziție de atac. Despărțiți-vă pe perechi, alegeți-vă țintele şi faceți-o repede.

Potrivi cuvintele cu acțiunea, rostogolindu-se într-o manevră lină care îl duse direct spre forța inamică. Lara îi urmă exemplul, cu *Face* Loran cu o fracțiune de secundă întârziere, dar la fel de sigur pe el. Sunetul respirației cuiva, aspră şi neregulată, îi umplu urechile, apoi îşi dădu seama că se asculta pe sine.

Îşi forță respirația să încetinească, forțându-se să se concentreze.

Prima parte avea să fie o confruntare frontală între TIE-uri şi X-interceptoare, cele două forțe apropiindu-se cu viteză maximă, trăgând pe măsură ce veneau. Odată ce cele două fronturi se încrucişau, navele de luptă TIE, mai manevrabile, aveau să se întoarcă pentru a încerca să ajungă în coada X-interceptoarelor mai lentelor – o strategie simplă. Iar piloții de X-interceptoare ar fi făcut tot ce puteau, folosindu-şi toată experiența lor combinată, pentru a scăpa de acea urmărire mortală.

Îşi puse toată puterea pe scuturile prova pentru apropierea față în față. Wedge şi *Face* trebuiau să fi făcut acelaşi lucru până acum. Acela era un gând interesant. Wedge Antilles, zburând la doar câțiva metri în fața ei, fără energie pe scuturile din spate. Ar fi putut să trimită o salvă laser cvadruplă în motoarele lui şi să-i şteargă numele, atât de urât de piloții Imperiali, de pe lista de războinici ai Noii Republici.

Războinici Rebeli, de fapt. După aceea... ce? Să-l doboare pe *Face* Loran cu o lovitură identică, să transmită o capitulare forțelor Lavisar, să obțină o escortă până la suprafața planetei... şi să-şi trăiască restul vieții cu faima pilotului care îl doborâse pe Wedge Antilles. Era un sentiment atât de ciudat. Wedge Antilles se afla sub armele ei, dar el îi încredințase viața. Nu avea niciun motiv să nu o fi făcut, desigur.

Dar a făcut-o. Nimeni nu a mai făcut-o de... de cât timp? Dintotdeauna.

Îl putea elimina cu o mişcare de deget. Ar fi trebuit să fie tentant. Şi totuşi, cumva, nu era. Un astfel de atac ar fi fost perfid. Râse. *Ascultă-te pe tine însuți. Nu există trădare. Ci doar eficiență.* Acesta era unul dintre principiile de bază ale Serviciului Imperial de Informații, iar ea se ghidase după aceste cuvinte. Dar, la un moment dat, decisese că Amiralul Apwar Trigit era trădător. El alesese să sacrifice o navă plină de soldați devotați pentru ca să nu cadă în mâinile Noii Republici, iar ea plănuise distrugerea lui din cauza acelei decizii. Se răzbunase pe el pentru un concept atât de simplu şi de nepotrivit pentru un ofițer de informații, precum *onoarea personală.*

Tonin emise un semnal sonor de avertizare. Distanța de acțiune scăzuse la doi kilometri, distanța la care sistemele de țintire ale Noii Republici puteau începe să plaseze focuri de armă într-un mod aproape precis. Numerele continuau să scadă, iar Wedge şi *Face* trăgeau amândoi, cu razele lor laser roşii, raze de distrugere pură unite câte patru, care se îndreptau spre apărătorii lui Lavisar. Respirația îi deveni din nou neregulată, în timp ce ceva, o ceață pe care gândurile nu o puteau pătrunde cu adevărat, se strânse peste creierul ei.

Apără-ți camaradul.

Nu poți ucide piloți Imperiali.

Prețul pe capul lui Wedge Antilles înseamnă ani de siguranță.

Zsinj este la fel ca Trigit.

Îşi trecu laserele pe tragere unică, ciclu rapid, ceea ce îi permitea să tragă un flux aproape continuu de rafale de mică putere, şi îşi activă computerul de țintire. Imediat, parantezele galbene ale sistemului se stabiliseră în mod nesigur în jurul uneia dintre navele de luptă TIE din apropiere şi deveniră verzi, indicând o fixare. Sistemul audio al carlingii răsună în semn de confirmare.

Din reflex, ea trase. Laserul ei roşu trecu pe lângă nava de luptă TIE care se apropia, dar ea ținu trăgaciul apăsat şi sistemul intră în funcțiune, lansând salvă după salvă. Scutură manşa în mână, pulverizând focul în jur ca şi cum ar fi folosit o duză pentru a uda un petic de iarbă, şi văzu una dintre raze lovind în plin, carbonizând o gaură în aripa stângă a panoului solar al navei de luptă.

Fusese atât de aproape. Încercă să-şi mențină jetul de foc concentrat, apoi se auzi o bubuitură imensă şi X-interceptorul ei se zgudui de la prova la pupa. Modulul care adăpostea comutatorul de configurare a aripii S sări din carcasă şi se prăbuşi în fața ochilor ei, legănându-se acolo, ținut de cablurile de comandă superioare.

Îl dădu la o parte, încercând să se uite în acelaşi timp pe ferestre, pe ecranul de diagnosticare şi pe cel al senzorilor. Priveliştea îl arăta pe Wedge rostogolindu-se în sus şi spre stânga. Renunță să se mai uite pe fereastră şi îl urmă.

— *Tonin*, dă-mi un semnal sonor puternic dacă suntem grav loviți.

Nu se auzi niciun semnal sonor.

— Bună treabă, *Treisprezece*. *Ăsta e Trei*, gândi ea. Asta e o *ucidere* confirmată.

— Mulțumesc, *Trei*.

Cuvintele lui plutiră în afara scutului de gânduri rătăcite care părea să-i izoleze creierul.

În spate... Inamicul urma să se apropie din spate. Se uită înapoi, văzu doar partea de sus a capului în formă de cupolă al lui *Tonin* şi verifică din nou senzorii. Da, două nave de luptă TIE se apropiau rapid, încercând să ia poziție în spatele ei. Însă făceau o buclă largă pentru a se apropia, probabil intimidate de puterea de foc prin care tocmai trecuseră. Ar putea încerca să vireze puternic spre dreapta şi ar putea fi în poziție pentru o altă confruntare până când îşi vor îndrepta armele spre ea... Nu. Treaba ei era să-şi urmeze camaradul. Să-l protejeze.

Wedge coti puternic spre dreapta. Ea îl urmă, dar virajul ei nu fu la fel de precis. Manevra fusese prea mult pentru compensatorul inerțial al X-interceptorului, iar cutia metalică care ținea comutatorul de configurare a aripilor se răsuci pe firele sale, lovindu-se în partea laterală a căştii ei. Ea îl ignoră, încercă să rămână alături de liderul ei şi se ținu strâns de partea stângă-spate a acestuia, deşi spațiul dintre ei se mărea. O privire aruncată prin propria ei fereastră din stânga îl arătă pe *Face* acolo, luptându-se să mențină formația.

O explozie laser verde apăru, orbitor de strălucitoare, între ea şi *Face*. Wedge îşi termină manevra, trăgând deja spre cele două TIEuri care se apropiau. Lara încercă să îşi plaseze parantezele de țintire pe unul dintre cele două, fără a reuşi – nava de luptă era prea manevrabilă, zvâcnind din calea ei. Totuşi trase, salva sa laser cu un singur foc tăind vidul în apropierea aripii dreapta a navei de luptă TIE.

Pilotul TIE se îndepărtă brusc de bombardamentul de focuri roşii, derapând

spre stânga... direct în salva cvadruplă a lui Wedge Antilles. Cvartetul de lasere străpunse cu precizie carlinga sferică a navei de vânătoare. TIE-ul dispăru într-o explozie glorioasă de roşu, portocaliu şi galben, iar Lara auzi trosnituri şi pocnituri în timp ce X-interceptorul ei tăia norul.

Se auziră şi ecourile unui țipăt. Lara scutură din cap. Nu se putea să-l fi auzit pe pilot. Doar dacă nu cumva transmitea.

— *Tonin*, întrerupe imediat recepția traficului de comunicații Imperiale.

EFECTUAT.

— *Doi* către *Lider*, unul pentru *Treisprezece*.

Ăsta era *Doi*. Lara îi închise vocea invazivă ca şi cum ar fi fost un nenorocit de comutator de configurare. Încercă să găsească cealaltă navă de luptă TIE pe senzorii ei, dar cel mai apropiat inamic se afla în afara zonei, îndreptându-se spre norul de puncte roşii care reprezenta cele două escadrile complete de pe suprafața lui Lavisar. De fapt, toate celelalte nave de luptă TIE rămase – cinci la număr – se îndepărtau.

— *Spectre*, aici *Liderul*. În formație. *Doisprezece*, fă calculele şi scoate-ne de aici. Vor avea nevoie de mai puțin de un minut pentru a ne depăşi. Dați-mi rapoarte de situație după număr.

— Aici *Trei*. Fără *ucideri*. Avarii minore la motorul fuzibil din stânga. Îl opresc.

— *Patru*. Două *ucideri*. Nicio avarie.

* * *

Era acolo, lovindu-i capul la fel de insistent ca şi carcasa întrerupătorului care se legăna în cască – gândul care nu o lăsa în pace. *Zsinj este la fel ca Trigit*. De ce se gândise la asta? Pentru că era adevărat. Forțele *Raptor* nu se ridicaseră împotriva *Spectrelor*. Dacă aceasta ar fi fost o planetă controlată de Zsinj, *Raptorii* ar fi fost primele forțe care s-ar fi ridicat – trebuiau să îşi păstreze reputația de brutalitate şi eficiență. Aşadar, această lume era independentă, iar transmisia *Raptor* interceptată era o pistă falsă, aşa cum spuseseră *Spectre*.

Şi, din moment ce forțele de pe Lavisar nu erau pregătite pentru *Spectre* – altfel ar fi fost mult mai mulți –, asta era exact ceea ce spusese Comandantul Antilles: un plan al lui Zsinj pentru ca Noua Republică...

Rebelii.

...pentru ca forțele Rebelilor să provoace răni în defensiva planetei, poate chiar să o doboare. Astfel, Zsinj putea intra, fie ca un cuceritor, fie ca un erou apărător. Cele două opțiuni însemnau acelaşi lucru: Zsinj era în control.

Voia să admire planul, mai ales că se extindea şi la celelalte planete pe care le asaltase *Mon Remonda*. Era ingenios, eficient. Dar acei piloți, care tocmai fuseseră sacrificați, muriseră pentru a satisface simțul de eficiență al lui Zsinj.

Este asemenea Amiralului Trigit. Şi nu este...

— *Treisprezece*.

...onorabil. Nu era nicio onoare în asta.

Şi ultimii cincisprezece ani din viața Garei Petothel se închiseră în Lara Notsil întocmai ca un sicriu. Munca părinților ei pentru Serviciile Secrete Imperiale. Arestarea şi execuția lor pentru o trădare nespecificată. Cât de mult îi urâse Gara, cât de mult îi fusese dor de ei. Cum învățase, cu atâta nerăbdare, şi dăduse dovadă de atâta loialitate, pentru ca niciodată să nu i se întâmple aşa ceva.

— *Treisprezece.*

Toată viața ei ştiuse că nu trebuia să creadă în Rebeli şi în propaganda lor simplist optimistă. Acum nu mai putea să aibă încredere în forțele care o luaseră, o antrenaseră, o modelaseră. Nu mai era nimic pentru ea.

Bipul iritat al lui *Tonin* îi atrase în cele din urmă atenția.

LIDERUL VREA SĂ ŞTIE DACĂ EŞTI RĂNITĂ.

— Oh. Ăă... Apăsă pe comunicator. Îmi pare rău, *Lider*. *Treisprezece* raportează... În cele din urmă îşi scană panoul de diagnosticare. Scuturile frontale au scăzut la 47%, dar sunt în creştere. Cred că am primit o lovitură în prima confruntare cap la cap. Câteva instrumente de măsură au cedat.

Apucă întrerupătorul sistemului de acționare al aripilor de unde atârna şi îl comută. Aripile S nu se închiseră în configurația de croazieră.

— Se pare că sistemul de acționare al aripilor S este defect. Şi cred că m-am lovit la cap.

— Lasă scutul, nu ai nevoie de el. Nu-ți face griji în legătură cu sistemul de acționare al aripilor. Doar confirmă primirea noului curs şi pregăteşte-te să urmezi cursul la semnalul meu.

— Am înțeles, *Lider*. Ăă, am primit cursul şi este verificat.

— *Trei*, vreau să porneşti hiperpropulsorul la cinci secunde după ce se lansează restul escadrilei, în caz că avariile din luptă au scos din funcțiune propulsorul cuiva.

— Am înțeles, *Unu*.

— La semnalul meu, trei, doi, unu... Salt.

* * *

Se întoarseră în hangarul din dreapta al *Mon Remondei* în mare parte aşa cum îl părăsiseră, puțin loviți, cu fuzelajul lui *Piggy* marcat de o zgârietură de laser, cu sistemul de acționare al aripilor navei Larei incapabil să îşi asume poziția de croazieră, dar în rest nevătămați.

Lara coborî într-o mare haotică de palme pe spate şi îmbrățişări, strângeri de mână şi felicitări. Toată lumea părea să se mişte cu încetinitorul. Cuvintele erau îngreunate, aproape de neînțeles, iar sunetele erau înăbuşite. Coada de cal blondă a Tyrei se legăna cu mişcarea sinuoasă a unui şarpe. Mişcările rezervate ale brațelor lui *Piggy*, în timp ce descria o manevră complicată sau alta, păreau a fi cele ale unui Gamorrean aflat în gravitație joasă. Cu toate astea, singurul lucru pe care Lara îl înțelegea erau expresiile îndreptate spre ea. Erau ochii unui grup din care făcea şi ea parte. De la pierderea părinților ei nu mai văzuse asemenea expresii.

Iar *Spectrele* şi *Vagabonzii* nu o spuneau, nu exprimau în mod deliberat gândul: *Eşti una dintre noi.* Dar era implicit, un fundal pentru orice altceva spuneau. *Bună treabă că ai observat echipa de rezervă. Frumoasă tragere; cum te-ai descurcat cu laserele pe foc simplu? Este prima ta siluetă de ucideri, felicitări şi condoleanțe.*

Eşti una dintre noi.

Îşi croi drum din mijlocul mulțimii şi se îndreptă, încă izolată cumva de cuvintele şi senzațiile fizice ale lumii din jurul ei, spre cabina piloților pe care o împărțea acum cu Tyria. Poate că putea s-o facă. Poate că putea fi Lara Notsil, pentru totdeauna, alături de Locotenentul Gara Petothel, acea biată şi nefericită

creatură, cu adevărat printre morții Distrugătorului *Implacabilul*.

Eşti una dintre noi.

* * *

Dormea, iar în visele ei, Gara şi Lara se certau între ele, vorbind cuvinte pe care abia le auzea şi pe care nu le înțelegea, având schimburi de gânduri care nu vor avea niciun sens când se va trezi, iar ea nu ştia care dintre cele două îi purta chipul.

Când *Spectrele* reveniră la Baza *Liliecilor-Şoim*, cu noul lor membru în spate, descoperiră că ceilalți membri ai escadrilei nu stătuseră degeaba. Din proprie inițiativă, Kell Tainer inițiase şi condusese două misiuni, şi asta din pricina lui *Runt*.

— *Noi* am stabilit că ei, oamenii de pe Halmad, au făcut o greşeală, spuse extraterestrul cu fața lungă, cu mândrie în glas. Se afla în partea din față a modulului de marfă care servea drept sală de conferințe a *Spectrelor*; piloții erau înghesuiți în jurul mesei ovale înguste. Instalaseră un nou set de stații de senzori pe coasta de vest a continentului Hullis şi scoseseră din funcțiune stațiile de senzori mai vechi din insulele vestice. Dar când am examinat specificațiile acelor noi senzori, am descoperit că raza lor de acțiune efectivă era cu câteva sute de kilometri mai mică decât zona pe care ar fi trebuit să o acopere. Ceea ce însemna că acum aveam un coridor îngust de spațiu în care puteam să ne lansăm fără nicio probabilitate reală de a fi detectați. După aceea, cu zboruri la nivelul terenului care să îngreuneze urmărirea senzorilor, am fost capabili să organizăm raiduri asupra țintelor de la sol.

— Raidul numărul unu, spuse Kell, a fost asupra unui cartier de depozite portuare din oraşul Fellon. Mă tem că nu am avut parte de prea multă pradă acolo. Am capturat un stoc mare de holofilme recreative create de Imperiali, drame de propagandă care l-ar face şi pe *Face* să roşească…

— Asta ar necesita ceva efort, spuse *Face*. Sunt un neruşinat.

— Adevărat. Dar, de asemenea, în timpul decolării, am mitraliat portul de agrement în care erau ancorate navele nautice de agrement ale bogaților oraşului – şi ale altora, inclusiv ale bogaților din oraşul Hullis şi ale ofițerilor de la *Baza Victoria* de acolo. Am provocat pagube de câteva zeci de milioane de credite unor vase foarte frumoase. În cea de-a doua misiune, am atacat însăşi oraşul Hullis. L-am trimis pe Castin la sol cu o zi înainte pentru a face tot ce putea cu sistemele de securitate, iar apoi Phanan şi cu mine am zburat, am făcut o breşă în partea laterală a unei clădiri şi am zburat cu cât de multă marfă am putut încărca fără a sacrifica viteza de zbor a navelor noastre de luptă TIE.

— Ce încărcătură? întrebă Wedge.

— Bancnote de credit Imperial, monede, pietre prețioase. Am lovit unul dintre locurile oficiale de schimb de bani folosite de baza Imperială.

Wedge rămase cu gura căscată.

— Ați jefuit o bancă.

— Da. Şi a fost distractiv. A fost puțin dificil să scăpăm – atât de aproape, e imposibil să le ocoleşti senzorii – dar am decolat direct spre spațiu, am suportat barajul lor de tunuri antiinvazie aeriană şi am depăşit TIE-urile pe care le-au trimis în urmărire. Rezultatul final, câteva zgârieturi şi găuri în nava de luptă a lui Phanan.

— Pentru a se potrivi, spuse Phanan, cu cele câteva zgârieturi şi gropițe ale pilotului său.

— Spune-le ce am făcut, spuse Castin.

— Oh, exact. În ziua sau aproximativ o zi pe care a avut-o la dispoziție înainte de extracție, Castin a reuşit să ne creeze un cont pentru un nivel înalt în serviciul lor de informații globale. În prezent ne sunt transmise date vizuale şi date ale senzorilor de la rețeaua lor de sateliți de apărare planetară. Nu sunt transmise direct către noi, nu vă faceți griji – am instalat un releu în apropierea uneia dintre coloniile miniere existente pe centura de sateliți. Dacă este detectat, putem detona retransmițătorul înainte ca ei să îl deschidă. Oricum, am detectat indicii că ei construiesc câteva mici baze pentru nave de luptă, probabil pentru a contracara misiunile noastre terestre. Una dintre ele se află în apropiere de Fellon, iar cealaltă la est de Hullis, într-o regiune care nu pare să aibă nevoie de protecție suplimentară, aşa că acum trebuie să ne întrebăm ce se află acolo. Kell zâmbi, expresia sa reflectând o simplă mândrie față de realizările *Spectrelor* în timp ce majoritatea ofițerilor erau plecați. Castin a modificat, de asemenea, sistemele de comunicații de pe toate TIE-urile noastre, astfel încât să ne distorsioneze vocile mai eficient – noua distorsiune controlată de computer modifică de fapt accentele şi schimbă genurile, făcând şi mai greu pentru ascultători să ne identifice vocile.

— E o treabă bună, spuse Wedge. Dar în această activitate de piraterie, mi-aş dori să nu arătați cu toții ca şi cum v-ați fi distrat atât de mult.

Phanan pufni pe nas.

— Un muncitor fericit este un muncitor productiv.

Wedge încuviință din cap.

— Dar un pirat fericit este un pirat de carieră. Îți aminteşti că *Liliecii-Şoim* sunt doar o fațadă, o prefăcătorie?

Kell şi Phanan schimbară priviri care sugerau că asta era o noutate pentru ei.

— Aşa mă gândeam şi eu. Mai aveți şi altceva?

— Da. spuse *Runt*. Am identificat, de asemenea, programul şi cursul regulat al unei nave-cisternă de alimentare care pleacă de pe Halmad, efectuează un tur al operațiunilor miniere guvernamentale din centura de asteroizi şi se întoarce în oraşul Hullis. Acum este escortată de câteva nave de luptă TIE, dar cred că, printr-o surpriză adecvată, am putea să le doborâm înainte să trimită vreun semnal de ajutor. Dacă o să capturăm nava-cisternă, însă o vom pilota de-a lungul cursului ei obişnuit, asta ne va oferi oportunitatea de a duce întreaga noastră escadrilă şi poate şi pe *Sungrass* la Hullis, în cazul în care vom avea vreodată nevoie să organizăm o misiune de mai mare anvergură acolo... Sau doar vom captura o navă-cisternă de realimentare, dacă vom avea vreodată nevoie de una.

— E bine de ştiut. În regulă, *Spectre*...

— *Lilieci-Şoim*, îl corectă Kell, absent.

Wedge îi aruncă o privire severă.

— *Spectre*, asigurați-vă că prada piraților voştri este înregistrată până la ultimul credit în raportul vostru către Coruscant. Acum, cu munca bună pe care ați făcut-o cât timp am fost plecați, ați adăugat destul de mult la înțepătura pe care trebuie să o simtă guvernul de pe Halmad.

Începu să numere obiectele pe degete.

— I-am rănit pe plan militar cu furtul Interceptoarelor şi apoi al pieselor de schimb. Am exercitat presiuni civile asupra lor cu acel raid asupra vehiculelor de apă. I-am afectat din punct de vedere economic cu lovitura de la casa de schimb

valutar, iar acest lucru va duce, de asemenea, la mai multă presiune civilă. Şi am demonstrat că putem intra în spaţiul lor aerian şi să plecăm în voie, fără victime, şi fără niciun efort aparent pe care ei să îl poată distinge, iar acesta este cel mai important lucru. Au trăit la un nivel relativ de pace prea mult timp şi nu ştiu cum să facă faţă unei unităţi precum *Spectrele*. Cu puţin noroc, asta îi va duce în tabăra lui Zsinj şi a protecţiei sale.

— Deci Zsinj poate veni şi să ne strivească, spuse *Face*.

Wedge zâmbi.

— Dacă eşti la fel de greu de strivit pe cât eşti de previzibil, va avea o surpriză neplăcută. În regulă. Să menţinem presiunea asupra lor. Vreau ca acele două baze de nave de luptă să fie eliminate – un mesaj clar pentru forţele Imperiale de pe Halmad că tot ce pot construi ei, *Liliecii-Şoim* pot doborî. Şi cred că, pentru a demonstra superioritatea noastră şi neputinţa lor, ar trebui să organizăm cele două operaţiuni de eliminare simultan. Aşa că hai să ne aşezăm şi să facem nişte planuri.

* * *

Unul dintre modulele de marfă locuibile ale bazei fusese echipat pentru a servi drept cantină a escadrilei, iar un modul alăturat servea drept bucătărie. În timp ce majoritatea membrilor *Spectre* fuseseră plecaţi pe *Mon Remonda*, Kell şi mecanicul Cubber Daine folosiseră tăietoare cu laser pentru a deschide o porţiune mare din peretele care dădea spre *Tranşee*, dându-i aspectul unei ferestre mari de navă, mai puţin partea din oţel transparent, şi puseseră acolo scaune şi mese suplimentare. Acum, *Spectrele* aveau de ales între a lua masa *înăuntru* sau *afară*, pe terasă.

Face îl văzu pe Wedge clătinând din cap din cauza acestor diferenţe decorative minuscule, dar Comandantul escadrilei nu intervenise niciodată pentru a disciplina *Spectrele* în astfel de chestiuni.

În seara aceea, după ultima lungă şedinţă de planificare dinaintea *Operaţiunii Cutremurul de Pământ* – aşa cum poreclise Tyria planul de a doborî două baze Imperiale – *Face* mâncă la o masă *pe terasă*. De obicei, împărţea masa cu Phanan, pe o platformă de unde cei doi puteau să îi hărţuiască pe ceilalţi comeseni, dar în seara asta camaradul său era la o masă din interior cu Lara Notsil. *Face* nu-i putea reproşa lui Phanan alegerea în privinţa tovarăşilor; Lara era atrăgătoare, iute la minte, şi o companie plăcută. O văzu râzând la una dintre glumele lui Phanan.

Era puţină tensiune în limbajul corpului ei. Probabil că încă nu simţea că se integra printre *Spectre*. Era probabil să se simtă astfel pentru o vreme.

Lara îi adresă câteva cuvinte lui Phanan, cu buna dispoziţie încă evidentă în expresia ei, apoi îşi luă tava cu politeţe şi plecă. Phanan rămase în urmă. Şi apoi *Face* îşi văzu partenerul făcând ceva neobişnuit. Phanan se lăsă încet într-o atitudine de nemişcare atât de profundă, încât unui observator i-ar fi fost greu să spună dacă era viu sau mort, dacă nu ar fi respirat. În afară de ridicarea şi coborârea lentă a pieptului său, nimic nu se mişca; singurul său ochi uman era închis, iar postura sa se prăbuşi treptat într-o atitudine de resemnare profundă, de înfrângere totală.

Face se ridică şi se apropie de el, păşind peste buza joasă a noii deschideri.

— Ton?

Phanan sări brusc în picioare, iar expresia lui deveni din senin veselă.

— *Face*! Tocmai cel de care am nevoie. Lustruieşte-mi cizmele, te rog, fiule. Am

o misiune mâine.

Face făcu un gest spre însemnele proprii de Locotenent.

— Oh, aşa este. În ciuda intelectului meu superior, ți-ai dat seama pe cine să mituieşti primul. Pierderea mea.

Phanan se ridică şi îşi curăță rapid tava, depozitând-o în suportul rezervat în acest scop.

— Te simți bine?

Phanan se uită la el, evident confuz.

— Bineînțeles că da. Oh, chestia cu cizmele este o dezamăgire, desigur. Poate îl pot pune pe Wedge să le curețe.

Face pufni pe nas.

— Vrei să te apuci să exersezi tragerea cu laser, nu-i aşa? Cu tine ca țintă.

— Nu, am mai fost acolo. Nu doresc să repet experiența. Phanan se întinse şi bâigui. Mai bine m-aş duce la culcare. Am o misiune mâine.

— Aşa este.

Phanan trecu pe lângă el cu un ultim zâmbet şi se îndreptă spre *Tranşee*, spre camerele ofițerilor de zbor. *Face* îl lăsă să plece, dar se simțea neliniştit, ca şi cum ar fi văzut un fel de simulacru al lui Phanan trecând pe lângă el, în timp ce adevăratul Phanan era absent şi nu era de găsit.

O oră mai târziu, după ce făcuse o ultimă cursă de simulare împotriva *Bazei Fellon*, *Face* se opri în cabina pe care Phanan o împărțea cu *Piggy*. Prima oară când bătu la uşă nu primi niciun răspuns, aşa că bătu din nou la uşă.

— Pleacă. Sau, dacă aveți gradul de Locotenent sau mai mare, *plecați, domnule.*

— Trebuie să vorbesc cu tine, Ton.

— Mâine.

— Chiar acum.

— Sunt cu cineva.

— Ştiu. *Piggy* a spus că l-ai rugat să stea în altă parte peste noapte. Nu va dura decât o clipă.

Uşa modulului de marfă modificat se deschise cu un şuierat. Nu era un şuierat mecanic; modulele nu aveau uşi hidraulice. Zgomotul era un sunet de exasperare, scos de Phanan. Pilotul îmbunătățit cibernetic purta o robă largă din mătase stacojie şi avea o expresie iritată.

— Ce e?

Face se strecură pe lângă el în prima cameră a modulului. Aceste module erau împărțite în trei camere, cea mai mare pentru socializare, următoarea mai mare conținând două paturi supraetajate, iar cea mai mică acționând ca o baie. *Face* văzu că terminalul de aici, din camera principală, era activ, dar neavând nimic pe el.

— Nu e nimeni aici.

— Vorbeşte mai încet. S-a întors în camera de dormit.

— Nici acolo nu e nimeni.

— Mă faci mincinos?

Nu era furie în tonul lui Phanan, ci doar curiozitate.

— Tu nu bei când te distrezi. Şi pot să simt mirosul de băutură în aer.

Phanan ridică neglijent din umeri şi scoase o sticlă din buzunarul robei sale. Eticheta o identifica drept *Halmad Prime*, fără îndoială deturnată din încărcătura pe

care *Liliecii-Şoim* o confiscaseră de pe *Barderia*. Phanan i-o întinse.

— Vrei şi tu?

— Nu. Ce s-a întâmplat, Ton?

Phanan închise uşa modulului şi se aşeză – mai bine zis, se lăsă în jos – pe canapeaua gonflabilă a camerei.

— Mă îmbăt mai repede zilele astea.

— Un semn al vârstei?

— Nu. Phanan clătină din cap. Sunt mai puţin prezent în mine pentru ca alcoolul să mă polueze. În fiecare an, este mai puţină carne, mai multă maşină. Aşa că alcoolul merge mai repede la datorie.

Face trase scaunul terminalului şi se aşeză invers pe el, astfel încât să se poată sprijini în faţă de spătarul lui.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

— Nu a fost interesată, *Face*. De mine.

— Lara?

— Da, Lara. Ei bine, de fapt, în diferite momente, au fost Falynn, Tyria, diferite doamne de pe Folor, Borleias şi Coruscant, apoi Shalla, Dia şi, mai recent, Lara.

Ridică sticla şi trase o duşcă lungă din ea. *Face* pufni pe nas.

— Poate că trebuie să mai lucrezi la tehnică. Ce fel de invitaţie i-ai făcut?

— Ah, tocmai asta e. Nu i-am făcut niciun fel de invitaţie. Pur şi simplu am stat cu ea, am vorbit cu ea şi i-am citit ochii. I s-au părut amuzante glumele mele. A fost interesată de poveştile mele despre campania pe care am dus-o cu Amiralul Trigit. M-a plăcut, cred că m-a plăcut. Dar... în afară de asta... nimic. N-aveam nicio altă atracţie pentru ea. Şi aşa sunt lucrurile de ceva vreme.

— Uite, Ton, fiind în război, asta ne limitează viaţa socială. Sunt sigur că vei găsi pe cineva...

— Termină cu mesajul ăsta idiot de reasigurare sau voi fi obligat să-ţi trec faţa prin zidul ăsta, spuse Phanan.

Tonul lui era blând, dar nu se putea confunda seriozitatea din cuvintele lui. Nici măcar nu se uita la *Face*, nu se mişcase şi nici nu se încordase, şi totuşi, ceva din tonul lui făcea ca ameninţarea să fie foarte reală.

— Nu înţelegi.

— Fă-mă să înţeleg.

Phanan ridică privirea spre tavanul scund al modulului de marfă ca şi cum ar fi văzut prin el, ca şi cum ar fi privit un cer înstelat în speranţa că acesta i-ar putea oferi inspiraţie.

— Cu mult timp în urmă, în timpul *Bătăliei de la Endor*, fregata pe care lucram ca medic a fost lovită de un tir Imperial. A distrus secţiuni întregi din carenă şi a aspirat membrii echipajului în vid. Am fost lovit de o rază de lumină supraîncălzită de la un laser. Într-un minut ajutam un pilot cu o contuzie, în următorul minut pilotul era mort de două săptămâni, iar eu abia mă trezeam cu o jumătate de faţă mecanică şi un picior mecanic. De atunci, nicio femeie nu s-a mai uitat la mine cu vreun interes serios.

— Nu e vorba de picior sau de faţă, Ton.

— Ştiu asta, idiotule. Phanan se holbă la el, optica luminoasă care îi servea drept ochi stâng făcându-i expresia răuvoitoare. Dar ceva a murit când am fost lovit în acea secţie medicală, şi cred că era viitorul meu. Cred că oamenii, poate doar

femeile, pot să se uite la mine şi să spună doar: *Nu există niciun viitor cu el.*

— Asta e ridicol.

— Nu există un înlocuitor mecanic pentru un viitor, *Face*. Şi de fiecare dată când primesc o lovitură şi trebuie să taie o altă parte din mine şi să o înlocuiască cu o maşinărie pentru că sunt alergic la bacta... De fiecare dată când se întâmplă asta, par să mă îndepărtez tot mai mult de tânărul doctor care avea un viitor. El nu se mai poate întoarce, *Face*. Nu mai e aici tot ceea ce a însemnat el.

— Ton...

— Nu-mi veni cu vreo replică despre faptul că nu ştiu despre ce vorbesc pentru că sunt beat şi morocănos. Ştiu că sunt beat şi morocănos. Dar adevărul a ceea ce-ți spun este în permanență în jurul meu, chiar şi atunci când nu sunt beat. Chiar şi atunci când mă bucur de tot ceea ce se întâmplă în viața mea. Nu am niciun viitor şi nu am pe nimeni în viitorul meu.

— Îi ai prietenii tăi, Ton.

Phanan aprobă din cap.

— Da, îi am. Şi sunt recunoscător pentru ei. Dar prietenii mei sunt prezentul meu. Şi când încerc să privesc de unde sunt ei spre viitorul meu, pur şi simplu nu mai este nimeni acolo. Niciun viitor.

— Nu ştiu ce să-ți spun. Mi-aş dori să nu te simți aşa.

— Şi eu.

— Dă-mi sticla.

— Ştiu. Mâine e misiunea.

Phanan îi dădu sticla, cu două treimi din conținut dispărute.

— Dacă nu te simți bine pentru misiunea de mâine, vreau să-mi spui.

— Da, Locotenente.

Face voia să spună mai mult, dar formalitatea bruscă a ultimului răspuns al lui Phanan îl propulsase cumva în afara conversației. Dădu doar din cap şi plecă.

Capitolul 10

Tyria intră în modulul cameră de dormit pe care îl împărțea acum cu Lara şi flutură datacardul pe care îl ținea în mână.

— Corespondență de acasă.

Lara îi aruncă un zâmbet nesigur.

— Ar trebui să plec ca să îl poți viziona în intimitate? Nu este o problemă.

— Nu este pentru mine. Cea mai mare parte a familiei mele a dispărut, iar ceea ce a mai rămas este pe Toprawa – şi nu vine nicio corespondență de pe Toprawa.

Asta era adevărat; acea planetă, în care forțele Alianței Rebelilor organizaseră furnizarea de informații care fuseseră vitale pentru distrugerea primei *Stele a Morții*, fusese pedepsită de Imperiu ca un act de avertizare. Oraşele sale fuseseră distruse, iar populația sa fusese redusă la stadiul de barbari.

— Acest mesaj îți e adresat ție. Aş fi bucuroasă să plec, dacă doreşti intimitate.

Lara luă curioasă cardul şi îl introduse în fanta corespunzătoare din terminalul ei. Numele ei apăru în partea de sus a ecranului şi o cerere de introducere a parolei. Informațiile din fişier arătau că mesajul era mult prea mare pentru o simplă transmisie de text, aşa că era obligatoriu să fie voce şi imagine.

— Nu, e în regulă. Nu am secrete.

Îşi introduse parola şi afişă mesajul. Apăru o față de bărbat, arătoasă şi oarecum răutăcioasă, înconjurată de un păr negru tuns scurt şi de o mustață îngrijită; în spate se afla un perete bej simplu, o masă cu câteva holouri pe ea, o fereastră de vizibilitate deschisă care arăta un peisaj cu solul negru şi bombardat.

— Bună, Lara, spuse bărbatul. Nu-mi imaginez că te-ai gândit vreodată ca vei mai auzi de mine.

Lara se încruntă. *Cine era acest om?* Apoi îi recunoscu chipul, un chip pe care îl văzuse doar de câteva ori în fişierele pe care le memorase în grabă cu ceva timp în urmă, şi simți cum îi cade maxilarul.

— E vorba de… este… este… Tavin Notsil. *Fratele meu.*

— Credeam că el trebuia să fie…

— Ştiu că trebuie să fi crezut că sunt mort, continuă înregistrarea. La fel cum am crezut şi eu despre tine. Se pare că soarta ne-a cruțat pe amândoi. Făcusem nişte aranjamente neobişnuite cu polițistul oraşului şi îmi câştigam cinstit existența pe Marea Aldiv sub un nume fals când a fost lovit New Oldtown. M-am întors acasă şi tot ce ştiam dispăruse. Dar acum am aflat că ai supraviețuit. Nici nu-ți pot spune cât de fericit sunt.

Lara simți cum Tyria o strângea în brațe şi o auzi şoptind *Felicitări.*

Dar mintea Larei alerga pe căi îndepărtate de orice contact uman. Trebuia să-i răspundă. Să rupă cumva orice contact cu familia pentru totdeauna, şi fără să-l lase să vadă un holo al ei – al Garei Petothel. Apoi, atenția ei căzu pe holourile de pe masa din spatele lui Tavin. Acestea arătau scene de familie. Mama şi tatăl adevăratei Lara Notsil împărțind un leagăn legat de un copac în spatele fermei lor. Un Tavin Notsil mult mai tânăr înotând în iazul familiei. Şi, aşezată în vârful unei maşini de treierat cu repulsor, cu o expresie veselă, era Lara Notsil…

Nu adevărata Lara Notsil. Era ea, Gara Petothel, în haine de fermier, cu părul fin şi blond, având un bronz de soare pe care nu îl avusese niciodată în viața ei. Îngheță imaginea, se uită la ea, dorind să o îndepărteze pe ea şi ceea ce reprenta.

Lumea se învârti, iar genunchii Larei cedară. Se prăbuşi pe spate în scaun şi simți cum Tyria o susținea. Apoi o auzi murmurând.

— Uşurel, stai calmă. Evident că acesta este un mare şoc pentru tine. Mă duc să-l chem pe Doctorul Phanan.

Lara se agăță de mâna Tyriei ca să nu o lase să plece.

— Fără doctor. Sunt în regulă.

Cuvintele îi erau slabe în propriile urechi, dar ştia că nu voia să o vadă nimeni altcineva. Nu până când nu rezolva totul. Nu fusese niciodată pe planeta Aldivy. Nu stătuse niciodată pe acel utilaj. Până acum câteva săptămâni, nu fusese niciodată Lara Notsil. Sau era o minciună? Oare chiar era Lara, iar amintirile ei despre Gara Petothel erau un vis bizar? Pereții păreau încă să se învârtă în timp ce încerca să-şi croiască drum prin senzația de irealitate care o stăpânea. Dezgheță mesajul.

Fratele ei se uita acum la un datapad.

— Ascultă, probabil că vei găsi asta ironic. Îți aminteşti că ai cerut un transfer pentru a te muta în Greenton şi că ai transmis o cerere către *Departamentul Alimentar Lachany* de acolo? Am scrisoarea ta originală aici. *Dacă pot efectua acest transfer, ați fi interesați să angajați un tehnician cu abilitățile şi cunoştințele mele speciale? Sper că da.*

Lara închise ochii şi rezistă tentației de a-şi acoperi urechile împotriva bombardamentului de jumătăți de amintiri confuze. Cunoştea acele cuvinte. Ea le scrisese. Şi dacă acelea erau cuvintele Larei Notsil, atunci ea era Lara, nu Gara.

— Ei bine, au răspuns cei de la *Departamentul Alimentar Lachany*. Se pare că nu au încrucişat datele despre distrugerea din New Oldtown cu cele ale aplicațiilor pentru sezon înainte să facă asta – cu alte cuvinte, ei nu ştiu că eşti moartă. De fapt, că ar trebui să fii moartă. Oricum, îți oferă slujba pe care ți-o doreai, la salariul pe care îl sperai. Sunt cu adevărat interesați de ceea ce ai de oferit. Expresia lui Tavin deveni serioasă. Ascultă, Lara, am înțeles că ai un fel de slujbă pe Coruscant în care prelucrezi date. Şi dacă eşti fericită acolo, e bine. Dar mă îndoiesc că eşti. Toate acele clădiri înalte… Dacă vrei slujba asta, trimite-mi vorbă. O să le spun eu. Pot chiar să aranjez un transport pentru tine înapoi la Aldivy. Trebuie doar să mă anunți.

Privirea lui Tavin se îndreaptă spre ceva din afara ecranului, apoi se întoarse.

— Se pare că nu prea mai am timp, dacă vreau să păstrez mesajul accesibil. Fie că vrei sau nu această slujbă, dă-mi un semn de viață. La revedere, deocamdată.

Apoi zâmbi pe jumătate şi imaginea îngheță. Pe ecran apărură nişte cuvinte, suprapuse peste fața lui în alb. Reprezentau cronica drumului parcurs de mesaj pentru a ajunge la ea – de la Aldivy la fosta ei locuință de pe Coruscant, apoi la principala autoritate de mesaje a Noii Republici de pe Coruscant, apoi – cu steagul de confidențialitate activat – la *Tedevium* şi *Mon Remonda*. În cele din urmă ajunsese aici, deşi nu exista nicio arhivă a acestui ultim transfer; prezența *Spectrelor* în sistemul Halmad încă era strict secretă.

Lara doar rămase jos şi încercă să respire, încercă să înțeleagă ce i se întâmpla. Apoi îşi dădu seama. Acelea fuseseră cuvintele ei. Dar le scrisese pe Coruscant, într-o scrisoare către Lordul Războinic Zsinj. Ea, Gara, le scrisese, nu Lara, identitatea falsă. Simți cum i se relaxează respirația, ca şi cum o curea legată

peste cutia toracică i-ar fi fost brusc slăbită. Ştia din nou cine era.

De ce îi citea Tavin Notsil o scrisoare pe care ea o scrisese Lordului Războinic Zsinj? În mod evident, acesta era un mesaj indirect din partea lui Zsinj. Tavin Notsil era implicat în asta. Avea sens. Trebuia să fie un şarlatan, un *idiot util.* Se simţi din nou şovăielnică. Asta însemna că Zsinj pătrunsese în identitatea ei de Lara Notsil. Nu mai era un refugiu pentru ea. Simţi cum lacrimile îi izvorau şi, pentru prima dată, nu şi le mai putu stăpâni – legendara ei capacitate de a izbucni şi de a se opri din plâns după bunul plac o abandonase. Îşi îngropă faţa în mâini şi plânse.

— Este totul în regulă, spuse Tyria. Chiar şi veştile bune pot fi un mare şoc. Eşti sigură că nu vrei să consulţi doctorul?

— Fără doctor.

Ce avea de gând să facă? Cu doar câteva zile în urmă, îşi abandonase planul, dorinţa de a-l servi pe Zsinj. Se hotărâse să rămână aici, să aparţină acestui loc. Şi acum Zsinj îi refuzase viitorul peste care dăduse.

Se ridică, mişcarea fiind îngreunată de picioarele care îi tremurau brusc, şi întoarse un zâmbet nesigur spre Tyria.

— Cred că am nevoie să mă plimb puţin.

— Înţeleg. Mai târziu, dacă ai nevoie să vorbeşti...

— Mulţumesc.

Ieşind din modulul ei de locuit, coti la dreapta pe *Tranşee*, îndreptându-se mai adânc în puţul de mină care le servea *Spectrelor* drept casă. Mai adânc tindea să însemne departe de oameni.

* * *

Face, aflat din nou la masa sa preferată de pe *terasă* şi pregătind câteva note finale pentru misiunea de mâine, o văzu pe Lara ieşind din modulul ei de locuit şi îndepărtându-se. Îşi întoarse atenţia la munca sa, apoi se uită din nou la ea. Era ceva ciudat în mişcarea ei... Era furioasă, fără îndoială. Dar asta nu era tot. Dintr-o dată, comportamentul ei era potrivit pentru Coruscant – paşi mai scurţi, umeri cocoşaţi, postura unei femei care trăise în canioanele impunătoare şi inducătoare de paranoia ale lumii tron a Imperiului, timp de mulţi ani.

Sau, poate, o învăţase Amiralul Trigit să meargă în acest fel când fusese captiva lui drogată. Asta avea mai mult sens; un astfel de om ar fi putut fi ofensat de pasul lung şi zvelt al unei fete de la o fermă Aldiviană şi ar fi avut modificările manierelor fizice pe lista lucrurilor pe care trebuia să le schimbe atunci când îi frângea spiritul.

Face suspină. Bănuia că mintea Larei Notsil era o confuzie mai adâncă decât îşi dăduse seama oricine până acum. Cu puţin noroc, se va întoarce la colegii ei *Spectre* când îşi va da seama că are probleme. Până când se întâmpla asta, tot ce putea face el era să privească şi să fie pregătit.

Puţin tulburat, îşi întoarse atenţia la planurile sale.

* * *

La un *cartier* distanţă de modulul ei – un *cartier* însemnând o serie neîntreruptă de module de marfă – Lara dădu peste Kell Tainer. Marele Locotenent se

antrena împotriva unui manechin de luptă, un obiect de formă umană făcut din materiale suficient de rezistente şi maleabile pentru a rezista loviturilor de pumn, picior, cot şi genunchi pe care le aplica Kell. Când o văzu că îl priveşte, se opri.

— Aşa scapi de tensiune? întrebă ea.

— Exact.

— Ce faci când îţi vine să ţipi?

El arătă cu degetul mai departe în josul puţului.

— Două *cartiere* mai jos, este o uşă acţionată de un motor, pe stânga. Aceasta duce la un tunel transversal. Are lumini şi gravitaţie până ajungi la limitele marcate cu galben, cam la o sută de metri. Să nu treci dincolo de acele limite.

— Mulţumesc.

Avea dreptate. Odată ce uşa spre acel tunel transversal se închise în urma ei, se simţi izolată de *Spectre*, de orice contact cu lumea. Era înconjurată de soliditatea liniştitoare a zidurilor de piatră şi a uşilor de metal.

Apoi ţipă, într-o explozie de furie şi confuzie care îi secătui gâtul. Strigătul ei răsună pe coridorul pe jumătate luminat şi se pierdu în depărtare. O făcu din nou şi din nou, până când aproape că nu mai avea voce. Aproape că nu mai avea nicio nedumerire. Doar oboseală. Apoi îşi sprijini spatele de peretele aspru de piatră şi se lăsă să alunece pentru a se odihni, cu faţa în mâini.

Mica ei vacanţă se terminase. Era timpul să gândească din nou analitic. În primul rând, Zsinj era pe cale să consume viitorul pe care tocmai se hotărâse că şi-l dorea. Ce putea să facă în privinţa asta? În al doilea rând, tocmai avusese o criză de identitate pe care nu ar fi trebuit să o sufere niciodată. Nu ar fi trebuit să simtă nicio confuzie în legătură cu cine fusese. De unde venise. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie Lara Notsil, nu ar fi trebuit să existe nicio îndoială că fusese iniţial Gara Petothel. Despre ce fusese vorba?

Desigur. Fusese vorba despre prima problemă.

O posibilă soluţie: Întoarce-te la planul iniţial şi alătură-te lui Zsinj.

Clătină din cap când se gândi la asta. Pe Lavisar, decisese o dată şi pentru totdeauna un lucru: că Zsinj nu era demn de ea. Nu era doar nedemn de ea, ci şi de orice fel de ajutor, de orice succes. Nu avea onoare. Nu i se va alătura niciodată.

O posibilă soluţie: Mărturiseşte totul Comandantului.

Nu, asta ar rezolva doar o parte din problemele ei. Wedge Antilles ar putea accepta ajutorul ei în continuarea campaniei împotriva lui Zsinj, dar nu va mai avea niciodată încredere în ea. Nimeni nu ar mai avea. Acea încredere, descoperise ea, dădea mai multă dependenţă decât orice mirodenie. Nu putea trăi fără să o experimenteze din nou şi se întrebă cum de trăise atât de mult timp fără ea. Şi într-o notă mai pragmatică, Locotenentul Myn Donos era un membru al *Escadrilei Spectru*. Înainte să fie *Spectru*, fusese Comandantul *Escadrilei Gheară*. Şi în timpul în care Gara fusese un agent sub acoperire care lucra pentru Amiralul Trigit, se supusese cu nonşalanţă ordinelor şi introdusese în baza de date a Noii Republici nişte informaţii false despre indicativele de securitate ale unei anumite planete; *Escadrila Gheară*, care se bazase ulterior pe acele informaţii, fusese anihilată. Toţi, cu excepţia lui Donos. Dacă ar fi ştiut că ea făcuse asta, ar fi putut să o ucidă.

O posibilă soluţie: Să-l pun pe Zsinj pe fugă, să-l încetinesc, poate să-i dau informaţii false şi să duc această campanie împotriva lui. Odată ce va fi distrus, nu mă va mai putea demasca.

Asta era posibil. Cu o manipulare delicată, ar putea funcţiona. Pentru moment, se hotărî asupra acestei abordări. Acum, în ceea ce priveşte criza emoţională de acum câteva minute…

Trebuie să intri din nou în rolul tău. Vocea era masculină, mătăsoasă. Tonurile acesteia erau mângâietoare. Un ascultător ocazional ar fi putut crede că vorbitorului îi păsa de persoana cu care vorbea. Dar Lara ştia mai bine; el doar simula afecţiunea.

Dar a cui e vocea? Nu-şi putea aminti. Presupuse că era unul dintre profesorii ei, atunci când se antrenase pentru a deveni agent al Serviciilor Secrete Imperiale. Contextul făcea asta să fie clar. *Plantează-ţi elementele declanşatoare adânc în minte. Când sunt activate, întoarce-te la tine însuţi. Îndeplineşte-ţi obiectivele. Apoi îngroapă din nou totul sub rolul tău.*

Nu-i putea vedea prea bine faţa; era un bărbat profilat de luminile aflate în spatele lui. Privitul în acele lumini îi făcuse ochii să lăcrimeze.

Las-o pe Gara să dispară. Pentru toată ziua de azi, vei fi Kirney.

Acel lucru o zdruncină şi îi făcu ochii să se deschidă. Uitase de Kirney Slane. Primul ei rol, rolul ei de antrenament. O studentă la ştiinţe economice pe Coruscant, fiica unui hotelier care nu existase niciodată. În mintea lui Kirney Slane, Lara se plimbase printre membrii societăţii de mijloc de pe Coruscant, stăpânind fluent discuţiile mărunte ale soţiilor de ofiţeri. Flirtase, se promovase pe sine, ca atâtea alte femei al căror scop începea şi se termina cu căsătoria cu un ofiţer promiţător.

Lara îşi scutură capul pentru a-şi limpezi amintirile. Kirney era departe, Kirney era moartă. Odată ce se sfârşise utilitatea ei ca instrument de antrenament, îi fusese interzis să mai poarte acel nume, acel mod de a fi, acea mentalitate.

Dacă are o utilitate practică, păstrează-o. Dacă are doar o atracţie sentimentală pentru tine, renunţă la ea. El – misteriosul profesor – nu vorbise doar despre detaliile identităţii false. Se referea la ataşamentele emoţionale. Chiar şi la amintiri. Trebuia să taie tot ce nu avea legătură cu profesia ei, cu misiunea ei actuală.

Îi era dor să fie Kirney. Fusese atât de lipsită de griji.

Înainte să se afle în serviciul Amiralului Trigit sub numele ei adevărat, petrecuse ceva timp sub numele de Chyan Mezzine, ofiţer de comunicaţii pe fregata Noii Republici *Marea Mamă*. Lara îşi aminti, aproape cuvânt cu cuvânt, mesajele secrete pe care le transmisese de pe fregată către controlorul ei Imperial, apoi către Amiralul Trigit. Cu toate astea, nu-şi putea aminti viaţa ei ca Chyan Mezzine. Ce făcuse? Pe cine cunoscuse? Avusese prieteni?

Ceva nu era în regulă în capul ei, ceva ce îi făcuseră profesorii ei începând de când era doar o copilă. Voia să îndepărteze acea greşeală. Dar habar n-avea de unde să înceapă să o caute.

Într-un târziu realiză că se uita la o pereche de picioare încălţate. Îşi ridică privirea spre faţa lui Myn Donos. Locotenentul era îmbrăcat într-un costum de pilot şi avea o husă de puşcă agăţată în spate.

— Eşti bine?

Donos îi întinse o batistă împăturită. Ea o luă şi se uită prosteşte la ea.

— Pentru ochii tăi.

— Oh. Mulţumesc.

Îşi tamponă lacrimile pe care nu-şi amintea să le fi vărsat.

— Am auzit că ai primit veşti fericite. Dar nu pari fericită. El ridică din umeri. Nu e treaba mea. Dar dacă vrei să vorbim…

Vorbise deja. Era greşit, ştia bine asta. Instructorii ei nu ar fi fost niciodată de acord. Dar trebuia să vorbească.

— Am primit veşti de la fratele meu. Trebuia să fi fost ucis când oraşul meu a fost distrus de *Implacabilul.* Dar a supraviețuit.

Donos îşi lăsă husa jos şi se rezemă de zid, vizavi de Lara.

— Şi asta nu e o veste bună?

— Nu chiar. Eu... chiar nu țin la fratele meu, spuse ea. A fost un criminal. Ar fi trebuit să fie în închisoare când a fost distrus New Oldtown, dar reuşise să se scape sub un nume fals. Ăsta e genul de om care este. Aşa că, presupun că mă bucur că e în viață, dar dacă l-ai fi cunoscut aşa cum l-am cunoscut eu, ai fi ştiut că scrisoarea lui către mine... ei bine, era plină de sarcasm şi ironie pe care nimeni altcineva în afară de mine nu ar fi putut să o observe. Vrea să mă tragă înapoi în obiceiurile lui de înşelăciune, în jocurile lui despre încredere. Nu are niciun alt motiv să ia legătura cu mine. Vrea ceva.

Donos îşi freca bărbia în timp ce se gândea la asta. În cele din urmă spuse:

— Ar fi putut oare să fi pus Zsinj mâna pe el?

— Ce?

— Nu, ai răbdare. Ştim că Zsinj are un nivel considerabil de interes pentru Comandantul Antilles şi *Escadrila Spectru.* Să zicem că îți găseşte numele pe lista unității şi îți verifică trecutul, apoi îl găseşte pe acest frate al tău, un nelegiuit, în viață, când omul ar trebui să fie mort. Te-ar preda el unui om ca Zsinj pentru bani?

Mintea Larei se învârtea. Oricât de mult ar fi încercat să-şi țină trecutul fictiv separat de viața actuală, acestea continuau să amenințe cu coliziunea.

— Într-o secundă, spuse ea.

— Prin urmare, poate că e vorba doar despre încercarea lui de a stoarce nişte credite de la tine... şi poate că încearcă să te atragă într-o capcană de-a lui Zsinj. E posibil?

— Este posibil, recunoscu ea.

— Cred că trebuie să aflăm. Adică, asta înseamnă să ne implicăm în afacerile familiei tale... Dar dacă Zsinj încearcă să te atace prin intermediul familiei tale, s-ar putea să facă acelaşi lucru şi cu noi ceilalți. Trebuie să ştim.

— Ai dreptate. Dar trebuie să fac eu însămi asta. Nu ar avea încredere în nimeni altcineva în afară de mine.

— Nu de una singură. Dacă e o capcană? Adică, în clipa în care intri în casa lui, te atinge cu o armă cu electroşocuri şi o grămadă de *Raptori* de-ai lui Zsinj te duc înapoi pe *Pumnul de Fier* pentru un *interogatoriu delicat*?

Ea răspunse cu un fior. Fu surprinsă să constate că spaima ei era reală.

— Ai dreptate.

— Dacă doreşti, voi propune o misiune şi o voi prezenta Comandantului Antilles. Doar tu şi o mică echipă veți merge la Aldivy pentru a clarifica situația.

— Ai face-o? Aş aprecia asta.

La felul în care i se umplea capul de emoții învolburate şi de rămăşițe irelevante ale unor roluri şi personalități pe care le abandonase, nu credea că ar putea gândi suficient de clar nici pentru a planifica o excursie de cumpărături.

— O voi face.

El se ridică şi îşi luă husa cu puşca.

— Pentru ce este asta?

— Coborând aproximativ două sute de metri, acest tunel face o cotitură la dreapta şi se deschide într-o galerie lungă şi largă, dreaptă ca o rază laser, de aproximativ un kilometru. Am ținte amenajate la capătul cel mai îndepărtat pentru antrenament.

— Asta e dincolo de gravitația artificială, nu-i aşa?

El aprobă din cap.

— Să o faci în gravitație zero adaugă puțin la dificultate, dar aceasta este una dintre abilitățile pentru care m-a adus Antilles aici. Trebuie să rămân ager. Şi chiar are un efect de concentrare şi de limpezire a minții.

— Poate că ar trebui să mă apuc şi eu. Aş putea să mă concentrez şi să îmi limpezesc mintea.

El zâmbi.

— Încearcă să te odihneşti puțin. O să avem nevoie de tine alertă şi pregătită.

— Ştiu. Misiunea de mâine.

Îi făcu un mic semn cu mâna de la revedere şi o lăsă singură cu gândurile ei.

Nu ar fi trebuit să accepte niciodată ca el să planifice şi să propună acea misiune pe Aldivy. Trebuia să se ocupe ea de fiecare parte a misiunii, altfel ar fi apărut ceva care să o ruineze, să o expună. Dar, în mod ciudat, nu era îngrijorată. Nu era pentru că... Avea încredere în Myn Donos. Avea încredere în el.

Avea în sfârşit încredere în cineva.

Îşi scutură capul. Era greşit, nu putea avea încredere. Era împotriva tuturor parametrilor misiunii. Dar totuşi o făcuse şi, încă o dată, se trezi plângând fără să înțeleagă pe deplin de ce.

* * *

Wedge urcă pe scara Interceptorului şi aruncă o privire în carlingă pentru a se asigura că Locotenentul Kettch, pilotul Ewok, nu îl aştepta încă o dată. Cu toate astea, carlinga era liberă. Aruncă o privire în sus şi îl văzu pe *Face*, coborând în carlinga propriului său Interceptor, rânjind la el, fiind evident că îşi dăduse seama ce căuta. Wedge îi aruncă o privire batjocoritoare şi coborî.

O clipă mai târziu, auzi exclamația lui *Face Fiu de Sith!* iar Locotenentul Kettch ieşi zburând prin trapa deschisă a Interceptorului său. Phanan, îndreptându-se spre nava sa de luptă TIE, luă cu grijă jucăria de pluş şi i-o înmână lui *Squeaky*.

Wedge clătină din cap. Cel puțin moralul era ridicat. Începu să pună nava în funcțiune şi să verifice sistemele.

Kell, *Runt*, Donos, Tyria, *Piggy* şi Castin plecaseră deja cu toții cu *Narra*. Misiunea lor urma să se încheie cam în acelaşi timp cu cea a celorlalți *Lilieci-Şoim*, dar necesita mai mult timp în etapele inițiale. Într-un fel, era chiar mai periculoasă, iar Wedge se întrebă pentru scurt timp despre oportunitatea de a-l pune pe Kell Tainer la conducere. Însă bărbatul nu arătase nicio repetare a problemei care îl chinuise în primele sale săptămâni în *Escadrila Spectru*. Wedge bănui, deşi nu-şi exprimase niciodată gândul în fața lui Janson sau a oricărui alt membru al comandamentului său, că problema lui Kell nu fusese laşitatea. Tatăl lui Kell murise – de fapt, de mâna lui Janson – când se sustrăsese de la o luptă în primele zile ale Alianței Rebelilor, deşi propria problemă a lui Kell de a se bloca în fața greutăților păruse întotdeauna mai degrabă un caz foarte puternic de *anxietate de performanță*.

Dar trecuse peste asta în timpul luptei finale cu *Implacabilul*. Wedge şi Janson aveau să-l urmărească îndeaproape, chiar dacă pe ascuns, dar deocamdată totul părea să fie bine.

Toate sistemele erau operaționale, iar diagnosticele arătau că Interceptorul funcționa la o eficiență generală de aproximativ 98%. Nu era rău pentru un echipaj de mecanici a căror pregătire cu navele de luptă Imperiale începuse atât de recent.

— *Liderul Liliac-Şoim* către escadrilă, raportați-mi situația.

Vocea lui *Face* era acum joasă, mârâită. Wedge se întrebă dacă performa deja sau dacă intervențiile lui Castin asupra sistemelor de comunicații ale fiecărei navete de luptă erau deja în funcțiune.

— *Liliac-Şoim Şapte*, două pe verde, toate sistemele încărcate, iar eu vreau un lichior de mentă urmat de o bere lomin.

Vocea lui Phanan avea un ton de bas, pe care nu l-ar fi reuşit în persoană.

— *Liliac-Şoim Zece*, totul este pregătit.

Iar vocea Shallei era clar cea a unui bărbat.

Wedge îşi drese gâtul.

— *Liliac-Şoim Unu*, gata de lansare.

Râsetele izbucniră de pe stația lui de comunicații, pe mai multe voci. În mod frustrant, acum nici măcar nu mai putea recunoaşte vocile.

— Este vreo problemă?

Mârâitul lui *Face* răspunse:

— Nicio problemă, domnule. Vă recepționăm la putere maximă.

Dar Wedge putea auzi în vocea lui un râset prost reținut.

În timp ce raportul continua, îşi comută unitatea de comunicație pe o frecvență privată, una pe care o împărțea cu X-interceptorul şi cu astromecul său.

— *Gate*, recepționezi?

Unitatea sa R5 răspunse cu un tril mecanic vesel.

— La primul semn, înregistrează transmisia mea. La al doilea semn al meu, încetează înregistrarea şi transmite-mi ceea ce ai înregistrat. Începe. *Noi, Alianța Rebelilor, prin urmare, în numele – şi prin autoritatea – ființelor libere din galaxie, publicăm şi declarăm solemn intențiile noastre*. Terminat.

Cuvintele îi reveniră o clipă mai târziu. Însă aceea nu era vocea lui. De fapt, era ascuțită şi neclară, un tip de bâlbâială pe care Wedge o recunoştea bine. Erau exact cum ar fi sunat dacă ar fi învățat un Ewok să vorbească Bazică. Suspină.

— Mulțumesc, *Gate*. Terminat.

Schimbă din nou pe canalul *Escadrilei Liliecilor-Şoim* şi izbi cu capul echipat cu cască în manşa pilotului. Cel puțin moralul era ridicat.

* * *

Sarcina de escortă era plictisitoare, dar atrăgea un salariu suplimentar. Aşa privea Locotenentul Milzin Veyn, originar din oraşul Hullis şi pilot de nave de luptă, această sarcină. Şi, ca soț şi tată a trei copii, avea întotdeauna nevoie de credite suplimentare. Astăzi, el şi camaradul său de zbor păzeau nava cisternă *Bastion*.

Un nume atât de războinic pentru o navă neelegantă şi ruginită... În prezent, nava se afla în docul de la Stația 17, una dintre puținele colonii miniere Halmad de pe centura de asteroizi care mai rămăseseră, în timp ce TIE-ul lui Veyn şi cel al

partenerului său o supravegheau cu atenție de la aproximativ un kilometru.

Sistemul de comunicații al lui Veyn zumzăi.

— Hei, Locotenente.

— Aici Veyn.

— Veşti proaste. Avem o defecțiune la pompa de combustibil. O repară, dar va dura cel puțin câteva ore.

— Poate că ar trebui să abandonați zborul şi să mergem acasă.

— Ar trebui... dar Căpitanul a spus că va trebui să ieşim din nou mâine, iar noi o putem repara cu piesele pe care le avem la îndemână, aşa că asta vom face.

— Minunat.

— Ascultă, putem reporni senzorii... iar tu şi colegul tău de escadrilă puteți veni la o cafea. Se pregăteşte un ibric proaspăt.

— Ooh. N-ar trebui.

Dar gândul de a petrece câteva ore în plus într-o încăpere încălzită alături de o cafea proaspătă, în loc să plutească în derivă în gravitație zero, era unul atrăgător.

— Ei bine, ce-ar fi dacă ți-aş spune, uhhh, că domnul Căpitan vrea să se consulte cu tine cu privire la chestiuni legate de viitoarea protecție a *Bastionului*.

— Sună serios. Venim imediat.

Două minute mai târziu, în hangarul principal aglomerat al coloniei, Veyn şi camaradul său de zbor ieşiră din cabinele de pilotaj, coborâră pe scările de acces şi se întoarseră cu fața spre țevile unor blastere. Două siluete care purtau echipament de pilot TIE – dar colorat în gri în loc de negrul Imperial tradițional – țineau asupra lor arme de mână de tip blaster. Una părea a fi o femeie înaltă, iar celălalt un bărbat foarte corpolent. Un al treilea inamic, un bărbat cu o înălțime puțin peste medie, purtând un costum gri de pilot şi o mască de protecție împotriva vremii reci, dar lipsit de echipamentul suplimentar al unui pilot, îi înfrunta cu o puşcă blaster.

Veyn şi partenerul său ridicară mâinile.

— Avem veşti bune şi veşti rele, spuse bărbatul cu puşca. Veştile rele sunt că noi suntem *Liliecii-Şoim* şi că vom lua navele voastre de luptă şi vom arunca în aer nişte instalații terestre cu ele. În schimb, veştile bune sunt că avem într-adevăr o cafea proaspătă pentru voi la popotă. Cu o mişcare a vârfului puştii, făcu un gest spre ieşirea principală. Să mergem.

Când puşcaşul şi prizonierii săi plecară, Tyria îşi activă comunicatorul.

— *Cinci*, piloții sunt pe drum. Vom avea nevoie de *Doi* ca să trecem de orice măsură de securitate de pe navele de luptă TIE?

— Şi el e pe drum.

— Cum merge cu cablarea?

— *Bastionul* e gata să explodeze. O să facă o mare mizerie.

* * *

Liliecii-Şoim, în formație strânsă, coborâră spre Halmad pe coridorul îngust despre care ştiau că nu era protejat de rețelele de senzori ale planetei. Propriii lor senzori indicau că *Bastionul* se apropia de planetă, pe un curs aprobat de guvern, teoretic la întoarcerea din misiunea sa obişnuită de realimentare. Dar nu comunicau cu *Bastionul* şi nu puteau primi informații reale despre progresul celeilalte echipe.

În câteva minute, navigau puțin peste nivelul mării şi porniră spre oraşul-port

Fellon – sau, mai exact, spre mica bază Imperială ascunsă la sud de oraş. Ora în Fellon era chiar înainte de răsăritul soarelui şi era mai întunecat spre vest, iar mai multe dintre lunile lui Halmad străluceau peste *Liliecii-Şoim*.

În fruntea formaţiei *Liliecilor-Şoim* se aflau *Face* şi Phanan. *Face*, care juca rolul Generalului Kargin, fondatorului *Forţei Spaţiale Independente Liliecii-Şoim*, trebuia să conducă misiunea; transmisiunile lor urmau să fie interceptate şi înregistrate, şi nu ar fi fost de dorit ca *Liliac-Şoim Unu* să fie auzit dând ordine *Liderului Liliac-Şoim*. Wedge nu-şi făcea prea multe griji în privinţa lui *Face*, dar camaradul lui *Face*, Phanan, nu era un pilot la fel de priceput nici pe X-interceptoare, nici pe navele de luptă TIE.

În spatele lui *Face* şi al lui Phanan se aflau Wedge cu cei doi însoţitori temporari ai săi, Lara şi Shalla. Larei, pilot de rang inferior pe scara ierarhică, i se repartizase una dintre cele două nave de luptă TIE ale escadrilei, o navă de luptă mai puţin formidabilă decât Interceptoarele, dar părea să o mânuiască cu o graţie şi o îndemânare ieşite din comun. Wedge nu-şi făcea griji nici cu privire la îndemânarea Shallei cu Interceptorul ei. De fapt, pentru îndemânarea ei la zbor, abilitatea de a lucra cu ceilalţi piloţi şi uşurinţa cu care se descurca în planificare şi analiză, o plasase pe lista sa de candidaţi pentru gradul de Locotenent. Încă nu dăduse dovadă de calităţi de lider, dar Wedge era sigur că acestea se aflau în ea.

În spatele formaţiei se aflau Janson, al doilea cel mai experimentat pilot al unităţii, şi Dia, care avusese două *ucideri* în timpul evadării de la Lavisar, egalând totalul lui Wedge. Nu, Wedge era însoţit de o echipă pricepută. Ar trebui să fie o cursă uşoară pentru *Liliecii-Şoim*.

Nu că şi-ar fi pus vreodată încrederea în promisiunea unei curse uşoare.

Capitolul 11

— Suntem pe cale să intrăm în atmosferă, în faza de apropiere finală către Hullis, zise *Runt*. El ocupa scaunul de pilot al *Bastionului*. Nu arăta deloc confortabil într-un scaun construit pentru un om mult mai scund. Mai sunt cinci minute până când *Face* se va o breşă spre est.

Kell, aflat în scaunul de comandă, tastă o altă cerere de diagnosticare în datapadul supradimensionat, echipat cu linie de comunicații, pe care îl avea în poală. Era tipul de unitate pe care o folosea un escadron de infanterie pentru comunicații sigure la distanță.

— Ați pus în funcțiune noul program de navigație?

— Da.

Kell activă comunicatorul aflat în mănuşa sa.

— *Nouă*, cum e naveta?

— Gata de decolare.

— Pregătiți-vă de decolare. Kell îl bătu pe spate pe *Runt* şi se ridică. Rulează programul de navigație. Apoi plecăm.

— Inițiere.

Tyria şi *Piggy* din escorta de nave de luptă TIE nu mai aveau nevoie de alte ordine. Sarcina lor era simplă: să urmărească *Bastionul* în timp ce vechea navă-cisternă cobora spre Hullis, apoi devia spre est, spre a doua bază de nave de luptă pe care o construiau forțele militare de pe Halmad. Să protejeze nava-cisternă de navele de luptă care se vor ridica inevitabil împotriva ei, cel puțin suficient timp pentru ca *Bastionul* să ajungă la câțiva kilometri de bază. Şi apoi să zboare mai departe, foarte departe, când Kell urma să-şi activeze unitatea de comunicații şi să detoneze *Bastionul* şi tot combustibilul rămas. Cu două minute înainte de detonare, fiind în siguranță pe *Narra*, Kell va comunica cu baza, recomandând o evacuare. Distrugerea bazei era scopul lor, nu uciderea inutilă a personalului bazei.

Cu programul de navigație activat, *Runt* se ridică, iar Kell îl însoți. Apoi, panoul senzorilor se aprinse ca un foc de artificii. Kell şi *Runt* se holbară, neîncrezători, la explozia de activitate pe care o arăta spre vest şi la uriaşul semnal dinspre est. Kell se lăsă pe scaunul ofițerului de comunicații şi, activă comunicațiile *Bastionului*.

— *Cinci* către *Unu*, mă recepționezi?

Nu primi niciun răspuns, doar şuieratul amenințător al undelor supraîncărcate brusc.

— *Cinci* către *Unu*, avem o problemă. Mă recepționezi?

* * *

Pădurea, presărată ocazional cu râuri şi lacuri, înlocuise valurile de sub *Liliecii-Şoim*. Wedge era sigur, de fapt, că simțise cum un vârf de copac zgâriase acum o clipă partea de jos a cabinei de pilotaj. În jurul lui, navele de vânătoare şi Interceptoarele escadrilei se mişcau ca nişte luptători într-o arenă, în timp ce se adaptau la modificările survenite în terenul de dedesubt.

Distanța de acțiune îi situa la douăzeci de secunde de ținta lor. Zece secunde, cinci – şi apoi *Face* şi Phanan traseră exact în momentul în care baza Imperială apăru în vizorul lui Wedge. Era o platformă de aterizare, lungă şi robustă, adaptată pentru navete sau nave de luptă, susținută de două coloane masive în care se aflau turbolifturi şi cabinele echipajului. Sub platformă se afla o pasarelă acoperită, care asigura o trecere uşoară de la o coloană la cealaltă, iar la sol nu ar fi trebuit să existe nimic altceva în afară de coloanele de susținere. Însă, cu acest proiect, sub pasarela transversală, aproape nevăzută sub nivelul copacilor, se afla o platformă înglobată de hangar la fel de mare ca şi platforma de aterizare.

Wedge notase aceste detalii fără să-şi facă timp pentru analiză. Aduse consola de ochire a Interceptorului în jurul țintei alese, emițătorul standard de raze tractoare al platformei de aterizare, sus pe puntea de aterizare, şi trase. După aceea, trecu mai departe, urmând exemplul lui *Face*, în timp ce se deplasa pentru o nouă incursiune.

— Bună tragere, *Lilieci-Şoim*.

Asta era vocea gravă a personajului lui *Face*.

— *Lider*, aici e *Patru*. Am lovit scuturile.

— *Patru*, ce-ai spus? Nu existau scuturi.

— Nu în timp ce ne apropiam, domnule. Au apărut când am deschis focul. Platforma nu a fost afectată, repet, nu a fost afectată.

Întoarcerea lor era aproape completă şi fu evident că raportul Diei era corect: platforma de aterizare era solidă, iar senzorii *Liliecilor-Şoim* arătau acum că scuturile protejau instalația. Apoi, dintre copaci apărură nave de luptă TIE şi Interceptoare, fiind cu uşurință un număr de douăzeci, din toate părțile în jurul *Liliecilor-Şoim* şi a platformei de aterizare. Mai mult decât îndeajuns. Apoi apăru un al doilea grup de TIE-uri. Wedge verifică panoul de senzori. Treizeci şi şase de inamici, trei escadrile întregi.

Shalla vorbi următoarea, cu vocea subtilă chiar şi în forma ei distorsionată:

— Suntem terminați.

* * *

Bastionul tresări. *Runt* privi peste placa de diagnosticare.

— Suntem loviți?

— Nu, suntem tractați. De asta. Kell atinse ecranul de senzori şi forma uriaşă de pe el. Uită-te la asta. Câştigăm altitudine.

Vocea lui Donos se auzi prin interfon.

— Ce se întâmplă?

— Ne-au prins. Misiunea noastră este compromisă, la fel şi noi, dacă nu găsim o cale de a scăpa. Aşteptați o secundă. *Runt*, porneşte sistemul de comunicații şi pune toată puterea pe care o poți da în semnalul nostru.

— Gata.

— *Cinci* către *Unu*, mă auzi? Terminat.

Răspunsul fu un şuierat static.

— *Cinci* către *Unsprezece*, mă auzi? Terminat.

— *Unsprezece*, te recepționez. Se întrerupe semnalul.

— Abandonați misiunea. Repet, abandonați misiunea. Terminat.

— Negativ... În poziție... de plecare. Terminat.

— Nu aşteptați. Ăsta este un ordin direct. Abandonați misiunea. Confirmați. Terminat.

Nu primi niciun răspuns.

— Avem nave de luptă care se apropie dinspre nava capital, spuse *Runt*.

— Bineînțeles că avem. Ziua noastră nu ar fi fost completă fără ele, nu-i aşa?

Vocea Tyriei reveni:

— Am înțeles… Anulăm. Terminat.

Pe ecranul senzorilor, punctele reprezentând nava ei TIE şi cea a lui *Piggy* virară pe un vector de evadare. Kell trase adânc aer în piept. Voia să facă o ultimă transmisie. *Te iubesc*. Dar nu putea să le dea forțelor inamice niciun indiciu, nicio informație suplimentară care să ajute la descoperea identității *Liliecilor-Şoim*. Închise sistemul de comunicații. În timp ce se hotăra asupra următoarei sale acțiuni, îşi simți trupul şi spiritul, devenind greoaie. Vocea lui Donos răsună din nou în interfon.

— Care este planul, *Cinci*?

— *Runt* se alătură vouă în navetă. La un moment ales de mine, probabil când ne apropiem cât mai mult de nava capital fără a fi prinşi înăuntru, porniți şi obțineți câteva secunde de accelerare înainte să vă prindă o altă rază tractoare. În acest timp, voi declanşa încărcăturile noastre explozive.

Ochii lui *Runt* se măriră. Kell îi văzu pâlpâind, semn că *Runt* trecea de la o personalitate la alta, căutând-o pe cea cu cele mai potrivite aptitudini pe care să le adauge la situația respectivă.

Vocea lui Donos reveni.

— Ăă, trebuie să fii la bordul navetei pentru a face asta.

— Nu voi reuşi, *Nouă*. Transmițătorul pe care îl am şi cel din navetă nu vor putea trece prin bruiajul lor.

— Atunci foloseşte un cronometru.

— Atunci nu ne putem baza pe faptul că nava va fi poziționată cu precizie pentru a provoca cele mai multe daune navei capital.

— Foloseşte senzorii de proximitate ai *Bastionului*.

— Senzorii de proximitate ai *Bastionului*, la orice distanță mai mică de doi kilometri, înseamnă *ochii echipajului*, *Nouă*. Suntem norocoşi că lada asta dispune de băi.

— Aşteaptă o secundă, cred că eu şi Castin putem găsi o soluție. Donos se opri o clipă. Da. Pot să declanşez explozibilii de la distanță.

— Fără comunicator?

— Fără comunicator.

— Cum?

— Pentru că eu sunt special şi tu nu eşti. Acum, vreau să setezi sistemul de comunicații al *Bastionului* să recepționeze transmisiuni cu rază strânsă în tot spectrul electromagnetic.

Kell simți cum îl părăsea apăsarea în timp ce înțelegea ce plănuia Donos.

— Te înțeleg. Venim imediat.

* * *

— Despărțiți-vă pe grupuri. Vocea lui *Face* părea încordată chiar şi sub distorsiune. Trageți în voie. Şi fie...

Există o mică pauză. Wedge ştia că *Face* fusese pe punctul de a spune: *Fie ca Forța să fie cu voi.* Era o idee proastă, un indiciu. Dar *Face* îşi reveni atât de repede încât Wedge se îndoia că cineva care nu-l cunoştea bine ar fi recunoscut uşoara scăpare.

— ...să bem din craniile duşmanilor noştri în seara asta!

Wedge se răsuci spre stânga, unde inelul de nave inamice TIE era cel mai subțire. Shalla şi Lara îl urmară rapid. Tactici. Inamicul se baza pe superioritatea sa numerică şi era încrezător. Încrederea, aşadar, era ceea ce le trebuia *Liliecilor-Şoim* pentru a mitralia primii. Dintre cele câteva nave de luptă perechi care se îndreptau spre ei, Wedge alese cel mai periculos duo, două Interceptoare care se mişcau cu mai multă siguranță decât colegii lor. Pe măsură ce se apropiau, senzorii vizuali indicară că aripile lor cu panouri solare purtau barele roşii orizontale ale *Grupului Imperial 181 de Vânători de Elită* al Baronului Fel. Wedge rezistă tentației de a înjura.

— *Zece*, *Treisprezece*, țintiți spre stânga.

Începu să se rotească cu Interceptorul său la trei kilometri distanță de țintă. O fracțiune de secundă mai târziu, distanța de apropiere trecu sub doi kilometri, iar *mijiții* inamici deschiseră focul. Razele laser verzi scânteiară între Wedge şi camarazii săi. Focul de ripostă al acestuia atinse unul dintre Interceptoarele care se apropiau, carbonizând o porțiune din fuzelaj în apropierea ferestrei de vizionare superioare – şi apoi trecură, lăsând în urmă restul pădurii şi un grup mai îndepărtat de nave de luptă TIE. Acum, provocarea ar fi fost să revină, încercând să se strecoare în spatele inamicilor cu care tocmai se confruntaseră față în față. Dar Wedge ignoră tacticile convenționale, se răsuci spre dreapta şi plonjă spre o pereche de nave de luptă care făceau manevre pentru a trage asupra lui Janson şi Dia. Prima sa lovitură cvadruplă fu strălucită, lovind o navă de vânătoare şi transformând-o într-un nor strălucitor de portocaliu şi negru, iar camaradul acelei nave de vânătoare explodă o secundă mai târziu, sub focul laserului pereche ciclic al camaradei lui Wedge din stânga. Shalla? Aruncă o privire. Nu, era nava de luptă a Larei, nu Interceptorul Shallei.

Se rostogoli din nou spre dreapta. Interceptoarele cu care schimbaseră inițial salve erau acum în urmărire, o urmărire îndepărtată, dar care îi ajungea repede din urmă. Cu toate astea, trei nave de luptă TIE se aflau în față şi deasupra, începând să plonjeze spre grupul lui Wedge. Îşi aduse Interceptorul într-o ascensiune atât de rapidă încât îl împinse înapoi în scaun. Pe măsură ce inamicii care se apropiau coborau în zona de acoperire a sistemelor sale de țintire, unul dintre ei tresări pentru scurt timp între paranteze. Trăgând din reflex, fu răsplătit văzând cum aripa panoului solar a unui TIE explodă sub laserele sale; acea navă de luptă se rostogoli pe jumătate şi începu o coborâre necontrolată. Wedge îşi continua bucla în sus, într-o manevră strânsă care îl ținu împins în scaun chiar şi atunci când se întoarse cu capul în jos. Cu ochii minții, se plasă pe el şi grupul său la marginea superioară a confruntării, fără ca pentru moment să fie posibile atacuri de sus.

În față şi dedesubt, Wedge zări o pereche formată dintr-un Interceptor şi o navă de luptă pe care senzorii le semnalizau ca fiind prietene; trebuiau să fie *Face* şi Phanan. Veneau spre el.

— *Lider*, *Şapte*, aici *Unu*. Vin direct spre voi. Am doi inamici e pe urme.

— *Unu*, aici *Liderul*. I-am prins. Poți să-i iei tu pe cei de pe urmele noastre.

În spatele lui *Face* şi Phanan, două perechi de nave de luptă TIE se întreceau pentru a se menține pe poziții, trăgând salve care deocamdată se pierdeau, dar care

trebuiau inevitabil să lovească pupa navelor *Liliecilor-Şoim*.

Wedge, Shalla şi Lara se îndreptară în trombă spre *Face* şi Phanan. Toți cei cinci *Lilieci-Şoim* deschiseră focul, un baraj mortal de lasere verzi, dar fără să tragă unul în celălalt – ci spre navele de luptă şi Interceptoare care îi urmăreau pe cei cinci. Wedge văzu cum focul său concentrat lovi un pilon al aripii solare şi îl tăie de la bază, trimițând nava de vânătoare învârtindu-se în jos spre pădurea deasă de dedesubt. Apoi îşi îndreptă fluxul de foc împotriva unui al doilea TIE în timp ce cele două linii convergeau. În clipa aceea, unul dintre camarazii acelei nave de luptă explodă şi Wedge fu orbit pentru câteva clipe în timp ce zbura prin norul de resturi şi schije. Auzi metalul zăngănind din fuzelajul navei sale şi îşi reprimă o tresărire; o bucată de şrapnel suficient de dură putea doborî scuturile unui Interceptor.

— Şase sus şi jos, spuse vocea lui Wes.

— Ce?

— Acea mică confruntare pe care ați avut-o. Eficientă sută la sută. Şase sus şi jos.

Wedge aruncă o privire la ecranul senzorilor săi. Cu o clipă în urmă, pe ecran apăruseră trei duzini de inamici şi şapte prieteni. Acum arăta douăzeci şi cinci de duşmani, şapte prieteni. Wedge fluieră.

— *Lider*, către *Trei*. Tocmai mi-am comutat senzorii pe rază lungă de acțiune. Văd o navă capital care se apropie de orizont şi se îndreaptă în direcția asta.

— Un crucişător?

— Un Distrugător. Cel puțin.

* * *

Era Super Distrugătorul numit *Pumnul de Fier*.

În timp ce Kell şi *Runt* urcau cu viteză pe rampa de îmbarcare şi intrau în cabina de pilotaj, imaginea navei, îmbunătățită de senzorii vizuali ai navetei, domina fereastra din față. Se afla încă mult deasupra lor pe orbită, dar părea teribil de aproape.

— Suntem complet morți, spuse Kell.

Castin şi Donos stăteau în al doilea rând de scaune, aplecați asupra unei arme lungi – puşca laser cu lunetă a lui Donos.

— Nu ştiam că ai adus asta, spuse *Runt*.

Donos pufni pe nas.

— O iau cu mine la petreceri, la masă şi la baie. Era în compartimentul de contrabandă. Kell, ai codul de detonare?

Kell bătu cu mâna pe datapadul din buzunarul de la piept.

— Dă-i-l lui Castin.

Runt se aşeză pe scaunul pilotului în timp ce Kell transmitea codul.

Imaginea *Pumnului de Fier* oscilă, luminile sale de rulare albastre şi albe estompându-se, în timp ce un obiect trecea mult mai aproape de navetă. *Runt* dezactivă amplificatoarele vizuale. Naveta lor era andocată pe *Bastion*, cu ferestrele orientate în aşa fel încât ocupanții ei să vadă în mod special cerul, doar o mică parte din nava-cisternă fiind o intruziune în peisaj.

Iar acum, cerul era plin de nave de luptă TIE care zburau de colo-colo. Kell îşi înfrânse impulsul crescând de panică şi numără semnalele de pe senzori.

Doar şase. Se mişcau atât de repede, încât păreau mai numeroase. Asta nu trebuia să fie nimic mai mult decât o demonstrație de forță, din moment ce nava inamică tracta deja nava-cisternă şi o remorca spre captivitate.

— Păstrați-vă calmul, spuse el. Nu sunt aici ca să deschidă focul.

— Asta-i părerea ta, spuse Donos.

— Este tot ce am de oferit.

* * *

Wedge trasă planurile de angajare în misiune pe senzori şi cu ochii minții. Zona de angajare se întinsese pe o emisferă cu un diametru de aproximativ opt kilometri. Acum, grupul său se afla la mare altitudine în porțiunea sudică. Janson şi Dia se aflau la aproximativ un kilometru sub ei. Niciunul dintre ei nu era angajat activ cu vreun inamic. Forțele de luptă TIE se restrânseseră puțin, cele mai apropiate nave de luptă fiind la aproximativ un kilometru spre nord şi nu încă se întorceau pentru a-i angaja. *Face* şi Phanan se aflau în cadranul nordic, luptându-se cu o pereche de TIE-uri în timp ce o pereche de Interceptoare se îndrepta spre ei.

Verifică poziția soarelui şi apoi se rostogoli pentru a începe o manevră de apropiere dinspre soare spre *Face* şi Phanan. Însă aproape imediat văzu că unul dintre proiectilele uneia dintre navele de vânătoare TIE care îi urmăreau, lovi în plin, izbind motoarele unuia dintre TIE-urile prietene. Nava aceea se rostogoli haotic, îşi recăpătă pentru scurt timp zborul controlat, apoi căzu sub linia copacilor şi se pierdu din vedere. Pe panoul de senzori, *Liliac-Şoim Şapte*, semnalul lui Ton Phanan, se estompă în neant.

* * *

— Asta nu va funcționa, spuse Castin. Urmărea apropierea *Pumnului de Fier*. Portul nostru de andocare este relativ sus. Vom decola în hangarul lor.

— O să mă ocup eu de asta. Kell se ridică. *Runt*, ia locul pilotului, pregăteşte-te să porneşti şi să decolezi fără listă de verificare.

O luă la fugă pe rampa de îmbarcare. Odată ajuns pe mica punte de zbor a navei-cisternă, activă comenzile pentru gravitația artificială a navei şi pentru motoarele de repulsie. Era o chestiune simplă să şteargă identificarea unei mase de dimensiuni uriaşe – *Pumnul de Fier* – ca fiind a unei nave şi să o identifice în schimb ca fiind un planetoid. Apoi configură sistemul gravitațional pentru a orienta nava astfel încât partea inferioară să coboare spre suprafața planetoidului. Acum, cu excepția cazului în care *Pumnul de Fier* consuma o cantitate neobişnuită de energie pe fasciculul tractor şi folosea un control foarte fin pentru a reorienta *Bastionul*, suprafața sa superioară urma să se rotească spre planeta de dedesubt şi nu spre Super Distrugătorul de deasupra. Rotația începu să se desfăşoare în momentul în care ajunsese din nou pe *Narra*. Iar *Pumnul de Fier* era mult mai aproape.

Kell ocupă scaunul copilotului şi se fixă în centură.

— Eşti gata? îl întrebă el pe Donos.

Lunetistul ridică din umeri.

— Dacă este Castin, aici de față, îndeajuns de bun, atunci da. Altfel, suntem condamnați.

— Va funcționa, spuse Castin. Codurule şi programele mele funcționează întotdeauna.

Ceilalți se întoarseră pentru a-i arunca priviri cu sprâncenele arcuite, iar Castin le aruncă expresia cuiva prins cu minciuna.

— Ei bine, de obicei.

* * *

Wedge simți cum gheața îi străpungea măruntaiele în timp ce îi trecea prin minte scenariul cel mai probabil. *Liliecii-Şoim* s-ar fi învârtit în jurul pilotului căzut, încercând să determine dacă Phanan era mort sau viu, şi l-ar fi protejat de raidurile de mitraliere ale TIE-urilor inamice până când ar fi căzut şi ei unul câte unul. Apoi apelă comunicatorul.

— *Lilieci-Şoim*, aici *Unu*. Recomand abandonarea misiunii. *Şocuri*.

Pe unele lumi, *Şocuri* era strigătul de panică al patronilor de baruri care detectau un raid al trupelor de şoc, şi înlocuia *Semnalul Omega* ca şi comandă de evacuare atunci când *Spectrele* adoptau identitatea de *Liliac-Şoim*.

Îşi făcu curaj pentru a se pregăti de un protest din partea lui *Face*. Iar vocea lui *Face* se auzi imediat, dar nu cu cuvintele la care se aştepta el:

— *Lilieci-Şoim*, aici *Liderul*. Confirmați *Şocuri*.

Însă Interceptorul lui *Face* coborî sub linia copacilor, urmărit de două nave de luptă TIE care se mişcau rapid.

* * *

Jumătatea de escadrilă de nave de luptă TIE precedă *Bastionul* în cala principală de aterizare a Super Distrugătorului.

Kell aşteptă până când *Bastionul* ajunse pe linie chiar sub cală. Într-o clipă, nava-cisternă avea să-şi înceapă ascensiunea în mâinile lui Zsinj. Îşi deschise comunicatorul.

— Țineți minte, zise el în el, vom avea la dispoziție câteva secunde din momentul lansării şi până în momentul în care vor pune o altă rază tractoare pe noi. *Nouă*, ăsta e tot timpul pe care îl ai.

Donos se afla acum din nou în sasul de urgență, cu costumul de pilot pe el şi sigilat pentru a-i oferi câteva clipe de protecție împotriva vidului dur pe care urma să îl simtă. O schimbare de ultim moment îl plasase acolo în loc de compartimentul principal, deoarece îşi dăduse seama că scutul fototropic al ferestrei de vizionare a navetei, conceput pentru a oferi o oarecare protecție împotriva focului laser care se apropia, ar fi fost eficient împotriva fasciculului slab al puştii lui Donos.

— Gata, spuse Donos, pur şi simplu.

— Fă-o.

Runt lovi comanda pentru a elibera *Narra* din docul *Bastionului*. Porni motoarele la putere maximă, îndepărtându-se de nava-cisternă, propulsoarele navetei arzând şi marcând coca *Bastionului* într-un mod care ar fi invitat la represalii din partea oricărui comandant de navă. *Runt* plasă imediat *Narra în urcare*, spre suprafața lui Halmad, apoi continuă bucla astfel încât suprafața neagră, carbonizată şi învechită a *Bastionului* şi strălucirea înconjurătoare a Super Distrugătorului

Pumnul de Fier, să ajungă la vedere.

Între *Narra* şi *Bastion* avu loc o mică sclipire de lumină. Nu se întâmplă nimic.

Kell simţi cum i se strânge stomacul. Era o lovitură prea dificilă. Donos, oricât de bun ar fi fost, încerca să tragă un fascicul laser modificat pentru a transporta date în detrimentul unei intensităţi letale de putere şi încerca să lovească reţeaua de comunicaţii a *Bastionului* de pe o navetă în mişcare.

Donos trase din nou. Fără efect.

Narra se cutremură cu tremurul caracteristic unei mici navete aflate în strânsoarea unui fascicul tractor. Kell clătină din cap.

Donos trase din nou.

O strălucire portocalie orbitoare apăru în ferestrele de vizibilitate şi în îmbinările trapei *Bastionului*. Apoi nava-cisternă dispăru, fiind înlocuită de un glob galben-portocaliu de forţă distructivă, un nor în expansiune care se umflă până în cala principală de aterizare, pe suprafaţa inferioară a *Pumnului de Fier* şi spre *Narra*.

* * *

Face coborî printre copaci, cu un urmăritor la aproximativ două sute de metri în spate, iar celălalt – cel care îl doborâse pe Phanan – la o distanţă de două ori mai mare. Aici, viteza superioară nu avea să-l ajute; abilitatea pură de pilot şi manevrabilitatea erau cele care îi permiteau să supravieţuiască în acest mediu încărcat de obstacole. Copacii mari din pădure erau bine distanţaţi; era posibil să menţină o viteză mare, sărind în stânga şi în dreapta cu nava pentru a evita obstacolele din calea sa.

Urmăritorul său trase o salvă, o explozie care incineră un trunchi de copac aflat imediat în dreapta navei lui *Face*. Acesta blestemă. Sperase că nu vor exista oportunităţi imediate de tragere, dar urmăritorul său îl ajunsese deja din urmă.

Dintr-o dată, copacii dispărură, iar sub el se afla apă – ieşise deasupra unui lac. Nu era acoperit, dar îi oferea o oportunitate. Făcu o manevră de viraj spre dreapta, rotindu-se în sus pe aripa dreapta, ferocitatea manevrei strivindu-l înapoi în scaun. Prin cupola de deasupra, putu vedea cum primul său urmăritor ţâşni din pădure şi îi urmă imediat bucla. *Face* nu-l putea vedea pe cel de-al doilea urmăritor, însă simţul său de sincronizare îi spunea că pilotul se afla la doar câteva fracţiuni de secundă de ieşirea dintre copaci – dacă îşi urma camaradul. *Face* deschise focul cu laserele sale. Cel de-al doilea urmăritor apăru chiar în mijlocul jetului său laser. *Face* fu răsplătit cu scurta privelişte a aripii dreapta a acelui TIE evaporându-se în explozie, cu carlinga perforată şi detonând.

În faţă era din nou linia copacilor. *Face* se rostogoli la acelaşi nivel şi intră printre copaci la un unghi de nouăzeci de grade faţă de cursul său iniţial. Cealaltă navă TIE îl urmă. *Face* se feri instinctiv când o jumătate de escadrilă de nave de luptă TIE trecu pe deasupra lui, la un kilometru mai sus, căutându-l în mod evident. Nu se întoarseră să îl urmărească – probabil că nu-l văzuseră.

Trase de manşa de pilotaj, rezistând impulsului de a deveni frenetic, în timp ce copac după copac îi apăreau în cale. Apoi urmă o scurtă pauză, când ajunse deasupra unui alt lac, mult mai mic şi acoperit de frunze verzi ca nişte platouri uriaşe, care pluteau deasupra apei, iar dincolo de acesta se vedeau din nou copaci. Aceştia deveneau din ce în ce mai deşi. Era tot mai greu să sară încoace şi încolo

pentru a găsi spații libere care să permită trecerea navei sale de luptă. Urmăritorul său nu mai reuşise să tragă asupra lui de câteva secunde – asta era bine, dar mai devreme sau mai târziu terenul din ce în ce mai dificil avea să înceteze să-l mai protejeze şi avea să-l ucidă. Dacă nu cumva... Îşi aminti de tactica Shallei în simulatorul cu Coruscantul. Şi data viitoare când avea să fie nevoit să vireze pentru a găsi o breşă sigură, va alege una atât de îngustă încât i se va strânge stomacul.

Era prea strâmt, mult prea strâmt – dar făcu o întoarcere pe aripa stângă şi trecu prin spațiu, profilul uşor mai subțire al Interceptorului TIE făcând posibilă manevra. Îşi auzi aripile zdrăngănind printre frunze şi crengi. Urmăritorul său încercă să se țină pe urmele lui, apoi îşi dădu seama prea târziu că o astfel de tactică era fatală. *Face* auzi explozia la doar o secundă după ce trecuse de spațiul prea îngust. Încetini şi se întoarse. În depărtare, în dreapta sa, o porțiune de pădure ardea, aprinsă de detonarea urmăritorului său.

Totul e în regulă. Senzorii arătau că restul *Liliecilor-Şoim* se îndreptau spre spațiu, cu cea mai mare parte a forței TIE urmărindu-i, în timp ce jumătatea de escadrilă pe care o văzuse cu doar câteva clipe în urmă se afla acum la câțiva kilometri spre vest şi se împrăştia pentru a-l căuta. Avea o oportunitate. Putea să fugă în spațiu. Dar nu, nu putea. Nu cu Phanan încă acolo. S-ar putea să nu fie mort. Nu fusese nicio explozie când nava lui căzuse în pădure.

Din memorie, la noroc, *Face* identifică micul lac cu frunze şi coborî cât de repede putu. Înainte ca apa lacului să ajungă la jumătatea distanței până la vizorul său frontal, coborârea sa fu oprită de fundul noroios al lacului. Porni motoarele repulsoare, propulsându-se înainte, astfel că apa lacului se ridică. Continuă să împingă Interceptorul spre înainte, până când apa se ridică la înălțimea părții superioare a vizorului său frontal. Folosi comutatorul de energie de urgență pentru a opri sistemul de alimentare, apoi deschise manual trapa de acces şi se cățără până la jumătate. Se auzeau o mulțime de stropi în lac, iar el văzu o jumătate de imagine a unei chestii amfibii mari intrând în apă. Nu asta era problema lui acum. Una dintre frunzele uriaşe era la îndemână. Se aplecă şi îi apucă suprafața plină de vene, apoi o trase peste partea superioară a Interceptorului său.

Apoi se aşeză înapoi în cabina de pilotaj pentru a aştepta. Fie senzorii lor îl vor detecta, fie vor fi derutați de prezența altor forme de viață, de efectele de ecranare ale apei, de faptul că Interceptorul său era complet dezactivat.

Oricum ar fi fost, o va afla în curând.

* * *

Norul de gaz arzător în expansiune o învălui pe *Narra* şi o zgudui mai tare decât o făcuse vreodată raza tractoare. *Runt* scoase un țipăt exultant.

— Suntem liberi.

— Calc-o. Scoate-ne de aici, zise Kell. Fu zdruncinat când ceva greu şi metalic se izbi de partea din spate a navetei. *Nouă*, eşti în regulă?

Nu primi niciun răspuns.

Kell se prinse de catarama hamului său şi începu să tragă de ea, dar se răzgândi. Oricât de mult ar fi vrut să se întoarcă şi să vadă cum se descurca Donos, acea turbulență explozivă avea să-l dea jos de pe picioare şi poate să-l lovească de moarte. Trebuia să aştepte până când se îndepărtau de ea.

— *Nouă*, confirmă.

Comunicatorul lui pocni.

— Aici *Nouă*. Închid trapa. Sunt un pic prăjit.

— Bună lovitură. Rămâi acolo unde eşti până când călătoria va fi mai uşoară.

— Am înțeles.

Țâşniră din norul exploziv ca o torpilă protonică lansată dintr-un X-interceptor. În spatele lor, senzorii vizuali arătau chila *Pumnului de Fier* învăluită în resturi strălucitoare negre şi portocalii.

Kell rămase cu ochii pe acea imagine, chiar dacă aceasta se micşora.

— Haideți, haideți, dați-ne un cadou de despărțire!

Însă nava capital de opt kilometri lungime rămăsese întreagă şi robustă.

— Nu sunt unde tractoare, nici nu suntem urmăriți, spuse *Runt*.

— Să sperăm că va rămâne aşa. Castin, trasează-ne un vector de evadare şi un salt în hiperspațiu, în orice direcție.

— Deja lucrez la asta, şefule.

Capitolul 12

Face putea vedea prin covorul de frunze de deasupra cum se lumina cerul. Pe măsură ce timpul trecea, carlinga sa devenea mai caldă şi mai umedă, iar el putea auzi vuietul îndepărtat al navelor de luptă TIE de deasupra sa. Transpira şi aştepta.

Apoi nu mai auzi nimic altceva decât sunetul vieţii sălbatice, ciripituri muzicale pe care le atribui unor creaturi asemănătoare unor păsări, mormăieli tuşite pe care nu le putea asocia cu niciun animal pe care îl cunoştea, împroşcături care păreau să fie în concordanţă cu amfibienii de dimensiuni umane pe care îi văzuse mai devreme.

Cu blasterul în mână, ieşi prin trapă şi o închise imediat, păstrând în acelaşi timp covorul de frunze la locul lui deasupra, apoi alunecă de pe cupola Interceptorului şi intră în apă. Ţărmul era la câteva zeci de metri distanţă, fiind o provocare să înoate în costumul său de pilot.

Marcase locaţia senzorilor de la locul prăbuşirii lui Phanan şi o comparase cu propria poziţie de aterizare. Era sigur că putea găsi nava lui Phanan. Era convins că va doborî pe oricine ar fi încercat să-l împiedice să ajungă la el.

* * *

Erau un grup sumbru, adunat în modulul de conferinţe de la Baza *Liliecilor-Şoim*. Nu existau răniţi printre ei, cu excepţia unor arsuri pe faţa lui Donos. Cu toate astea, purtau expresia unor soldaţi înfrânţi.

— Suntem cu toţii îngrijoraţi în privinţa lui *Face* şi a lui Phanan, zise Wedge, şi trebuie să ne confruntăm cu posibilitatea ca ei să nu fi reuşit. Dar vreau să înţelegeţi cu toţii următorul lucru. Este foarte important. Astăzi, din punct de vedere tactic, a fost o victorie, una extraordinară. I-am *costat* mult mai mult decât ne-au *costat* ei pe noi. De asemenea, i-am condus în această situaţie, iar dacă identităţile *Liliecilor-Şoim* rămân necompromise, ne putem continua planul. Dacă vrem să avem o perspectivă asupra a ceea ce ne-a costat acest lucru, trebuie să ne amintim acest lucru.

— Ce vom face pentru a-i găsi? întrebă Tyria.

— Vom trimite o echipă pe teren imediat ce va fi posibil. Mai întâi trebuie să obţinem cât mai multe informaţii despre mişcările duşmanilor noştri în regiunea în care au căzut. Se uită la Castin Donn. Aveai de gând să ne aduci informaţii legate de contul tău.

Castin dădu din cap.

— Nu am reuşit.

— Explică.

— Contul a fost închis. Când l-am accesat, nu am găsit decât un indicator către două fişiere. Unul era o scrisoare scurtă şi anonimă care spunea că *acest client* – adică eu – *nu are autorizaţie pentru un flux de date de nivel atât de înalt*. Celălalt era un fişier mare, holo, de la Lordul Războinic Zsinj.

Ceilalţi piloţi scoaseră nişte sunete de spaimă, dar Wedge le făcu semn să tacă.

— Ai văzut fişierul?

Castin încuviinţă din cap.

— Nu am ştiut că este vorba de Zsinj până nu l-am vizualizat. Este un mesaj de la el către *Liliecii-Şoim*.

— Redă-l.

Castin se aplecă în faţă pentru a introduce o comandă în sistemul de control al micului holovideo din cameră. Deasupra mesei apăru Lordul Războinic Zsinj în toată splendoarea sa albă, de aproximativ un metru înălţime. Castin ajustă orientarea imaginii astfel încât aceasta să fie îndreptată direct spre Wedge.

— Presupun, spuse Lordul Războinic, că mă adresez aşa-numitului General Kargin al *Liliecilor-Şoim*. Expresia lui deveni veselă. După cum poţi vedea, regulile din preajma lumii Halmad s-au schimbat. Planeta aparţine acum alianţei mele şi nu vi se va permite să rămâneţi aici şi să continuaţi să provocaţi probleme. Acum, ceea ce trebuie să înţelegeţi este că un om mai puţin important ar fi foarte supărat pe voi. Dar nu şi eu. Ca să fiu sincer, sunt impresionat. Cei doi cleşti ai mişcării voastre au anihilat două escadrile de elită ale luptătorilor mei, contra unor pierderi minime ale voastre. Asta e chiar admirabil. Oh, cu siguranţă, aţi pierdut, însă victoria mea a fost mult mai costisitoare decât ar fi trebuit să fie, mărturie a propriei voastre abilităţi şi ferocităţi. Deci, trebuie să faceţi o alegere. Puteţi să rămâneţi aici şi să continuaţi să încercaţi să prădaţi Halmad. Printre toate celelalte activităţi ale mele, vă voi vâna şi vă voi ucide pe toţi. Bănuiesc că acest lucru va fi foarte costisitor pentru mine, dar este ceea se va întâmpla, aşa cum am promis să fac. Problema cu această alegere este că toată lumea pierde, deşi voi veţi pierde cel mai mult. Puteţi pleca şi să vă stabiliţi într-o zonă a spaţiului care încă nu este controlată de Zsinj. Asta nu este o alegere costisitoare, dar nimeni nu câştigă nimic. Iar eu voi fi pierdut două escadrile fără să câştig nimic pentru asta – în afară de alianţa cu această planetă. Cea de-a treia opţiune, însă, include un potenţial câştig pentru toată lumea. Mi-ar plăcea să ne întâlnim. Ataşat la acest holo este un flux de date care include un curs de navigaţie în hiperspaţiu. Trimiteţi o navă cu un reprezentant care să vorbească în numele vostru de-a lungul acestui curs. Veţi întâlni o baliză de navigaţie care vă va îndruma mai departe. Ne vom întâlni, şi voi face să merite să vă înţelegeţi cu mine. Nu vă voi da cuvântul meu că nu veţi fi răniţi. Nu că n-aş avea un cuvânt de dat; pur şi simplu nu cred că m-aţi crede. Dar în asta puteţi avea încredere: Zsinj este un om de afaceri, şi e o afacere bună pentru noi să ne unim forţele. Luaţi-o în considerare. Zsinj terminat.

Imaginea corpolentului Lord Războinic dispăru. Wedge se lăsă pe spate, neştiind până atunci că se aplecase în faţă în timpul *recitatului* Lordului Războinic.

— *Spectre*, spuse el, s-ar putea să ne fi costat scump, dar operaţiunea *Liliecilor-Şoim* tocmai a început să dea roade. Vom avea nevoie de o echipă de contact.

Aruncă o privire printre piloţii *Spectre* prezenţi.

— Eu nu pot face parte din echipă, şi nici Wes nu poate. Suntem puţin prea bine cunoscuţi de forţele Imperiale. Nici măcar o deghizare bună nu ne-ar împiedica să fim recunoscuţi.

Nici nu adăugă faptul că acest lucru era în mod special valabil în condiţiile în care cel mai priceput artist în deghizări dintre ei, *Face*, era dispărut sau mort.

— Castin, înainte de momentul eliberării, erai considerat un criminal pe Coruscant, un insurgent, aşa că informaţiile despre tine se află probabil în dosarele lui Zsinj.

Spărgătorul de coduri încuviinţă din cap.

— Am încercat să-mi şterg dosarele oriunde le-am găsit, dar s-au propagat mult prea repede pentru mine.

— Kell este o posibilitate, dar este destul de distinctiv.

Bărbatul cel mare zâmbi.

— Îmi place să cred asta.

— Myn, nu este nicio şansă pentru tine. Eşti o victimă a faptului că eşti bine cunoscut ca membru decorat al forțelor armate Corelliene şi apoi Comandant de escadrilă al Noii Republici. *Runt*, eşti exclus, cel puțin până când numărul de pitici Thakwaash va fi mai mare în rândurile piloților din întreaga galaxie. *Piggy*, însă…

Pilotul Gamorrean dădu din cap.

— Pot să mă îmbrac ca un barbar şi pur şi simplu să fiu un decor adecvat.

— Corect. Deşi Zsinj, ca produs al şcolii Imperiale în materie de gândire, ar putea fi nemulțumit de prezența unui non-uman în rândul *Liliecilor-Şoim*. Va trebui să ne gândim la asta. Dia, Shalla, Tyria, Lara, toate sunteți posibilități distincte. Voi avea nevoie de puțin timp pentru a găsi cea mai bună combinație pentru *petrecerea de întâmpinare*.

— Totuşi, se pare că este un start, spuse Shalla.

Wedge aprobă din cap.

— Aşa este. Pentru asta suntem aici. Totuşi, o astfel de misiune ar trebui să fie o operațiune de voluntariat, aşa că oricine nu doreşte să fie inclus, să-mi trimită o notă. Sunteți liberi, cu toții.

Wedge remarcă faptul că piloții ieşiră pe rând cu spatele ceva mai drept, cu mai multă energie în paşi decât aveau când veniseră. Da, probabil că-şi pierduseră prietenii jos pe Halmad… dar nu-şi pierduseră simțul obiectivității.

Castin Donn fu ultimul la rând pentru a pleca, dar închise uşa în fața lui şi se întoarse cu fața la Wedge.

— Domnule, aş vrea să iau parte la această operațiune.

— Castin, tu însuți ai fost de acord că eşti probabil prea bine cunoscut în registrele Imperiale.

— Aşa este, domnule. Dar vreau să intru clandestin, nedetectat. Am o idee.

Wedge îi făcu semn să se aşeze.

— Să o auzim.

Castin luă din nou loc pe un scaun.

— Sunt familiarizat cu o mare varietate de sisteme informatice Imperiale.

— Ştiu.

— Ce-ar fi dacă aş pune la cale un program care să determine computerul *Pumnului de Fier* să transmită ocazional un semnal care să spună: *Sunt aici, vino şi ia-mă*?

— Unul pe care Zsinj nu l-ar detecta?

— Corect, domnule. Acest program îşi va suprapune mesajul în semnalele de ieşire, astfel încât să nu existe transmisiuni externe pe care să le detecteze echipajul navei. Acum, având în vedere protocoalele unei nave capital pentru scanarea programelor sale, pentru ştergerea frecventă a memoriei şi aşa mai departe, chiar şi cu cele mai bune caracteristici de invizibilitate maximă, un astfel de program nu ar putea dura prea mult. Poate o lună, poate o săptămână sau două mai mult sau mai puțin. Dar, în tot acest timp, am putea construi o bază de date cu toate deplasările navei.

— Aşa cum a încercat Amiralul Trigit să ne facă cu ajutorul *Proiectului Morrt.*

— Corect. S-ar putea chiar să avem o şansă să găsim *Pumnul de Fier* stând într-un loc suficient de mult timp pentru ca elemente ale flotei să sosească şi să îl lovească.

— De ce ai avea nevoie?

— Ei bine, am deja simulatoarele de programare aici. Aş avea nevoie doar de un set complet de armură de soldat din trupele de şoc pentru deghizare şi de un terminal portabil datapad cu o interfaţă standard pentru computerul navei. Aş intra în compartimentul de contrabandă al *Narrei* – dacă îl poate adăposti pe *Piggy* într-un costum de pilot, mă poate adăposti şi pe mine într-o armură de soldat.

Wedge reflectă un moment lung.

— Castin, vreau să lucrezi la acest program.

— Mulţumesc, domnule!

Castin salută şi începu să se ridice.

— Aşteaptă. Nu am de gând să îţi autorizez misiunea, nu de data asta.

— Ce?

Castin se afundă la loc, părând la fel de furios ca şi cum ar fi fost pălmuit.

— Zsinj nu e prost. Deja zburăm ca un echipaj de piraţi pe care nu-i cunoaşte. Vom fi supuşi unei supravegheri constante. Această primă întâlnire nu e momentul potrivit pentru a încerca o astfel de cascadorie. Mai târziu, când întâlnirile vor deveni mai de rutină şi securitatea va deveni mai permisivă, atunci vom încerca planul tău.

— Domnule… Maxilarul lui Castin tremură în timp ce încerca vizibil să se controleze. Domnule, sunt mai bun decât orice securitate pe care o pot oferi ei. Eu nu vă spun cum să zburaţi – sunteţi cel mai bun la asta. Vă rog să nu-mi spuneţi ce fel de securitate pot sau nu pot sparge.

— Acum eşti impertinent. Spune-mi numele şefului securităţii lui Zsinj.

— Nu-l ştiu, domnule.

— Atunci de unde ştii că eşti mai bun decât el? Că el nu are măsuri împotriva genului de program pe care intenţionezi să-l introduci?

— Pentru că sunt mai bun decât toată lumea, domnule.

Wedge oftă.

— Ofiţer de zbor Donn, îţi dau un ordin direct. Proiectează-ţi codul. Dar nu te grăbi şi fă o treabă foarte curată cu el. Pentru că nu vei merge cu această misiune pe *Pumnul de Fier*. Dar vom folosi programul tău la un moment dat. Eşti liber.

Castin se înroşi şi păru că vrea să spună ceva, dar se ridică în picioare, salută cu o precizie militară care pentru el era, evident, o manifestare de sarcasm şi se retrase.

* * *

Aparent, nava de luptă TIE a lui Phanan se izbise de sol într-o poiană liniştită, ricoşase ca o piatră sărind pe suprafaţa unui iaz şi se prăbuşise peste un şir de copaci tineri. Acum se sprijinea pe aripa solară stânga îndoită, cu carlinga înclinată în faţă, de un trio de copaci aplecaţi aproape de pământ şi cu rădăcinile pe jumătate în aer. Cele două motoare ionice gemene din spatele navei erau acoperite cu spumă – probabil o spumă de stingere a incendiilor pulverizată de cei care veniseră mai târziu.

Acum, un soldat din trupele de şoc stătea de pază pe vehiculul avariat şi era

absorbit într-o conversație cu doi bărbați îmbrăcați în uniforma distinctivă a *Raptorilor* lui Zsinj. Două motociclete speeder în culorile *Raptorilor* pluteau lângă aripa intactă a navei de luptă.

Face, la câțiva zeci de metri mai încolo, în tufișul stufos caracteristic pădurii cu vegetație ușoară din zonă, cu insecte care îi umblau pe spate și pe părțile laterale, își șterse și mai multă sudoare usturătoare de pe ochi și se târî în față pentru a auzi ce vorbeau. Vocea soldatului din trupele de șoc, amplificată de difuzorul electronic al căștii sale, era cel mai ușor de desluşit.

…vezi aici. Pete de sânge. S-a târât pe-aici, dar nu am găsit nicio unitate…

…la sol în acest loc timp de o jumătate de oră, așa că nu se târa pentru a se ascunde; era rănit. Avem oameni pe motociclete speeder…

…acum. Ei spun că urma lui se întinde pe ceva mai puțin de un kilometru și dispare pur și simplu pe un teren pietros, acolo unde zona devine accidentată.

Cei doi *Raptori* se priviră reciproc. Primul, cel mai înalt dintre cei doi, spuse:

— Există vreun semn de urme de sânge?

— Ehh, nu. Ei ar fi menționat asta. Presupun că se ascunde acolo, pe dealuri.

— Eu nu cred că e așa. Ar fi găsit mai mult sânge. Chiar dacă s-ar fi bandajat, și-ar fi tăiat carnea mărunt pe terenul acela dur – dacă nu s-ar fi oprit din târâre și ar fi început să meargă. Ceea ce este puțin probabil. Scanarea nu ajută la nimic?

— Sunt o mulțime de persoane, oameni, în acea regiune. Vânători profesioniști. Și ceva vânat mare pe care îl vânează. Îi alungăm imediat ce dăm peste ei, dar fac ravagii pe scanerele noastre.

Raptorul oftă, mărturie a incompetenței trupelor de șoc, și se întoarse spre motocicletele speeder.

— Îl vom găsi. Apoi le vom spune oamenilor tăi cum am făcut-o, spuse celălalt.

Apoi își urmă partenerul.

Face se târî mai departe și înaintă cât de repede reușea, rămânând în același timp destul de tăcut. Soldatul din trupele de șoc îi privi pe *Raptori*, limbajul corpului său sugerând că poate i-ar fi plăcut să-i bată pe cei doi până la moarte cu patul fix al puștii sale blaster, dar nu se întoarse în direcția lui *Face*.

Raptorii se urcară pe motocicletele speeder, vorbind unul cu celălalt, tonurile lor joase și amuzate, și chicotelile ocazionale arătând probabil că soldatul și tovarășii lui erau în continuare obiectul batjocurii. Apoi activară motoarele motocicletelor și plecară.

Face se ridică de după un tufiș din calea lor.

Primul său foc de blaster îl nimeri pe *Raptorul* din dreapta în piept, făcându-l să cadă de pe bancheta vehiculului. *Face* se deplasă spre stânga și trase exact când al doilea *Raptor* se apropie de el. Împușcătura lui îl nimeri pe om în lateralul capului, iar omul mort sau rănit trecu atât de aproape încât *Face* putu simți jetul de căldură de la repulsoare și simți mirosul de carbonizare din cască.

Drept în față, soldatul din trupele de șoc își ridica pușca blaster la umăr. *Face* se aruncă la pământ, din nou parțial ascuns de tufișuri, și trase trei focuri de armă. Primele două trecură pe lângă, iar lovitura de răspuns a soldatului carboniză solul la mai puțin de un metru în fața lui *Face*, însă al treilea lovi ținta drept în burtă, unde secțiunile armurii albe erau conectate de materialul negru flexibil. Soldatul scoase un geamăt și căzu în față.

Din spatele lui *Face* se auzi o explozie. Se rostogoli și își ridică blasterul, dar

nu mai existau duşmani cu care să se confrunte – a doua motocicletă speeder se izbise de un copac cu baza lată şi explodase. Fragmentele în flăcări se revărsară asupra copacului şi a tufişurilor din jur.

Nu avea timp să se îngrijoreze de asta. *Face* se grăbi spre nava de luptă TIE a lui Phanan, se căţără pe un pilon de aripă rupt şi aruncă o privire în carlingă. Nu era nici urmă de Phanan, aşa cum sugerase conversaţia pe care o auzise, dar ar fi fost bine să nu permită forţelor lui Zsinj să afle vreo informaţie pe care ar fi putut-o culege din examinarea aparatului. Trase mai multe focuri de blaster în carlingă şi, când scaunul pilotului şi panoul de control fură complet incendiate, se lăsă din nou la pământ. Prima motocicletă speeder se lovise de un copac, dar nu explodase. Totuşi, se vedea chiar şi de la acea distanţă că stabilizatorul din faţă părea îndoit, iar asta nu era bine; ar fi limitat serios viteza şi capacităţile de manevră ale vehiculului.

Luă puşca blaster a soldatului din trupele de şoc şi se grăbi spre motocicletă. Pe drum, trecu pe lângă cadavrele celor doi *Raptori*. Ambii bărbaţi erau morţi. Le luă pistoalele blaster, comunicatoarele şi diverse carduri şi datacarduri.

Aşa cum se temuse, furca motocicletei supravieţuitoare fusese deformată. O reparaţie era exclusă cu uneltele pe care le avea la îndemână. Înjură în sinea lui, se urcă pe vehicul şi îl porni. Motorul de propulsie hârâia şi tuşea, iar motocicleta avea o tendinţă imediată de a trage în jos şi spre dreapta – noua curbură a paletelor de direcţie din faţă făcând acest lucru inevitabil. Totuşi, ar fi fost mai rapid decât mersul pe jos. Prin forţă brută, se menţinu pe urma încă distinctă pe care o făcuse Phanan şi străbătu traseul. Departe, auzi vuietul altor motociclete speeder. Porni comunicatorul vehiculului său şi pe cel al unuia dintre *Raptori*.

Undele aeriene erau active cu comunicaţii:

— *S-ar putea să avem un semn de trecere aici, pare ceva asemănător cu o târâre. Dar nu există sânge.*

— *AD-Şapte-Patru-Doi, Ajaf şi Matham au raportat deja?*

— *Reţeaua 2-4 este securizată. Nu există forme de viaţă mari aici, cu excepţia noastră.*

— *Păcat că nu avem posibilitatea de a scana după forme de viaţă inteligente. Dofey, asta te-ar fi scos imediat din calcul.*

— *Fără remarci personale, soldat.*

Motocicleta speeder avariată îl purtă pe *Face* de-a lungul traseului lui Phanan, plin de tufişuri strivite şi noroi bătut. Phanan reuşise să se târască pe o distanţă destul de mare, decise *Face*. Străbătuse un sfert de kilometru prin acea pădure, apoi încă o jumătate de kilometru şi, în cele din urmă, ajunse la un râu îngust şi puţin adânc, care trebuie să fi fost cel menţionat de soldatul din trupele de şoc.

De cealaltă parte a râului, putu vedea că pădurea se rărea şi, nu mult mai departe, se transforma în dealuri stâncoase care erau pline de tufişuri, însă fără prea mulţi copaci. *Face* clătină din cap. Nu avea sens ca Phanan să se îndrepte spre un astfel de teren, unde ar fi fost mai uşor de reperat de sus… şi, în timp ce privea, o navă de luptă TIE survolă cea mai apropiată creastă de dealuri, zburând suficient de încet încât să poată fi în misiune de recunoaştere. Cu toate astea, urma de târâre a lui Phanan ieşi pe cealaltă parte a malului, mai evidentă ca niciodată, şi se îndreptă spre acele dealuri. *Face* se opri, simţind la lucru o parte din viclenia înnăscută a lui Phanan. Soldatul din trupele de şoc spusese că urma dispăruse pe terenul pietros, iar căutătorii nu avuseseră noroc să-l găsească. Nici norocul de a găsi vreun pilot

rănit care să se târască. Phanan ştia la fel de bine ca şi *Face* că pentru un pilot doborât care găsea un râu ar fi fost, în cele mai multe circumstanțe, mult mai bine să îl urmeze în aval. Aşezările umane aveau tendința de a fi construite de-a lungul râurilor. Râurile tindeau să se unească cu alte râuri. Râurile însemnau, de obicei, apă dulce.

Dar dacă... *Este mai evident ca niciodată.* Dacă Phanan s-ar fi târât până la prima porțiune de teren care nu ar mai fi purtat urmele trecerii sale, apoi s-ar fi târât înapoi spre râu? Era o strategie rezonabilă, care îi putea îndepărta pe urmăritori. Îşi descuraja urmăritorii. *Face* se întoarse spre dreapta, în direcția în care curgea râul, şi începu să navigheze încet deasupra suprafeței acestuia. Acesta era un traseu mult mai bun. Copacii de pe malul râului făceau ca porțiuni lungi de apă să fie ascunse vederii de sus. Iarba lungă de lângă apă acoperea malurile, trimițând frunzele în râul însuşi – oare nu cumva beau precum rădăcinile? *Face* îşi scutură capul; acum nu era momentul să se preocupe de studii botanice asupra planetei Halmad. Apoi, mai erau şi locuitorii mai mari ai râului. Departe în față şi, uneori, departe în spate, *Face* vedea mari stropi şi rotocoale în apă care sugerau amfibienii de talie umană pe care îi întrezărise mai înainte. Poate că se țineau la distanță pentru că se speriau uşor. Asta era mult mai liniştitor decât posibilitatea ca ei să îl urmărească.

La un kilometru în josul râului, *Face* simți o străfulgerare orbitoare de durere în partea laterală a capului. Fu cât pe ce să cadă de pe motocicletă, dar se redresă repede, cu blasterul în mână, țintind spre draperia elegantă de ierburi din stânga sa.

Ierburi – şi o mână palidă care ieşea dincolo de ea, fluturând. Întoarse motocicleta, sări în apa până la nivelul coapselor şi se avântă prin ea.

Era Phanan, transpirat, mai palid decât de obicei, sprijinit de mal, la umbra frunzelor. Costumul său gri de pilot de vânătoare TIE nu mai avea echipamentul de respirație, casca şi mănuşile, şi era sfâşiat în față – o ruptură despre care *Face* bănui că Phanan şi-o făcuse pentru a încerca să se răcorească.

— Mă bucur să te văd, spuse Phanan.

Vocea lui era slabă şi foarte răguşită.

— Mă bucur că te-ai hotărât să mă loveşti cu o piatră.

— Nu pot să strig.

— Eşti rănit?

Phanan aprobă din cap.

— Grav?

Încă o aprobare din cap.

— Sunt destul de sigur că am hemoragie internă. Nu cred că voi ajunge prea departe.

— O să ajungi la Baza *Liliecilor-Şoim*. Poți să mergi în spatele motocicletei?

Phanan întârzie să răspundă.

— Cred că da.

— Hai să te urci pe ea. Te-ai descotorosit destul de bine de urmăritori. Am de gând să ieşim din zona lor de căutare înainte să decidă să se extindă atât de mult.

Face îl ajută pe Phanan să se urce pe spatele motocicletei. Nu fu uşor. La jumătatea drumului, Phanan scoase un lătrat de durere, se încolăci într-un nod şi rămase aşa, tremurând, câteva clipe lungi, în timp ce *Face* îl sprijinea. Apoi, în cele din urmă, Phanan reuşi să se descurce suficient de bine pentru a lua o poziție normală pe şaua motocicletei. *Face* observă că începuse să transpire abundent de

îndată ce părăsise apa răcoroasă a râului, iar transpirația nu se mai oprea.

Se urcă pe scaunul pilotului şi dădu drumul la propulsoare. Motorul propulsor scoase o tuse mai viguroasă ca niciodată, tremură o dată şi muri.

— Să înțeleg că ai cumpărat-o la mâna a doua, spuse Phanan.

Phanan era întins pe şaua pe motocicletă, ținând în mână unitatea de senzori a motocicletei, pe care *Face* o scosese din montantul ei, lăsând-o ataşată doar prin fire. Sistemul repulsor al motocicletei era în regulă. Aşa că *Face*, găsind o frânghie în micul compartiment de marfă al vehiculului, o legă de acesta şi acum se afla la câțiva metri în față, trăgându-l cu ajutorul frânghiei, în timp ce Phanan stătea în şa.

— E destul de mişto, spuse Phanan. De ce nu-mi decojeşti şi nişte *fructe de soare*, dacă tot te ocupi de asta?

În vocea lui încă era o urmă de durere.

— Sigur. Tu le *culegi*, eu le decojesc. Cum se vede urmărirea?

— Senzorii nu arată niciun vehicul în raza noastră de scanare. Am dezactivat emițătorul de pe comunicator, astfel încât să nu poată transmite vreun semnal şi să ne găsească.

— Bine.

— *Face*?

— Da?

— Mulțumesc că te-ai întors după mine.

— Dacă ai fi fost capturat, ar fi trebuit să completez nişte formulare.

— E rezonabil. Apropo, ai vreun plan, sau mersul pe jos prin râu e tot ce poți?

— Asta e partea cea mai însemnată, sigur, spuse *Face*. Plimbarea în josul râului pentru exerciții fizice şi pentru a-mi lărgi gradul de conştientizare a diversității incredibile a culturii umane. Dar mai devreme sau mai târziu trebuie să ajungem la o comunitate. În acel moment, o să mă strecor şi o să îți răpesc un doctor.

— Desigur, spuse Phanan. Avea ochii închişi. De parcă aş avea încredere în tine că-ți vei descoperi singur fundul fără ajutorul unui satelit de observație.

— De acolo, putem, de asemenea, să aranjăm un semnal către bază. Probabil că vom pleca de pe această stâncă până în zori.

— Bine.

— Poate voi găsi o doctoriță simpatică în oraş şi va fi încântată de tine şi de micile tale obiceiuri.

— Nu se va întâmpla asta. Ştii care vor fi primele ei cuvinte?

— Care?

— Va spune: *Garik Loran? Face? Ooh, îmi vine să leşin…*

Face se întoarse.

— Uită-te din nou.

Phanan îşi încovoie gâtul ca să se uite.

— Oh, aşa este, încă mai ai machiajul facial de *Victimă a Arsurilor Oribile*. Poate că am o şansă până la urmă.

Tresări şi se încolăci pe jumătate în timp ce îl lovea un alt val de durere.

— Oh, uită de asta. Trebuie să-ți aducem imediat ajutor medical. Şi asta înseamnă să chemăm forțele lui Zsinj şi să ne predăm.

Phanan se descleştă din nou, în timp ce se legăna puțin înainte şi înapoi, evident incapabil să stea nemişcat.

— Vino aici.

Face pleoscăi prin apă înapoi spre el. Când ajunse, Phanan îl apucă de gulerul costumului de pilot. Ochiul lui organic străluci aproape la fel de mult ca cel mecanic.

— Ascultă-mă, *Face*. Nu ne predăm. Faţa ta, sub machiaj şi sub modificările mele protetice, va fi prea uşor de identificat. Dacă ne predăm, întregul plan al *Liliecilor-Şoim* se evaporă, pur şi simplu, şi va trebui să o luăm de la capăt în ceea ce-l priveşte pe Zsinj. Nu voi permite asta.

— Chiar şi cu preţul propriei tale vieţi.

— Chiar. Epuizat de efortul depus, Phanan se întinse pe spătarul scaunului. Să o luăm de la capăt înseamnă mai mult timp pentru ca Zsinj să bombardeze şi mai multe colonii, să distrugă şi mai multe nave. Încă o zi poate însemna că un tânăr doctor strălucit ar putea păţi ceea ce am păţit-o eu şi ar putea ajunge ca mine.

— Ceea ce înseamnă că va ajunge să fie destul de bun.

Phanan clătină din cap.

— Nu la fel de bun ca un puşti cu un intelect superior al cărui unic scop este să facă lumea mai bună. Aş prefera ca el să fie acolo în locul meu. Respiră adânc. Dacă mor…

— Nu vei muri.

— Taci din gură şi ascultă. Dacă mor, nu-i poţi lăsa să-mi găsească trupul. M-ar putea identifica. Fă tot ce trebuie să faci ca să te întorci la unitate, dar nu-i lăsa să mă găsească.

— Nu vei muri.

— Promite-mi că vei scăpa de mine.

Face tresări.

— Îţi promit. Dar nu vei muri.

— Ei bine, o să încerc să te fac să te ţii şi de această promisiune. Ochiul său organic se închise. Nu există trafic, şi totuşi ne-am oprit. De ce oare?

Face rânji şi se repezi înapoi la frânghia de remorcare.

— E vina ta că ai angajat un şofer atât de incompetent.

* * *

Soarele apusese şi mulţimea de luni ale lui Halmad luminau puternic. În spatele lor era un covor bogat de stele – cu toată industria sa, Halmad avea un cer senin.

La o curbă a râului, unde copacii erau subţiri, Phanan spuse:

— Ce-i ăla?

Face privi înapoi ca să vadă unde se uita Phanan, apoi privi drept în sus. Tocmai traversând în faţa uneia dintre luni se vedea un triunghi iluminat strălucitor, minuscul în depărtare.

— Ăla trebuie să fie *Pumnul de Fier*, presupun.

— Ah. Ce bine că am reuşit să îl văd înainte să fie distrus.

Două sute de metri mai departe, *Face* îl auzi pe Phanan gâfâind. Pleoscăind prin apă, se întoarse spre el. Nu putea merge atât de repede pe cât ar fi vrut. Îi era tot mai greu să se mişte; picioarele îi erau reci şi se simţeau precum plumbul.

Phanan nu mai era încordat de durere, aşa cum se aşteptase *Face*. Era întins în poziţia pe care o găsise cea mai confortabilă, dar pe faţa lui se citea suferinţa.

— Îmi pare rău, spuse Phanan. Am un mic atac de panică.

Vocea lui era mai slabă decât înainte.

— Panică?

— Îmi imaginam doar ce galaxie tristă ar fi aceasta fără intelectul meu superior şi starea mea generală de minunăție. Phanan dădu puțin din umeri. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

— În orice caz, ai dreptate.

Phanan îi întinse o mână; avea ceva în ea. *Face* îi luă datapadul.

— Ce este ăsta?

— Se numeşte datapad. Copiii din Noua Republică şi din Imperiu învață despre ele de când sunt foarte mici.

— Ciudat.

— Ia-l înapoi cu tine. Are nişte ultime gânduri pe el.

Răceala din picioare i se strecură lui *Face* în restul corpului şi se cutremură din nou.

— Nu ultimele gânduri. Nu fi fatalist. Nu faci decât să te pedepseşti singur.

Phanan reuşi un chicotit răguşit.

— Tu ştii bine asta. Este specialitatea ta, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— *Fac ceea ce fac pentru că îmi doresc foarte mult să îi rănesc pe cei care m-au rănit*. Tu faci ceea ce faci ca să poți pedepsi băiețelul care a făcut odată nişte holodrame pentru Imperiu.

— Asta e ridicol.

— Chiar aşa? *Face*, cât de mult crezi că datorezi Noii Republici?

— Păi… e ceva.

— Pentru actoria ta. Pentru faptul că ai promovat cauzele Imperiale.

— Aşa e.

— Nu este corect. Pui o *povară* imensă pe umerii băiețelului care erai odată.

— Ei bine, o datorie nu o povară. E ca şi cum aş fi avut această datorie imensă în cont. Acum o plătesc puțin câte puțin.

— Contul nu are nevoie să fie echilibrat. Era dispreț în vocea lui Ton. Nu poți reduce viețile la cifre şi să le schimbi ca pe nişte credite. Nu poți măsura ceea ce a făcut un băiat inocent cu ceea ce trebuie să facă un om pentru tot restul vieții sale.

— Acum delirezi.

— Ah. E bine de ştiut. Hei, ne-am oprit din nou. Un pic mai departe, Phanan spuse într-o şoaptă răguşită pe care *Face* abia o putu auzi peste vuietul aparatului repulsor. E din nou acolo sus.

— *Pumnul de Fier*?

Face îşi ridică privirea. Super Distrugătorul se afla pe o altă orbită.

Era îndepărtat, imaculat, ca vârful de lance uriaş al unei ființe supranaturale din mitologiile demult uitate a sute de lumi. Plutea, fără să-i pese de viețile şi morțile, de victoriile şi tragediile oamenilor de dedesubt. Iar când va coborî, va aduce moartea. Acesta, decise *Face*, era *Pumnul de Fier*. Şi un astfel de lucru nu avea dreptul să existe. Chiar dacă îi va lua o veşnicie, îl va vedea distrus.

Se asigură că dezgustul său brusc nu-i va ajunge în voce.

— Nu e prea intimidant de la distanța asta, nu-i aşa? întrebă el.

Phanan nu răspunse.

— Am spus, nu e prea intimidant de aici, nu-i aşa?

Phanan tot nu răspunse. *Face* rămăsese pe loc, fără să vrea să se întoarcă şi să se uite, să meargă înapoi pe picioarele lui amorțite de frig pentru a confirma lucrul de care se temea. Dar motocicleta speeder avansă încet, până când ajunse lângă el.

Pieptul lui Phanan nu se mai ridica sau cobora. Însă ochiul său organic era încă deschis, îndreptat în sus, iar expresia lui – pentru prima dată lipsită de durere, lipsită de scuturile sarcasmului sau ale autoaprecierii fabricate – era cea a unui copil care se minuna de frumusețea sclipitoare a stelelor.

Vederea lui *Face* se încețoşă în timp ce proprii ochi se umplură cu primele lacrimi pe care le vărsase de când era copil.

Capitolul 13

În zori, *Face* ridică tabăra improvizată. Se uită pentru ultima oară la grămada pe care o lăsa în urmă – motocicleta speeder distrusă, pilotul mort şi combinația dintre propriul său datapad şi comunicatorul unui *Raptor* pe care îl programase cu greu la lumina lunii, toate sub pătura termică subțire pe care o recuperase din portbagajul motocicletei – apoi se îndreptă spre copaci.

În ciuda durerilor pulsatorii care păreau să-i fi înlocuit muşchii şi oasele în timp ce dormea, avea să fie capabil să călătorească rapid. Avea un bun simț al direcției şi nu mai avea niciun camarad rănit pe care să-l tracteze prin terenul dificil şi lent. În mai puțin de o oră, trecu pe lângă carapacea eviscerată a TIE-ului lui Phanan. Cadavrele dispăruseră. Investigatorii lui Zsinj veniseră şi plecaseră, şi nu lăsaseră pe nimeni să păzească fuzelajul fără valoare şi ars. Nu se auzeau sunete îndepărtate de motociclete speeder sau de nave de luptă TIE. Căutările se mutaseră sau fuseseră anulate.

Când încă erau primele ore ale dimineții, înotă până la locul unde Interceptorul său se afla parțial scufundat şi petrecu un timp îndelungat şi solitar parcurgând lista de verificare a alimentării de rutină. Însă, după ce terminase, trebui să acționeze rapid. Fereastra sa de oportunitate urma să fie una îngustă. Apa tulbure din spatele Interceptorului său începu să fiarbă în timp ce îşi tura motoarele; putea să vadă bulele şi spuma plutind în jurul vizorului din față în timp ce Interceptorul său se încorda. Apoi, motoarele repulsoare biruiră noroiul care îi prinsese vehiculul. Se înălță până la suprafața apei şi apoi țâşni în aer. Zbură în sus, spre sud-vest, peste o fâşie îngustă de pădure, luându-i doar câteva clipe să găsească râul. Apoi o luă în aval, pentru alte câteva momente, în timp ce terenul se estompa sub el.

Când recunoscu zona aproximativă a taberei sale, trimise un semnal prin intermediul comunicatorului. Comunicatorul *Raptorului* răspunse cu semnalul pe care îl programase în datapadul său însoțitor şi, o clipă mai târziu, pluti deasupra poienii în care îşi petrecuse noaptea. Era acolo, pătura termică neagră de deasupra prietenului său. Nu putea să mai aştepte. Repulsia pentru fapta pe care urma să o îndeplinească îi fusese companion toată noaptea trecută; nu avea timp pentru asta acum. Se roti astfel încât Interceptorul său să fie îndreptat direct în jos, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a zbura spre pământ. Emisiile de la motoarele repulsoare şi de la propulsie puseră în mişcare frunzele şi plantele, iar o clipă mai târziu biciuiră folia de deasupra motocicletei speeder şi a lui Ton Phanan.

Ochiul organic al lui Phanan era închis – *Face* îl închisese noaptea trecută. Dar ochiul său mecanic încă era alimentat, încă privea roşu, iar *Face* se întrebă ce vedea. Apoi trase. Laserele transformară centrul poienii într-un infern de foc, carbonizând motocicleta speeder, corpul organic şi părțile protetice într-un crater topit de cenuşă şi metal clocotit. Trase până când nu mai rămăsese nimic recognoscibil, nimic pe care investigatorii din Zsinj sau de pe Halmad să-l identifice ca fiind Ton Phanan. Apoi, întorcându-se, îşi îndreptă nava spre cer şi fugi în spațiu.

* * *

La sfârşitul raportului lui *Face*, Wedge întrebă:

— Ai mâncat?

Face încuviință din cap. Îşi frecă bărbia, acolo unde fusese îndepărtat machiajul cicatricei Generalului Kargin, şi păru surprins să găsească acolo o barbă.

— Puțin.

— Bine. Ascultă, *Face*, ştiu că asta nu te va ajuta prea mult, dar din câte îmi dau seama din raportul tău şi din înregistrările de pe Interceptorul tău, ai făcut totul cum trebuie. Ai făcut tot ce ai putut pentru a păstra integritatea acestei misiuni şi viețile colegilor tăi piloți. Am o părere foarte bună despre ceea ce ai realizat acolo jos.

— Dar nu am putut să-l aduc pe Phanan înapoi în viață.

Wedge încuviință din cap.

— Eu nu am reuşit să aduc mulți prieteni înapoi în viață. Şi nu am de gând să mă prefac că asta nu te va roade. Te va măcina. Pe mine încă mă roade. Vreau doar să înțelegi că nu e ceva prin care ai trecut doar tu. Dacă ai nevoie să vorbeşti, vino la mine, sau la Wes, sau la Myn. Nu cred că te putem face să te simți mai bine... dar îți putem reaminti că este posibil să supraviețuieşti acestei experiențe.

— Da, domnule. *Face* păru reflexiv. Aş vrea să încerc să vă întorc această favoare, dacă îmi permiteți.

— Cum aşa?

— Îl cunoşteam pe Ton mai bine decât oricine din unitate. Cred că ar trebui măcar să ajut la redactarea scrisorii de înştiințare a familiei sale.

— Ah. Ei bine, nu va fi necesar. Amândoi am scăpat de această problemă. În timp ce tu te spălai, eu m-am uitat prin dosarele lui şi prin datapadul pe care mi l-ai adus. Persoana pe care ar trebui să o anunțăm în cazul morții lui eşti tu.

Face făcu ochii mari.

— Eu. De ce nu familia lui?

— Nu are familie în viață. A fost singurul copil al unui cuplu care l-a avut relativ târziu în viață. Amândoi părinții au murit înainte ca el să-şi termine studiile. Nu are frați şi surori. Nici vreun membru al familiei mai apropiat decât verişorii îndepărtați care nu l-au cunoscut niciodată. De asemenea, tot tu eşti beneficiarul testamentului său.

Face nici măcar nu reuşi să răspundă la acele vorbe. Pur şi simplu rămase cu gura căscată.

— Trebuie să analizez unele dintre aceste documente. Apoi ți le voi înmâna. Va dura o vreme. Între timp, vreau să dormi puțin. Măcar să te odihneşti puțin.

— Da, domnule.

Wedge îi întoarse salutul pilotului şi îl privi cum pleacă. Mai aşteptă câteva clipe înainte de a strige:

— Wes.

Janson îşi băgă capul prin uşă. Trăsăturile sale în mod normal vesele erau acum şlefuite în linii sumbre.

— Da, Comandante.

— Desemneaz-o pe Lara Notsil camarada lui *Face*. De asemenea, ea a urmat cursul militar de prim-ajutor mai recent decât oricare dintre noi, aşa că desemneaz-o ca medic al escadrilei. Dă-i orice holograme de instruire şi echipament de care va avea nevoie pentru această sarcină. Şi cere-i să fie cu ochii pe el, să fie atentă la

semnele de suferință nejustificată sau la orice fel de reacție exagerată la moartea lui Phanan. Dar trebuie să fie discretă. Nu-l putem lăsa să simtă că îl spionăm cu toții.

— Chiar dacă o facem.

— Corect.

La câteva clipe după ce Janson plecase, se auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Donos intră şi salută. Wedge îi întoarse salutul şi încercă să nu se încrunte. Era ceva diferit la pilot. Expresia sumbră era aceeaşi, claia groasă de păr negru peste ochii negri meditativi era aceeaşi – deşi îi lipsea aerul de înfrângere pe care îl avusese când se alăturase *Escadrilei Spectru*. Apoi, Wedge îşi dădu seama. Donos era îmbrăcat în ținută lejeră, în mare parte neagră, dar pe jacheta lui încă mai avea un ecuson al *Escadrilei Gheară*, iar pe pantaloni avea *Tresele Corelliene de Sânge*.

Donos îşi câştigase decorațiile în timp ce servise cu distincție ca lunetist în cadrul forțelor armate Corelliene. Nu le purtase în primele câteva săptămâni de serviciu în cadrul *Escadrilei Spectru*, demonstrând lipsa de stimă de sine care urmase pierderii fostei sale escadrile. Acea rană a spiritului său părea să se fi vindecat. Era un semn bun. Dar Donos tot nu era genul ostentativ şi nu ar fi purtat o astfel de decorație la ținuta lui de zi cu zi, chiar dacă avea dreptul.

Wedge îi aruncă o privire suspicioasă şi îi făcu semn să se aşeze.

— Este evident că nu e vorba despre *Face*.

— Aşa este, domnule. E vorba despre Lara.

Donos îi povesti despre fratele Larei, care nu ar fi trebuit să supraviețuiască, dar totuşi reuşise, care nu ar fi trebuit să o regăsească, dar o găsise. Şi îi descrise o posibilă misiune pe planeta natală a Larei, Aldivy.

* * *

Face se ridică după o lungă perioadă de timp. Cea mai mare parte din timp nu o petrecuse dormind. Dar nici nu fusese cu adevărat treaz; fusese într-o stare de nelinişte în care gândirea conştientă nu se putuse instala, dar nici somnul nu putuse, căci mintea îi era ocupată în întregime de imagini din ultimele două zile.

Luminița de pe terminalul său clipea, semn că primise mesaje sau fişiere. Ridică terminalul. Era o depeşă de la Comandant. Lara, *Spectru Treisprezece*, era acum camarada lui şi medicul înlocuitor. Nu era nicio surpriză.

Mai era o copie a testamentului lui Ton Phanan. *Face* sări peste aceasta.

Urmă un mesaj de la Phanan. Era datat şi cronometrat cu mai puțin de o oră înainte de moartea sa. *Face* inspiră adânc şi îl deschise. Era un text simplu, singurul mijloc pe care Phanan îl avusese pentru a scrie ceva în acel moment.

Face:

Nu am de gând să intru în patologia acestui incident. Este suficient să spun că este vorba de leziuni şi hemoragie interne. Poate o ruptură de rinichi; am probleme vizavi de asta. Oricum ar fi, nu cred că voi rezista prea mult. Mă flatez crezând că vei accepta asta destul de greu. (Dacă mă înşel, nu trebuie să-mi spui.) În timp ce o parte din mine îşi doreşte să nu o faci, o altă parte apreciază asta.

Ştiu, de asemenea, că te vei pedepsi pentru asta. Îmi doresc să nu o faci. Sunt doar două persoane responsabile pentru că am fost rănit. Una dintre ele sunt eu, pentru că nu am fost un pilot superior, aşa cum ar fi trebuit să fiu. Celălalt este un pilot

Zsinj fără nume, pe care l-ai ucis tu. (Lucru pe care îl apreciez, apropo, în caz că nu ți-am spus.) Nu e loc pentru o a treia persoană de învinuit, aşa că stai deoparte.

Ți-am lăsat nişte bani. O sumă destul de mare, de fapt; am fost singurul fiu al unor părinți bogați şi nu am reuşit să-i cheltuiesc pe toți pe distracții şi proteze. Conform termenilor testamentului meu, o parte din ceea ce primeşti trebuie să fie folosită pentru un anumit proiect. Dacă nu o foloseşti pentru asta, întreaga sumă va reveni unui actor deja bogat pe care l-ai menționat cu un anumit dispreț, iar tu îl vei vedea cum se îmbogățeşte şi mai mult, în ciuda lipsei sale de talent sau de valoare personală. Deci, asta e. Chiar nu am prea mult timp la dispoziție şi mă chinui să găsesc o modalitate de a rezuma ceea ce am de spus. Cred că totul se reduce la asta: Îți mulțumesc pentru că eşti prietenul meu. Aveam nevoie de unul, iar tu ai fost acela.

Ton Phanan

Pilot, Spirit şi Inteligență Superioară

Oh, da, nu-mi lăsa Hoinarii de Sticlă să moară de foame. Sunt nişte insecte mici şi drăguțe. Drăgălăşenia lor trebuie păstrată.

Face se aşteptă să îl lovească vreun fel de şoc, dar nu rămase decât cu durerea surdă care îi fusese tovarăşă pe tot parcursul nopții.

Scoase la iveală testamentul lui Phanan şi îl citi de asemenea.

* * *

— După cum ştiți, unii dintre noi vor fi plecați în misiuni cu diferite niveluri de implicații, spuse Wedge. Câțiva vor rămâne aici, în Baza *Liliecilor-Şoim*, cu misiuni de întreținere şi securitate. Restul – acum, țineți-vă bine – vor primi permisii.

Aşteptă să treacă prin aplauzele rezultate. Se aflau în modulul sălii de conferințe, înghesuiți în jurul mesei, iar expresiile *Spectrelor* erau un studiu al contrastelor, variind de la posomoreală la veselie bruscă. Ei bine, veselie parțială.

Moartea lui Phanan era încă proaspătă în mintea lor.

— Prima misiune este întâlnirea cu Zsinj, spuse Wedge. *Face* este la comandă, iar el i-a ales pe Dia şi pe Kell să-l însoțească. Este o misiune de colectare de informații, foarte delicată, motiv pentru care echipajul este plin de *ucigaşi mortali*.

Asta stârni un chicotit. Wedge o văzu pe Tyria dându-i lui Kell un mic pumn iritat în umăr – fără îndoială că era nemulțumită că el urma să fie într-o misiune foarte periculoasă şi de două ori nemulțumită că nu va fi alături de el ca să-l scoată din necazuri.

— Această misiune va utiliza *Narra*. Misiunea a doua este întâlnirea Larei cu fratele ei. Sperăm că se va dovedi a fi doar o reuniune fericită de familie, dar există o şansă ca aceasta să fie o misiune de verificare a lui Zsinj. Locotenentul Donos o va însoți şi îşi vor pilota propriile X-interceptoare. Misiunea a treia constă în călătoria mea cu un X-interceptor înapoi pe Coruscant pentru a face un raport operativ de rutină şi a prelua noi ordine. Cu numărul de X-interceptoare pe care îl avem, mă pot însoți încă cinci dintre voi şi vă puteți odihni şi recrea. Locotenentul Janson va rămâne aici, la comanda bazei – pentru că el a mai fost acolo o dată şi acum e rândul lui să rămână.

Expresia lui Janson deveni sumbră.

— Nimeni nu are voie să se distreze pe Coruscant. Dacă aflu că s-a distrat cineva, va fi pus la bucătărie timp de o lună.

— Promitem cu toții să fim nefericiți, Wes. Wedge observă mâna ridicată a unuia dintre piloți. Da, Castin.

— Domnule, vă amintiți de misiunea specială despre care v-am vorbit? Să strecor un program în sistemul de securitate al *Pumnului de Fier*, astfel încât să transmită ocazional locația sa?

— Îmi amintesc. Îmi amintesc şi faptul că am spus că era un plan bun... dar nu pentru misiunea inițială de contact.

Castin făcu semn cu mâna ca şi cum ar fi vrut să înlăture ultima parte a afirmației lui Wedge.

— Domnule, am terminat programul.

— Da? Wedge încuviință din cap. Excelent.

— L-am terminat la timp pentru această misiune, domnule. Încă are nevoie de un programator experimentat pentru a-l introduce în sistemul în cauză – altfel nu ar putea trece niciodată de apărarea sistemului – dar funcționează fără probleme pe simulatoarele mele de sisteme Imperiale de calcul.

— Nu va fi însă pentru această misiune, Castin. Dar vom încerca să aducem un simulator îmbunătățit de pe Coruscant pentru a-ți oferi un avantaj şi mai mare.

— La naiba, domnule, asta este singura ocazie pe care suntem siguri că o vom avea. Trebuie să profităm de ea. Sunteți prea precaut şi asta ne va costa.

Ceilalți piloți priviră de la Castin la Wedge, toată veselia dispărând de pe fețele lor. Wedge respiră adânc, acordându-şi un scurt moment pentru a se calma.

— Ofițer de zbor Donn.

— Da, domnule.

— *Ofițer de zbor Donn.*

Brusc neliniştit, Castin se uită în jur, apoi se ridică şi luă poziție de drepți.

— Domnule.

— Simțul tău tactic şi intuiția îți spun că acum este momentul să pui în aplicare planul tău. Ale mele îmi spun că mai târziu va fi mai bine. Toate celelalte fiind la egalitate, pe care dintre ele crezi că îl voi aprecia mai mult?

— Ei bine, pe al dumneavoastră, domnule.

Castin păru foarte nefericit sub acea examinare bruscă.

— Acum, gândeşte-te la asta. Dacă procedăm în felul meu şi am dreptate, am salvat vieți. Dacă o facem în felul meu şi mă înşel, vom fi ratat o oportunitate – o oportunitate pe care o vom recâştiga dacă restul misiunii decurge conform planului şi dacă *Liliecii-Şoim* vor începe să facă treabă pentru Zsinj – şi eu voi fi învățat ceva şi voi fi suferit o uşoară lovitură la adresa reputației mele, şi pot supraviețui la ambele. Pe de altă parte, dacă procedăm potrivit strategiei tale şi ai dreptate, este posibil să grăbim distrugerea lui Zsinj. Dar dacă o facem în felul tău şi greşeşti, vei fi capturat sau ucis, împreună cu întreaga echipă, ceea ce înseamnă că nu vei supraviețui. Vezi care este diferența?

— Da, domnule, dar...

— Păstrează-ți gândul. Acum, imaginează-ți că eşti un pilot al Noii Republici şi simți nevoia să critici performanța sau gândirea unui ofițer superior. Toate astea fiind considerate egale, ar trebui să o faci în particular sau într-o adunare publică?

Castin păru să se lase vizibil afectat.

— În particular, domnule.

— Îți voi da ceva timp să te gândeşti la asta. Vei rămâne pe stația *Liliecilor-Şoim*

în timp ce colegii tăi se vor întoarce pe Coruscant. Acum, ia loc.

Castin o făcu, înroşindu-se şi arătând mizerabil.

Wedge se uită la ceilalți piloți.

— Altceva? Nu? Pregătiți-vă pentru misiunile voastre, atunci. Sunteți liberi.

* * *

Face îl prinse din urmă pe Castin în *Tranşee*.

— Despre ce a fost vorba? întreabă el.

Castin clătină din cap, supărat, şi nu-şi încetini pasul... deşi mergea chiar pe mijlocul puțului pietros, fără o destinație evidentă.

— Se înşeală, *Face*. Se înşeală, pur şi simplu.

— De ce?

— Pentru că, nu ştiu, e atât de preocupat să ne păstreze în viață încât va ezita în fața unei tactici care ar putea pune capăt întregii campanii dintr-o lovitură.

— Nu. Castin, el nu a ezitat să ne rişte viețile, sau pe a lui, nu în timpul cât am fost cu *Spectrele*. Dar, în ciuda tuturor glumelor despre Corellieni că nu le pasă de şanse, lui îi pasă. Şi ştie mai multe despre resurse şi strategie decât noi toți. Aşa că dacă spune că misiunea nu merită riscul...

— El are dreptate şi eu mă înşel.

— Probabil.

— În regulă.

— Vreau să-mi promiți că nu vei încerca nimic pe cont propriu.

— Promit. Castin se opri brusc şi se uită în jur. El şi *Face* se aflau acum lângă bucătărie şi sala de mese. Mi-e foame.

Se îndreptă în acea direcție.

— O plimbare bună şi vioaie îți face întotdeauna foame, spuse *Face*.

Nu îl urmă pe spărgătorul de coduri – mai bine să nu-l pună în defensivă.

* * *

Se vedeau două pete cenuşii – X-interceptoarele Larei şi al lui Donos – care treceau prin câmpul magnetic care ținea sub control atmosfera din hangarul *Liliecilor-Şoim*. *Face*, aşezat în cabina de pilotaj a *Narrei*, le privi cum trec pe lângă el. Imediat după aceea fură urmați de un flux de alte cinci nave de luptă – Wedge, *Runt*, Shalla, Tyria şi *Piggy*, plecați în misiunea lor de rutină spre Coruscant.

Îi invidia. Nu era vorba doar de faptul că aveau parte de puțină odihnă şi recreere, chiar dacă doar câteva ore; perspectiva de a se confrunta cu Lordul Războinic Zsinj îl făcea să fie mai mult decât încordat. Nu se temea în mod deosebit de acel om – dar de când îi fusese descrisă această misiune, nutrea teama că, undeva în mijlocul unei conversații cu Lordul Războinic, o viziune a lui Phanan va trece prin fața ochilor săi şi va fi incapabil să se abțină de la un asalt asupra lui Zsinj. Un astfel de atac putea să-l rănească sau să-l ucidă pe Zsinj, dar cu siguranță că le-ar fi fost fatal lui *Face* şi tovarăşilor săi.

— Putere, spuse el.

— Nouăzeci şi şapte la sută, rezervă sută la sută.

Era Dia, aşezată lângă el, pe scaunul copilotului. Dar nu era Dia cu care era

obişnuit. Acum era sub înfăţişarea lui Seku, identitatea ei de *Liliac-Şoim*, şi era total diferită de înfăţişarea ei obişnuită, la fel de dramatic de diferită precum era *Face* când, ca şi acum, purta machiajul cicatricei sale de General Kargin.

Cozile ei cefalice – sau *Iekkuuri*, aşa cum le spuneau nativii de pe Ryloth – erau acum decorate cu un model complicat de semne negre, tatuaje temporare care, în limba Twi'lekă, spuneau poveşti despre caracterul şi fărădelegile identităţii ei fictive. În locul uniformelor gri în stil pilot TIE pe care le purtau *Face* şi Kell, era îmbrăcată cu o vestă, pantaloni şi cizme din piele neagră – căptuşite, îl asigurase ea, pentru confort –, toate decorate cu replici din metal strălucitor ale dinţilor şi ghearelor de animale, accesorii pe care îl convinsese pe Cubber să le prelucreze în timpul unora dintre rarele lui ore libere. *Face* o găsea atrăgătoare în condiţii normale; această persoană barbară era şi mai atrăgătoare din punct de vedere vizual.

— Nouăzeci şi şapte? De ce nu suntem la maxim?

Ea ridică din umeri.

— Cubber a spus ceva despre faptul că manevrarea *Narrei* în razele tractoare ale *Pumnului de Fier* a provocat unele probleme de sistem. Nu poate repara nimic până când nu se întoarce Comandantul de pe Coruscant cu nişte piese de schimb.

— Minunat. La ce altceva a mai spus că ne putem aştepta să meargă prost?

Kell îşi vârî capul între cele două scaune. Acum avea mai multe chestii pe faţă; purta o mustaţă falsă, barbă şi o perucă absurd de lungă de păr roşu aprins.

— Sigiliile fuzelajului sunt un pic îndoielnice. A trebuit să reparăm nişte scurgeri uşoare când ne-am întors. Dar este într-o formă bună. Presupunând că nu va trebui să ne confruntăm cu un alt Distrugător, se va descurca foarte bine.

— Bine. Adu-ţi aminte de semnătura ta de acţiune.

Ochii lui Kell se întredeschiseră. Cu o mişcare lentă şi deliberată, îşi smuci părul care îi atârna pe umărul drept pentru a-i cădea pe spate. În timp ce se întorcea să se uite la *Face*, adăugă o mică scuturare insolentă a capului care îi făcu părul să se legene. Era practic un artificiu pe care nu-l învăţase de la *Face*, dar era perfect, făcând din personajul său o victimă şi mai evidentă a aroganţei şi a iubirii de sine.

Dia le aruncă celor doi un zâmbet dur.

— E dezgustător.

— Chiar asta e ideea, spuse *Face*. În regulă, puneţi-vă centurile şi pregătiţi-vă pentru spaţiu. Avem o întâlnire de respectat. Nu, staţi puţin. Kell, scoate-l pe Castin din compartimentul de contrabandă şi trimite-l la plimbare. Nu putem avea pasageri clandestini.

Zâmbind, Kell se duse spre pupa, în spatele scaunelor, şi bătu într-un ritm complicat în peretele despărţitor. O porţiune din ceea ce păruse a fi un perete fără îmbinări se legănă în jos pe balamale şi el întinse mâna înăuntru. O expresie de surpriză îi traversă faţa şi se aplecă să se uite.

— Hei, nu este niciun Castin.

— E gol?

— N-am spus asta.

Kell recuperă ceva destul de mare şi blănos din interiorul compartimentului şi îl flutură spre ceilalţi. Era jucăria Ewok.

— Salutaţi-l pe Locotenentul Kettch.

Face pufni pe nas.

— V-aţi întrebat vreodată cum se deplasează? Nu sunt sigur că nu este viu.

Kell aruncă din nou o privire în interiorul compartimentului.

— Şi un spirit generos a încărcat chestia asta cu bunătăți. Câteva blastere, câteva alimente conservate, câteva sticle de *Halmad Prime*...

— Hei, adu-le aici sus.

Kell îl puse pe Kettch în compartiment şi îl sigilă.

— Nu prea cred.

— Este dreptul oricărui General să fie beat criță în misiunile diplomatice.

Kell se lăsă pe scaunul din spatele Diei şi începu să exerseze mişcarea sa caracteristică. Cu fiecare repetiție, devenea tot mai odioasă.

— Voi continua aşa până când vei înceta să mai vorbeşti despre *Prime*.

— Ooh. Ai câştigat, răzvrătitule. Pregăteşte-te pentru spațiu.

Capitolul 14

Narra ieşi din hiperspaţiu la coordonatele stabilite. Erau departe în spaţiu şi nu se vedea nimic pe o rază de o jumătate de duzină de ani-lumină, dar ceva îi aştepta – un flux de mesaje. Acestea inundau undele de comunicaţii, repetând variaţii ale aceluiaşi mesaj şi suprapunându-se unul peste altul.

Salutări Lilieci-Şoim, sunt, salutări Lilieci, Războinic Zsinj, nu le retransmiteţi, vă urez, sunt, pregătiţi-vă să primiţi, pur şi simplu, Lordul Războinic Zsinj, un nou set de, vă urez bun, urmaţi-le, coordonate, nu le retransmiteţi, pregătiţi-vă, pur şi simplu, în curând vom, urmaţi-le, să primiţi, în curând, vom cina în confort, set de, cina, ajunge la înţelegeri, coordonate, de mare folos reciproc şi profit...

Cuvintele continuară în acest fel, într-un flux neîntrerupt. *Face* clătină din cap.

— E o harababură. Hai să vedem dacă le putem aduna într-un singur mesaj.

Mâinile lui se mişcară pe consola de comunicaţii.

— În regulă. Avem un mic satelit chiar în faţă. Un semnal este mai puternic decât celelalte. Şi asta ne dă...

Apăsă un buton pentru a izola semnalul.

Salutări, Lilieci-Şoim. Sunt Lordul Războinic Zsinj. Vă urez bun venit. Pregătiţi-vă să primiţi un nou set de coordonate. Nu le retransmiteţi. Urmaţi-le pur şi simplu. În curând vom cina în confort şi vom ajunge la înţelegeri de mare folos reciproc.

Mesajul începu să se repete.

— Primim un fişier pe aceeaşi frecvenţă, spuse Dia.

— Nu-l deschide, spuse Kell. S-ar putea să fie genul de program de care îi place lui Castin să pună la cale. Ceva care le va da mai multe informaţii despre noi decât ne-am dori.

Face aprobă din cap.

— Bună observaţie. Nu este un fişier mare. Îl voi transmite pe datapadul meu şi putem reintroduce manual datele de navigaţie. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă am vrea să retransmitem fişierul?

— Unul din două lucruri, spuse Dia. Satelitul acela ar putea avea un sistem suplimentar. Fie este un sistem de armament, proiectat să ne distrugă, fie este un sistem de hipercomunicaţii care îl va avertiza pe Zsinj înainte să ajungem la el.

Kell îşi smuci din nou părul de pe umăr.

— Va fi oricare dintre sisteme este mai economic.

— Ei bine, în orice caz, nu îl vom retransmite.

Face compară datele de navigaţie de pe datapad cu cele pe care tocmai le tastase în computerul *Narrei.* Se potriveau. Apăsă butonul de comandă şi dădu din cap pentru ca Dia să aducă naveta pe noul curs.

— În regulă, etapa a doua.

* * *

Cele două X-interceptoare ieşiră din hiperspaţiu la periferia exterioară a sistemului Aldivy, mult dincolo de puţul de gravitaţie solară care le-ar fi împiedicat

să reintre în hiperspațiu. Lara își aduse imediat senzorii vizuali în față și îi îndreptă spre planeta Aldivy. Imaginea care apăru, tremurândă și neclară, era a unui glob alb-albastru fără caracteristici pe care să le identifice. Se abținu să schițeze o față acră. Tot ceea ce știa despre Aldivy provenea din studiile Imperiale și din datele publice disponibile. Cunoștea harta suprafeței planetei, dar din spațiu, desigur, învelișul de nori împiedica vederea acelor granițe continentale ușor de recunoscut.

Comunicatorul ei pocni.

— Nu detectez trafic pe canalele Imperiale, zise Donos. Doar niște chestii de rutină pe canalele planetare și comerciale standard. Destul de rare, de fapt.

— Aldivy nu e foarte populată, spuse ea. Câteva sute de comunități. Nu există suficientă bogăție acolo pentru ca Imperialii să o protejeze atunci când au ocupat-o. La apogeul ocupației Imperiale, aveam două TIE-uri și o navetă care ne protejau.

— Pe lângă forțele voastre de apărare planetară, presupun.

— Hm, da. Își dorea ca el să nu mai pună întrebări. Dacă întreba prea mult, ar fi prins-o cu un răspuns greșit. Poliția noastră. Mă tem că nu prea aveam apărare împotriva forțelor de asalt.

— Casa ta este pe partea de zi sau pe partea de noapte în acest moment?

— Încerc să-mi dau seama de asta. *Taci din gură. Doar taci.* Dar nu pot. Voi ști când vom fi mai aproape.

* * *

Ușile principale ale punții false de comandă a *Pumnului de Fier* se ridicară cu viteza lor obișnuită și surprinzătoare și intră Generalul Melvar. Se opri brusc la vederea mesei care ocupa acum centrul pasarelei de comandă. Zsinj era așezat pe scaunul din capul mesei goale, cu picioarele încălțate puse pe ea.

În spatele lui, la capătul din față al camerei, holoecranele fuseseră activate și acum se potriveau perfect cu vederea de pe ferestrele frontale ale punții reale; îl încadrau pe Zsinj, făcându-l elementul central al galaxiei pe care o arătau.

Zsinj îi zâmbi.

— Ce părere ai?

— Este probabil cea mai ostentativă demonstrație a ta de până acum, spuse Melvar în timp ce se apropia. Nu ar trebui să te înconjori cu un nimb de lumină pentru a completa efectul?

— Nu este o idee rea. Poate data viitoare. Ce dorești?

— Senzorii au semnalat apariția unei navete de pe cursul hiperspațial pe care l-ai furnizat *Liliecilor-Șoim*. Vor fi aici în câteva minute.

Picioarele lui Zsinj atinseră suprafața pasarelei și se ridică de pe scaun.

— Adună echipa de intervenție. Înștiințează bucătăria. Și pregătește-te de machiaj. Ar trebui să fie distractiv.

* * *

În timp ce priveau *Pumnul de Fier* crescând pe fereastra din față, *Face* își dori ca stomacul să nu îi mai chiorăie.

— În regulă. Iată ultimul sfat. Rețineți, suntem la fel de aroganți ca și ei, dar nici pe departe la fel de puternici. Așa că răspundeți în mod corespunzător la

manierele lipsite de respect – dar nu atât de corespunzător încât să ne provocăm moartea.

Kell mimă introducerea de date pe un datapad imaginar.

— Nu să fim ucişi, spuse el. O să încerc să-mi amintesc.

— Mi-ar plăcea să spun să mă laşi pe mine să vorbesc, dar nu va funcționa – suntem aici pentru a-i impresiona cu abilitățile şi pregătirea noastră individuală. Doar păstrați-vă toate răspunsurile în caracter şi deviați către mine orice întrebare despre forța unității noastre, pregătirea tactică, chestii de genul ăsta.

— Am înțeles, domnule General, spuse Dia.

Vocea ei era o toarcere insinuantă, mult diferită de tonurile plate, uneori lipsite de emoție, cu care era obişnuit din partea ei. El o privi, iar chipul unei străine îi răspunse la privire. Trăsăturile Diei cu o altă femeie în spatele lor. Ochii ei îl evaluau cu privirea constantă a unui animal pe jumătate îmblânzit care îşi urmăreşte stăpânul în căutarea vreunui semn de slăbiciune. *Face* îşi întoarse repede privirea, conştient cu nelinişte că nu ştia dacă era pur şi simplu o actriță înnăscută sau acesta era un strat al ei pe care nu-l mai văzuse până atunci.

Spre dezamăgirea lui, echipajul de pe puntea de comandă a *Pumnului de Fier* instrui nava *Liliecilor-Şoim* să aterizeze într-un hangar secundar, situat mult în fața hangarului principal. I-ar fi plăcut să vadă pagubele provocate hangarului principal de bomba cisternă a lui Kell, să vadă în ce stare se afla. Dia aduse naveta în hangarul desemnat. Înăuntru se aflau deja o pereche de Interceptoare, o altă navetă din clasa *Lambda* şi o navetă de transport mai mare, un *Raptor* – un transportor de trupe urât şi masiv, despre care se ştia că era preferat de forțele lui Zsinj.

Şi un comitet de primire – un ofițer şi o jumătate de duzină de soldați din trupele de şoc. Unul dintre soldați o ghidă pe *Narra* spre o platformă de aterizare marcată cu vopsea roşie. Dia ateriză naveta cu măiestrie.

— E timpul pentru spectacol, spuse *Face*.

Coborâră rampa în formația corectă, *Face* primul, cu Dia şi Kell de o parte şi de alta şi în spatele lui. *Face* se opri chiar în fața ofițerului. Nici acel om, nici vreunul dintre soldații din trupele de şoc nu reacționaseră în mod vizibil la machiajul cicatricei lui *Face*, fiind pentru prima oară când vedea o asemenea lipsă de reacție.

Ofițerul din fața lui nu era ceea ce se aşteptase *Face*. Omul era înalt şi slab, cu trăsături care ar fi putut fi fade dacă nu ar fi fost deformate într-un zâmbet de prădător. Părea să strălucească cu o lumină interioară, iar *Face* bănui că era o lumină periculoasă. Bărbatului îi plăcea să câştige, sau să ucidă, sau să provoace durere – *Face* nu era sigur ce anume, dar ştia că era un om de care trebuia să se ferească. Ofițerul avea, de asemenea, în mod cu totul ciudat, unghii lungi şi perfect reflectorizante; bănui că erau din metal şi nu ar fi fost surprins să descopere că erau foarte, foarte ascuțite.

Face îşi drese gâtul.

— Sunt Generalul Kargin, fondatorul şi conducătorul *Forței Spațiale Independente Liliecii-Şoim*. Îşi afişă un zâmbet politicos şi îşi coborî vocea. Cred că am o invitație.

— Într-adevăr, o aveți. Generalul Melvar. Eu sunt şeful forțelor de asalt ale Lordului Războinic şi vă urez bun venit pe *Pumnul de Fier*.

Generalul îi strânse mâna lui *Face*. Strângere fermă, rapidă – nu făcu niciun efort să desfăşoare un concurs de forță de strângere pentru a-şi demonstra puterea.

— Asociații?

Face făcu un gest mai întâi către Dia, apoi către Kell.

— Căpitanul Seku, secundul meu. Locotenentul Dissek, garda mea de corp.

— Încântat. Înainte să continuăm, însă, trebuie să îndeplinim câteva chestiuni birocratice neplăcute.

— Da?

Generalul părea plin de regret.

— Zsinj este un om cu foarte mulți duşmani. Din acest motiv, multe politici îl înconjoară, politici pe care nu-l las să le anuleze, pentru propria lui siguranță. Una dintre ele mă determină să insist să predați oamenilor mei toate armele pe durata şederii voastre.

Face ridică din umeri. Apoi îşi scoase pistolul blaster cu o asemenea viteză încât soldații din trupele de şoc prezenți fuseseră surprinşi cu garda jos, cu armele în afara liniei de tragere; ar fi putut să-l împuşte pe Melvar şi pe încă unul sau doi înainte ca aceştia să fi putut reacționa. Dar la fel de repede întoarse blasterul în aer şi îl prinse, apoi îl înmână, cu mânerul înainte, celui mai apropiat soldat.

— Nu mă tem de trădare în această privință, zise *Face*. În viață, îi promit putere suplimentară lui Zsinj. Ucis, l-aş costa foarte scump.

Melvar îi mulțumi cu o încuviințare politicoasă din cap şi o ridicare din umeri, nefiind nici de acord, nici negând afirmația lui *Face*. Dia şi Kell îşi predară propriile blastere într-un mod mai puțin dramatic.

— A doua parte a acestui nefericit protocol, spuse Melvar, este că trebuie să vă scanăm pentru arme suplimentare pe care ați fi putut uita să le predați, din cauza faptului că le purtați de obicei aproape ca pe nişte haine mai degrabă decât ca pe nişte arme. Vă rog.

Îndatoritor, *Face* şi ceilalți îşi ridicară brațele şi lăsară un specialist al trupelor de şoc să treacă un scaner portabil în jurul lor.

Face ieşi curat, apoi Dia. Apoi veni rândul lui Kell. Echipamentele sale nu reuşiseră de asemenea să declanşeze scanerul de arme, însă soldatul din trupele de şoc din spatele lui consideră în mod evident că brațele sale trebuiau să fie puțin mai ridicate; cu țeava puştii sale blaster, atinse partea inferioară a unuia dintre brațele lui Kell pentru a-l ridica. Acesta făcu un pas înapoi, astfel încât țeava soldatului pătrunse sub brațul său drept. Îşi încleştă brațul peste ea, apoi se răsuci, smulgând simultan blasterul din mâna bărbatului şi aducându-şi cotul sub casca lui. O uşoară schimbare a unghiului de atac şi lovitura i-ar fi strivit traheea, dar Kell îşi înfipse în schimb cotul în bărbia lui. Toată lumea auzi pocnetul maxilarului care se rupea.

Soldatul căzu pe podea, cu armura zdrăngănind. Ceilalți soldați țintiră spre Kell. Cu un aplomb admirabil, acesta se întinse încet pentru a dezactiva încărcătura puştii blaster, apoi depuse arma peste proprietarul ei doborât.

— Este vreo problemă?

Gura Generalului Melvar se crispă în ceea ce părea a fi un zâmbet amuzat.

— Se pare că îl pedepseşti pe unul dintre oamenii mei.

— Să-l pedepsesc? Kell se uită la soldat ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată. Oh, vă asigur că nu am avut intenția de a-l pedepsi. A fost pur şi simplu din reflex. Dacă aş fi intenționat să-l pedepsesc, acum v-ar fi implorat să-l omorâți.

Face se întoarse înapoi spre Melvar.

— Îmi cer scuze.

Generalul clătină din cap.

— Nu este nevoie să îți ceri scuze. Soldatul nu a fost instruit să se comporte astfel cu oaspeții de onoare. Cred că puțină experiență electrică îi va face bine. Făcu un gest ca un alt soldat din trupele de şoc să se ocupe de bărbatul inconştient, apoi îl îndemnă pe *Face* să păşească alături de el. Cât plăteşti pentru serviciile lui Dissek?

— Nu voi spune niciodată, spuse *Face*. Dacă vrei să încerci să-l angajezi, va trebui să-i oferi o mită fără să cunoşti afacerile mele.

Melvar îi oferi un mic oftat de frustrare.

* * *

Aterizară într-o livadă cu pomi fructiferi, la mai puțin de un kilometru de zona ovală carbonizată de pământ care se afla acolo unde fusese cândva comunitatea New Oldtown. Era noapte şi doar semiluna unei singure luni le oferea Larei şi lui Donos lumină. Se apropiară împreună de zona carbonizată, dinspre est, unde o ridicătură domina oraşul distrus. Lara îl asigură pe Donos că acolo se înălțase cândva o fermă, dar nu îi spusese că ştia acest lucru doar din informațiile publice disponibile, preluate de pe computerul principal al comunității cu puțin timp înainte ca Amiralul Trigit să bombardeze oraşul şi să-l distrugă. Ajunşi în vârful ridicăturii, se lăsară pe mâini şi genunchi pentru a se târî până când zona ruinată ajunse sub ei.

Ceea ce fusese New Oldtown era complet negru ca o noapte înnorată.

Ceea ce puteau să vadă la nivelul terenului sugera că vechea comunitate şi fermele din împrejurimi erau acum o serie de şanțuri şi cratere carbonizate – în mod cert, aşa era şi terenul apropiat de zona cercetată. În mijlocul acestora, însă, se afla o casă – o locuință din cărămizi prefabricate, de un albastru strident, cu luminițe vesele la ferestre. Arăta ca o casă de păpuşi ieftină.

Donos o ochi cu puşca sa cu lunetă, ajustând distanța pe vizor. Nu vorbi, dar lucra cu încredere şi precizie. Lara îşi dădu seama că făcuse asta de multe ori în circumstanțe similare.

— Probabil că vor scana după forme de viață mari atunci când voi ajunge, spuse ea. În caz că am adus aliați. Ceea ce am şi făcut.

— Suntem la aproape un kilometru distanță, spuse Donos. S-ar putea să aibă un scaner care să ne găsească, dar probabil că nu. Ți-ai activat comunicatorul pentru a transmite în permanență?

— Nu. Cu siguranță vor verifica asta. Intru cu el deconectat şi îl las aşa.

Se uită la ea, cu un ochi vizibil în umbra feței sale.

— Nu este o idee bună. Dacă ai probleme…

— Dacă ridic pumnul, înseamnă că am probleme. Vino să mă salvezi. Dacă nu o fac, înseamnă că am situația sub control.

Acesta suspină, evident nemulțumit.

— În regulă. Dar cere ajutor în clipa în care simți că situația scapă de sub control.

— Dacă se va întâmpla.

Ea ezită, neştiind ce să spună în continuare. Tonul lui sugera că nu era doar metodic din punct de vedere profesional – chiar îi păsa de ceea ce i s-ar putea întâmpla. Nu era obişnuită cu aşa ceva şi nu ştia cum să răspundă. Nu-i veni în minte niciun cuvânt, aşa că pur şi simplu se ridică şi se îndreptă în josul dealului, spre ridicola casă albastră.

* * *

Castin Donn urmări cum echipa de scanare a lui Zsinj trecea în revistă interiorul *Narrei*. Imaginea de pe ecranul său portabil nu era bună – o imagine albastră cu alb, pâlpâitoare, cu limitări impuse de obiectivul holocamerei micro-miniaturizate pe care o instalase pentru a observa cabina navetei –, dar îi permitea să vadă care dintre panourile de control ale cabinei de pilotaj erau deschise pentru a instala maşinăria pe care o aduseseră cu ei. Un dispozitiv de urmărire, probabil. Aceştia accesaseră şi centrul de control al navetei, dar nu petrecură prea mult timp cu el – probabil doar ştergând înregistrarea intrării şi ieşirii lor. Nu că o astfel de tactică ar fi funcționat; Castin lucrase considerabil la sistemele *Narrei*, astfel încât acum, ceea ce păreau a fi interfețele standard ale tuturor programelor navetei erau de fapt un strat fals. Spărgătorii de coduri puteau ajusta acele straturi cât de mult doreau, iar modificările ar fi fost captate şi prezentate ulterior operatorilor autorizați ai navetei pentru confirmare sau ştergere. Echipa de scanare plecă şi rampa de îmbarcare se ridică la locul ei. Era timpul să se pună în mişcare. Închise holocamera şi aşeză delicat ecranul lângă el. Fiecare mişcare trebuia să fie precisă şi atentă. Stătea întins pe spate, în armura completă de soldat din trupele de şoc, cu casca aşezată lângă cap, ocupând în continuare doar jumătate din compartimentul de contrabandă. Aranjase să prelungească un cablu de holocameră şi un tub de respirație prin scutul antiscaner – oprindu-le în timp ce avea loc scanarea efectivă –, deşi compartimentul nu dispunea de nicio altă instalație de confort, iar el transpira de ore întregi. Mirosea ca o bantha în sezonul de împerechere.

Banda adezivă ținea *oglinda* la locul ei, pe lângă el. Oglinda era o fâşie lungă de material reflectorizant configurată pentru a adera la suprafețele de jos şi de sus ale compartimentului de contrabandă la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, astfel încât oricine se uita înăuntru să vadă suprafața superioară a compartimentului în loc de cea din spate. Aceasta fusese atent amplasată în aşa fel încât să-l acopere, dar să determine pe oricine privea în compartiment să creadă că acesta era gol în partea din spate. Acum derula etapele acțiunilor care îl aduseseră aici, dar în ordine inversă. Dezlipi banda adezivă care ținea materialul de peretele compartimentului şi îl coborî la locul potrivit lângă el. Dădu cu grijă la o parte proviziile pe care le încărcase în compartiment, oferindu-şi un canal îngust de evadare. Apoi apăsă butonul care deschidea uşa compartimentului şi se strecură afară în compartimentul principal al *Narrei* – şi în aerul relativ proaspăt. Rămase întins pe podea câteva clipe, inspirând, apoi îşi recuperă casca şi celelalte echipamente din compartiment şi îl închise la loc. Planul său era în desfăşurare. Trebuia să iasă din navetă şi din hangar fără ca gărzile să-l observe, să găsească drumul spre interfața unui computer complet funcțional, să pătrundă prin securitatea navei şi să-şi încarce programul – apoi să se întoarcă şi să aştepte. Va fi greu, dar el era un *Spectru*. Putea s-o facă.

Şi peste câteva zile, când *Pumnul de Fier* va fi o minge incandescentă de gaz supraîncălzit sau o pradă în mâinile Noii Republici, Comandantul Antilles va fi obligat să recunoască faptul că el, Castin Donn, avusese dreptate de la bun început.

* * *

Generalul Melvar şi cei trei *Lilieci-Şoim* intrară pe puntea de comandă, care era un tumult de activitate. O masă îngustă, dar pe toată lungimea punții, suficient de mare pentru a găzdui douăzeci de persoane, era amplasată pe pasarela de comandă şi era plină mai mult de jumătate. Aşezat în capul mesei, cu spatele la ferestrele de vizionare care arătau acum vârtejul călătoriei prin hiperspațiu, strălucitor în uniforma sa albă imaculată de Mare Amiral, se afla Zsinj. Mâinile îi erau împreunate peste burta sa voluminoasă, mustățile îi erau lăsate să cadă obraznic, iar expresia sa era una de mare mulțumire. Ofițerii adunați la masa lui erau angajați într-o conversație aprinsă, dar când intrară *Liliecii-Şoim* în cameră nu putură să audă nimic clar – totul era înecat de vacarmul din boxa echipajului de jos.

Acolo, ofițerii de punte în uniformă îşi făceau gărzile cu o nepăsare surprinzătoare față de protocolul militar. Unii îşi monitorizau ecranele în timp ce se aplecau pe spate, cu picioarele ridicate pe consolele lor. Alții stăteau în grupuri de câte trei sau patru, cu ochii pe ecrane, dar cu atenția îndreptată spre camarazii lor.

Câțiva membri ai echipajului erau înghesuiți lângă ecranele lor, absorbiți în simulatoare de luptă TIE de calitate inferioară. La un moment dat, spre prova, doi soldați din trupele de şoc erau angrenați într-un duel cu vibrolame, aparent unul amical, dar loviturile lor provocau totuşi urme adânci în armurile albe.

Vorbeau cu toții, într-o învălmăşeală de zgomote care făcea ca sala să pară mai degrabă o sală de conferințe decât puntea de comandă a unei nave.

Generalul Melvar îi conduse pe *Liliecii-Şoim* spre capul mesei şi îi pofti să se aşeze înainte să le ofere o introducere.

— Lord Războinic, permiteți-mi să vi-i prezint pe Generalul Kargin, Căpitanul Seku şi Locotenentul Dissek, reprezentanți de onoare ai *Liliecilor-Şoim*. Generale Kargin, gazda voastră, Lordul Războinic Zsinj.

Face oferi o jumătate de plecăciune de pe scaun.

Zsinj îşi îndreptă în cele din urmă atenția către noii oaspeți şi zâmbi.

— Mă bucur să vă cunosc în sfârşit. Bine ați venit la bordul *Pumnului de Fier*.

— O navă formidabilă, spuse *Face*. Sper că nu i-am făcut prea multe pagube.

— Cu siguranță că nu. Oh, mai multe astfel de explozii ar fi fost foarte neplăcute, dar capacitatea noastră de reparare este de neegalat.

Face îşi trecu o mână peste frunte, într-o demonstrație exagerată de uşurare.

— Ei bine, acesta este un motiv de sărbătoare pentru noi. Nu am niciun fel de dubii în privința jefuirii unor oameni de la sol precum cei de pe Halmad, dar – şi nu mă costă nicio onoare să o spun – aş vrea să evit să ajung să îmi câştig duşmănia prelungită a lui Zsinj.

Zâmbetul Lordului Războinic deveni mai larg.

— Era deja evident că erai un pirat inteligent – altfel nu te-ai fi bucurat de succesul pe care l-ai avut. Dar înainte să ajungem la subiectul principal al conversației noastre din această seară, să luăm masa.

— Vă rog.

Face ştia că-şi reținuse toată tensiunea din voce şi din maniere, dar era încă acolo, iar masa era încă o ocazie pentru Zsinj de a le provoca vreo nouă problemă – cum ar fi otrava. Dacă îl citiseră corect pe om, nu ar fi existat un astfel de subterfugiu aici. Dar puteau oricând să se fi înşelat în evaluarea lor.

* * *

Lara se opri la o duzină de paşi de casă şi îşi atinse pe furiş tocul blasterului, pentru a se asigura că încă îl avea la îndemână.

— *Salut tabără*, strigă ea salutul Aldivian standard al vizitatorilor care soseau – chiar şi atunci când ajungeau la o vastă clădire guvernamentală sau la o vilă bogată, tradiția insista ca aceasta să fie numită *tabără*. Tavin, eşti acolo?

Uşa de la intrare alunecă şi el se ivi, complicele uman din mesajul ei prin poştă, brunet şi arătos, genul de bărbat care ştia că frumusețea lui era o unealtă şi o folosea cu orice ocazie. Era plin de strălucire.

— Lara.

Se apropie de ea, cu brațele ridicate pentru o îmbrățişare. Ea îşi puse palma pe pieptul lui şi îl ținu la distanță.

— Nimic de genul ăsta. Nu mă simt atât de apropiată de tine acum.

Fața lui căzu.

— Îmi pare rău. Poate că o vei face mai târziu. Vii înăuntru?

— Nu. Îmi petrec prea mult timp închisă aşa că nu. Îmi place briza de afară.

Tavin ridică din umeri.

— Ei bine, hai să avem puțină lumină.

Se întoarse spre uşă şi comută ceva chiar în interiorul ei. Un proiector montat deasupra uşii ilumină întunericul carbonizat din fața casei.

— Am pe cineva pe care vreau să ți-l prezint.

— Îmi imaginez că da.

El făcu semn şi, o clipă mai târziu, i se alătură în pragul uşii un alt bărbat. Acesta era slab ca o şină, îmbrăcat în haine maro de fermier Aldivian, dar delicatețea părului său blond, faptul că nu avea calusuri pe mâini, expresia autocratică de pe chipul său şi – nu în ultimul rând – blasterul de la centură îi indicară clar Larei că omul nu era un fermier.

— Lara, permite-mi să ți-l prezint pe Căpitanul Rossik. A fost foarte nerăbdător să vorbească cu tine.

Bărbatul blond zâmbi cu o expresie care era deopotrivă frumoasă şi vădit nesinceră, şi avansă pentru a-i strânge mâna Larei.

— Într-adevăr, aşa este. Locotenente Petothel, permiteți-mi să vă felicit pentru tot ceea ce ați realizat.

Ea acceptă complimentul cu un zâmbet mic şi înghețat şi aprobă din cap. Ăsta era motivul pentru care refuzase să transmită prin intermediul comunicatorului către Donos; nu putea ca tovarăşul ei *Spectru* să audă că i se adresa cu un alt nume.

— Sunt atât de fericită că ați reuşit în sfârşit să dați de mine, spuse ea.

— Tavin, du-te şi adu-ne nişte scaune şi băuturi. Rossik îşi întoarse atenția asupra Larei. Cât timp poți sta fără să trezeşti suspiciuni?

— Câteva zile. Am primit o permisie specială din cauza reapariției bruşte a lui Tavin, dar este doar pentru câteva zile.

— Ei bine, dosarul tău demonstrează că eşti o persoană inteligentă. Nu ar trebui să-ți ia prea mult timp să înveți să foloseşti echipamentul pe care ți-l vom da.

— Echipament?

— Un transmițător special. Acesta trimite informații în formă de module foarte mici prin intermediul vechiului HoloNet Imperial. Cu toate astea, nu are decât vreo treizeci de kilograme. Costă mai mult decât un Interceptor TIE. Îl putem folosi pentru

a localiza *Mon Remonda* şi a o termina.

— Cu mine la bord.

— Nu, cu siguranță nu. Îl vei amplasa, apoi în următoarea misiune dispari şi vii la noi. Atunci, şi numai atunci, vom distruge acea navă.

Lara lăsă impresia că se gândeşte la asta, suficient de mult timp pentru ca Tavin, cu un aer arțăgos, să reapară din casă cu scaune pentru toți. După ce le aşeză în semicerc, se întoarse înăuntru. La gestul de invitație al lui Rossik, Lara luă loc.

— Îmi pare rău, dar nu va funcționa.

— De ce?

— Securitatea e foarte ridicată pe *Mon Remonda*. Când ne întoarcem din orice concediu, de oriunde, ni se face o percheziție amănunțită a bunurilor. Şi nu ne lasă niciodată să ştim unde ne aflăm. Toate şedințele de informare despre misiuni folosesc nume de cod. Suntem ținuți complet în întuneric.

Sprâncenele lui Rossik se ridicară.

— Nu ştiam că Rebelii au adoptat măsuri de securitate atât de sensibile. Toate discuțiile lor despre libertățile individuale…

Lara îi înlătură cuvintele.

— O minciună. Niciodată n-am fost atât de atent supravegheată pe *Implacabilul* precum am fost pe nava Rebelilor.

— Ei bine, există vreun mod de a transmite folosind sistemele de comunicații ale *Mon Remondei*?

— Da, se poate face. *Aş putea să vă conduc direct la flota reunită şi să privesc cum Pumnul de Fier este distrus în spațiu.* Probabil că e cea mai bună abordare.

Buzunarul lui Rossik transmise un semnal sonor. El scoase un datapad, se uită la afişajul acestuia şi umerii i se încordară.

— Nimeni să nu reacționeze. Primesc semnal de la detectorul de viață – din interiorul casei. Este cineva la ceva mai puțin de un kilometru spre estul nostru. Asta ar însemna că se află pe primul deal în direcția aceea.

Lara încercă să rămână nonşalantă.

— Este camaradul meu. M-a însoțit până aici din motive de securitate.

Rossik îi aruncă o privire rece.

— Ciudat că nu l-ai menționat până acum.

— Nu era relevant, nu-i aşa? El a rămas în urmă pentru a face întreținerea celor două X-interceptoare în timp ce eu am venit să-mi vizitez *dragul meu frate*.

— Ei bine, problema este că acum el este suficient de aproape încât să mă vadă. Nu putem permite asta. Rebelii au înregistrări holografice cu mine în arhivele lor. Voi doi continuați să vorbiți. Eu mă întorc în casă, ies prin spate şi mă învârt în cerc pentru a ajunge în spatele lui. Voi avea nevoie de zece sau cincisprezece minute dacă vreau să o fac în linişte.

— Nu, spuse Lara.

— Ce-ai spus?

— Am spus că nu. Nu pot să vin pe Aldivy cu camaradul meu şi apoi să mă întorc la *Spectre* fără el. Ar deveni suspicioşi.

Nu se chinui prea mult să renunțe la sarcasmul din vocea ei.

— Foarte bine, reflectă Rossik. Un nou plan. Mă duc şi îți omor camaradul, apoi te ducem pe tine şi cele două X-interceptoare înapoi pe *Pumnul de Fier*. Chiar acum.

Capitolul 15

Face se bucură de fapt de felul principal, un fel de pasăre într-un sortiment marinat cu *fructe de soare*, şi speră din tot sufletul că nu era otrăvită, când Zsinj puse o întrebare pentru care nu era pregătit.

— Sunt nebun, Generale Kargin, sau ai un pilot Ewok în unitatea ta?

Face încremeni, apoi înghiţi în sec şi îşi drese în grabă glasul.

— Ce vă duce la această concluzie, domnule?

— Transmisiunile interceptate. Analiza caracteristicilor vocale ale pilotului vostru, *Liliac-Şoim Unu*, sugerează că acesta era probabil, deşi nu cu siguranţă, un Ewok. Dar nu înţeleg cum ar putea fi posibil aşa ceva.

Face ridică din umeri şi parcurse o listă mentală cu o duzină de răspunsuri posibile diferite.

— Ei bine, este un Ewok. În mare parte Ewok. Locotenentul Kettch. Cel mai feroce pilot al meu, de fapt. Nu prea poate ajunge la comenzi, dar un expert oarecum ciudat în proteze de pe Tatooine i-a construit un set de extensii pentru mâini şi picioare pe care le poate purta, aşa că înălţimea nu îl limitează câtuşi de puţin.

— Evident. Dar credeam că Ewokii sunt mult prea primitivi pentru a se descurca cu maşinăriile complexe sau cu teoria şi practica astronauticii. Prea primitivi chiar şi pentru a învăţa un vocabular adecvat în Bazică.

— Sunt. Dar Kettch a fost... modificat. Nu ştim unde sau de ce s-a întâmplat. A fost luat de pe luna sanctuar Endor încă de când era pui, crescut într-un laborator undeva şi hrănit cu substanţe chimice care se pare că i-au crescut capacitatea de a învăţa. Este un geniu, mai ales la matematică.

Acesta era, de fapt, adevăratul trecut al lui *Piggy*, iar *Face* fu brusc foarte bucuros să îl aibă la îndemână ca resursă.

Zsinj şi Melvar schimbară o privire, iar *Face* simţi brusc că inima îi bate cu putere. Era ceva în expresiile lor, oricât de scurtă ar fi fost acea privire, care îi spunea lui *Face* că acest subiect era de un interes vital pentru ei. *Ce însemna asta?*

— Oricum, continuă *Face*, are o fire foarte răutăcioasă. Nu aş fi vrut să vi-l aduc, chiar dacă aţi fi întrebat despre el în comunicarea anterioară. Muşcă străinii. Nu mi-ar plăcea să smulgă o gură de Zsinj şi ca noi ceilalţi să fim îndepărtaţi din cauza proastelor lui maniere.

Din nou jovial, Zsinj îşi întoarse zâmbetul spre *Face*.

— Foarte amuzant. Totuşi, sper să-l văd cândva zburând. Poate chiar într-un antrenament împotriva celui mai bun pilot al nostru.

Face se uită în jur.

— Este aici?

— Baronul Fel? Nu, e la datorie. Lordul Războinic ridică din umeri. În orice caz, cu siguranţă nu se numără printre cei mai simpatici invitaţi la cină.

— Deci muşcă şi el?

Zsinj râse.

* * *

Castin aşteptă până când holul fu momentan liber. Se îndreptă spre turboliftul închis şi deschise rapid panoul de control al acestuia. Dedesubt se afla colecția obişnuită de cabluri şi circuite informatice. Cu îndemânare, desprinse izolația de pe două fire şi le răsuci împreună. Uşile turboliftului glisară, dezvăluind un puț cu ecou dincolo de ele. Castin desfăcu firele, închise panoul de control şi păşi în afară pentru a se apropia de treptele de acces pentru întreținere, aflate în lateral. Reuşi la timp să se strecoare în afara uşilor; acestea se închiseră din nou la fel de repede. Acum trebuia să găsească un nivel la care să aibă puțină intimitate – şi acces la un sistem al computerului.

În jos sau în sus? Putea vedea capătul puțului deasupra lui, la o distanță considerabilă, dar nu şi pe cel de sub el. Asta însemna că mai erau multe de explorat dedesubt. Coborî. Câteva clipe mai târziu, se prinse de treptele scării ca şi cum viața lui ar fi depins de ele, în timp ce un turbolift trecea în viteză pe lângă el. Curentul trecerii sale îl zgudui şi îi smulse picioarele de pe treapta pe care se sprijinea. Înjurând în sinea lui, se ridică la loc şi continuă să coboare. Măcar de-ar fi avut grijă aceşti tâmpiți Imperiali să eticheteze interiorul uşilor turboliftului. *Nivelul 15: HANGARUL, ARSENALUL, CAFENEAUA* – asta ar fi fost frumos.

Totuşi, existau indicii pe care le putea interpreta. Urmele de uzură ale mecanismelor turboliftului, în comparație cu pereții puțului liftului, de exemplu. Existau urme revelatoare acolo unde lifturile se opreau, urme unde metalul puțului fusese uzat, arătând care erau nivelurile cele mai accesate. Trebuia să le evite.

Şase niveluri mai jos, găsi o uşă de turbolift unde puțul nu prezenta aproape nicio uzură. Un semn bun. Deschise panoul de întreținere care ducea la cutia de control... şi aproape că se prăbuşi de pe treaptă, surprins. Acea cutie de control nu era standard. În ea se afla un modul de securitate sigilat, un indiciu că ceea ce se afla dincolo de uşă era foarte important pentru cineva. Se aplecă şi se ținu bine în timp ce un alt turbolift trecu pe lângă el, de data asta ridicându-se, după care reveni la problema sa. Probabil că era un nivel prea periculos pentru a intra în vederea executării sarcinii sale. Pe de altă parte, era curios. Îşi scoase geanta plină de unelte.

Modulul de securitate era sofisticat, dar el crescuse spărgând echipamente hardware şi programe informatice Imperiale, aşa că, după câteva minute, acesta cedă în fața experienței sale şi se deschise. Înăuntru se aflau comenzile standard ale uşilor turboliftului, plus o varietate de măsuri de securitate – senzori care să înregistreze ori de câte ori erau deschise sau închise uşile, să noteze ori de câte ori un turbolift era chemat de la acest nivel sau direcționat aici, şi să trimită toate acele date către computerul principal al navei. Deconectă senzorii. Nu putea deconecta releul computerului; acesta gestiona şi permisiunile de intrare şi ieşire a oamenilor de la acest nivel, iar dacă îl deconecta şi cineva cu autorizația corespunzătoare încerca să intre sau să iasă, modificările sale ar fi fost detectate imediat.

Putea să deschidă uşa de aici fără efort, dar odată ce uşa era închisă, nu ar mai fi putut ieşi din nou fără acea autorizație. Era timpul pentru o improvizație. Conectă în circuit un mic datapad cu nucleul activat, programându-l să facă două lucruri: să monitorizeze frecvența comunicatorului său şi să emită comanda de deschidere a uşii atunci când primea un semnal anume. Asta ar fi trebuit să fie de ajuns. Îşi puse deoparte uneltele şi scoase puşca blaster. Apoi declanşă comutatorul pentru a deschide uşa. Aceasta glisă în tăcere, spre deosebire de majoritatea uşilor de turbolift, dezvăluind un pasaj întunecat. Nu se vedea nimeni. Sări de pe treapta sa

pe podeaua coridorului şi o cercetă într-un arc de cerc, dar tot nu văzu pe nimeni.

Nu era un pasaj, mai exact. Era o galerie, o sală lungă în care unul dintre pereți era alcătuit din ferestre de vizibilitate mari. Camerele de dincolo de aceste ferestre erau bine luminate. Îi plăcea asta; ar fi fost aproape imposibil ca oamenii din interiorul lor să îl vadă. Se întinse înapoi, declanşă din nou întrerupătorul, apoi îşi smulse brațul pentru ca uşa să nu se închidă peste el.

Exista o interfață de computer aici, chiar lângă uşa turboliftului, dar nu ar fi fost sigură. Avansă de-a lungul galeriei cu pasul precis al unui soldat Imperial din trupele de şoc, căutând o alta. Camerele de dincolo de ferestrele de vizibilitate mari intrau în câmpul vizual în timp ce trecea pe lângă ele.

Prima era uriaşă. Pe peretele îndepărtat se aflau cuşti mari sau celule mici, stivuite pe trei înălțimi, confecționate din sticlă sau oțel transparent, fiecare fiind ocupată de o singură creatură. Castin văzu mai mulți Gamorreeni, un artropod mare şi întunecat a cărui celulă era împodobită cu un fel de pânză organică şi un Ewok. Într-o celulă supradimensionată, umplută în cea mai mare parte cu apă, se afla un dianoga, o specie necrofagă tentaculară cu un singur ochi, care îl privi în timp ce trecea. În afara cuştilor se afla un bărbat uman, aşezat la un birou cu un terminal de calculator mare şi elaborat, cu picioarele ridicate pe birou în timp ce bătea pasiv la un datapad personal; părea că joacă un anumit joc. Nu îl observase pe Castin.

În față, în ciuda întunericului din pasaj, putu distinge un birou întunecat şi un terminal de calculator în colțul din stânga. Nu îşi putea da seama dacă acest pasaj se termina acolo sau se întorcea spre dreapta. Acel terminal era ceea ce avea nevoie, presupunând că putea să-l pornească fără să alerteze pe nimeni. După aceea trecu pe lângă următoarea secțiune de ferestre de vizibilitate. Acestea afişau o cameră mai mică, cu o sală de operații. Era o operație în desfăşurare, o echipă de patru bărbați umani, cu mănuşi şi măşti, care lucrau la o creatură mare, cu blană albă, cu doi ochi mari şi doi mici. Castin o recunoscu ca fiind un Talz, apoi se uită mai atent.

Talzul avea un fel de tuburi de perfuzie implantate în cap. Fluidele se mişcau încet din flacoanele aşezate lângă masa de operație. Creatura era legată fedeleş... şi era trează. În timp ce Castin privea, aceasta îşi deschise gura şi răcni, însă zgomotul nu pătrunse prin ferestrele de vizionare. Mâinile sale cu gheare se deschideau şi se închideau în timp ce se chinuiau să se smulgă din legături, iar cei patru ochi ai săi îi priveau pe doctori încărcați de furie. Castin decise că nu erau răgete de durere, ci de furie. Era o imagine tulburătoare. Se presupunea că Talzii erau creaturi paşnice.

Făcu alți câțiva paşi şi sala de operație rămase în urma lui. Se aşeză la terminalul întunecat şi îşi scoase din nou trusa de scule.

* * *

— Să mă întorc pe *Pumnul de Fier*? Nu prea cred. Lara clătină din cap. Voi fi mult mai valoroasă pentru Zsinj pe *Mon Remonda*.

— Nu neapărat, spuse Rossik. Vom lua cele două X-interceptoare pe care vei putea să le pilotezi pentru noi în misiuni sub acoperire – precum şi analizele tale despre misiunile de până acum şi despre modul de gândire al *Vagabonzilor* şi al *Spectrelor*. Acestea ar putea fi la fel de valoroase ca şi obținerea unor coordonate exacte ale poziției *Mon Remondei*.

— Aş prefera totuşi să mă întorc la *Spectre*.

— Ei bine, nu se va întâmpla aşa. Acum, presupunând că el ne priveşte, ține-ți camaradul distras cu o conversație animată cu *neanimatul* Tavin în timp ce eu mă duc pe poziție.

Tristețea se aşternu peste Lara când îşi dădu seama ce avea de făcut... când îşi dădu seama că era pe cale să ia prizonieri care îi cunoşteau secretul şi că trebuia să îi dezvăluie acel secret lui Wedge Antilles.

— Nu prea cred. Ridicați mâinile în aer. Acum sunteți prizonierii Noii Republici.

De sub tunica sa, Tavin scoase un mic blaster şi îl îndreptă spre ea. Rossik se uită la Tavin, cu o expresie vădit batjocoritoare, şi se mulțumi să pună mâna pe mânerul propriului blaster.

— Nu pari a fi în poziția de a face astfel de cereri, Petothel. Partenerul tău se află la un kilometru distanță şi s-ar putea ca nici măcar să nu se uite. Ştiu că nu ai transmis nimic; scanerul meu mi-ar fi indicat acest lucru.

Lara privi blasterul din mâna lui Tavin şi îşi ridică brațele, un gest care era pe jumătate capitulare, pe jumătate întindere insolentă.

— O să vă dau o singură şansă. Aruncați armele acum.

— Țineți-o sub control şi ia-i blasterul, spuse Rossik. Fac ceea ce am spus – ies prin spatele casei şi ocolesc până ajung în spatele partenerului ei. Ține-o aici şi în linişte până atunci.

— Uşor de făcut, spuse Tavin.

— Ar fi trebuit să vă predați, spuse Lara.

Îşi închise mâinile în pumni. O suliță de lumină strălucitoare de pe deal îl lovi pe Tavin chiar în stomac. Explozia bruscă de țesuturi supraîncălzite îl aruncă pe bărbat la pământ şi înapoi, iar blasterul său căzu pe solul carbonizat. Rossik se întoarse spre sursa focului şi făcu un pas înainte, iar Lara îşi scoase blasterul.

Rossik era în aer, în timp ce se arunca la pământ, iar salva Larei îl luă în plin din lateral. Acesta căzu la pământ şi rămase nemişcat. Lara se ridică şi îi ținu pe cei doi bărbați sub pază în timp ce Donos cobora din poziția sa de lunetist. Nu era necesar; era clar pentru ea că ambii bărbați erau morți. Încercă să simuleze nervozitatea şi rămase surprinsă să descopere că era într-adevăr nervoasă. O parte din reacție era uşurarea bruscă că secretul era din nou în siguranță pentru moment.

— Te simți bine? întrebă Donos.

Lara încuviință din cap.

— Au vrut...

Vocea i se frânse şi, încă o dată, fu o reacție autentică.

— Au vrut să mă întorc pe *Pumnul de Fier* cu ei. Nu aveau de gând să-mi lase nicio opțiune prin care să le dau informații false. Urma să dispar, pur şi simplu. Se cutremură. Nu puteam să fac asta.

Donos îl împinse pe Rossik cu un picior. Cadavrul se rostogoli pe jumătate, afişând ochi holbați şi goi. Se aplecă să ia blasterul bărbatului.

— De ce a scos arma fratele tău împotriva ta?

— Am spus că refuz. Am spus că nu mă voi întoarce cu acest om, Rossik. Se pare că fratele meu nu avea să fie plătit dacă nu mă întorceam cu el. Dacă tot nu avea să fie plătit, avea de gând să mă omoare.

— Nu a fost chiar un frate iubitor. Donos se uită la trupul lui Tavin şi îi luă şi lui arma. Apoi se uită înapoi peste umăr la Lara. Îmi pare rău. A fost un lucru lipsit de inimă să spun asta.

— Nu-i nimic. Tavin pe care îl iubeam eu a încetat să mai existe când eram

mică; s-a transformat în *asta*. Mi-e dor de el... dar nu tu l-ai ucis.

— Nu putem fi siguri că *echipa* lui Rossik nu este mai mare de atât. Hai să le luăm actele, să aruncăm o privire rapidă prin casă şi apoi să ne întoarcem la X-interceptoare. Vreau să plecăm de pe lumea asta cât mai repede posibil.

* * *

Castin trebui să acorde o oarecare atenție holului din spatele său, în timp ce continua să butoneze pe terminalul de securitate informatică al *Pumnului de Fier*. Până acum, niciunul dintre savanții sau tehnicienii din încăperile de dincolo de ferestrele de vizionare nu ieşise în hol, dar nu se putea baza pe faptul că norocul lui va dura la nesfârşit. Iar securitatea informatică de aici era bună. Cineva aproape la fel de priceput ca şi el pusese la punct sistemul de apărare pe mai multe niveluri care îl împiedicase până acum să-şi strecoare programul în sistemul de comunicații. Şi, deşi Castin era sigur că era superior acestui hacker necunoscut, individul acela avusese la dispoziție săptămâni, luni sau ani pentru a-şi perfecționa codul. Castin încerca acum să treacă de el în doar câteva minute. Chiar şi cu abilitățile sale superioare şi cu instrumentele pe care le adusese, nu mergea aşa cum se aşteptase.

Şi era supărat. Abia reuşea să se concentreze asupra a ceea ce făcea. Nu, asta nu avea sens. Sistemele dificile erau o provocare pentru el, nu o pacoste, şi îi ascuțeau concentrarea în loc să i-o diminueze. Atunci de ce era supărat? Se lăsă pe spate, departe de ecranul cu refuzurile nefolositoare la toate cererile sale cele mai rezonabile, pentru a se gândi. Până şi stomacul îl supăra, iar asta, în sfârşit, îi indică sursa emoției sale. Era ceea ce văzuse cu câteva clipe în urmă. Creaturile din cuşti. Talzul de pe masa de operație, ființa paşnică înnebunită de substanțe chimice până când se umpluse de furie. Era ridicol. Lui nu-i păsa de astfel de lucruri. Nu erau oameni, nu erau deosebit de importanți, iar dacă savanții decideau să lucreze pe ei, era în regulă. Dar senzația de greață persista.

Viața acelui Talz se sfârşise. Chiar dacă ar fi scăpat din captivitate, în mod miraculos, ar fi fost pentru totdeauna schimbat de ceea ce i se întâmplase. Putea să se întoarcă acasă, pe lumea sa, la familia sa, ştiind cum fusese supus violenței – ştiind ce fusese obligat să simtă şi să facă – şi totuşi să se întoarcă la modul de viață pe care îl cunoscuse înainte? Castin nu credea că ar fi putut.

Înjură în sinea lui. Nu avea timp pentru asta. Şi nu avea nevoie să se preocupe de soarta unei grămezi de non-umani pe care Zsinj decise să facă teste. Cu toate astea, imaginile persistau, înlăturând tehnicile şi procedurile pe care trebuia să le folosească pentru misiunea sa actuală şi umplându-l cu o emoție nedorită. *Simpatie*.

Simpatie pentru acele ființe păroase, urât mirositoare şi foarte puțin umane care se înghesuiau în celulele pe care le văzuse. Erau practic o sursă de tragedie.

Prins cum era în acele gânduri, Castin auzi totuşi şuieratul uşii turboliftului, departe în spatele lui. Opri terminalul, îşi luă datapadul şi casca şi se strecură după colțul din dreapta, înainte să se uite înapoi pe unde venise. O jumătate de echipă de soldați din trupele de şoc, abia vizibilă în întunericul pasajului, înainta spre el.

Paşii lor nu erau grăbiți. La jumătatea drumului spre el de-a lungul pasajului, liderul lovi cu putere în cel mai apropiat geam din oțel transparent. După ce aparent atrase atenția cuiva de dincolo de acesta, bătu cu palma în partea laterală a capului, un semnal evident pentru ca cineva dinăuntru să ajungă la un comunicator pentru

a-i recepționa transmisia.

La naiba. Trebuiau să fie în căutarea lui. Oare unde greşise? Era sigur că-şi acoperise toate urmele când alimentase terminalul din colț.

Nu, aşteaptă. Când deschisese pentru prima dată capacul cutiei de control din interiorul puțului turboliftului şi descoperise sistemul de înaltă securitate de acolo – nu ştiuse despre acel nivel de securitate până nu deschise cutia. Dacă ar fi existat un senzor pe cutia respectivă, o măsură de precauție rezonabilă pentru un set de comenzi care ducea într-o zonă foarte sigură, l-ar fi declanşat fără să-şi dea seama.

Se îndepărtă de colț. În spatele lui se afla o altă fereastră de vizualizare, spre o zonă de birouri momentan neocupată. Lângă el se afla o uşă blindată cu un set standard de comenzi lângă ea. Apăsă pe butonul *DESCHIDE*, iar pe micul ecran de pe panoul de control apăru: *INTRODUCEȚI CODUL DE AUTORIZAȚIE.*

În ritmul de înaintare al trupelor de şoc, aceştia l-ar fi ucis înainte ca el să treacă de sistemul de securitate şi să intre în birou. Ce trebuia să aleagă: să blufeze sau să lupte? În niciun caz nu ar fi funcționat o cacealma; ar fi servit doar la a-l ține pe loc în timp ce se apropiau restul trupelor de şoc. Îşi pregăti puşca blaster.

Soldatul din frunte apăru de după colț şi rămase încremenit un moment.

— Care este...

Castin trase. Împuşcătura lui îl lovi pe soldat în burtă şi îl aruncă pe spate în peretele îndepărtat. Castin nu aşteptă să apară următorul soldat. Trase din nou, de data asta în fereastra de vizualizare, spulberând-o în interior, şi sări în urma oțelului transparent spart în biroul de dincolo. Ateriză şi se roti, țintind înapoi prin fereastra spartă. Încă doi soldați din trupele de şoc apărură de după colț, îndreptându-şi brațele lungi spre locul în care se aflase el cu o clipă înainte. Trase din nou de două ori, prima împuşcătură nimerindu-l în piept pe soldatul cel mai apropiat. Celălalt soldat se aruncă spre podea, pierzându-se din vedere sub marginea ferestrei, iar a doua împuşcătură a lui Castin îl rată.

O alarmă stridentă de tip claxon răsună, iar luminile din birou începură să pâlpâie în acelaşi timp cu ea.

Mai era o altă uşă care ieşea din birou, care ducea în direcția turboliftului, iar panoul de control al uşii era activ. Se deschise în ceea ce părea a fi o sală de spălare, plină de chiuvete, dulapuri şi camere de decontaminare, fără nicio fereastră de vizualizare spre coridor. Uşa următoare se deschise la fel de uşor – chiar în sala de operații. Tehnicienii medicali de acolo îşi încetaseră intervențiile asupra Talzului şi priveau activitatea desfăşurată de cealaltă parte a ferestrei – ultimul dintre soldații din trupele de şoc trecuse pe acolo, îndreptându-se spre locul desfăşurării acțiunii pe care tocmai îl părăsise Castin.

Un fulger de blaster trecu peste umărul lui Castin şi îl lovi pe unul dintre tehnicieni în ceafă. Castin îl văzu pe bărbat, cu capul acum o masă neagră de cenuşă, căzând în față la fel de încet ca şi cum s-ar fi scufundat în ulei greu. Îi văzu pe ceilalți tehnicieni cum se întorceau spre el în mod similar cu încetinitorul.

Se învârti, trăgând înainte să-şi vadă ținta. Un soldat din trupele de şoc stătea în uşa deschisă dintre birou şi sala de spălare, o țintă perfectă, iar lovitura de armă fără țintă a lui Castin îl nimeri în genunchi. Omul se prăbuşi cu un țipăt.

Castin lovi panoul de control din apropiere şi uşa glisă. Se întoarse spre tehnicieni; aceştia aveau deja mâinile ridicate. Unul dintre ei nu-şi putea lua ochii de la masa fumegândă care fusese cândva capul colegului său. Ar fi fost nevoie de o

singură rafală pentru a spulbera fereastra de vizualizare din apropiere.

Putea să sară prin ea şi să se întoarcă la turbolift înainte ca cei trei soldaţi din trupele de şoc care rămăseseră să îl ajungă din urmă. Asta era, deci. Dar, în timp ce traversa pentru a ţinti spre fereastră, îl văzu pe Talz privindu-l. Cei patru ochi ai săi păreau a fi nişte găuri care dădeau spre o lume de durere pură.

Ezită, apoi îşi scoase vibrolama din buzunarul de la centură. Tăie legăturile de la gleznele Talzului, apoi trecu la curelele de la încheieturi.

— Nu! spuse unul dintre tehnicieni, cu ochii mari. Ăsta nu mai e un Talz, e un ucigaş...

— Foarte bine.

Castin termină cu ultima cureluşă, apoi se dădu înapoi.

Tehnicianul care vorbise o luă la fugă, ajunse la uşă şi plesni comanda. Uşa se deschise... şi omul fu nimerit cu un proiectil blaster chiar sub burtă. Se aplecă, încă în viaţă, şi începu să ţipe.

Talzul se rostogoli de pe masă, cu tuburile încă înfipte oribil în craniu. Se uită cu răutate la Castin, apoi se întoarse spre tehnicienii rămaşi şi se îndreptă spre ei. Căruciorul rulant care ţinea flacoanele cu substanţe chimice perfuzate se răsturnase şi era târât alături de el. Talzul zări ceva prin uşă, probabil soldatul din trupele de şoc care trăsese ultima oară, şi se opri, încercând evident să se decidă ce inamic să atace mai întâi.

Castin trase în fereastra de vizionare, spulberând-o, şi sări prin breşa pe care o făcuse. Nu mai era nimic între el şi uşa turboliftului. Îşi aruncă vibrolama şi îşi scoase datapadul în timp ce alerga. Apoi simţi o durere, o agonie atât de intensă încât nici măcar nu-şi putu da seama de unde pornea, şi căzu, prăbuşindu-se pe podeaua coridorului. Durerea îl încovoie ca şi cum ar fi fost o marionetă în mâinile unui copil răuvoitor. Putea să vadă, şi chiar să înţeleagă ce era locul de pe spatele coapsei stângi unde un proiectil de blaster trecuse prin armura de soldat din trupele de şoc şi intrase în carnea de dedesubt. Îl putea vedea pe soldatul din trupele de şoc care îl împuşcase; bărbatul înainta la pas, cu puşca pregătită pentru o nouă tragere.

Pe de altă parte, uşa turboliftului era prea departe pentru un om nevoit să se târască. Era în mâinile lor. Îl aveau, şi aveau şi datapadul lui, care conţinea tot ce ar fi trebuit să ştie Zsinj despre el şi despre misiunea lui aici. Având mâinile crispate de durere, îşi întinse datapadul în faţa ţevii puştii sale blaster şi apăsă pe trăgaci.

* * *

— Acum, spuse Zsinj în timp ce mâncau plăcinta cu îngheţată care era felul lor de desert, să trecem la chestiunea care a dus la întâlnirea noastră.

Face se lăsă pe spate, asumându-şi o falsă expresie de mulţumire.

— Te rog.

— Sunt pe cale să pornesc într-o misiune. Va fi un angajament militar pe scară largă.

— Îţi vei ataca duşmanii Rebeli?

— Aşa este. Anticipez un răspuns cu nave de luptă şi nave capital şi am nevoie de tot sprijinul pe care îl pot obţine din partea navelor de luptă – mai ales având în vedere pierderile recente ale escadrilei mele. Mârâi acea ultimă afirmaţie. Dar dacă sunteţi la fel de eficienţi împotriva duşmanilor mei cum aţi fost împotriva mea, înseamnă că nu am pierdut efectiv din putere. Un asistent apăru peste umărul lui şi

îi şopti ceva. Expresia lui nu se schimbă, dar se ridică. Trebuie să mă ocup de nişte afaceri pentru câteva momente. Melvar, te rog să continui această întâlnire.

Se îndepărtă câţiva paşi împreună cu asistentul.

Melvar zâmbi, cu o expresie care sugera că ar fi fost cel mai fericit dacă ar fi smuls aripile unor insecte.

— Există o staţie orbitală de realimentare şi comerţ. În depozitele sale se află o cantitate considerabilă de materiale de care avem nevoie – provizii esenţiale. Avem nevoie, de asemenea, de ceva timp pentru a încărca aceste materiale în navele noastre de marfă – nu prea mult timp, dar suficient pentru ca apărarea planetară să înceapă să trimită escadrile de nave de luptă de la suprafaţă... şi să aducă mai multe nave capital într-o reţea în jurul planetei.

Face fluieră.

— Vreţi să luaţi o încărcătură valoroasă. Ce este?

Melvar clătină din cap.

— Ăsta e un secret... până când veţi ajunge la locul misiunii.

— Ceea ce trebuie să ştim, spuse Zsinj, întorcându-se la locul său, este câte nave de luptă puteţi mobiliza în sprijinul acestei misiuni.

— Şase, spuse *Face*.

Remarcă faptul că acum, comportamentul vesel al lui Zsinj părea forţat.

— Doar şase?

— Luptăm ca şi cum am fi douăzeci.

— Voi luptaţi ca şi cum aţi fi treizeci. Şi vă vom plăti ca pe treizeci.

— Adică...

— Comisionul tău este de patru sute de mii de credite Imperiale, livrabile imediat după terminarea misiunii.

Face încercă să nu-şi afişeze surpriza pe care o simţea. Asta reprezenta o avere, suficientă pentru a cumpăra două X-interceptoare şi piese de schimb.

— Şi dacă misiunea eşuează, nu mai primim nicio plată?

— Nu, primiţi întreaga sumă indiferent de circumstanţe – presupunând că nu mă lăsaţi să mor în timpul misiunii.

— Sunt încă impresionat. Dacă nu aş fi cunoscut abilităţile unităţii mele, aş fi bănuit că ne plătiţi prea mult.

Zsinj renunţă la zâmbetul său fals.

— Plătesc prea mult. Prevăd că unii dintre ai voştri, şi unii dintre ai mei, vor muri în acest conflict. Intenţionez să plătesc suficient de mult pentru ca toţi piloţii să meargă în luptă dornici să reuşească, fericiţi să-şi rişte viaţa – şi liniştiţi că, dacă vor muri, văduvele şi copiii lor vor fi pe deplin despăgubiţi.

Face se gândi la asta.

— Aş fi fericit să câştig şi mai mult. Am mai mulţi *Lilieci-Şoim* decât nave de luptă. Mulţi cu competenţă tehnică. Mulţi cu alte abilităţi.

— Abilităţi de intruziune?

Face zâmbi.

— Am avut dreptate. O să plasezi o echipă înainte de sosirea flotei tale.

Zsinj ridică din umeri.

— Este evident că gândim la fel. Da, bineînţeles.

— Am experţi în intruziune. Unii cu experienţă atât în sistemele Imperiale, cât şi în cele ale Noii Republici.

— Şi, de asemenea, îl întrerupse Melvar, îl aveți pe el.

Întinse o unghie argintie spre Kell.

— Şi pe profesoara lui, spuse *Face*.

Melvar păru surprins.

— Profesoara... lui?

Kell își dădu părul pe spate cu gestul său caracteristic și păru *supărat*.

— Antrenoarea sa. Cea mai mortală luptătoare fără arme pe care am întâlnit-o vreodată. O femeie înşelător de dulce la înfățișare, ceea ce o face uşor de inserat în majoritatea mediilor. Nu este egală cu el ca pilot... dar am văzut-o odată cum a ucis un Wookiee. Neînarmată.

Zsinj şi Melvar schimbară o privire.

— Cu siguranță că exagerezi, spuse Zsinj.

— Nu exagerează, zise Kell, rostind primele lui cuvinte de când se aşezaseră. Wookiee sunt incredibil de puternici după standardele umane, dar nu sunt mai rapizi... şi au la fel de multe vulnerabilități. Puncte de presiune. Articulații. Nu poți să te lupți cu unul – asta înseamnă moarte automată. Iar alonja mai mare înseamnă că trebuie să intri şi să ieşi mereu din raza lor de acțiune. Dar se poate face. Qatya, adică profesoara mea, a început cu o lovitură în coloana vertebrală care i-a comprimat măduva spinării şi se pare că i-a afectat câteva vertebre, toate astea paralizându-l parțial... mai ales picioarele. După aceea, când a încercat să o atace, i-a imobilizat mâna într-o poziție care să-i ofere avantaj, apoi a răsucit-o pentru a-i rupe încheietura. Apoi i-a rupt şi două degete, doar ca să se distreze. Ştii cum sunt femeile. Apoi...

— Dissek, te rog. *Face* îşi drese vocea pe un ton de admonestare, dar în sinea lui fu mulțumit de improvizația lui Kell – era exact genul de detaliu macabru pe care el nu s-ar fi simțit suficient de priceput pentru a-l oferi. Să-l iertați. Lupta este singura lui dragoste.

— Chiar aşa, spuse Zsini. Îmi vei furniza dosare despre *Liliecii-Şoim* care au abilități tehnice, astfel încât să pot evalua posibilele roluri pentru ei?

— Aşa voi face. Oferă-mi doar o modalitate de a le trimite.

— Melvar îți va da un set de ore şi frecvențe HoloNet înainte să plecați.

— Şi cât mai multe date pe care ni le poți da despre acea misiune, ca să putem face propriile noastre simulări?

Melvar scoase un datapad dintr-un buzunar şi i-l întinse.

— Ai fi împotrivă să primeşti un mic comision acum? întrebă războinicul.

— Deloc.

Zsinj se uită înapoi spre foaierul de securitate, traseul pe care intraseră *Liliecii-Şoim* în centrul de comandă. Doi soldați din trupele de şoc aflați acolo înaintau, trăgând un al treilea soldat între ei. Cel de-al treilea bărbat era fără vlagă în brațele lor şi nu purta cască; avea părul blond auriu.

— Trebuie să fiu sigur cu privire la cruzimea ta, spuse Zsini. Ştiu că sunteți capabili să ucideți în luptă dreaptă, dar vreau bărbați – oh, da, şi femei care pot ucide în circumstanțe mai puțin favorabile. În consecință, ai vrea să-l împuşti pe acest om pentru mine?

Trupele de şoc aruncară încărcătura lor umană lângă piciorul mesei. Bărbatul pe care îl cărau era Castin Donn. Avea ochii închişi şi o arsură de blaster pe piciorul drept. Pieptul i se ridica şi cobora în ritm regulat.

Face înghiți în sec și își înghiți și fierea care încerca să îi urce în gât, și speră că nu devenise la fel de palid pe cât se simțea. *Castin, idiotule. Ne-ai ucis pe toți.*

Kell se uită în jos la Castin și apoi la *Face*, păstrându-și în mod admirabil trăsăturile lipsite de emoție. Privirea lui era o întrebare – *îl atacăm pe Zsinj acum? Sau să așteptăm?* Dia își păstră atenția fixată pe chipul lui Castin, propria ei expresie fiind ciudat de încântată.

— Nu e o țintă prea bună, spuse *Face*, tragând de timp.

Trebuia să existe ceva ce putea să facă fără să-și dezvăluie jocul, o modalitate de a păstra viața tuturor fără să reușească să compromită întreaga misiune.

Dar nu-i venea nimic în minte.

— Adevărat, spuse Zsinj. Vrei să-l împuști, te rog?

— Oh, trebuia să îmi imaginez, spuse *Face*, dar nu se mișcă. Totuși, pare mai degrabă un test costisitor pentru voi – să ne puneți să împușcăm unul dintre proprii voștri soldați din trupele de șoc.

— Nu este unul dintre ai mei, spuse Zsinj. Este un intrus.

— Nu aveți de gând să-l interogați?

Zsini clătină din cap.

— Nu mă interesează ce are de spus. Vrei să-l împuști, te rog?

Face își stăpâni panica ce se ridica în el. Ofițerii de pe navă aflați la masă îl priveau cu tot mai mult interes. Și nu-i venea în minte niciun plan.

— Bineînțeles, spuse *Face*. Cât de mult?

Zsini păru surprins.

— Ce?

— Cât dai pentru a-l împușca? Cât plătești?

— Generale Kargin, mă surprinzi. Ești aici, iar costul unei singure împușcături de pistol este neglijabil – mai ales că noi furnizăm blasterul. Făcu un semn din cap către unul dintre ofițeri, care scoase un pistol blaster. Nu o poți face ca demonstrație de bunăvoință?

— Viața inteligentă este cea mai prețioasă marfă din galaxie, spuse *Face*, făcându-și vocea posomorâtă. În consecință, nu o iau niciodată fără o recompensă financiară adecvată.

Dia se ridică în picioare, mișcarea ei bruscă speriindu-i pe toți cei de la masă. Îi zâmbi Lordului Războinic cu o expresie care îți topea inima, și spuse cu vocea răgușită a lui Seku:

— Generalul are doar grijă de bunăstarea ofițerilor și a trupelor sale, Lord Războinic. Nu poate renunța la politicile sale; sunt scrise în *Statutul Liliecilor-Șoim*. Dar eu pot face asta pentru tine ca o însărcinare particulară. Blasterul, te rog?

Și întinse mâna după el.

Face simți brusc un val de euforie. Avea un plan. Îl văzu pe Kell cum își încorda picioarele sub el. Bărbatul cel mare probabil că urma să se îndrepte spre Zsinj. Asta îl lăsa pe Generalul Melvar pentru *Face*, cu Dia pentru a-i ține pe ceilalți la distanță cu blasterul. Presupunând că îi dădeau unul funcțional.

Melvar încuviință din cap. Ofițerul său îi înmână Diei pistolul blaster. Ea verifică încărcătura, se apropie de Castin…

Și îl împușcă în gât.

* * *

Un ofițer subaltern vorbăreț, aparent înveselit de uciderea intrusului, îi conduse pe *Liliecii-Şoim* înapoi spre naveta lor.

Odată ce uşile sălii de securitate se închiseră în urma lor, Zsinj se ridică. Bătu din palme şi toate discuțiile din încăpere încetară.

— V-ați descurcat foarte bine, spuse Lordul Războinic. Vă mulțumesc pentru prestația excelentă.

Bărbații salutară şi începură să iasă din boxa artificială a echipajului.

Zsinj luă loc.

— Ce mai face... cum îl cheamă? Yorlin?

Trăsăturile lui Melvar se relaxară şi deveni din nou fad şi neameninţător.

— Omul ăla, Dissek, l-a lovit suficient de tare încât să-i provoace o comoție şi să-i strice nişte dinți.

— E de lăudat că a urmat ordinele chiar şi cu prețul unei dureri considerabile. Dați-i o distincție, iar când iese din secția medicală, dați-i o permisie de trei zile. Dădu din cap spre corpul intrusului; încă se ridica fum din ceea ce mai rămăsese din gâtul acestuia. Predați asta tehnicienilor noştri. Vreau să ştiu cine a fost, de unde a venit, unde a trăit şi cum a ajuns la bordul *Pumnului de Fier*. Din moment ce se pare că, până la urmă, nu a fost unul dintre *Liliecii-Şoim*.

— S-a făcut. Cât ne-a costat intrusul?

— Rapoartele inițiale indică faptul că a împuşcat doi soldați din trupele de şoc şi doi tehnicieni, apoi cel mai bun specimen Talz al nostru a ucis încă doi tehnicieni şi un alt soldat din trupele de şoc, iar în cele din urmă soldații rămaşi l-au împuşcat pe Talz. A costat scump. Zsinj îl fixă pe Melvar cu o privire serioasă. Am pierdut vreun subiect de testare Ewok?

— Nu de pe *Pumnul de Fier*. Dar s-ar putea ca unul dintre laboratoarele de pe planetă să fi pierdut unul – şi să fi ascuns pierderea.

— Va trebui să execut pe cineva pentru asta, Melvar. Află cine l-a pierdut, apoi omoară-l pe idiot.

— Da, domnule.

* * *

Face lăsă să se înțeleagă clar, prin gesturi şi coduri private, că dorea ca ceilalți să rămână tăcuți chiar şi în timp ce accelerau pentru a se îndepărta de *Pumnul de Fier*. Abia când intrară în hiperspațiu, în prima etapă de deplasare, vorbi.

— Raportează.

— Era deja mort. Cuvintele izbucniră din ea ca apa care în sfârşit rupsese un baraj vechi. Era mort, *Face*.

Durerea îi smulgea cuvintele, făcând-o să şovăie. Putea să vadă disperarea de pe chipul ei.

— Respira.

— Nu, nu respira. A fost un fel de truc. Un fel de pompă mecanică, nu ştiu. Ea respiră adânc, tremurând. Era complet flasc când l-au adus. Nu era inconştient. Era mort. Pe placa pelviană a armurii sale erau urme de carbonizare de blaster care ar fi trebuit să continue şi pe platoşa toracică, dar nu erau, aşa că trebuie să-i fi pus o platoşă toracică nouă – pentru a o înlocui pe cea care a fost arsă când a fost ucis. Iar

gardienii care îl transportau, postura lor spunea că transportau o sarcină, nu un prizonier care s-ar putea trezi cândva. Închise ochii şi îşi plecă capul. Limbajul trupului este ceva despre care ştiu foarte multe, *Face*. Era mort.

— Accept. *Face* oftă şi se lăsă pe spate. La naiba. Dacă ar fi urmat ordinele… Tu vei fi bine?

— O să fiu… o să fiu…

Vocea ei era stinsă. Înghiți în sec de câteva ori şi apoi se uită în gol.

— Dia?

Ea țipă ca şi cum ar fi fost înjunghiată şi deodată se transformă într-un vârtej de mişcări, năpustindu-se în toate direcțiile. Loviturile ei întâmplătoare aterizară asupra lui Kell, pe consola de comandă, pe geam, pe peretele de lângă ea.

Kell se aplecă între ea şi comenzi, respingându-i loviturile.

— *Face*, ia-o de pe mine înainte să lovească ceva greşit şi să ne trimită pe o traiectorie oarbă în hiperspațiu.

Face se aplecă în față, apucând-o pe Dia, în schimb primi pentru osteneala sa o lovitură în bărbie de la o coadă cefalică.

— Dia! Opreşte-te!

Însă țipetele şi loviturile ei se intensificau, însoțite acum de ceea ce păreau a fi spasme dureroase. *Face* se întinse pe lângă scaunul copilotului şi o apucă cu ambele mâini, apoi o trase cu forța peste scaun şi o lăsă în poala lui. Mai încasă încă câteva lovituri la întâmplare înainte să-şi prindă brațele împrejurul taliei ei, imobilizând-o strâns de el. Ea mai scoase un ultim geamăt de durere şi se prăbuşi. Lacrimile îi curgeau nestingherite pe obraji, iar *Face* se trezi încremenit, uitându-se la ele, dovadă a unor emoții pe care nu crezuse niciodată că le poseda.

— Dia?

Vocea ei era un geamăt.

— E moartă.

— Este? Cine anume?

— Dia. Diap'assik. Este moartă.

O spusese punând căldură şi furie în cuvintele sale.

— Nu, nu eşti moartă.

— Ba da! Ea nu ar fi făcut asta. Ea nu l-ar fi împuşcat. Ar fi murit mai întâi. Este moartă, *Face*.

Auzi o pocnitură, auzi metalul alunecând pe piele, şi fu pregătit când mâna ei ridică blasterul şi țeava acestuia se poziționă în dreptul bărbiei. Îi dădu drumul cu mâna stângă şi îşi vârî degetul mare sub trăgaci, împiedicând-o să apese pe el. Ea țipă din nou – un strigăt bântuit, alcătuit din agonie şi vinovăție fără margini.

— *Face*, lasă-mă!

El îi smulse blasterul din mână, îl ținu deasupra umărului spre Kell până când acesta îl luă, şi apoi o imobiliză din nou.

— Nu.

— Atunci omoară-mă.

— Nu.

— Ba da. Nu voi trăi în felul acesta.

— Trebuie să trăieşti. Avem nevoie de tine.

Apoi ea căzu pradă lacrimilor tăcute şi plânsului. El o strânse la piept şi, în sfârşit, avu un moment de gândire. Unde dispăruse Dia, care în luptele de simulator

lovea inamicul cu un sânge rece care uneori îi zguduia pe ceilalți membri ai escadrilei? Cine era această sosie, sfâşiată de durere, din brațele lui? Trebuia să fie o Dia care trăia sub scutul ei de nemilozitate, o rămăşiță din Dia care fusese furată din copilărie de pe Ryloth cu o duzină de ani în urmă. O Dia care putea să cunoască o vinovăție teribilă – o vinovăție autodistructivă.

— Dia, îți mulțumesc, spuse el, pe cât de delicat putea.

Ea nu răspunse. El repetă cuvintele şi, în cele din urmă, ea se trase înapoi şi se uită la el, cu neînțelegere şi durere pe chip.

— Poftim?

— Mulțumesc.

Ea clătină din cap.

— Pentru că am tras... pentru că am tras...

— Nu. Pentru viața mea. Dacă nu ai fi făcut ceea ce ai făcut, aş fi fost mort. N-aş fi reuşit să-l conving pe Zsinj, iar el ne-ar fi ucis. Prefer să fiu în viață, Dia. Îți mulțumesc.

În sfârşit, putu vedea înțelegerea pâlpâind în ochii ei. Kell se întoarse şi îi captă atenția.

— Dia. Şi eu îți mulțumesc. Fără tine, aş fi fost mort. Sau, în mâna lui Zsinj, mai rău decât mort. *Face* şi cu mine îți datorăm viețile noastre.

Ea îl privi confuză o vreme, apoi se prăbuşi din nou în brațele lui *Face*.

— Nu, zise ea, şi o repetă iar şi iar în timp ce lacrimile îi curgeau nestingherite.

În cele din urmă adormi.

Face îl lăsă pe Kell să se ocupe de sarcinile de rutină pentru a-i duce înapoi în sistemul Halmad. Trebuiau să se întâlnească cu Cubber – şi cu oricine ar fi fost desemnat în locul lui Castin – în centura de asteroizi, pentru a face o verificare completă a navetei în căutarea echipamentelor de urmărire, apoi să se îndrepte spre Baza *Liliecilor-Şoim*.

Nu avea mai mult timp de atât pentru a-şi redacta raportul, un raport în care trebuia să explice de ce anume muriseră doi subalterni în imediata lui apropiere în doar câteva zile.

Capitolul 16

Wedge ascultă raportul lui *Face*, cerând din când în când lămuriri şi lăsându-l pe bărbat – care, în ciuda talentului său de actor, nu putea să ascundă faptul că era lovit de vinovăție pentru moartea lui Castin – să povestească întreaga întrevedere cu Zsinj. Era un raport pe care *Face* îl exersase; i-l dăduse lui Janson în ziua în care se întorsese la Baza *Liliecilor-Şoim*, şi trebuia să i-l repete lui Wedge acum că unitatea deplasată pentru odihnă şi recreere se întorsese de pe Coruscant. Totuşi, în ciuda antrenamentului suplimentar, emoțiile încă erau vii şi la suprafață, deloc ascunse de priceperea sa în materie de actorie.

Când termină, *Face* spuse:

— Îmi asum întreaga responsabilitate pentru moartea lui Castin, domnule.

Wedge îi aruncă o privire surprinsă.

— Tu îți asumi întreaga responsabilitate.

— Da, domnule.

— Deci Castin Donn nu a jucat niciun rol în propria moarte. Nu cade nicio vină asupra lui.

— Ei bine…

— Ştiam mai bine decât tine despre trecutul său de insubordonare, de răzvrătire. Şi eu sunt Comandantul acestei unități. Şi totuşi nu port nicio responsabilitate? Este toată numai a ta?

— Ei bine…

— *Face*, ce crezi că ai fi putut face pentru a preveni moartea lui?

— Aş fi putut ordona să fie percheziționat compartimentul de contrabandă, nu doar cercetat.

— De ce ai fi făcut-o, când cercetarea a arătat că el nu era acolo?

— Aş fi putut să verific unde se afla înainte să decolez.

— Dar ai făcut-o. Ai luat în considerare locul unde se afla în legătură cu misiunea voastră. El nu era cu tine, din câte ai putut constata, aşa că restul informațiilor despre locația lui erau irelevante. A fost doar cu un pas înaintea ta, înaintea noastră, a tuturor. Ştiai că măsluise registrul de serviciu astfel încât să nu intre de serviciu decât după întoarcerea voastră, că amplasase un manechin şi un dispozitiv pe patul lui pentru a face să pară şi să sune ca şi cum ar fi dormit acolo?

— Nu în acel moment, domnule. Locotenentul Janson mi-a spus despre asta.

— Castin Donn nu era responsabilitatea ta. Şi, deşi moartea lui a fost foarte nefericită şi a avut legătură cu misiunea ta, tot nu este vina ta. Acum, spune-mi cine a fost responsabilitatea ta.

— Ei bine, eu, domnule. Şi Kell, şi Dia.

— Ce ai făcut în privința lor?

— Le-am cerut celorlalți *Spectre* şi echipajelor de suport, şi mai ales colegei ei de cameră, Shalla, să fie cu ochii pe Dia. Nu mai pare a fi sinucigaşă, totuşi pare… diferită. Ca un animal căruia i s-a smuls brusc carapacea. Rănită, speriată şi prea vulnerabilă.

Wedge aprobă din cap.

— Măsurile tale par adecvate. Şi Kell?

— Nu înțeleg. De ce ar trebui să fiu atent la Kell?

— El a fost cel care a percheziționat compartimentul de contrabandă. Nu l-a descoperit pe Castin. Cum crezi că se simte?

Face tresări.

— Cam cum mă simt şi eu, presupun.

— Şi ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Să vorbesc cu el, presupun. Să-l fac să înțeleagă că nu e vina lui.

Wedge aşteptă, fără să vorbească, doar privindu-l pe tânărul Locotenent, până când *Face* păru în cele din urmă surprins.

— Da, domnule, spuse *Face*. La fel cum nu este nici vina mea.

— Corect. Altceva?

— Da, domnule. Nu pot sublinia îndeajuns faptul că am simțit că a fost ceva foarte semnificativ în privirea pe care Zsinj şi Melvar au schimbat-o când am discutat despre trecutul lui *Piggy*. Sub pretextul trecutului Locotenentului Kettch, vreau să spun. Asta chiar i-a speriat. Ori sunt implicați într-un astfel de proiect, ori ştiu de unul şi sunt foarte interesați de el.

— Atunci, voi presupune că este foarte important şi voi vedea ce pot face.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Asta e tot pentru moment. În timp ce *Face* pleca, Wedge adăugă: Oh, apropo...

— Domnule?

— Eşti un ofițer bun, *Face*, dar trebuie să ştii că asta înseamnă că o vei face din nou. Asta a fost o misiune de succes. Ar putea fi cheia distrugerii lui Zsinj. Dacă aş fi ştiut, dacă aş fi fost absolut sigur, că îndeplinirea acesteia ar fi însemnat pierderea vieții unuia dintre piloții mei, tot ar fi trebuit să o pun în mişcare. Şi tu ai fi făcut-o.

Face păru că se gândeşte la acea posibilitate, apoi îi dădu lui Wedge o scurtă aprobare din cap.

— Da, domnule. Presupun că da.

Apoi închise uşa în urma lui.

Wedge rămase tăcut şi nemişcat, suficient de mult timp pentru ca *Face* să se îndepărteze la treizeci sau patruzeci de paşi de modulul de marfă care servea drept birou de comandă. Apoi îşi trânti ambele mâini pe birou şi mătură fiecare datapad, document şi bibelou inutil de pe suprafața biroului. *Încă un pilot mort, şi acesta fără niciun motiv întemeiat. Încă o scrisoare de scris. Un alt raport în care trebuie să explic de ce au murit doi subordonați în doar câteva zile.*

Ieşi din birou cu paşi repezi şi se îndreptă spre zona hangarului. De cealaltă parte a *Tranşeei*, Janson, care stătea singur pe terasa de la popotă, se ridică şi alergă uşor pentru a-l ajunge din urmă.

— Cum a mers?

— Cât se poate de bine.

— Atunci, ce-i cu acest exercițiu neaşteptat de dinamic?

— Încă nu sunt pregătit să încep să analizez datele pe care ni le-a dat Zsinj.

— Aha.

— Nu vreau să le scriu părinților lui Castin.

— Aha.

Amândoi bărbații întoarseră salutul lui *Runt*, care se îndrepta în direcția opusă.

— Moralul unității va primi o lovitură serioasă din această cauză.

— Ah.

— Conduc copii şi îi fac să fie ucişi.

— E adevărat.

Aproape de uşa de intrare în hangar, Wedge derapă şi se opri.

— Ce-ai spus?

— E adevărat. Janson ridică din umeri. Wedge, tu ai cerut neadaptați. Trebuia să fi ştiut că, indiferent de faptul că unii vor fi reuşit să se descurce, urma să suporți pierderi mai mari decât într-o unitate normală. Atât de mulți dintre ei trag după sine greutăți emoționale. Le este greu să aleagă direcția corectă la momentul potrivit.

— Ei bine... poate.

— Chiar şi aşa, ca grup se descurcă mai bine decât ar fi avut vreodată dreptul. Unii dintre ei sunt apți să mănânce alături de persoane adevărate. Chiar să zboare cu alte unități. Nu era aşa atunci când ai fondat *Spectrele*.

— Presupun că ai dreptate. Wedge se simți brusc obosit, toată energia frenetică de acum un minut părăsindu-l. Se întoarse spre biroul său. Care e situația cu Lara?

— Se descurcă destul de bine pentru cineva al cărei frate tocmai a încercat să o ucidă. Donos este cu ochii pe ea.

— Pentru cei dintre noi care încă mai avem familie...

Wedge ezită în timp ce amintirile despre ruda sa supraviețuitoare, sora sa Syal, dispărută de atâta timp – aşa cum dispăruse şi soțul ei, Soonfir Fel – se intensificau şi se atenuau.

— Trebuie să-i anunțăm. Pentru cazul în care Zsinj încearcă să ajungă la un altul dintre noi prin intermediul legăturilor de familie. Ăsta ar fi exact stilul lui.

— Ar fi. Îi voi informa pe *Spectre*, instruindu-i ce trebuie să le spună rudelor.

— Da, dar nu încă. Vreau să lucrezi cu mine la datele lui Zsinj.

— Ah, mulțumesc. Aventurile lui Wes Janson, *Asul Statistician*...

* * *

Wedge şi Janson petrecură cea mai mare parte a restului zilei lucrând la datele pe care i le furnizase Zsinj lui *Face*. Planeta țintă era de dimensiuni şi masă medii, conform informațiilor furnizate privind raza planetară şi gravitația. Şi era puternic păzită. Zece Distrugătoare Imperiale şi şapte crucişătoare Mon Calamari erau prezente pe poziție, susținute de un număr impresionant de escadrile de nave de luptă de pe planetă – inclusiv un număr neobişnuit de mare de A-interceptoare.

Janson îi aruncă o privire sumbră.

— Ăsta este Coruscantul. Are de gând să lovească Coruscantul.

Wedge clătină din cap.

— Asta ne spun datele, dacă sapi în jos de la stratul superior. Dar eu nu înțeleg unele lucruri. Misiunea lui Zsinj urmează să aibă loc în curând – altfel nu ne-ar fi dat atâtea informații despre ea. Totuşi, acest număr de nave nu este o reprezentare exactă a apărării Coruscantului – tocmai am fost acolo, iar el a interpretat greşit punctele forte. Deci se înşeală pentru că informațiile sale sunt incomplete, inadecvate?

— Asta nu-i stă în fire, nu-i aşa?

Wedge suspină.

— Apoi mai rămâne întrebarea după ce fel de marfă se îndreaptă Zsinj. Sarcina noastră este să protejăm forțele lui Zsinj în timp ce încarcă o navă cargo – de ce să nu aşteptăm până când mărfurile sunt deja încărcate? Ce stochează guvernul Noii Republici în stațiile spațiale de pe Coruscant care nu poate fi achiziționat la suprafață sau în regim de tranzit?

Janson se gândi la asta.

— Consiliul Interior?

— Ce? Nu. Ar fi o adevărată lovitură de stat să-i capturezi sau să-i omori, desigur. Însă ei îşi desfăşoară toate şedințele pe planetă.

— Ştii asta cu siguranță?

— Nu, dar nu am niciun motiv să bănuiesc contrariul. Iar organizarea de întâlniri pe o stație spațială ar fi mai problematică, mai puțin secretă şi mai puțin sigură decât dacă s-ar face la suprafață. Cred că faci speculații exagerate.

— În regulă, atunci, e rândul tău. Ce se află pe stațiile spațiale şi nu se găseşte pe planetă sau pe alte lumi?

— Ei bine, stațiile în sine. Poate că plănuieşte să tracteze una în spațiu.

Janson pufni pe nas.

— Transportoare mari de marfă. Wedge se încruntă. Ştii, se zvoneşte că marea misiune secretă a Prințesei Leia implică aducerea unor resurse suplimentare pentru lupta împotriva lui Zsinj. Dacă este conştient de asta, dacă ştie care sunt acele resurse, dacă ştie când se vor întoarce pe Coruscant…

— Acum faci tu speculații nebuneşti.

— Adevărat. Apoi mai sunt şi cargoboturile.

Wedge se încruntă pe măsură ce o umbră de idee nouă îi trecu prin minte. Se uită fix la statisticile de pe datapadul din fața lui. Aşteaptă o clipă.

— Am o idee despre ce urmăreşte. Găsi o bucată de flimsi şi un instrument de scris şi mâzgăli o notă foarte scurtă, apoi o împături de mai multe ori şi i-o înmână lui Janson. Pune-o la loc sigur. Scoate-o când vom avea răspunsul şi voi căpăta reputația de vrăjitor militar.

Janson băgă biletul în buzunar.

— Ai deja această reputație.

— Ei bine, atunci, voi avea două. Acum spune-i lui Castin să vină aici.

— Uhh, Castin e, uhh…

Wedge îşi trecu mâna peste față.

— Aşa e. Şi eu sunt obosit. Cu Castin dispărut, cine e cel mai bun spărgător de coduri şi mânuitor de calculatoare?

— Probabil că Lara Notsil.

— Adu-o.

Când ea sosi, era uşor fără suflare, probabil pentru că alergase distanța de la apartamentul ei până la biroul lui Wedge.

— Ofițerul de zbor Lara Notsil la raport, domnule.

Wedge îi aruncă un salut cu mâna.

— Nu e nevoie de atâtea formalități acum, Notsil. Spune-mi ceva. Cu ceea ce ştii despre computerele pe care le avem, cât de bună este capacitatea noastră de a converti datele statistice ale unor mari forțe militare – forțele, capacitățile, chestii de genul ăsta – în forțele echivalente ale altor culturi? Să zicem că aş avea statisticile

unei forțe de atac a Noii Republici şi vreau să creez o forță Corelliană cu exact aceleaşi caracteristici?

Janson se uită la el, confuz.

Lara se gândi.

— Nu cred că eforturile noastre de conversie ar fi foarte bune, domnule. Asta necesită programe specializate, iar noi nu... Apoi păru surprinsă. În funcție de forțele implicate, domnule, cred că putem face o treabă destul de bună.

— E o schimbare de opinie.

Ea zâmbi.

— Am uitat. Avem în bază simulatoare pentru X-interceptoare şi TIE, domnule, şi sunt deja conectate. Şi deja configurate pentru a analiza datele statistice ale navelor şi a le converti în valori precise ale puterii inamicilor. Pot să adaptez acea programare pentru a face ceea ce doriți. Nu ar fi prea greu.

Wedge copie informațiile de la Zsinj pe un datapad nou şi i-l înmână.

— Vreau ca toate aceste informații să fie convertite în cea mai apropiată forță echivalentă a navelor şi vehiculelor de origine pur Imperială. Apoi întoarce-te aici şi le vom compara cu nişte date despre apărarea planetară. Cât timp îți va lua asta?

— Nu sunt sigură. O jumătate de oră, douăsprezece ore – voi şti mai multe când voi avea timp să mă uit peste simulatoare şi peste aceste date.

— Anunță-mă cât de repede poți.

* * *

Wedge îşi întinse din nou picioarele în timp ce aştepta estimarea ei inițială.

Afară, se întâmpla ceva ciudat la popotă şi în curte. Pătura termică folosită în mod normal pe post de copertină peste fereastra de vizibilitate de la popotă fusese coborâtă, indicând că popota era închisă, iar toate scaunele şi mesele de pe terasă fuseseră trase la o parte. Un panou pictat de mână decora uşa principală de acces în modul. *POPOTA ESTE ÎNCHISĂ DIN ORDINUL PIRATULUI RUNT.*

Runt stătea acum în mijlocul spațiului nou deschis, cu ochelarii de protecție pe ochi în timp ce folosea unul dintre dispozitivele de vopsire portabile ale personalului de întreținere pentru a aplica un strat de vopsea verde mată pe podeaua de piatră.

Wedge se plimbă şi se uită pentru o vreme la *Runt*, în timp ce acesta termina de transformat un oval mare de piatră gri într-o suprafață verde. Apoi *Runt* îşi scoase ochelarii de protecție şi opri spray-ul.

— *Runt*, ce faci? îl întrebă Wedge.

Runt îl privi cu seriozitate.

— Pictez, domnule.

— Aha. Dar de ce?

— Pentru ritual, domnule.

— O să ai un ritual.

— Da, domnule.

— Ceva ce face poporul tău?

Runt trebui să se gândească la asta, clipind de câteva ori înainte să răspundă.

— Ceva ce fac unii dintre oamenii noştri, domnule.

— Şi ai crezut că trebuie să închizi popota pentru a realiza acest ritual?

— Da, domnule. Mâncarea e încă în curs de pregătire. Este o parte necesară a

ritualului.

— Şi cine va lua parte la acest ritual?

— Ei bine, am vrut să *vorbim* cu dumneavoastră despre asta, domnule. Ar fi de mare ajutor dacă ați emite un ordin ca toți piloții să fie aici la ora opt în uniformă completă.

Wedge rezistă impulsului de a râde. *Runt* părea atât de serios şi de sincer.

— Ar fi, nu-i aşa?

— Da. De asemenea, toți membrii civili ai echipajului care nu sunt de serviciu ar trebui să fie aici în ținută oficială.

— De ce ar trebui să fac asta?

— Pentru că cer puțin şi voi livra mult.

— Aha. Poți să-mi spui despre ce este vorba?

— Ei bine, nu, domnule.

— Înțeleg. Continuă.

* * *

Lara avusese nevoie de doar două ore pentru a converti datele, după care ei şi lui Wedge le luase mai puțin de cinci minute pentru a obține o potrivire apropiată în compararea noilor date cu locațiile din spațiul Imperial.

— Glumeşti, spuse Janson. Kuat?

Wedge arătă spre buzunarul celuilalt bărbat. Janson scoase biletul şi îl desfăcu. Era un singur cuvânt mâzgălit pe el: *Kuat*. Acesta fluieră.

— Este Kuat, bineînțeles, zise Wedge. Zsinj face un raid asupra unei platforme spațiale Kuat.

— De unde ai ştiut?

— Zsinj este atât de viclean încât uneori este previzibil. Ne-a dat informații destinate a fi foarte limitate şi totuşi şi-a ascuns adevăratul scop la un nivel sau două mai jos. Sunt sigur că ceilalți cu care colaborează vor fi foarte mulțumiți de ei înşişi când vor identifica ținta ca fiind Coruscantul. Vor fi foarte surprinşi când vor ieşi din hiperspațiu în Lumile Nucleului.

— Deci obiectivul lui nu este marfa, spuse Lara. Vrea un Distrugător.

Wedge încuviință din cap.

— Un Super Distrugător. Exact cum a prezis *Face*, cu săptămâni în urmă.

Cu o încetineală deliberată, Janson se lăsă pe spate, îşi puse mâinile la ceafă şi îşi aşeză picioarele pe biroul lui Wedge. Apoi zâmbi.

— Zsinj s-a predat în mâinile noastre.

— Nu încă, nu a făcut-o, spuse Wedge. În ce sens îl deținem? Apare cu flota lui la Kuat şi... ce? Ieşim din hiperspațiu şi îl atacăm? Ar fi nevoie de o mare parte din flota Noii Republici pentru a-l amenința şi pentru a se apăra împotriva apărătorilor de pe Kuat... şi a apărătorilor pe care ar putea să îi aducă pe termen scurt. Am pierde mult prea mult.

— Poate că ar fi mai bine să alertăm guvernul de pe Kuat, spuse Lara.

— Nu... Zsinj are deja spioni la fața locului. Serviciile noastre de informații spun că şantierele navale, în special cele orbitale, sunt setate să explodeze în caz de invazie. Zsinj trebuie să fi prevăzut asta, iar spionii lui vor observa orice pregătire bruscă pentru invazie. Wedge oftă. Cred că trebuie să-l lăsăm pe Zsinj să scape cu

noua lui jucărie... şi apoi să sărim asupra lor mai târziu.

— Cum putem fi siguri unde vor fi? spuse Janson.

— Lara, tu ştii despre planul lui Castin. Despre programul pe care avea de gând să îl strecoare în sistemul de comunicații de la bordul *Pumnului de Fier*.

Ea încuviință din cap.

— Poți să-l adaptezi pentru acest nou Super Distrugător?

— Cu excepția cazului în care stilul de spargere a programelor al lui Castin nu este atât de aparte, încât nimeni nu poate să-l interpreteze, da, domnule.

— Ocupă-te de asta, atunci. Wedge îşi îndreptă atenția spre Wes. O să întocmesc un plan preliminar de operațiuni pentru această misiune şi o să văd dacă îl pot convinge pe Amiralul Ackbar să îl aprobe.

— În ceea ce mă priveşte, spuse Janson, voi merge să dorm puțin.

— Tu vei calcula ce rute ar putea urma Zsinj pentru a scăpa de la Kuat şi vei sugera desfăşurarea unor flote care să ne confere cele mai mari şanse de a-l întâlni.

— Ceea ce este asemănător cu somnul, dar mult mai puțin interesant.

Wedge zâmbi.

— Cât despre tine, Lara, bună treabă şi mulțumesc.

* * *

Pregătirile lui *Runt* din zona bucătăriei deveniră din ce în ce mai elaborate. Convinsese câțiva dintre astromeci să lucreze ca pictori. Micuții R2 şi R5, cu pensule ținute în cleşte, adăugaseră cu meticulozitate încrustații negre şi haşuri pe vopseaua verde a podelei, făcând-o să arate precum o imitație de iarbă desenată de un copil. De asemenea, instalase un reflector deasupra capului, care scălda ovalul verde în lumină, dar nu se extindea prea mult dincolo de acesta. Pe acelaşi suport ataşase difuzoare ale căror cabluri şerpuiau până la centrul de comunicații al bazei, mai departe în *Tranşee*.

Din când în când intra în bucătăria închisă, iar *Spectrele* care treceau pe acolo îl puteau vedea, prin uşa parțial deschisă, schimbând cuvinte cu *Squeaky*. Unitatea 3PO – care era un bucătar mai mult decât potrivit atunci când putea fi convins să gătească – părea mai agitat decât de obicei.

Wedge îşi aminti totuşi să dea ordinul şi, cu puțin timp înainte de ora opt, *Spectrele* începură să se adune.

— Nu-mi vine să cred că m-ai adus aici în ținută de gală, spuse Janson, pe un ton de văicăreală deliberată. Doar pentru că *Runt* ți-a cerut asta. Mă cunoşti de mai mult timp. Ar trebui să mă placi mai mult decât pe el.

Wedge pufni pe nas.

— Să spunem doar că m-a intrigat misterul.

— Mister? Îți dau eu mister. Îmi voi petrece ziua de mâine cu picioarele şi fruntea vopsite în roşu şi nu voi spune nimănui de ce. E suficient de misterios?

— Ai face orice pentru a nu purta uniforma, nu-i aşa?

— Orice.

Spectrele se adunară pe rând. Câțiva dintre ei, în mod evident simțeau la fel ca Janson cu privire la vestimentație sau, cel puțin, luau convocarea cu mai puțină seriozitate. *Piggy* se scărpina nefericit. Shalla întrebase pe fiecare persoană prezentă – separat – despre ce era vorba, apoi se oprise deoparte şi rămăsese încordată. *Face*

îşi adăugase la uniforma de gală o eşarfă de culoarea nisipului de pe Tatooine, ceea ce îi dădea aspectul unui ofițer care fusese staționat prea mult timp pe lumea deşertică şi care *devenise parțial nativ.*

Unii dintre tehnicienii mecanici încă se chinuiau să se frece pe mâini cu cârpe de curățare, încercând să îndepărteze ultimele pete persistente de ulei. Până la sosirea lui Donos, la câteva secunde după ora fixată, *Runt* încă nu apăruse la vedere. Luminile principale ale *Tranşeei* se stinseră, lăsând să strălucească doar noul reflector şi stelele false de deasupra capului, iar *Runt*, destul de elegant în uniforma sa de gală, îşi făcu apariția din bucătărie.

— Prietenii, spuse el, fluturându-şi mâinile cu o teatralitate neobişnuită, cât de bucuroşi *suntem* că ați ales să acceptați invitația *noastră*.

Asta stârni câteva chicoteli, iar *Runt* continuă.

— *Suntem* obligați să recunoaştem că este posibil să-l fi indus în eroare din greşeală pe Comandantul Antilles atunci când i-am descris evenimentul. *Considerăm* că el crede că acesta este un ritual Thakwaash.

Wedge îşi încrucişă brațele şi îi aruncă o privire severă lui *Runt*.

— Indus în eroare *din greşeală*?

— Ei bine, va trebui să îl întrebați pe *Runt* cu care ați vorbit în această după-amiază. *Noi* nu suntem el în acest moment. Acum *suntem Runt* cel care se eschivează şi se refugiază atunci când este confruntat cu erorile propriilor sale moduri de a fi?

Runt rânji, dinții lui uriaşi sclipind albi în penumbra din fața galerei.

— Kell trebuie să vă fi ținut deja lecții pentru a şti cine *suntem* la un anumit moment dat. Aşadar. Acesta este un ritual pe care l-am văzut printre ofițerii militari din Noua Republică. Se numeşte *dans formal*. Am pictat o peluză. Veniți înainte şi dansați sub stele.

Spectrele şi personalul de întreținere se priviră unii pe alții ca şi cum s-ar fi întrebat în tăcere care dintre ei va chema poliția militară însărcinată cu sănătatea mintală a piloților.

Piggy răbufni şi întrebă:

— Şi dacă refuzăm?

Expresia lui *Runt* deveni serioasă, chiar amenințătoare.

— *Vom* avea sentimentele rănite. Iar acesta este un dans obligatoriu, astfel vă vom împuşca.

Kell traversă până la el, îl apucă de urechile lui acoperite de blană şi îi scutură capul lui *Runt*.

— *Runt!* Asta este o glumă. O glumă în stil uman. Sunt atât de mândru de tine.

Runt zâmbi din nou.

— *Ne* bucurăm că eşti mulțumit.

Kell se îndreptă spre centrul ringului de dans şi întinse o mână. Tyria se apropie de el, zâmbind, şi i-o luă. Kell îi aruncă o privire de apreciere lui *Runt*, care, la rândul său, îi făcu semn din cap lui *Chunky*, unitatea R5 a Tyriei, care stătea de veghe în partea de jos a stâlpului pe care se odihnea reflectorul, şi, deodată, răsună o muzică – un dans formal de pe Alderaan, remarcă Wedge. *Runt* îi făcu un gest lui *Chunky*, cu o coborâre a mâinii, iar volumul scăzu la niveluri adecvate.

Iar Kell şi Tyria dansară, zâmbindu-şi unul altuia, restul universului pierzându-se brusc pentru ei.

Janson suspină.

— O să pun ca *Runt* să fie împuşcat.

Wedge îi aruncă un zâmbet tolerant.

— Aşteaptă rezultatele înainte să aplici o pedeapsă.

— Acum vorbeşti din nou ca un General.

— Oh, asta a durut.

Apoi Shalla intră pe ringul de dans, făcându-i semn lui Donos să i se alăture, iar Wedge o văzu pe una dintre femeile mecanic trăgându-l pe Cubber la dans, cu degetele bine prinse pe pieptul lui, în timp ce mecanicul protesta dezinvolt.

Janson se întoarse spre Dia.

— Dansăm, colega?

Ea păru surprinsă.

— Nu ştiu cum.

— Credeam că ai fost dansatoare.

— Nu de genul acesta. Nu am dansat niciodată cu cineva. Doar pentru ei.

— E timpul să înveți.

O conduse pe ringul de dans, lăsându-l pe Wedge singur.

Îi privea pe ceilalți cum se îndreptau spre ring, unii zâmbind, alții ezitând, alții resemnați. Apoi îl privi pe *Runt* cum intra în bucătărie şi ieşea, cărând un capăt al unei mese lungi, iar *Squeaky* pe celălalt, apoi cei doi începură să scoată tăvi, boluri, pahare şi tacâmuri – cina de seară, transformată prin ceva muncă şi atenție suplimentare într-o mare varietate de feluri de mâncare, un bufet adecvat pentru un dans. Când terminară treaba şi *Squeaky* se întoarse la bucătărie, Wedge se apropie. *Runt* tăia acum o brânză maturată în formă de bilă şi aşeza felii din ea pe o farfurie.

— Bună treabă, *Runt*.

Runt se îndreptă şi aproape că salută.

— Îmi cer scuze, domnule. Ne-ați surprins.

Se întoarse apoi la tăiat.

— Nu e nevoie să îți ceri scuze. Şi nici nu este nevoie de formalități. Acesta este un eveniment social. Ce anume ți-a sugerat această idee?

— Pentru dans? Dumneavoastră ați făcut-o, domnule... ăă, Comandante... ăă, W-Wedge. Numele suna ca şi cum ar fi fost aproape prea ciudat pentru ca *Runt* să-l pronunțe. Dumneavoastră şi Locotenentul ați trecut pe acolo vorbind despre lovitura pe care a suferit-o moralul *Spectrelor*. Când ai o rană, nu aştepți ca ea să se vindece. Te apuci să o vindeci.

— De ce, mai exact, un dans?

Runt întârzie să răspundă.

— Am observat că dansul în rândul oamenilor din Noua Republică, atunci când înseamnă ceva – şi nu înseamnă întotdeauna – este o activitate destinată cuplurilor. Făcând cupluri. Grija față de parteneri. Reîntâlnirea cu partenerii. *Spectrele* nu au făcut altceva decât să se limiteze la a privi moartea. Dar prietenii înseamnă viață, pentru ei trăim. Ce mod mai bun de a te îndepărta de moarte decât să te gândeşti la prieteni, prezenți şi îndepărtați?

Wedge reflectă asupra acestui lucru.

— *Runt*, mă tem că tocmai te-ai făcut ofițerul responsabil cu moralul.

Runt scoase un zgomot undeva între un sforăit şi o tuse adâncă din piept.

— *Ni* s-a spus că sub comanda dumneavoastră nu se poate face un lucru bun fără ca acesta să devină o datorie.

— Asta a fost o altă glumă?

— *Sperăm* că da.

Wedge zâmbi.

— Ține-o tot aşa, *Runt*. Şi ai făcut o treabă bună.

Se întoarse.

— Veți dansa?

Wedge făcu o pauză. Peste umăr, spuse:

— O să dansez o dată, din politețe, şi apoi plec. Probabil că *Spectrele* se vor relaxa mai mult după ce voi pleca.

— Cum rămâne cu moralul tău, Comandante?

— L-ai ridicat deja, *Runt*.

* * *

Face privi cuplurile cum se adunau pe ring şi se alăturau valsului Alderaanian. Apoi simți nişte mâini pe spate şi fu propulsat în mijlocul lor. Se întoarse cu fața spre *atacatorul* său. Era Lara, care înainta cu hotărâre. El îşi ridică mâinile în semn de teamă simulată; ea le apucă şi îl trase în ritmul dansului.

— Asta e răzvrătire, spuse el.

— Pune-mă sub acuzare. Atunci nu va trebui să iau parte la misiunea aia împotriva *Pumnului de Fier*.

— Bine spus. Poate că mă voi răzvrăti şi eu.

— În plus, am un drept special pentru a te împinge. Tu ai fost cel care m-a adus în această unitate.

— Adevărat, spuse el. Apoi, puțina veselie de care se mai bucura se evaporă. Ei bine, am fost eu şi Ton.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te întristez. Ştiu că erai foarte apropiat de el. Aproape că nu ai mai zâmbit sau făcut vreo glumă de când a murit el.

— L-am cunoscut abia acum câteva săptămâni. Dar până la sfârşitul celei de-a doua zile, ne terminam unul altuia propozițiile şi eram suficient de nesuferiți încât să-i scoatem din minți pe ceilalți din jurul nostru.

— Ei bine, acum va trebui să fii suficient de nesuferit pentru amândoi. Phanan şi-ar fi dorit asta.

— Şi-ar fi dorit. *Face* zâmbi în jos la ea. Dansezi foarte bine.

— Şi tu la fel.

— Ei bine, am fost instruit pentru asta. Pentru holodrame. Tu unde ai învățat?

— Cu mult timp în urmă, pe Coruscant.

— Cu mult timp în urmă?

Ea se încordă, apoi se relaxă şi zâmbi.

— Ei bine, pare că a trecut atât de mult timp. Pregătirea piloților pare să dureze ani de zile.

— Ştiu ce vrei să spui.

— Acest dans l-am învățat pe Coruscant. Dar pe Aldivy dansam tot timpul. Era o parte importantă a vieții sociale. Dansurile erau locul în care tinerii se întâlneau şi familiile se certau.

În mod ciudat, în ciuda acelor gânduri despre viața la care nu se mai putea întoarce niciodată, nu părea tristă.

— Deci, de ce m-ai azvârlit pe ringul de dans? Aveai grijă de camaradul tău?

— În parte. Şi, parţial, te manevrez.

— Nu-mi place să te dezamăgesc, dar nu eşti nici pe departe prima femeie care îmi face asta.

Zâmbetul ei se lărgi.

— Ah, dar câte femei te manevrează pentru ca apoi să te abandoneze?

Era punctul din dans în care cuplurile mai conservatoare formau un cerc, unde cele mai pricepute îşi ridicau mâinile împreună şi se roteau unul în raport cu celălalt, bărbaţii la stânga lor, femeile la dreapta lor, venind unul în jurul celuilalt pe acelaşi ritm al muzicii. Lara dădu semnalul mişcării mai elaborate ridicând mâinile. Dar, în timp ce se aflau în mijlocul piruetei, el simţi mai multe degete pe ale lui pentru o clipă, iar când termină de efectuat mişcarea se trezi faţă în faţă cu o Dia Passik surprinsă. Lara şi Janson, acum parteneri – şi părând foarte mulţumiţi de ei înşişi – se îndepărtară şi le făcură cu mâna. Postura Diei şi tensiunea din braţele ei sugerau că nu se simţea prea confortabil cu dansul, dar îi oferi un zâmbet.

— Cred că am fost păcăliţi.

Face îşi adaptă ritmul şi extravaganţa manevrelor la mişcările ei mai ezitante.

— Când au aranjat asta?

— Lara i-a făcut un semn Locotenentului Janson înainte să înceapă să danseze cu tine. Am crezut că flirta.

— Ei bine, se pare că amândoi am fost ademeniţi şi abandonaţi.

— Eu nu cred asta. Cred că a fost din cauza a ceva ce am spus.

— Care a fost *ce*?

— Că eu... Ea făcu o pauză, aparent pentru a se gândi la cuvintele ei. Că am vrut să vorbesc cu tine, dar că mi-a fost teamă să o fac.

— Nu credeam că sunt atât de înfricoşător. Mai ales pentru cineva care nu a văzut niciodată holodramele mele.

Asta îi stârni un zâmbet, unul firav.

— Nu. Adică nu am ştiut cum să formulez cuvintele. Când să vorbesc cu tine. Nu ştiam cine să fiu când îţi vorbeam.

— Cine să fii? Care erau alegerile tale?

— Dia Passik şi Diap'assik.

— Pilotul care ai devenit şi fetiţa Twi'lek răpită de pe Ryloth.

Ea încuviinţă din cap, cu o expresie sumbră.

— A doua zi după ce ne-am întors de la *Pumnul de Fier* m-am trezit şi nu mai eram niciuna dintre ele. Eram undeva între o fată pe care o credeam moartă de mult timp şi o femeie prea însetată de sânge ca să îmi placă în mod deosebit. Dar m-am gândit la tot ce s-a întâmplat cu o zi înainte şi am decis că îmi place să fiu în viaţă. Aşa că am vrut să-ţi mulţumesc că nu m-ai lăsat să mor.

Cuvintele ieşiră toate în grabă. Ea se încordă, privindu-l fix, în expectativă, de parcă s-ar fi aşteptat ca el să o lovească.

— Cu mare plăcere.

De ce fusese atât de greu pentru ea? *Face* încercă să se pună în locul ei – copil furat, apoi sclav al unui Lord Imperial, apoi pilot care se lupta pentru un loc pentru ea însăşi printre oameni pe care nu-i cunoştea, dintre care puţini aparţineau speciei ei. Şi nici nu spusese vreodată vreun cuvânt favorabil despre Twi'leki.

Poate că îşi învinovăţea propria specie pentru modul în care fusese furată din

mijlocul lor. Să înțeleagă de unde venise, cu cunoştințele sale limitate, era o sarcină prea dificilă pentru *Face*, dar din efortul său se ivi o idee.

— Dia, când a fost ultima dată când te-ai relaxat?

— Mă relaxez în multe zile.

— Când eşti singură.

— Da.

— Vreau să spun, când a fost ultima dată când te-ai simțit cu adevărat în largul tău printre alții? Ultima dată când te-ai simțit în siguranță în compania altcuiva?

Privirea ei alunecă în depărtarea timpului.

— În largul meu? Nu ştiu. Când eram copilă, presupun. Şi în siguranță?

Păru surprinsă şi îşi reveni în sine, în timpul prezent. Încercă să-şi ia mâinile din mâinile lui.

— Îți mulțumesc pentru dans. E timpul să plec.

El nu îi dădu drumul.

— Ştiu că sunt indiscret, Dia. Dar dacă nu vrei să te deschizi față de mine, te vei deschide vreodată față de cineva?

— Nu cred că pot.

— Ai putea să vorbeşti cu *Squeaky*. I-ar prinde bine un prieten.

Ea îl privi, neîncrezătoare, apoi zâmbi şi nu mai încercă să se desprindă.

— Iar glumeşti. Uneori este atât de greu să-mi dau seama când vorbeşti serios.

— Şi pentru mine.

Dansară în tăcere pentru câteva momente, suficient timp pentru ca muzica să facă loc unui dans mai lent şi mai intim de pe Chandrila.

Apoi ea vorbi, cu o voce atât de joasă încât el trebui să se străduiască s-o audă.

— Ultima dată când m-am simțit în siguranță a fost nu cu mult timp în urmă.

— Când a fost asta?

— A fost atunci când eram în cea mai proastă dispoziție. Când l-am împuşcat pe Castin, când am desacralizat cadavrul unui om curajos şi m-am prefăcut că o fac cu bucurie. Când am încercat să mă sinucid şi tu nu m-ai lăsat. Chiar înainte să adorm, am ştiut că nu vei lăsa pe nimeni să-mi facă rău. Nu m-ai fi lăsat nici măcar să mă rănesc singură. Şi în acel moment m-am simțit în siguranță, pentru prima dată de când eram copil.

O privi în ochii – nişte ochi prea mari şi luminoşi pentru a fi ai Diei, nişte ochi care îi erau familiari, dar care se deschideau într-o femeie pe care nu o cunoştea. O femeie care se ivise abia după misiunea de pe *Pumnul de Fier*.

— Asta am vrut să-ți spun, ceea ce nu am ştiut cum să-ți spun înainte, spuse ea. Ştiu că simți că l-ai dezamăgit pe Ton Phanan. Dar pe mine nu m-ai dezamăgit.

El îi luă capul în mâini şi o sărută, lăsându-se cuprins de dulceața sărutului ei, de gustul ei picant, atât de diferit de cel al femeilor umane. Simți cum brațele ei îi înconjurară gâtul. Şi rămaseră nemişcați sub stelele sclipitoare, în timp ce dansatorii se învârteau în jurul lor.

Capitolul 17

— Ținta noastră, spuse Wedge, este aproape sigur o instalație *Kuat Drive Yards* din sistemul Kuat.

Dădu din cap spre ecranul holografic, care înfățișa un soare central orbitat de numeroase planete şi stații spațiale, care plutea deasupra mesei din modulul de conferințe aglomerat. Din nou îşi dorea o sală de şedințe de dimensiuni normale. Luă o baghetă indicator şi trasă un cerc prin inelul de stații spațiale, într-un număr uimitor, care înconjurau sistemul în afara orbitei celei mai îndepărtate planete.

— Aceasta, în mod colectiv, este principala instalație a şantierului naval Kuat, faimoasele *Kuat Drive Yards*. Nu este, totuşi, singurul loc în care aceste şantiere îşi construiesc navele. Arătă cu un gest spre una dintre planete. Aceasta este Kuat însăşi. Există, de asemenea, unități secundare pe orbită deasupra ei. Acum, datele pe care ni le-a furnizat Zsinj, inclusiv influența mai mare a gravitației asupra salturilor hiperspațiale decât am experimenta în lanțul de sateliți şi cele care indică viteza de reacție a unei flote care ajunge la locul atacat, face ca orbita planetară să fie cea mai probabilă perspectivă. Cu toate astea, din moment ce Serviciile Secrete ale Noii Republici nu au putut confirma că acolo se construieşte un Super Distrugător nou, nu putem fi siguri de acest lucru. O altă planetă din sistem sau o stație care nu orbitează în jurul unei planete, orice lucru asemănător ar putea fi obiectivul nostru.

Spectrele îi urmăreau prezentarea cu o atenție totală. Păreau diferiți în această dimineață – mai stăpâni pe ei, mai încrezuți, unii dintre ei aproape îngâmfați. Plini de viață şi nerăbdători. Încă o dată, Wedge mulțumi pentru orice întorsătură a sorții care îl adusese pe *Runt* Ekwesh în această unitate.

— *Piggy*, continuă Wedge, a avut câteva idei privind această misiune pe care m-am gândit că ar trebui să vi le împărtăşească. *Piggy*?

Pilotul Gamorrean începu să se ridice, dar se răzgândi şi rămase aşezat. Modul corect de a face o prezentare într-o şedință militară standard era să stai în picioare, dar natura aglomerată a modulului de conferință nu permitea acest lucru.

— Încă o dată trebuie să abordez subiectul *Zsinj şi pirații*, spuse el, vocea sa mecanică făcând să vibreze blatul mesei şi ceştile de cafea aşezate pe el. De data asta o pot face cu câteva dovezi, în loc să mă bazez doar pe simple speculații. Presupunem că Zsinj se duce după un nou Super Distrugător. Ştim că a cerut ca *Liliecii-Şoim* să facă parte din această misiune. Părerea mea este că *Liliecii-Şoim* vor face parte dintr-o mare unitate de mercenari şi pirați care vor acționa ca parte a ecranului defensiv din jurul noului Super Distrugător odată ce acesta va începe să se pună în mişcare.

Kell îi făcu semn cu mâna pentru a-i atrage atenția.

— Mă depăşeşti în gândire, aici. De ce parte a unei unități de mercenari şi de ce odată ce nava se pune în mişcare?

— Din punctul de vedere al lui Zsinj, eficiența optimă cere un anumit set de paşi, spuse *Piggy*. El nu poate, de exemplu, să iasă din hiperspațiu în mijlocul sistemului Kuat şi să facă o acțiune de abordaj împotriva noului Distrugător. Fiecare minut de care are nevoie pentru a realiza preluarea este un minut pe care forțele de pe Kuat îl pot folosi pentru a se apropia şi a ataca. Aşa că...

— Deci, zise *Face*, întrerupându-l, preluarea controlului asupra noului Super Distrugător trebuie realizată înainte ca *Pumnul de Fier* să pătrundă în sistemul Kuat.

Piggy încuviință din cap.

— Corect. Şi de îndată ce noul Super Distrugător va începe să se deplaseze, dacă nu mai devreme, forțele Kuat vor fi alertate şi vor acționa împotriva lui, pentru a-l recuceri… sau pentru a-l distruge.

— Aşa că, spuse Wedge, atunci este momentul în care preconizăm că Zsinj va sosi cu *Pumnul de Fier* şi cu o flotă cât mai mare pe care o poate gestiona… şi tocmai acea flotă va servi drept scut pentru noul Super Distrugător. Acesta trebuie escortat până când se va putea îndepărta suficient de mult de cel mai apropiat puț gravitațional pentru a se lansa în hiperspațiu.

— Dacă pirații, spuse *Piggy*, inclusiv noi, *Liliecii-Şoim*, suntem prima linie de angajare pe care o întâlnesc apărătorii de pe Kuat, Zsinj va profita. Vor fi distruse un număr mai mic dintre forțele sale TIE. Dintre pirații care vor supraviețui, unii vor fi din bande distruse şi vor dori să fie angajați… şi este foarte probabil ca ei să fie cei mai buni piloți din grup.

Dia se încruntă.

— Scuză-mă, *Piggy*… dar nu cumva toate astea sunt doar presupuneri?

Gamorreanul aprobă din cap.

— Presupuneri documentate.

— Şi dacă vă înşelați?

Piggy se uită între Wedge şi Janson.

— Noi trei împreună, am putea cu greu să ne înşelăm.

Dia reuşi să zâmbească.

— *Piggy*, şi dacă vă înşelați?

— Improvizăm, spuse Wedge. Am venit cu acest model pentru planul lui Zsinj pentru că ni se pare cel mai probabil. Dar, indiferent care este planul lui Zsinj, obiectivele noastre rămân aceleaşi. Iar ele sunt destul de simplu de explicat, chiar dacă se vor dovedi a nu fi atât de uşor de executat. Înainte de a ajunge la asta, trebuie să ne amintim că aceasta este cea mai bună şansă pe care o avem până acum de a elimina *Pumnul de Fier* şi pe Zsinj. Asta înseamnă că alte preocupări – cum ar fi siguranța noastră personală şi chiar supraviețuirea – trec pe locul doi. Se uită în jur la fețele brusc sumbre ale *Spectrelor*. Nu cer nimănui să plece într-o misiune sinucigaşă. Dar vă cer să țineți cont de aceleaşi măsuri şi consecințe pe care le voi lua în considerare şi eu. Dacă ceea ce fac eu poate elimina acest inamic, care a provocat atât de multă durere şi distrugere şi care va continua să o facă dacă i se permite, este cumva supraviețuirea mea mai importantă decât înfrângerea lui? Deci… obiectivele noastre. Numărul unu, cel mai important, este să punem un transmițător pe *Pumnul de Fier* sau pe noul Distrugător. Sau pe amândouă. Avem mai multe moduri de a face asta. Unul este programul lui Castin, pe care oricare dintre noi, invitat să se alăture grupului avansat al lui Zsinj, ar putea avea ocazia să-l planteze. Un altul este un emițător standard, pe care am putea fi capabili să îl plantăm pe una dintre suprafețele navelor. Este mai puțin subtil decât codul lui Castin, dar va emite doar atunci când sunt folosite comunicatoarele principale ale navei, ceea ce ar putea ascunde utilizarea sa. O a treia variantă este să plasăm pe cineva la bordul celor două nave, ca pasager clandestin sau ca presupus angajat permanent al lui Zsinj. Obiectivul numărul doi este să rămânem în viață şi să eliminăm cât mai mulți

inamici posibil. Şi nu uitați – cei de pe Kuat, în ciuda faptului că sunt inamicii lui Zsinj, vor fi şi inamicii noştri. Ei sunt loiali rămăşițelor Imperiului. Orice pagubă pe care le-o facem este un lucru bun pentru Noua Republică. Aveți întrebări?

Donos ridică mâna.

— Care sunt rolurile noastre individuale pentru această misiune?

Janson bătu pe datapadul său şi lista unităților *Spectre* înlocui sistemul Kuat în proiecția holografică.

— Vom fi împărțiți în două sau, sperăm noi, trei unități. *Unitatea Unu*, *Liliecii-Şoim*. Adică Comandantul Antilles, Dia, Kell, *Face*, Tyria şi *Piggy*. Zburăm, tragem, ucidem. *Unitatea Doi*, Infiltrații. Lara a falsificat dosare cu identități alternative pentru ea, Shalla şi Dia pe care le-a trimis lui Zsinj – ai făcut-o, nu-i aşa, Lara? Bine, sperăm că va selecta o persoană sau două pentru a însoți echipa sa de avangardă, cea care credem că va prelua noul Distrugător. *Unitatea Trei*, *Escadrila Spectru*. Restul dintre noi ne vom lua X-interceptoarele pentru a ne alătura celor de pe *Mon Remonda* ca parte a fazei de ambuscadă a operațiunii. Preconizăm că Zsinj nu va dori să facă mai mult de un salt scurt de la Kuat cu nişte hiperpropulsoare netestate. Asta înseamnă că vom plasa elemente ale flotei Noii Republici – tot comandamentul Generalului Solo şi oricine altcineva pe care îl putem implica – şi le vom desfăşura în puncte cât mai apropiate de traseele probabile de scăpare ale lui Zsinj. Vor fi departe de principalele rute comerciale şi militare – un aspect important, deoarece ne vom afla în mijlocul spațiului controlat de Imperiu – şi vor fi în aşteptare pentru orice semnal de la oricare dintre transmițătoare. Cu puțin noroc, dacă există suficient timp între realizarea raidului Kuat şi semnalul *vino şi ia-mă* emis de *Pumnul de Fier*, *Liliecii-Şoim* din prima partea a planului vor putea să se alăture *Spectrelor* pentru a treia parte.

— Şi când vom auzi acel semnal, spuse Donos, vom interveni şi vom arunca partea grea a ciocanului asupra *Pumnului de Fier* şi a noului Distrugător.

— Asta e tot, spuse Wedge. Pregătiți-vă. Bănuim că vom primi mesajul de la Zsinj destul de curând, dar nu ştim când – aşa că faceți cât mai multe lucruri. *Face*, vom avea nevoie de deghizări pentru toți cei pe care Zsinj i-ar putea alege să se alăture unității de infiltrare. Kell, aş vrea ca aceiaşi oameni să aibă nişte arme de rezervă, explozibili – vrem să le dăm toate şansele să se întoarcă la noi dacă lucrurile merg prost. Aveți întrebări? Nu? Atunci treceți la treabă.

* * *

Mesajul de la Zsinj sosi mai târziu în acea zi. Acesta includea un curs de rendez-vous despre care *Spectrele* bănuiau că ducea la un alt satelit de redirecționare şi o cerere ca Qatya Nassin – identitatea de *Liliac-Şoim* a Shallei – să se alăture unității de avangardă a lui Zsinj în asaltul ce urma să aibă loc.

Câteva ore mai târziu, *Spectrele* se adunară în hangarul lor. Shalla era ca şi cum ar fi fost o nouă persoană. Sub îngrijirea lui *Face*, părul ei fusese transformat într-un alb şocant, iar ochiul stâng era înconjurat de un cerc de machiaj alb. Asta, şi pernițele pe care le ținea în obraji, îi schimbaseră liniile feței. Era îmbrăcată în haine de stradă vaporoase; fără îndoială că echipa de infiltrare a lui Zsinj ar fi avut haine mai potrivite pentru ea.

Dia, Kell, *Face*, Tyria şi *Piggy* aveau machiajul precum uniformele gri de pilot

de vânătoare TIE ale *Liliecilor-Şoim*, iar Janson, *Runt*, Donos şi Lara purtau uniforma standard portocalie cu alb şi negru a piloţilor Noii Republici.

— Comandantul întârzie, spuse *Face*. S-a întâmplat ceva?

— Oh, nu, spuse Janson. Din moment ce nu are responsabilităţi suplimentare, nu are de urmărit detalii de ultim moment şi nu trebuie să facă nicio ultimă verificare a planului, întârzie doar pentru ca tu să poţi fi cu atât mai capricios.

— Aşa m-am gândit şi eu.

În timp ce aşteptau, echipajul de comandă de la bordul navei *Sungrass* îşi încheiase verificarea şi făcuse un test de pornire a repulsoarelor; bătrânul transportor de marfă se ridică în aer câţiva metri şi se aşeză din nou. Nava nu putea pleca până când Shalla nu era trimisă să li se alăture, iar apoi urma să aştepte deasupra asteroidului pentru ca *Liliecii-Şoim* să zboare cu Interceptoarele TIE şi navele de luptă în cala ei.

— Atenţie, strigă Janson.

Spectrele luară brusc poziţie de drepţi într-o linie aproximativă când Wedge se apropie de ei. Spre deosebire de ceilalţi piloţi *Lilieci-Şoim*, era îmbrăcat într-o uniformă neagră tradiţională de pilot de vânătoare TIE, cu o diferenţă pe care *Face* o recunoscu într-o clipă: toate suprafeţele negre de obicei lucioase, cum ar fi casca şi echipamentul de respiraţie, fuseseră vopsite în negru mat. De asemenea, părea să prezinte cârlige de prindere suplimentare pe piept şi pe braţe. Purta pe umăr o tolbă cilindrică mare de pânză neagră, pe care o aşeză la picioarele sale.

— Nu am de gând să vă ţin niciun discurs emoţionant şi pe jumătate tâmpit despre motivul pentru care ne aflăm aici, spuse Wedge fără preambul. Astea sunt pentru fiinţele de rând, nu pentru piloţii de vânătoare. Dar am vrut să spun ceva. Membrii *Escadrilei Spectrelor* au fost nevoiţi să-şi înveţe repede lecţiile, mai repede decât orice altă unitate din care am făcut parte sau pe care am comandat-o vreodată. Regret viteza educaţiei voastre – pentru că, inevitabil, este intruzivă şi dureroasă – la fel de mult cum mă bucur că aţi reuşit să o asimilaţi. Evenimentele recente, în special dansul lui *Runt* şi comportamentul câtorva dintre voi la acea sărbătoare, m-au convins că aţi învăţat o altă lecţie, ca indivizi şi ca unitate. Lecţia presupune să aveţi grijă unii de alţii. Acum o faceţi ca pe o a doua natură. Trebuie să continuaţi să o faceţi şi astăzi, poate mai mult decât în orice altă zi din istoria noastră recentă. Faceţi-o şi se vor întoarce mulţi dintre noi.

Se uită la ei, surprinzând fiecare privire pe rând. *Spectrele* nu afişau o colecţie de expresii de oţel, încrezătoare. Kell, la fel ca înainte de majoritatea misiunilor, părea puţin agitat, iar atenţia Tyriei se îndrepta mai mult asupra lui decât asupra lui Wedge. Dia avea ochii mai mari decât de obicei, masca celei care fusese înainte dispăruse acum, lăsând puţină nesiguranţă în locul ei. *Face* se uita înapoi cu ochii unui străin, deja cufundat sub machiajul şi personalitatea sa de General Kargin. Dar la fiecare dintre ei exista un angajament faţă de misiune, faţă de îndeplinirea ei cu succes, indiferent de costuri.

— Pentru aceia dintre voi care credeţi în Forţă, încheie Wedge, fie ca Ea să fie cu voi şi să vă ghideze. Pentru cei care nu cred, aveţi încredere în intenţiile voastre, în armele voastre şi în camaradul vostru. Apoi bătu din palme. Să mergem.

Piloţii rupseră rândurile, făcură schimb de strângeri de mână şi îmbrăţişări şi se îndreptară către misiunile lor individuale.

Liliecii-Şoim echipaţi în uniforme gri aveau să aştepte până când *Sungrass* era

pe poziție şi aveau să îşi ducă TIE-urile la nava-cargo.

Spectrele îmbrăcați în portocaliu urmau apoi să înceapă procesul de ducere a tuturor X-interceptoarelor unității către *Mon Remonda*, care acum aştepta în afara orbitei planetei celei mai îndepărtate a sistemului Halmad, *Narra* transportându-i înapoi pentru fiecare zbor, cu excepția ultimului.

Wedge se uită cu atenție la secundul său.

— Wes, ai un moment din timpul tău?

Îşi luă bagajul şi se îndreptă vioi spre Interceptorul său; Janson îl urmă imdiat. Wedge se opri lângă scara Interceptorului său. Trase de cordonul care ținea închisă buza tolbei sale şi din interiorul acesteia îl scoase pe Locotenentul Kettch. Jucăria Ewok era acum îmbrăcată în griul *Liliecilor-Şoim*, iar din labele sale atârnau nişte tije lungi care semănau cu oțelul, dar care se legănau odată cu materialul plastic.

— Cred că glumeşti, spuse Janson.

— Nu. Gândeşte-te la asta. Ce se întâmplă dacă unul dintre aliații noştri se avântă aproape şi vede un om în interiorul Interceptorului Locotenentului Kettch?

Wedge fixă o buclă cusută pe spatele căştii de pânză a lui Kettch în cârligul metalic corespunzător de pe pieptul său.

— Ajută-mă cu brațele.

Janson o făcu, prinzând bucla de pe mănuşa stângă a lui Kettch la un cârlig de pe bicepsul stâng al lui Wedge.

— Deci de aceea eşti în negru, spuse el, şi repetă procesul cu brațul drept al lui Kettch. Un fundal invizibil.

— Corect.

— Aşadar, când te-ai alăturat Comandamentului Navelor de Luptă, ai avut vreo presimțire că într-o zi te vei da drept Ewok?

Wedge se holbă la el.

— Acum talia.

— Sunt sigur că ştii că pe unele lumi e o infracțiune să te prefaci că eşti Ewok.

— Wes.

— Şi cred că este probabil împotriva regulamentelor să pilotezi nave de luptă în timp ce faci un spectacol de păpuşi.

— Wes.

Janson se îndreptă după ce făcuse ultimul ataşament şi îi aruncă un salut.

— *Yub, yub*, Comandante.

Wedge i-l întoarse.

— Este incredibil ce trebuie să îndur pentru acest echipament.

* * *

Sungrass ieşi din hiperspațiu în fruntea armadei lui Zsinj.

În mijlocul roiului de nave se afla *Pumnul de Fier*, mortalul vârf de săgeată albastru. În jurul său se aflau numeroase alte nave capital şi de sprijin: un Distrugător Imperial, un crucişător din clasa Interdictor, patru crucişătoare uşoare din clasa Carrack şi o serie de nave de marfă şi corvete. Unele dintre navele de marfă erau decorate cu desene pir契ereşti; altele aveau un aspect inofensiv. Se vedeau puține nave de luptă TIE, dar asta nu era o surpriză; TIE-urile nu urmau să fie lansate până când nu se aflau la o distanță mică de zbor de obiectivul lor.

— Acela este *Vânt Rău*, spuse Căpitanul Valton, Comandantul lui *Sungrass*, arătând spre Distrugătorul mai mic. Iar acela este *Plasa Împăratului.* Arătă spre Interdictor. Nu le-am mai văzut pe niciuna dintre ele de ceva vreme. Nu de dinainte de moartea Împăratului.

Face, în scaunul ofițerului de comunicații, încuviință din cap.

— A fost vreuna dintre ele repartizată lui Zsinj în acea perioadă?

— *Vânt Rău. Plasa Împăratului* trebuie să i se fi alăturat mai târziu. Privi la panoul de control. Semnal de la *Pumnul de Fier.* Ar fi bine să îl recepționezi.

Sungrass fu direcționată să aterizeze în cala principală a *Pumnului de Fier.* În timp ce se înălțau spre intrarea în deschizătura hangarului şi erau direcționați spre o zonă mare şi liberă, *Face* putu vedea că reparațiile erau în plină desfăşurare. Singurele semne care mai rămăseseră după explozia pe care o provocaseră *Liliecii-Şoim* erau doar într-o zonă spre capătul dinspre prova al hangarului, unde podeaua sfărâmată care încă nu fusese înlocuită şi se vedeau carbonizări negre pe alocuri de-a lungul peretelui. Însă un efectiv complet de nave de luptă, Interceptoare şi bombardiere TIE era pregătit să decoleze.

Face şi Shalla ieşiră prin rampa navei şi îi strânseră mâna Generalului Melvar.

— Acesta este transportorul vostru? întrebă Melvar, uitându-se la *Sungrass.*

— Nu este elegant, recunosc, zise *Face.* Dar facem foarte multă treabă cu el.

— Vă veți putea permite mai mult în curând, Generale.

— Generale Melvar, permiteți-mi să v-o prezint pe Qatya Nassin, specialista mea în lupta corp la corp.

Melvar strânse din nou cordial mâna Shallei.

— Încântat. O privi de sus în jos cu o expresie oarecum distantă, de evaluare. Asta este ținuta civilă de pe Coruscant. Clasa medie spre joasă. Nu prea departe de nivelul de bază.

Shalla îi zâmbi, cu gropițele la vedere.

— Aşa este.

— Perfect. De ce ai nevoie de un datapad?

Generalul se încruntă în timp ce privea banalul dispozitiv din mâna ei stângă.

— Este o armă, domnule General. Shalla trasă cu degetul de-a lungul marginii datapadului. O scanare standard nu va arăta că marginea este puternic ranforsată. Dacă decid că cineva are nevoie de informații suplimentare în cap, i le pot introduce manual.

Melvar chicoti. *Face* o făcu şi el, dar nu se simțea prea vesel. Nu-şi puteau permite ca Melvar să acorde prea multă atenție datapadului. Specialiştii *Spectre* pricepuți în tehnică petrecuseră ore întregi ajustând un echipament de datapad mai mic şi mai modern în interiorul unei carcase mai mari şi mai vechi, şi consolidaseră marginea, aşa cum menționase ea, dar mai montaseră şi o fantă secretă şi ascunseseră o serie de mici dispozitive explozive pe care le asamblase Kell. O scanare de bază nu le-ar fi dezvăluit – ele ar fi fost camuflate de tehnologia din interiorul carcasei... dar una mai amănunțită ar fi făcut-o.

— Ei bine, spuse Melvar, sunt încântat să te cunosc. Mai puțin încântat că va trebui să te pun la încercare în acest mod.

Pocni din degete. Din semicercul de soldați şi ofițeri veniți în întâmpinarea navei *Sungrass* ieşi un bărbat în uniformă de ofițer de punte. Era mai mare decât Kell şi arăta de parcă fața lui ar fi fost folosită de mai multe promoții de absolvenți

pentru a se antrena cu ciocanul.

— Acesta este Căpitanul Netbers, spuse Melvar. Unul dintre instructorii noştri de luptă corp la corp. Mă tem că trebuie să îți evalueze abilitățile.

Netbers se apropie, zâmbind, cu mâna întinsă pentru a o strânge pe cea a Shallei. Ea făcu un pas înainte ca şi cum ar fi vrut să o ia, apoi îşi azvârli datapadul direct în fața lui, zdrobindu-i nasul şi făcându-l să se clatine înapoi. Apoi continuă prin a-şi înfige piciorul încălțat direct în zona genitală, însă *Face* auzi o izbitură cu totul diferită de cea a cărnii şi decise că omul trebuie să fi fost blindat acolo.

Shalla se întoarse şi îi înmână datapadul înapoi lui *Face* cu o nonşalanță care îi dezmințea conținutul, apoi se întoarse spre adversarul ei. Netbers, în ciuda sângelui care îi curgea de pe față şi a durerii pe care trebuia să o simtă în zona inghinală în ciuda armurii, profită de distragerea ei momentană pentru a adopta o poziție de luptă – partea stângă îndreptată în față, cea mai mare parte a greutății pe piciorul din spate, cu mâinile ridicate şi gata să lovească. Expresia lui era serioasă, ochii intenşi, dar, spre deosebire de mulți luptători, nu oferi şirul obişnuit de tachinări şi invective. Shalla se învârti în jurul lui, cu o poziție mai dreaptă şi cu un zâmbet batjocoritor pe față.

Melvar veni alături de *Face*.

— Are brațele mai lungi decât ea, spuse el. Va trebuie să fie mai aproape de el dacă vrea să-l înfrunte.

Ca la un semn, Shalla făcu o jumătate de pas înainte, avansul ei venind cu o viteză uluitoare. Netbers se retrase în mod reflex la aceeaşi distanță. Dar ea îşi opri înaintarea, păstrând aceeaşi distanță între ei. Netbers zâmbi şi îi făcu semn să avanseze din nou. Ea îşi ridică mâinile într-o gardă înaltă, şi se roti în cerc, apoi avansă brusc. Netbers ridică piciorul stâng într-o lovitură înaltă. Însă piciorul drept al acestuia alunecă, iar *Face* văzu că se afla exact în mijlocul unei bălți de sânge, propriul său sânge. Shalla îi apucă piciorul stâng şi gamba cu mâinile, le smuci în sus, dezechilibrându-l, aşa că, în loc să o lovească, el nu făcu decât să se clatine, iar apoi ea se năpusti cu propriul picior stâng şi îl nimeri în partea interioară a genunchiului. Imperialul mârâi în timp ce se izbea de podeaua hangarului. Ea păşi în față pentru o nouă lovitură de picior, dar Netbers continuă să se rostogolească şi îşi ridicase mâinile pentru a-i intercepta sau prinde piciorul dacă ea ar fi continuat.

Însă ea nu o făcu; în continuare zâmbind, începu să se învârtă în cerc, forțându-l şi pe el să facă la fel. Netbers încercă să se ridice în picioare, dar piciorul drept nu-i mai susținea greutatea şi rămase în genunchi.

— Ajunge, spuse Melvar. Acest exercițiu nu a fost conceput să aibă ca rezultat rănirea, ci doar pentru a-i oferi lui Netbers ocazia de a evalua performanțele doamnei. Netbers, presupun că o consideri competentă?

Netbers făcu o grimasă.

— Aş spune că da, domnule. Îşi pipăi nasul cu degetul. Nasul meu este din nou spart.

— Crezi că ar putea ucide un Wookiee? Sau a fost o simplă hiperbolă?

— Nu cred că cineva ar putea omorî un Wookiee cu mâinile goale, domnule. Dar ea e mai bună decât oricare alta pe care am văzut-o.

Melvar îşi îndreptă o expresie rece spre Shalla.

— Totuşi, ai fost un pic perfidă. Trebuia să dați mâna înainte să deschizi ostilitățile.

Shalla îşi pierdu zâmbetul.

— Prostii. A venit spre mine cu intenția de a-mi înşfăca mâna şi apoi de a aplica presiune asupra ei. Am putut vedea asta în poziția lui în timp ce se apropia.

— Netbers?

— Are dreptate, domnule. Şi dacă va merge în această misiune, e bine că poate recunoaşte diferența.

— Ei bine, atunci. Melvar îşi întoarse atenția asupra lui *Face*. Îți vei desfăşura TIE-urile pentru a fi lansate din cala noastră?

— Nu. Kettch este destul de agitat şi aşa, iar expunerea la prea mulți oameni ciudați l-ar destabiliza. Cred că am prefera să pornim de pe *Sungrass*.

— Am înțeles. Vă rugăm să vă comutați sistemele de comunicații pe frecvența noastră şi să anulați criptarea obişnuită a navelor voastre de luptă; vrem să putem vorbi unii cu alții. Lansați-vă când vă este convenabil şi aşteptați, iar eu o voi duce pe această tânără formidabilă la unitatea cu care va lucra.

* * *

Erau în număr de opt. Trei bărbați şi o femeie, toți de talie mare, cu mişcări de luptători înnăscuți, erau îmbrăcați în uniforme banale, de muncitori de întreținere, cu cuvintele *KUAT DRIVE YARDS* inscripționate deasupra părții stânga a pieptului uniformelor. Alți patru erau îmbrăcați în armuri de soldați din trupele de şoc.

Melvar îi prezentă, iar Shalla le înregistră nepăsătoare numele. De asemenea, le explică succint diferența dintre misiunea care fusese descrisă mai devreme şi modul în care urma să se desfăşoare acum. Shalla îşi lăsă ochii să se deschidă într-o surpriză simulată când *descoperi* că ținta nu era un satelit de marfă, ci un Super Distrugător.

— La această oră, continuă Melvar, în această tură, *Sărutul Briciului* – aşa se numeşte noul Super Distrugător, dacă Zsinj nu alege să-l redenumească – este aproape complet pustiu. Ce a rămas pe el sunt mai ales elemente de securitate şi muncitori care finalizează asamblările critice. Ne-am petrecut doi ani ajutându-l pe Colonelul responsabil cu debarcările pe navă să îşi construiască o mică operațiune profitabilă de contrabandă. El nu ştie că *noi* înseamnă Zsinj, deşi va afla când îl vor trimite la Curtea Marțială, dacă nu chiar înainte. În orice caz, pentru a-şi facilita comerțul şi afacerile, a trebuit să găsească modalități prin care oamenii lui să poată ocoli mai multe sisteme de apărare ale *Kuat Drive Yards* şi, monitorizându-l îndeaproape, am aflat care sunt aceste mijloace. Acest echipaj de specialişti va lua o navetă standard şi va ajunge în cala de aterizare a ofițerilor cu ajutorul codurilor de acces pe care le foloseşte aceasta pentru mica sa operațiune secundară. Asta vă va duce pe *Sărutul Briciului*... dar nu mai departe, mă tem. Echipajul va avansa din cala de aterizare până la punte şi o va captura, apoi va introduce un program care vă va permite să operați nava, într-o capacitate limitată, numai de pe punte. O alertă falsă de scurgere ar trebui să evacueze pe toată lumea din compartimentul tehnic şi de pe puntea auxiliară, moment în care îi veți izola pentru a preveni sabotajul. În cele din urmă, printr-un semnal de hipercomunicații către noi, flota va fi alertată că e timpul să intervină, iar *Sărutul Briciului* va pleca pe vectorul de evacuare. Aveți întrebări?

Fețele celorlalți membri ai echipei arătau în mod clar că toți erau pe deplin informați asupra situației.

— Să înțeleg că eu voi fi un fel de momeală? întrebă Shalla.

Melvar încuviință din cap.

— Vei conduce o mare parte din înaintarea echipei prin navă. Este inevitabil ca echipa să dea peste membrii echipajului pe care nu i-am luat în considerare. Sarcina ta este foarte specifică: distrage-le atenția, întârzie-i pentru ca ceilalți să ajungă pe poziție, dar cel mai important, nu-i lăsa să transmită niciun fel de semnal. Orice notificare a punții prin intermediul comunicatorului poate ruina întregul plan.

Shalla încuviință din cap.

— Cu excepția soldaților din trupele de şoc, cu comunicațiile lor integrate în căşti, nu ar trebui să fie prea greu. Şi chiar şi cu ei, lovind suficient de repede şi de puternic ar trebui să pot rezolva problema.

Analizându-i pe ceilalți membri ai echipei, observă că singura altă femeie din echipă, deşi destul de neînsemnată în înfățişarea ei actuală, ar fi putut, cu puțin machiaj şi atenție la detalii, să fie destul de atrăgătoare.

— Inițial, tu trebuia să ai postul meu, îi spuse Shalla.

Femeia, al cărei nume, dacă Shalla îşi amintea corect, era Bradan, încuviință din cap.

— Generalul s-a gândit că o femeie mai mică ar fi fost mai puțin suspectă, mai puțin intimidantă pentru forțele de securitate de la bordul *Sărutului Briciului*.

— Probabil că are dreptate. Shalla ridică din umeri. Îmi pare rău.

Bradan îi aruncă o privire scrutătoare.

— Dacă duci la bun sfârşit această misiune, vom fi cu toții acoperiți de glorie. Fă-o şi te voi ierta.

— S-a făcut.

Capitolul 18

— Semnul unei misiuni perfecte, zise Căpitanul Raslan, este că e plictisitoare.

Shalla încuviință din cap. Misiunea fusese plictisitoare până acum. Luaseră o epavă murdară şi scârțâitoare de navetă *Lambda* de primă generație de pe *Pumnul de Fier*, făcuseră saltul hiperspațial în sistemul Kuat, luaseră un vector de apropiere de planetă, transmiseseră codurile de acces care, aparent, fuseseră acceptate, iar acum naveta îşi încheia prima orbită pentru a putea continua de pe vectorul de apropiere corespunzător spre stația de construcții navale.

— Când nu este plictisitor, continuă Căpitanul, ştii că ai eşuat.

— Este evident că nu eşti obişnuit cu eşecul, spuse Shalla.

— Ai dreptate. Raslan îşi îndreptă din nou atenția către comenzile navetei. Primim mesajul automat de identificare. Transmit codul nostru de acces.

Bradan se înclină în față pentru a vorbi la urechea Shallei.

— Dacă funcționează, nu vom primi nici măcar o confirmare vocală. Doar câteva minute de tăcere în timp ce ne apropiem.

— Astfel, spuse Shalla, va fi mai plictisitor, deci şi mai bine.

— Aşa este.

Bradan se dădu în spate.

Shalla trebui să se gândească la asta. Ținând cont de analiza lui *Face* asupra corpului de ofițeri al *Pumnului de Fier*, comportamentul lor dur de pirați de pe punte în timpul cinei cu Zsinj, contrazicea total analiza lui *Face*. Era, de fapt, mai logic, mai în concordanță cu tipul de succes de care se bucura Zsinj. Dar, desigur, nu toți ofițerii ar fi împărtăşit neapărat extravaganța lui Zsinj. Şi, în ciuda spuselor lor, apropierea de *Sărutul Briciului*, făcută aproape în linişte, nu era plictisitoare. Pe măsură ce se apropiau de uriaşa navă în formă de vârf de săgeată, acum înfăşurată în lonjeroanele şi proeminențele satelitului de construcții navale, care arăta ca o insectă monstruoasă care ințepa distrugătorul pentru a-l domina, simțea cum îi creşte pulsul, cum se iuțeşte respirația şi cum îi creşte temperatura.

O singură greşeală şi putea muri la bordul acelei nave. Poate chiar, şi dacă nu ar fi făcut nicio greşeală. Datapadul cu aspect inofensiv din buzunarul ei putea face diferența între viață şi moarte pentru mii de oameni din Noua Republică. Tatăl ei ar fi fost mândru. Şi acel gând – amintirile despre omul irascibil, deja bătrân în momentul în care falsificase înregistrările morții sale, se stabilise pe planeta Ingo şi începuse să aibă copii, bărbatul care îşi învățase fiicele să se ferească de rele şi să urmărească binele – o liniştea. Dacă ar fi fost aici acum, i-ar fi şoptit la ureche: *Acum eşti Qatya. Păstrează-ți expresia de mercenar. Fii drăguță cu aceşti oameni pentru că s-ar putea să te angajeze din nou în viitor. Fereşte-te de înjunghierea pe la spate, în caz că se hotărăsc să-şi însuşească onorariul tău. Nu se va întâmpla înainte de preluarea punții; acum sunt nerăbdători ca tu să reuşeşti. S-ar putea să nu se întâmple deloc; Melvar a fost impresionat de tine, iar ei au observat asta.* Cu sunetul vocii lui liniştitoare în ureche, se relaxă în sfârşit. Apoi îi oferi lui Raslan un zâmbet încrezător.

— Să nu te plictiseşti prea tare, spuse ea. O să adormi până aterizăm.

Sărutul Briciului crescu în fața lor până când acoperi întregul univers. Raslan îi

ghidă spre un mic punct alb care devenea treptat o deschizătură dreptunghiulară standard a unui hangar. Aduse naveta într-un hangar care era pe jumătate plin cu alte navete şi cu o pereche de Interceptoare. Nu era nimeni în hangar. Shalla se încruntă din cauza asta. Era oare nepăzit, fără mecanici de serviciu?

Dar dacă acel Colonel duplicitar avea instrucţiuni configurate automat, ar fi putut cere personalului din hangar să lipsească atunci când aveau să sosească vehicule care foloseau anumite coduri de acces.

Ieşiră în tăcere din navetă. Shalla ieşi prima din hangar, intrând într-un coridor lung, sinistru de întunecat şi liniştit. În timp ce se deplasa de-a lungul coridorului pustiu spre puntea de comandă – o plimbare de peste trei kilometri – decise că aceea era o navă fantomă. Toate celelalte nave pe care fusese pulsaseră de viață, o vibrație constantă pe care o simțea în tălpile încălțărilor şi în fiecare suprafață rigidă, o senzație atât de banală încât navigatorii spațiali nu o mai observau după primele zile. Nava asta nu avea o astfel de vibrație şi îşi imagină că, dacă ar fi văzut pe cineva materializându-se din umbră în fața ei, ar fi fost o fantomă.

Dar primul contact pe care îl avu cu *locuitorii* de pe *Sărutul Briciului* nu fu atât de eteric. După abia un kilometru de mers, o uşă de acces spre un set de camere private se deschise şuierând în dreptul ei şi apăru un soldat din trupele de şoc.

Acesta încercă să îşi aducă puşca blaster în poziție de tragere.

— Spune…

Ea se aplecă spre el, imobilizându-i puşca în dreptul pieptului, şi îşi ridică mâna, lovindu-l cu palma deschisă care prinse casca soldatului chiar în dreptul bărbiei. Forța loviturii îi smulse casca de pe cap, trimițând-o să se izbească în camera din care ieşise. El se dădu înapoi, încercând să-şi elibereze arma, iar ea îl urmă. Îşi încrucişă brațele şi puse ambele mâini pe armă, apoi se opri şi trase de ea. Forța bruscă smulse blasterul din strânsoarea soldatului. El se năpusti înainte, încercând să o apuce, iar ea îl lovi cu patul armei în falcă. Soldatul căzu ca o bantha anesteziată. Shalla se uită în jur. Era un birou mic, poate al unui ofițer subaltern. Nu mai era nimeni altcineva de față. Aruncă o privire prin uşa interioară, dar aceasta nu ducea decât la o baie goală. Raslan se afla în birou când se întoarse ea.

— Îi puteai auzi casca săltând de la o distanță de cincizeci de metri, spuse el, cu o plângere în glas, şi întinse mâna.

Ea îi înmână puşca şi se strecură pe lângă el.

— Ai fi auzit o împuşcătură de blaster de la trei sute.

Pe următorul kilometru, nu întâlniră pe nimeni în afară de câțiva droizi care frecau podeaua, maşini atât de primitive încât nu înregistrau decât locurile pe care le curățau. Dacă ar fi invadat *Pumnul de Fier*, ar fi fost îngrijorată de prezența lor; un om ca Zsinj probabil că i-ar fi adaptat pentru a fi o parte *inofensivă* a securității navei sale. Aici, nu avea astfel de preocupări.

Verifică harta pe care i-o transmisese Bradan pe datapadul ei, viră la stânga pe un coridor transversal… şi se lovi direct de un Locotenent Imperial slab care stătea acolo. Bărbatul se clătină în spate, întinse mâna după armă – apoi se uită mai bine la Shalla şi se relaxă.

— Identificați-vă, spuse el cu o voce mai mult curioasă decât furioasă.

Shalla îşi puse mâinile în şolduri, într-o postură de iritare naivă.

— Sunt Qatya, bineînțeles.

— Lasă-mă să-ți văd autorizația.

Ea îşi duse un deget la buze.

— Shhh. Nu e nevoie să vorbeşti aşa de tare. Îl caut doar pe Stoghi.

— Stoghi? El se încruntă. Stoghin Learz? *Maiorul* Learz?

— Despre el vorbesc.

— Care este treaba ta cu Maiorul Learz?

Ea ridică din umeri.

— Mi-a fost dor de el. Au trecut zile întregi de când m-a vizitat.

— Înțeleg. Era clar că Locotenentul nu înțelegea. Voi verifica pe punte să aflu unde este Maiorul.

— Aş aprecia foarte mult asta. Am mers pe jos kilometri întregi şi nu l-am găsit.

— Ăăă.

Locotenentul îşi deschise comunicatorul. Shalla îl apucă de braț cu amândouă mâinile, răsucindu-l şi forțându-i palma înainte şi în jos într-un unghi dureros. El scăpă comunicatorul înainte să înțeleagă ce se întâmpla şi, în timp ce înțepenea şi încerca să se îndepărteze, ea îi răsuci brațul în sus şi la spate, apoi îl împinse înainte în peretele etanş. Metalul răsună de impactul cu capului lui. Ea îi lovi ceafa cu antebrațul şi metalul răsună din nou. Apoi, nefericitul Locotenent deveni moale.

Mişcându-se repede, îi luă arma de serviciu şi o băgă în centura pantalonilor, sub faldurile tunicii. Îl legă cu cureaua şi îi băgă tocul pistolului sub tunică. Până la sosirea echipei, se ocupa doar de un prizonier inconştient şi nu existau semne că ar fi fost înarmat.

Se ridică.

— A fost mai multă linişte?

Raslan îi aruncă o privire jenată.

— Da. Îți faci bine treaba. Pentru asta eşti aici. Ai scuzele mele.

* * *

Se aranjară în fața uşii sălii de securitate care ducea spre punte. Bradan luă în primire panoul de securitate de lângă uşă, verifică dacă existau întrerupătoare de alarmă şi începu procesul metodic de deschidere. Cei patru soldați falşi din trupele de şoc stăteau pregătiți lângă uşă, ca şi cum ar fi aşteptat ca aceasta să se deschidă pentru a-i putea înlocui pe cei din tura precedentă de serviciu, iar ceilalți se ținură cât de mult putură în zonele umbrite ale coridorului.

După minute lungi, Bradan vorbi în şoaptă:

— Am reuşit. Îi pun o întârziere. La trei secunde după ce se deschide, se va închide. Nu începeți să trageți până nu se închide, dacă puteți evita asta; nu vrem să se transmită sunetul.

Se grupară, cu soldații în față, Shalla în spate, iar uşa se deschise cu viteza obişnuită a uşilor Imperiale. Foaierul de securitate se afla dincolo. Spre deosebire de hol, era luminat puternic, iar Shalla trebui să clipească din cauza strălucirii bruşte. Dar soldații din trupele de şoc, protejați de lentilele căştilor, înaintară fără ezitare, iar Shalla îl auzi pe unul dintre ei spunând:

— Dacă nu te mişti, nu mori.

Shalla înaintă împreună cu ceilalți, auzi uşa închizându-se în urma ei, apoi auzi zgomotul de picioare în timp ce sodații se răspândeau prin foaierul de securitate şi pe puntea de dincolo, iar ochii i se limpeziră. În foaier se afla un ofițer de marină care purta însemnele unui Căpitan Imperial. Avea mâinile ridicate, iar fața rotundă şi

îmbujorată avea o expresie de extremă nemulțumire.

Raslan se apropie pentru a-l împinge spre pasarela de comandă.

— Mişcă-te. Se uită înapoi la singurul soldat rămas în holul de securitate. Păzeşte uşa. Bradan, securizează turboliftul; nu vrem ca vreun nebun ambițios să încerce să ajungă la noi prin puț. Apoi, asigură uşile de la ieşirea din boxa echipajului.

Bradan aprobă din cap şi chemă turboliftul. Soldatul se postă în fața uşilor de la coridorul principal. Ceilalți membri ai echipei se repeziră la misiunile lor specifice, doi dintre ei îndreptându-se spre consolele de armament şi de apărare, alții coborând în boxa echipajului pentru a se aşeza la consolele de control. Ceilalți soldați îşi țineau puştile blaster îndreptate spre echipajul de patru care ocupase puntea.

Şi deodată Shalla rămase singură. Era adevărat, se afla la doar câțiva metri de un soldat şi de Bradan, dar acum era uitată, sarcina ei fiind îndeplinită. Rolul ei se terminase. Iar principalele console de comunicații ale navei se aflau chiar aici. La dispoziția ei. Dar soldatul şi Bradan nu trebuiau decât să se întoarcă pentru a o vedea.

Întârzierea ucide mai multe operațiuni decât trădarea, planificarea proastă sau ghinionul, obişnuia să spună tatăl ei. Mişcându-se în linişte şi rapid, Shalla scoase un cablu din buzunar. Conectă un capăt la datapadul ei, iar pe celălalt îl conectă la interfața standard a terminalului de pe consola de comunicații cea mai apropiată de ea. Apoi deschise programul lui Castin şi selectă modul *automat*, care ar fi făcut tot posibilul să treacă de unul singur peste securitatea Super Distrugătorului, fără ca Shalla să intervină, apoi aşeză datapadul pe scaunul consolei şi glisă scaunul mai aproape, făcând ca datapadul să fie aproape imposibil de văzut.

În tot acest timp, auzi conversații care pluteau dinspre boxa echipajului şi dinspre consolele de arme şi apărare:

— Avem secțiunea de inginerie şi puntea auxiliară. Suntem pregătiți să dăm alarma.

— Aşteptați să fie blocate comunicațiile.

— Sunt blocate, domnule.

— De ce nu ai spus nimic?

— Tocmai am terminat.

— În regulă, dă alarma. Cum sunt amplasamentele de tunuri?

— Pornite şi pregătite. Am introdus locațiile pentru ataşamentele stației; de îndată ce voi da comanda, vor fi vapori de metal.

Ca un ultim detaliu, Shalla opri ecranul terminalului pentru ca acțiunile programului lui Castin să nu fie vizibile, apoi se deplasă rapid la consola opusă. Se aşeză pe un scaun şi îşi ridică picioarele pe un altul.

Bradan ieşi din turbolift şi o zări.

— Ce faci?

— Nimic. Shalla îşi puse mâinile la ceafă. Treaba mea s-a terminat. Voiam să vă las pe voi, profesioniştii, să faceți restul muncii.

Expresia lui Bradan deveni acră.

— Adevărat. Ei bine, rămâi acolo. Nu te mişca.

— Poți conta pe mine. Atâta timp cât plătiți, sunt inertă.

Bradan se întoarse şi se îndreptă spre punte şi pasarela de comandă. Shalla se relaxă, dar se asigură şi că blasterul furat îi era la îndemână. Dacă observa cineva datapadul de pe scaun, trebuia să se asigure că nu va mai observa niciodată nimic.

* * *

Vocea Generalului Melvar se auzi puternică pe unitatea de comunicații de pe puntea de comandă a navei *Sungrass*:

— Avem semnal din zona țintă. Pregătiți-vă să intrați în hiperspațiu în două minute.

Face apăsă tasta de comunicare.

— Aici *Sungrass*, cer permisiunea de lansare.

— Permisiune acordată. Pregătiți navele de luptă pentru dispersie instantanee.

— Vom fi gata. Aruncă o privire către Căpitanul Valton, dar bărbatul ridica deja *Sungrass* cu repulsoarele, înclinând nava în derivă laterală pentru a o lansa din hangarul principal al *Pumnului de Fier*.

— Mult noroc, spuse Face.

Valton aprobă din cap, iar Face se grăbi să se întoarcă în hangarul aglomerat al lui *Sungrass*.

* * *

Puntea de comandă a *Sărutului Briciului* era un adevărat amestec de zgomote.

Bateriile navei distruseseră conexiunile dintre *Sărutul Briciului* şi stația de construcții navale, iar Super Distrugătorul se pusese în mişcare. Comunicațiile de pe stația muribundă, de pe Kuat şi de la birourile principale ale şantierelor Kuat cereau un răspuns din partea echipajului de pe punte. Senzorii arătau lansări de escadrile de nave de luptă de pe Kuat şi de pe nave capital aflate nu departe în sistem, şi arătau acele nave capitale manevrând pentru a intercepta *Sărutul Briciului* în zborul său de plecare. De la consola de control, specialistul în comunicații al echipei ordonă echipajului schelet de pe *Sărutul Briciului* să meargă la posturile lor şi să se pregătească pentru un asalt Imperial.

În tot acest timp, Shalla stătea confortabil în scaunul ei, privindu-i şi ascultându-i pe ceilalți cum se grăbeau cu sarcinile lor.

Datapadul de la consola de comunicații vibră, semnalul audibil indicând faptul că programul se încheiase cu succes. *Cu succes*. Programul era în vigoare.

Soldatul din trupele de şoc de la uşă se întoarse spre ea.

— Ați auzit asta?

— Am auzit.

Ea se ridică, privind cu atenție dincolo de el, şi făcu câțiva paşi înainte.

— La ce te uiți?

— La uşă, prostule. De acolo a venit zgomotul. De cealaltă parte a uşii.

— Nu, a fost în spatele meu. Spre tine.

— Idiotule, te păcăleşte casca. Ea dădu din cap semnificativ spre uşă. E cineva pe partea cealaltă.

El se îndreptă spre cea mai apropiată consolă de securitate, la doar trei locuri mai jos de scaunul unde se afla datapadul ei, şi afişă ecranul principal al acesteia. Era o holocameră care arăta holul din fața uşii principale.

— Nu se întâmplă nimic acolo.

Se întoarse spre uşă.

Shalla îşi luă repede datapadul, smulse cablul şi îl băgă în buzunar, apoi i se alătură lângă uşă. Se uită cu atenție la ecranele principale şi secundare, măsurând ce porțiuni ale sălii de afară se aflau sub observația directă a holocamerelor.

— Ai dreptate. Pare să fie liber.

— Ți-am spus doar.

Ea clătină din cap.

— Nu am încredere. Ei încearcă ceva. Lăsați-mă să trec. O să arunc o privire.

Soldatul se gândi la asta, apoi îşi activă comunicatorul.

— Căpitane, auzim ceva la uşa principală, dar holocamerele nu arată nimic. Qatya s-a oferit voluntar să acționeze ca recunoaştere avansată în caz că într-adevăr există activitate acolo. O clipă mai târziu, spuse: Căpitanul zice că e o idee bună.

— Pot să am o armă?

— Nu vei avea nevoie de ea doar pentru a raporta activitatea. Ai comunicator?

— Da, dar nu am frecvența voastră.

Soldatul îi întinse un comunicator.

— Mult noroc.

Îi deschise uşa principală de la consolă, apoi ea trecu şi uşa se închise în urma ei. Şi, deşi aerul era acelaşi aici, deodată îl putea respira mai uşor. Totuşi, era încă sub observația holocamerelor. Înaintă cu o încredere lentă şi constantă, ca şi cum s-ar fi apropiat de fapt de un posibil amplasament inamic, până când ieşi din raza de acțiune a holocamerelor pe care le monitorizau ceilalți.

Aşteptă acolo câteva minute, apoi apăsă pe comunicator şi şopti:

— Aici Qatya.

— Raportează, răspunse vocea lui Bradan.

— Există un detaşament de securitate la câțiva metri mai sus pe coridor. Au muniții. Se pare că pregătesc o încărcătură pentru a arunca în aer uşa.

— Bună treabă. Retrage-te şi noi ne vom pregăti să-i respingem.

— Nu, aşteaptă. Echipa lor de demolări este cea mai apropiată de mine şi nu este păzită. Nu se aşteaptă la un atac din această direcție. Pot să elimin unul sau doi şi apoi să declanşez încărcăturile pe care le-au adus. Următorul grup pe care îl vor trimite va fi puțin deranjat de mizeria pe care o voi lăsa în urmă.

Urmară momente de tăcere. Apoi se auzi:

— Se autorizează. Căpitanul va pune să primeşti un bonus dacă reuşeşti asta.

— Qatya, terminat.

Din datapad scoase cele patru încărcături explozibile pe care le pregătise Kell pentru ea. Aşeză două dintre ele pe podea, lângă un perete. Apoi scoase blasterul pe care îl luase, trase trei focuri în tavan, apăsă butoanele care urmau să înceapă numărătoarea inversă de zece secunde a explozibililor şi începu să alerge.

Acum era timpul să găsească o capsulă de salvare şi să aştepte în siguranță încheierea bătăliei… şi începerea celei care avea să vină.

* * *

Flota lui Zsinj ieşi din hiperspațiu mult în interiorul sistemului Kuat, unde puțul gravitațional al planetei însăşi făcea imposibilă înaintarea prin hiperspațiu, iar ecranele senzorilor de pe puntea lui *Sungrass* arătară un Super Distrugător care se apropia şi un număr alarmant de nave de luptă ce veneau din toate direcțiile.

— Lansare, spuse *Face*, şi ieşi vuind din cala de marfă imediat ce uşa care se

deschidea descoperi un minim de spațiu liber.

Camaradul său temporar, Kell, îl urmă în propriul său Interceptor, iar ceilalți ieşiră rapid. Ieşiseră într-un sistem stelar diferit de cel la care ar fi trebuit să se aştepte, desigur. Soarele nu era chiar la fel de slab ca cel al Coruscantului, iar Distrugătoarele Imperiale care se apropiau nu erau completate de crucişătoare Mon Calamari. Undele de comunicații deveniră brusc aglomerate de strigăte şi întrebări furioase.

Păstrându-şi caracterul, *Face* apăsă pe comunicator.

— *Liderul Liliecilor-Şoim* către *Pumnul de Fier.* Ce se întâmplă aici? Unde e Coruscantul?

Râsul pe care îl primi ca răspuns fu unul familiar; îl recunoscu ca fiind al lui Melvar.

— Nu am spus niciodată că veți merge pe Coruscant, *Lilieci-Şoim.* Bine ați venit în sistemul Kuat. Vă rugăm să vă păstrați rolurile care v-au fost atribuite. Totul se va rezolva foarte profitabil. Urmă o clipă de întârziere, iar tonul vocii Generalului scăzu. *Lider Liliac-Şoim*, regret să te informez că echipa de inserție raportează că au pierdut-o pe Qatya.

Stomacul lui *Face* deveni rece şi dur.

— Cum?

— A eliminat de una singură o echipă de demolare şi a murit în explozie. Se pare că acțiunea ei a împiedicat orice alt asalt asupra punții. Vă transmitem condoleanțele noastre.

— Vă mulțumesc.

Strânsoarea din stomacul lui *Face* se mai domoli, dar nu dispăru în totalitate. Povestea lui Melvar părea genul de stratagemă pe care ar fi putut să o folosească Shalla pentru a scăpa de echipa de inserție; pe de altă parte, povestea putea fi în întregime adevărată. Şi nu putea să întrebe: *a asistat cineva la moartea ei?* Ar fi creat suspiciuni. Putea doar să se roage.

— Cineva va muri pentru asta, spuse el.

În jurul lor, navele de marfă şi vechile crucişătoare lansaseră escadrilele de nave de luptă. Unele, precum cele ale *Liliecilor-Şoim*, erau nave de luptă moderne şi în formă bună. Altele erau mai vechi, abia păstrate în funcțiune de către proprietari.

Alții aveau flote de *Urâte*, nave pe care le asamblaseră din diferite modele de nave de luptă atunci când nu erau suficiente piese disponibile pentru a reconstrui un model normal de navă de luptă.

În grupuri – cinci aici, cinci dincolo, o duzină aici, o duzină dincolo – porniră către vectorii care le fuseseră repartizați şi către forțele de atac care se apropiau.

— *Lilieci-Şoim*, urmați-mă.

Face se întoarse spre un Distrugător Imperial îndepărtat. Nu putea să-i vadă efectivul de nave de luptă TIE, dar senzorii îi arătau clar trei escadrile întregi. Asta însemna doar jumătate din efectivul unui Distrugător complet echipat; se întrebă dacă acea navă era subechipată sau dacă îşi ținea escadrilele în rezervă.

— Recunoaşte cineva aia?

— *Lider*, aici *Cinci.* Este *Mauler*[12]. Nimic special.

---

[12] Mauler – un individ, un animal sau un obiect, puternic şi adesea agresiv, cunoscut pentru faptul că provoacă daune sau vătămări semnificative prin forță fizică sau atac. De obicei, sunt asociați cu provocarea de distrugeri, intenționat sau nu, folosind adesea forța brută sau agresivitatea pentru a-şi domina adversarii sau obiectele.

Nimic special. Doar un Distrugător Imperial obişnuit.

— Asta este foarte reconfortant. Mulțumesc, *Cinci*. Deschise o bandă largă de transmisie. Aici *Liderul Liliac-Şoim*. Cine se mai îndreaptă spre *Mauler*?

Vocea pe care o primi în schimb purta accentul tăios al unui om din clasa superioară de pe Coruscant.

— *Lider Liliac-Şoim*, aici *Prima Vibrosecure*. Tu eşti vârful de lance, noi suntem mânerul.

Senzorii lui *Face* arătară într-adevăr o forță neregulată, între treizeci şi patruzeci de prieteni, care îi urmărea pe *Liliecii-Şoim*. Erau mult mai lenți, iar senzorii nu puteau să le fixeze un profil de vehicul consistent – erau probabil *Urâte*.

— Vrei să facem schimb de locuri, *Vibrosecure*?

— Mulțumesc, nu, *Liliac-Şoim*. Mă mulțumesc să verşi tu primul sânge.

— Alătură-te nouă când te plictiseşti, *Vibrosecure*. Terminat.

* * *

Wedge auzi schimbul de replici dintre *Face* şi *Prima Vibrosecure*, dar îl păstră pe fundalul minții sale conştiente. Încă se lupta cu jucăria Ewok de pluş, care era cea mai vizibilă parte a deghizării sale. Când se aşezase cu Ewokul în poală, acesta se ridicase obturându-i vederea. Acum reuşise să elibereze cureaua principală din poale a hamului de pilot, să o aducă deasupra picioarelor Ewokului şi să o strângă din nou, iar asta părea să fi rezolvat problema... dar dacă se desprindea în timpul manevrelor, ar fi putut avea şi mai multe probleme.

La zece secunde după încheierea schimbului dintre *Face* şi *Vibrosecure*, *Şoimii-lilieci* ajunseseră la câteva momente de distanța maximă de tragere a frontului de atac al forțelor de pe *Mauler*. Wedge îl auzi pe *Face* intervenind din nou:

— Despărțiți-vă pe perechi, pregătiți-vă pentru *Exercițiul lui Kettch* şi trageți în voie.

Senzorii arătară că *Face* coborâse în picaj spre stânga, Kell rămânând camaradul său. Tyria şi *Piggy* alunecară spre dreapta. Wedge îşi menținu manşa înainte; el şi Dia păstrară centrul, pierzând puțină altitudine față de ceilalți. Pe măsură ce indicatorul distanței până la țintă cobora în zona în care lovirea era o posibilitate îndepărtată, Wedge îşi împinse manşa înainte şi înapoi, în sus şi în jos, făcându-se o țintă cât mai dificilă, şi trase spre unul dintre cele două TIE-uri cele mai apropiate de el. Senzorii arătară o zgârietură pe corpul inamicului, dar nu şi pagube semnificative. Focul verde al laserului inamic trecu prin vizorul superior al lui Wedge. O ratare la limită.

Urmă o explozie în față şi spre stânga – *Face* sau Kell aveau o *ucidere*. Wedge continuă să tragă asupra țintei sale, îşi văzu propriile raze verzi cvadruple tatuând din nou fuzelajul şi apoi pătrunzând prin vizorul din față. Luminile interne ale TIE-ului se stinseră, iar nava de luptă, acum o navă fantomă, începu să zboare în linie dreaptă – încă alimentată. Fără îndoială, convulsiile de moarte ale pilotului blocaseră comenzile la maxim.

Apoi depăşiră primul val de inamici, prima jumătate de echipă. Duşmanii se aşteptaseră ca ei să se despartă şi să se lupte cu acel prim val. Dar tactica lui Wedge – *Exercițiul lui Kettch* – îi duse drept înainte, la viteză maximă, spre al doilea val, o întreagă escadrilă de TIE-uri. Văzu pe panoul senzorilor cei patru supraviețuitori ai

primului val virând pentru a se poziționa în spatele lor, dar manevra lor fu puțin lentă şi ezitantă, pe măsură ce se adaptau la faptul că *Liliecii-Şoim* făceau ceva neaşteptat.

Al doilea val ajunse în raza de acțiune. Wedge continuă să se bâțâie, deschise focul, văzu laserele lovind panourile solare ale aripilor Interceptorului Diei, din dreapta sa. Focul de ripostă trecu prin câmpul stelar înverzit din jurul lui şi simți o tresărire când o rafală laser îi atinse corpul navei. Fu o senzație nefamiliară şi, încă o dată, îşi dori cu ardoare să se întoarcă în X-interceptorul său şi la scuturile lui.

Focul lui şi al Diei loviră un TIE lipsit de noroc. Nava explodă într-o minge de gaz incandescent şi şrapnel supraîncălzit. Cele două traiectorii de zbor se încolăciră una în jurul celeilalte, în timp ce plonjau în al doilea val şi dincolo de el.

Senzorii arătară că cele patru TIE-uri din primul val se apropiau şi că mai multe nave de luptă ale celui de-al doilea val se întorceau pentru a li se alătura. Zâmbi. Planul funcționa perfect până acum. Da, aveau o escadrilă şi jumătate de nave de luptă în coada lor, dar avântul escadrilelor de pe *Mauler* încetinea.

Liliecii-şoim îşi făceau treaba. Îl serveau bine pe Zsinj. Amuzat, îşi scutură acel gând şi îşi reluă concentrarea asupra celui de-al treilea val de inamici. Plonjară direct spre acestea, fiecare alegând câte o țintă şi manevrând direct în calea acelui TIE, mişcându-se destul de mult pentru a fi o țintă dificilă, dar întotdeauna îndreptându-se spre nava de luptă care se apropia, ca şi cum ar fi vrut să o lovească. Focul continuu al lui Wedge înveli ținta şi el zbură prin norul de resturi, auzind zdrăngănituri şi lovituri în fuzelajului său în timp ce o făcea. Pe panoul senzorilor, văzu cum ținta Diei se îndepărtă de ea în ultima secundă, făcând un arc direct în calea unui TIE răzbunător din primul val. Senzorii arătară cum cele două puncte se contopiră într-unul singur, apoi dispărură cu totul.

În față, apăru al patrulea val, o jumătate de escadrilă. Wedge îl văzu pe *Face* conducând abandonarea *Exercițiului lui Kettch*, făcând o buclă şi întorcându-se pe drumul pe care veniseră, cu ceilalți *Lilieci-Şoim* alăturându-i-se în formație, şi cu trei escadrile nu tocmai complete de TIE-uri pornind într-o urmărire răzbunătoare.

* * *

În ținuta completă de pilot TIE, pe care o găsise într-o cameră de pregătire a piloților adiacentă hangarului secundar, şi având asupra ei unități suplimentare de susținere a vieții, Shalla pândea pe pasarela de deasupra perechii de Interceptoare TIE din hangar. Ar fi trebuit să fie în siguranță într-o capsulă de salvare până acum. Dar, cu misiunea îndeplinită, îi venise o altă idee... de aici şi drumul periculos de trei kilometri până la hangarul prin care venise, de aici şi urma de inamici inconştienți de-a lungul holurilor şi pasajelor pe care le alesese pentru întoarcere.

De aici şi această pândă de pe pasarelă. Dincolo de câmpul de reținere magnetică, putea vedea semnele unei bătălii îndepărtate: mici sclipiri şi fărâme de lumină, cu sursele prea îndepărtate pentru a le distinge.

Trupele de şoc, loialişti Kuat care probabil se întrebau ce să facă în legătură cu activitățile extraordinare ale navei, intraseră în hangar la doar câteva secunde după ea şi se străduiau din greu să scotocească prin naveta echipei de intruziune. Alții păzeau uşa de acces în hangar. Nu conta; nu pe acolo intenționa să iasă. Coborî în Interceptorul din stânga, cel mai apropiat de peretele de compartimentare şi cel mai

îndepărtat de trupele de şoc. Fără să-şi pună centura, începu lista de verificare înainte de lansare. Era mai lungă decât de obicei – acest Interceptor, evident, vehiculul personal de evadare al unui Comandant, avea propriul hiperpropulsor şi un computer de navigaţie mai elaborat decât Interceptorul standard. Toate sistemele păreau să funcţioneze, deşi nu porni motoarele pentru a se asigura de asta; zgomotul rezultat ar fi alertat cu siguranţă trupele de şoc de prezenţa ei.

Se ridică şi ieşi parţial prin trapa de acces, atârnând de un braţ. Scoase ultimii explozibili ai lui Kell, îi activă şi îi aruncă cât putu de departe prin cală. Încărcăturile se izbiră de peretele etanş din spatele navetei echipei de intruziune.

Trupele de şoc tresăriră şi îşi îndreptară armele în acea direcţie.

— Ce-a fost asta?

— Tu şi tu, mergeţi pe partea cealaltă…

Shalla coborî înapoi în cabina de pilotaj şi închise trapa. Aproape că terminase să se lege cu centura când se produseră exploziile. Văzu o minge de flăcări galbene şi portocalii în partea îndepărtată a navetei, văzu naveta zguduindu-se, văzu soldaţii din trupele se şoc aruncaţi prin aer ca nişte păpuşi. Interceptorul ei şi cel de lângă ea se zguduiră şi ele, iar o mare bulă de atmosferă se disipă în vidul de dincolo, împinsă prin câmpul magetic de presiunea bruscă din interiorul hangarului.

În timp ce soldaţii din trupele de şoc alergau spre colegii lor căzuţi şi clătinau din cap în faţa exploziei asurzitoare şi bruşte, ea îşi porni motoarele şi le ambală. Ţâşni pe repulsoare prin câmpul magnetic şi apoi luă un vector brusc spre pupa. Îşi reduse imediat viteza la ceva puţin mai mare decât un ritm bun de alergare.

Aşa cum se aşteptase, corpul navei *Sărutul Briciului* era plin de resturi de la staţia de construcţii navale. Armături lungi atârnau legănate de punctele de fixare, iar alte gunoaie metalice se agăţau sau se rostogoleau pe lângă fuzelaj, prinse acolo de gravitaţia artificială a navei. Super Distrugătorul era în mişcare, îndreptându-se spre exteriorul sistemului cât de repede îi permiteau motoarele sale nefolosite, iar Distrugătoarele Imperiale îndepărtate se apropiau tot mai mult. Respiră adânc şi încercă să-şi liniştească stomacul. Acel plan improvizat al ei avea mai multe şanse să o ucidă decât orice altceva. Dar când recunoscuse oportunitatea, ştiuse că trebuia să încerce.

Trecu cât mai aproape de corpul navei, atât cât îi permiteau abilităţile ei de zbor, şi din când în când rostogolea Interceptorul pentru a simula mişcarea resturilor. Nu ar fi arătat prea ciudat pe senzori. O observaţie directă sau o holocameră ar fi arătat că era un TIE real şi nu doar resturi. Apoi, un singur foc de armă de la o baterie laser ar fi transformat-o în resturi. Aşa că, având mâinile încleştate pe manşă, îşi continuă zborul absurd de lent şi se rugă să nu o observe nimeni.

Capitolul 19

Liliecii-şoim porniră în viteză spre *Vibrosecurile* care îi urmăreau, cu TIE-urile lui *Mauler* după ei. *Vibrosecurile*, cu colecţia lor ciudată de armament improvizat, deschiseră focul la o distanţă puţin peste raza lor maximă de acţiune, iar *Liliecii-Şoim* şi TIE-urile inamice plonjară în acea grindină de energie distructivă ca şi cum ar fi vrut să se sinucidă.

Wedge îşi simţi stomacul precum o unitate de refrigerare setată la maxim. Fuseseră mai puţin în pericol de moarte când zburaseră împotriva duşmanilor lor decât în focul în masă al acelor piraţi, care teoretic puteau distinge punctele senzorilor *Liliecilor-Şoim* de cele ale celorlalţi... dar care, evident, nu aveau abilităţile sau echipamentul suficient de precis pentru a face cea mai bună distincţie. Razele laser, roşii şi verzi, sclipirile tunurilor ionice şi cozile albastre ale torpilelor protonice fulgerau între ei şi printre ei. *Liliecii-Şoim* trecură pe lângă linia de atac a forţei *Vibrosecurilor* şi virară, cele trei perechi întorcându-se pe trei vectori diferiţi. Unele TIE-uri din urmărire se desprinseră pentru a evita norul de *Urâte*, altele plonjară în nor, iar altele ocoliră de-a lungul marginii înaintate a norului. TIE-ul lui Wedge fu zguduit de detonarea unei torpile în apropiere; îşi verifică senzorii şi constată că Dia încă era camarada sa, fiind intactă.

Undele de comunicaţii deveniră brusc pline, imposibil de urmărit.

— *Escadrila* 2, continuaţi spre ţinta principală.

— *Liliac-Şoim Cinci*, aici *Doisprezece*, recomand să urci acum.

— Sunt lovit, sunt lovit, sunt lovit...

— Nu-l pot scutura...

— L-am prins, *Bantha*.

— *Archer*, aici *Vee Prime*. Trimite un model de torpile spre *copil*, avem o întreagă echipă care se îndreaptă spre el.

— Pe nasul Împăratului, e un Ewok! Au un pilot Ewok!

Wedge apăsă degetul mare pe comunicatorul său, încă setat cu modificările aduse de Castin la vocea Ewok, şi spuse:

— Sângerează şi mori, *yub, yub*, apoi se rostogoli spre dreapta şi coborî când văzu escadrila continuând spre noul Super Distrugător.

Acesta ocolise zona de angajare şi pe cei zece supravieţuitori. Chiar înainte să scape de valurile de nave de luptă prietene şi inamice, deschise focul, lovind o navă de luptă TIE în capsula motorului cu toate cele patru raze – o lovitură frumoasă. Nava explodă ca un foc de artificii, norul său în expansiune învăluindu-l pe camaradul său, dar acel TIE ieşi intact pe partea cealaltă. Lovitura complementară a Diei lovi aripa din stânga a panoului solar al unui alt TIE, dar nu făcu decât o gaură curată în ea, fără a deteriora semnificativ vehiculul. Împreună, el şi Dia, ieşiră din zona de luptă şi continuară să urmărească cele nouă TIE-uri rămase.

* * *

Shalla văzu ceva în faţă, o mişcare chiar deasupra fuzelajului, şi îşi opri

Interceptorul lângă o bucată de epavă de stație spațială. Omorî puterea instantaneu. Asta făcu să dispară noile semnale de pe ecranul senzorilor, dar putea vedea sursa semnalelor prin fereastra de vizualizare. Era o jumătate de escadrilă de Interceptoare care se îndreptau mai mult sau mai puțin în direcția ei şi, pe măsură ce se apropiau, putu vedea că panourile solare ale aripilor lor erau decorate cu dungile roşii orizontale ale *Grupului Imperial 181 de Vânători de Elită* – unitatea mortală a Baronului Soontir Fel.

Îşi ținu respirația. Interceptoarele trecură vuind pe lângă ea la o distanță de mai puțin de o sută de metri. Niciunul nu îşi modifică cursul pentru a se apropia mai mult de ea; niciunul nu ezită şi ea se relaxă. Fără îndoială că făceau o recunoaştere vizuală a fuzelajului *Sărutului Briciului*, asigurându-se că nu existau pagube substanțiale în urma plecării violente a Super Distrugătorului de la dana sa.

Porni din nou motorul, parcurse o listă de verificare prescurtată şi îşi puse nava din nou în mişcare. De aici, trebui să urce pe fuzelaj până la turnul de comandă al Super Distrugătorului. Fu o urcare mai dificilă, deoarece coca navei, care părea relativ netedă de la distanță, forma în zona turnului de comandă un teren complicat de terase gradate. Cu toate astea, zborul ei de urmărire a terenului fu rapid şi abil, iar în câteva momente se aşeză cu grijă – şi foarte delicat – între cupolele scutului deflector din vârful turnului de comandă. Dezactivă toate sistemele, cu excepția sistemului de menținere a vieții al costumului ei şi a panoului de comunicații al navei. Apoi schimbă unitatea de comunicații a Interceptorului pentru a emite pe o anumită serie de frecvențe, respiră adânc şi rosti trei cuvinte:

— *Parazitul Doi*, gata.

Bineînțeles, probabil că vor detecta transmisia. Ca să o mascheze, puse în vocea ei un mârâit masculin cât de pronunțat putu şi continuă să transmită.

— *Autoritatea Centrală Kuat*, vă rugăm să confirmați. Sunt Inginerul secund Vula de la bordul *Sărutului Briciului*. Această navă a fost capturată de Rebeli sau de pirați. Cred că am pornit la drum. Solicit instrucțiuni.

Urmă un şuierat, apoi se auzi o voce plină de statică:

— Vula, aici *Controlul Mauler*. Suntem conştienți de situație. Unde vă aflați?

— Nu pot spune. Asta este o transmisie deschisă. Probabil că ne ascultă.

— Atunci du-te la o capsulă de salvare şi lansează-te. Ți-ai făcut datoria.

— Am înțeles. Terminat.

Oftă. *Du-te la o capsulă de salvare.* Era ciudat să aibă un inamic care să-i repete un ordin pe care ea deja îl nesocotise. Speră că schimbul de comunicații păcălise echipa lui Raslan şi încercă să se relaxeze.

* * *

Dia tocmai vaporizase una dintre navele de luptă, lovind partea superioară a fuzelajului cu un baraj de proiectile care deschise trapa de acces, umplu interiorul cu lumină şi aruncase rămăşițele pilotului în spațiu, când Wedge auzi transmisia.

— *Parazitul Doi*, gata.

Speriat, îşi verifică panoul de senzori. Acel cod însemna că unul dintre *Liliecii-Şoim* se prefăcuse cu succes că se prăbuşise pe corpul celui de-al doilea Super Distrugător şi se afla în poziția de a-i distruge cupolele scutului deflector. Dar toate Interceptoarele *Liliecilor-Şoim* încă apăreau pe ecranul său.

Vocea fusese feminină. Trebuia să fie Shalla. O parte din frisoanele din stomac

începură să dispară. Bine, asta era bine, şi nu doar pentru că însemna că supravieţuise misiunii sale. Acum nu mai trebuiau să încerce să pună în scenă partea *Paraziţii* a operaţiunii lor decât o singură dată. De două ori, chiar dacă ar fi reuşit să o facă, ar fi părut probabil suspectă.

În faţă, două dintre navele de luptă TIE făcură o buclă pentru a se întoarce spre Wedge şi Dia. Era o tactică de întârziere – comandantul escadrilei ştia că navele sale de luptă nu puteau zbura mai repede decât Interceptoarele, aşa că sacrifica doi piloţi pentru a le permite celorlalţi să ajungă la obiectivul lor, Super Destrugătorul. TIE-urile de sacrificiu făcură o buclă considerabilă înainte să se întoarcă, astfel încât, dacă *Liliecii-Şoim* îşi continuau cursul, TIE-urile ar fi putut să se aşeze perfect în spatele lor.

— *Patru*, rămâi cu mine, apoi desprinde-te când trecem de ei, spuse Wedge, şi viră spre navele care se apropiau.

Dia se poziţionă imediat în spatele lui şi la stânga. TIE-urile care se apropiau pulverizară focul la fel de nediscriminatoriu ca şi cum ar fi udat o grădină. Wedge se concentră asupra manevrelor de evitare, ripostând la foc atunci când dispozitivul de ţintire sugera că era pe cale să reuşească o blocare, dar salvele sale ratară. Apoi, cele două perechi de TIE-uri trecură una pe lângă cealaltă şi făcură o buclă pentru a se întoarce din nou. Wedge strânse din dinţi şi făcu cea mai strânsă şi mai grea buclă pe care reuşi să o facă. Compensatorul său gravitaţional nu putu să compenseze, iar manevra îl trânti înapoi în scaunul de pilot, forţându-i sânge să urce în cap. Simţi că se moleşeşte şi relaxă manşa. Dar prada lui nu încercase o manevră atât de ambiţioasă, iar Wedge se trezi, pe jumătate din instinct, în spatele navei de vânătoare. Prada sa ezită şi viră pentru a-l scutura, dar Wedge se lipi de coada lui, îşi întârzie tirul, aşteptă ca imaginea ţintei să se fixeze şi trase. Nava de luptă explodă într-o ploaie de gaze incandescente şi resturi. Wedge mişcă manşa într-o derivă laterală pentru a nu fi nevoit să zboare prin norul de resturi.

Reperă semnalul senzorului Diei pe ecran şi se întoarse pentru a se uita. Şi ea era ascunsă în spatele inamicului, trăgând cu lasere cuplate câte două asupra lui, iar focul ei mesteca cele două motoare ionice şi pilonii aripilor inamicului. Wedge văzu cum un pilon cedă, transformat în zgură topită, iar unul dintre motoare luă foc.

Pilotul respectiv opri motorul şi continuă să vireze, încercând să scape de Dia. Ea îl lăsă. Permise TIE-ului avariat să se îndrepte spre siguranţă, apoi făcu o buclă şi i se alătură lui Wedge. El deschise drumul în jurul obiectivului lor iniţial şi se gândi la situaţia respectivă. Vechea Dia ar fi distrus acea ţintă fără să ezite o secundă. Cea nouă părea mai degrabă mulţumită cu îndeplinirea obiectivului decât cu marcarea *uciderii*. Speră ca schimbarea să nu-i fie fatală, dar tot ce spuse a fost:

— Bun zbor, *Patru*.

— *Yub, yub, Unu.*

În faţă, spre noul Super Distrugător, Wedge surprinse sclipiri de lumină.

Tabloul său de senzori arăta că cele şase TIE-uri deveniseră douăsprezece – dar noii veniţi erau puncte albastre, iar transponderele lor indicau că erau prieteni de pe *Pumnul de Fier*. Cele şase puncte roşii deveniseră cinci, apoi patru, apoi două, apoi niciunul. Wedge îşi încetini apropierea, iar Dia îi urmă exemplul.

Nou-veniţii continuară în direcţia lor, iar Wedge îşi deschise comunicatorul.

— *Lider*, ce trebuie face noi?

— E încă urât aici, *Unu*. Întoarce-te.

Se auzi o voce nouă, cu accente tăioase şi marţiale:

— Vorbesc cu pilotul Ewok?

Era vocea lui Fel, iar stomacul lui Wedge se răci din nou până la niveluri criogenice. Placa de senzori arăta că transmisia venea de la Interceptoarele TIE care se apropiau.

— *Yub, yub*, spuse Wedge. Aici Kettch. Cine vorbeşte?

— Numele meu este Fel. Fel vrea să zboare cu Kettch.

Vocea sofisticată şi sintaxa simplificată pur şi simplu nu se potriveau. Wedge clătină din cap şi îşi întoarse Interceptorul înapoi spre zona de angajare. Dia îi urmă exemplul, din fericire fără să se amestece în conversaţie.

— Da, spuse Wedge. Zboară cu el. Tu vezi pe Kettch cel mai bun pilot.

— Ei bine, cel mai bun pilot Ewok, cu siguranţă.

— Kettch nu e chiar Ewok.

— Nu?

Era surpriză în vocea lui Fel.

— Trebuie să nu fie. Ewokii proşti. Nu înţeleg astro-navigaţia. Nu înţeleg lista de verificare a puterii. Proşti.

— Trist.

Cele şase Interceptoare cu dungi roşii se plasară alături de Wedge şi Dia.

— Trist. Kettch nu are pereche. Femelele Ewok prea proaste.

— Şi mai trist.

— Fel are pereche?

Era o întrebare pe care Wedge voise să o pună – trebuia să o pună. Care era soarta soţiei lui Fel, Syal, sora lui Wedge?

— Oh, Fel are pereche.

— O pereche inteligentă?

— O pereche inteligentă. Actriţă. Înţelegi actriţă?

— Ca şi povestitor. E bună pereche?

— Bună pereche.

— Zboară cu tine pe marea navă insulă?

— Nu, ea are propriile proiecte. Înţelegi ce înseamnă proiecte?

— Înţeleg. Face bombe, repară nave de luptă, înjunghie oameni.

— Ceva de genul ăsta.

Acum ajunseseră la marginea din faţă a zonei de angajament. Wedge văzu că bătălia nu decursese bine pentru *Vibrosecuri*, care mai aveau decât şase combatanţi activi; ei şi cei patru *Lilieci-Şoim* încă se confruntau cu cincisprezece TIE-uri.

— Rămâi cu Kettch, spuse Wedge. Kettch bun învăţător.

Se rostogoli şi plonjă spre cea mai densă zonă de luptă, unde trei perechi de TIE-uri se luptau cu *Face*, Kell şi nava *Vibrosecure* de comandă, puternic întărită.

— Fel nu are nevoie de Kettch ca să înveţe. Fel este cel mai bun pilot uman.

— Nu. Alţi oameni spun că alt nume este cel mai bun.

Provoacă-l; poate că se va enerva şi va spune ceva într-un moment de neatenţie. Wedge se abţinu să tragă. TIE-urile inamice nu reacţionaseră încă la noii sosiţi, iar fiecare secundă de apropiere îi îmbunătăţea şansa de a trage.

— Vorbeşti despre Luke Skywalker, atunci. Un gunoi Rebel, dar un pilot bun.

Dia interveni în cele din urmă, vorbind cu vocea mătăsoasă a lui Seku:

— De fapt, i-am povestit despre Wedge Antilles şi *Escadrila Vagabond*.

Urmă o explozie de râsete din partea lui Fel.

— Antilles? Oh, este norocul întruchipat, cu siguranță, dar chiar nu ştie deloc să zboare.

Deşi hotărâse să nu se întâmple asta, Wedge simți un val de furie. La distanța optimă, deschise focul asupra celor mai apropiate TIE-uri, care îl urmăreau pe Kell. Fel deschise focul în aceeaşi clipă. Rafalele lor bruşte loviră ambele TIE-uri, detonându-le la câteva milisecunde unul de altul. Wedge viră pentru a se apropia de partea din spate a adversarului lui *Face*. Fel zbură pe lângă el. Cei doi coborâră în picaj în modele circulare dificile, ca nişte planete mici care orbitau în jurul unui soare invizibil, şi traseră asupra duşmanilor lui *Face*, anihilându-i cu o eficiență la fel de nemiloasă. Antilles şi Fel, cumnați, zburau din nou împreună pentru prima dată după ani de zile de la dispariția lui Fel. Dar nu era un motiv de bucurie. Fel părea să se simtă în largul său în rolul său de aliat al lui Zsinj şi, în mod evident, îşi pierduse tot respectul față de Wedge în anii care trecuseră.

Se întoarseră spre *Vibrosecure*, dar în apropierea acestuia se vedeau nori de gaz şi şrapnel, iar Dia şi camaradul lui Fel se îndepărtau de acea zonă spre a se alătura lor.

Tabloul senzorilor arăta că TIE-urile inamice rămase se întorceau spre un alt Distrugător Imperial. Nu *Mauler*; acea navă trecuse de zona de luptă la o distanță considerabilă, ajunsese în raza de acțiune a *Pumnului de Fier* şi schimbase lovituri de la distanță cu nava mai mare. *Mauler* se afla acum într-o rotire lentă, necontrolată, de-a lungul axei sale lungi, iar flăcările ieşeau dintr-o jumătate de duzină de puncte de-a lungul fuzelajului său. Nu existau capsule de salvare în curs de lansare; Comandantul navei credea, fără îndoială, că poate ține avariile sub control.

Absența Distrugătorului *Mauler* era un motiv de sărbătoare, dar o duzină sau mai multe de Distrugătoare Imperiale încă se îndreptau spre ei.

— *Lilieci-Şoim*, *Vibrosecuri*, *Unu-opt-unu*. Era vocea lui Melvar. Retrageți-vă, retrageți-vă. Ne apropiem de zona de lansare.

— Mi-a făcut plăcere să zbor cu tine, Kettch. Fel viră brusc spre restul unității sale. O vom face din nou.

— *Yub, yub*.

Wedge reuşi să transmită mai mult entuziasm decât simțea. Părea că Fel era fericit în slujba lui Zsinj. Poate iremediabil de fericit. Asta însemna că data viitoare când vor zbura împreună, Wedge ar putea fi nevoit să-l ucidă.

Pumnul de Fier, care acum urma *Sărutul Briciului* de la o distanță considerabilă şi care acționa ca centru al ecranului defensiv, era atacat în timp ce *Liliecii-Şoimi* se apropiau de *Sungrass*. Puternicul Super Distrugător era avariat de explozii în partea din stânga. Schiloditul *Mauler* şi prezența, la câteva mii de kilometri în spatele vectorului de evadare al *Pumnului de Fier*, a rămăşițelor în flăcări ale Distrugătorului Imperial *Gheara Aurită*, erau o mărturie mută despre sursa acelor avarii. *Pumnul de Fier* încă suferea de atacurile de mitraliere ale escadrilelor TIE ale *Ghearei Aurite*.

— *Lider*, aici *Doisprezece*. Nu am destule *ucideri*.

Piggy, în nava său de vânătoare, se îndreptă spre *Pumnul de Fier*. *Face* respiră adânc. Acesta era un cod, iar *Piggy* făcea ceea ce cerea misiunea; aceasta era prima ocazie pe care o avea oricare dintre ei de a se apropia de *Pumnul de Fier* fără să ridice suspiciuni. Cu toate astea, înşelătoria îi dictă să îşi deschidă comunicatorul.

— *Doisprezece*, aici *Liderul*. Negativ. Întoarce-te la *Sungrass*.

— Nu te aud, *Lider*.

— *Doisprezece*, la naiba... *Unsprezece*, du-te cu el.

— Afirmativ, *Lider*.

Nava de luptă a Tyriei ţâşni în urma lui *Piggy*.

Încordat, *Face* îşi împărţi timpul între andocarea la *Sungrass* şi monitorizarea senzorilor şi a sistemului de comunicaţii. Senzorii arătau că *Piggy* şi Tyria urmăreau o navă de luptă TIE singuratică spre punţile tot mai înalte ale turnului de comandă al *Pumnului de Fier*. Comunicaţiile îi arătau în urmărire, apoi deviind în direcţii diferite în jurul turnului... şi dintr-o dată *Piggy* era în frunte, nava de luptă îl urmărea, iar Tyria urmărea nava de luptă. Stomacul lui *Face* deveni un zid de muşchi înnodaţi. Fusese o manevră curajoasă şi nebunească cum nu mai văzuse niciodată, cu *Piggy* expunându-se în mod deliberat la foc pentru a acoperi ceea ce aveau nevoie să concluzioneze echipa de la senzorii *Pumnului de Fier*. *Piggy* trebuia să se bazeze pe îndemânarea de tragere a Tyriei în acele scurte secunde.

Se auziră strigăte prin comunicator, Tyria modulându-şi vocea între veselie victorioasă şi groază într-o singură silabă şi cu semnalele lui *Piggy* şi ale TIE-ului urmăritor dispărând de pe ecranul senzorilor.

În cele din urmă, se auzi vocea Tyriei, înăbuşită şi îndurerată.

— *Lider*, trebuie să raportez că *Doisprezece* nu mai există. Prietenul nostru *Morrt* este una cu universul.

Morrt. Era un parazit Gamorrean. Asta trebuia să însemne că *Piggy* era în viaţă şi staţionat, dar oficial mort, iar Tyria folosea acel nume pentru a-i informa pe ceilalţi fără să repete cuvântul *parazit*. *Face* scoase un oftat lung şi se simţi brusc cu zece ani mai bătrân şi mai obosit.

— Îmi pare rău, *Unsprezece*. Ai făcut tot ce ai putut. Dar ai mai puţin de un minut să andochezi înainte de lansare. Vom ridica o cupă în cinstea lui Morrt la masa din această seară.

* * *

Piggy stătea întins pe o parte, împiedicat să cadă în partea dreaptă a cabinei de pilotaj doar de hamul de pe scaunul pilotului. Prăbuşirea pe fuzelajul *Pumnului de Fier* fusese simulată doar pe jumătate. Ultima rafală laser a urmăritorului său lovise carlinga undeva între şi deasupra motoarelor ionice gemene, provocând pagube electronice navei de luptă, iar ecranul de diagnosticare a avariilor se aprinsese ca ecranul festivalului de lumini al unui oraş, înainte ca el să-l oprească.

În faţă, chiar deasupra dealului artificial al turnului de comandă al *Pumnului de Fier*, putea vedea vârful uneia dintre cupolele proiectoarelor scutului navei. Dar asta putea să mai aştepte. Deocamdată, începu să rezolve formule astronautice complicate, structuri numerice frumoase care descriau relaţia dintre spaţiul real şi hiperspaţiu. Stelele pe care le putea vedea din poziţia sa dezavantajată se alungiră brusc când flota lui Zsinj intră în hiperspaţiu.

* * *

În hangarul principal al *Pumnului de Fier*, *Face* ieşi din sasul lui *Sungrass*.

Îi aştepta o recepţie pe cinste, pe el şi pe reprezentanţii diverselor bande de

pirați. Melvar se afla în centrul celei mai mari zone deschise, cu o falangă de trupe de şoc în jurul său. Dădea mâna cu piloți şi ofițeri cu înfățişare pestriță, împărțindu-le din când în când noi şi strălucitoare datapaduri.

În timp ce *Face* se apropia, un pirat îl hărțuia pe Melvar, scuturându-i un pumn în față şi gesticulând cu o teatralitate furioasă despre care *Face* decise că nu era simulată. Bărbatul era un Devaronian, şi încă unul foarte decorativ; coarnele de pe frunte erau aurite, iar dinții săi ascuțiți străluceau atât de puternic încât trebuiau să fi fost acoperiți cu o substanță lipită de ei. Hainele sale erau asemănătoare cu cele ale unui Amiral Imperial în ceea ce priveşte croiala, dar erau confecționate din pânză roşie şi piele, cu o mantie de culoare roşie cu auriu care atrăgea atenția.

Când se apropie, putu auzi vocea Devaronianului; era cea a *Primei Vibrosecuri.*

…minciuni malițioase. Nu aşa colaborează aliații, Melvar.

Generalul lui Zsinj ridică din umeri.

— Minciuna a fost o chestiune de securitate. Nu am subestimat forțele cu care ne vom confrunta.

— Ba da, ai făcut-o! Flota mea s-ar fi descurcat mult mai bine împotriva Y-interceptoarelor şi X-interceptoarelor. Am făcut antrenamente de simulare împotriva lor, pe care le-am fi putut face împotriva unor TIE-uri simulate. A fost timp pierdut. Am suferit optzeci la sută pierderi de nave, aproape cincizeci la sută pierderi de piloți!

Vocea lui Melvar deveni liniştitoare.

— Şi veți primi bonusurile pe care vi le-am promis pentru aceste pierderi, în a doua rundă de plăți.

— Nu va exista o a doua rundă! Îi vreau pe toți acum. Şi nu conturi – materiale, pietre prețioase, încărcătură. Nu vreau niciuna dintre trădările tale de pe datapad.

Face îşi croi drum în fața mulțimii şi se încruntă.

— Ce trădare, Generale Melvar?

— Ah, Generalul Kargin. Melvar întinse o mână înapoi şi unul dintre ajutoarele sale îi întinse un datapad. Douăzeci şi opt la sută pierderi şi o rată impresionantă de *ucideri.* Vei primi un bonus pentru asta, cu a doua rundă. Deocamdată, plata ta inițială, aşa cum am promis. Îi oferi datapadul.

— Ce este ăsta? Nu sunt credite Imperiale.

— Sunt toate informațiile de care ai nevoie pentru a accesa un cont numerotat în care se află plata ta. Pe Halmad. Ne-am gândit că ar fi convenabil pentru tine.

— Aşa este. Se uită cu îndoială la datapad. Şi dacă, la fel ca *Vibrosecure* aici de față, vreau bunuri materiale?

— Le vei avea. Jumătate din valoarea plății pe care am negociat-o. Dacă suntem astfel incomodați încât să trebuiască să transportăm valută şi bunuri, luăm o parte substanțială. Asta nu se negociază.

Face ridică din umeri şi luă datapadul.

— Am încredere în Zsinj, anunță el. Pur şi simplu pentru că nu ar fi rentabil ca el să ne trădeze. Vestea s-ar răspândi în toate bandele de pirați din spațiul Imperial şi Rebel. Nu ar mai primi de la ei decât blastere în dinți după aceea.

Melvar zâmbi.

— Ca de obicei, *Şoimii-Lilieci* fac o alegere inteligentă. Aveți toată compasiunea mea pentru pierderile suferite. Femeia Qatya a fost de un ajutor deosebit.

— Eforturile ei vor fi, sper, amintite mult timp. Ne vedem la a doua plată,

Melvar.

Face îşi duse datapadul la frunte într-un simulacru de salut şi se întoarse spre *Sungrass*. În spatele lui, *Prima Vibrosecure* şi alţi lideri piraţi, mai stăpâniţi, începură să accepte datapadurile sau să negocieze sumele reduse în bunuri materiale.

* * *

Primul salt în hiperspaţiu al lui *Sungrass* fu direct spre Halmad, dar cu o lungime de doar un an-lumină. Cel de-al doilea salt purtă cargobotul direct la punctul de întâlnire din spaţiul cosmic, unde aştepta *Mon Remonda*. Şi nu doar *Mon Remonda*. Alte elemente ale flotei Generalului Solo erau la vedere, inclusiv o fregată din clasa *Nebulon-B*, un crucişător din clasa *Quasar Fire* recondiţionat ca transportor uşor de nave de luptă şi o corvetă din clasa *Marauder*, o clasă de nave de luptă care se găsea în mod normal în Sectorul Corporativ. Wedge hotărî că Han Solo trebuie să îşi fi adunat forţa din mai multe surse disparate şi suprataxate.

Când Wedge ajunse pe puntea de comandă a crucişătorului Mon Calamari, Generalul Solo îl aştepta cu un zâmbet şi o strângere de mână.

— Vreo veste de la Super Distrugător? întrebă Wedge.

— Sunt bine, mulţumesc, spuse Solo. Tu?

Wedge zâmbi.

— Îmi pare rău. Ce mai faci?

— Nu, nicio veste.

Han făcu un gest spre câmpul stelar holoproiectat care domina centrul punţii. În jurul lui, ofiţerii navei, în principal Mon Calamari, îi ignorară pe oameni şi îşi văzură de treburile lor.

— Nu fi atât de neliniştit. Piloţilor tăi le-ar prinde bine puţin timp de odihnă.

— Nava de luptă al lui *Piggy* nu transportă atât de mult aer, chiar şi cu unităţile suplimentare de susţinere a vieţii pe care le-a luat la bord, spuse Wedge. Când se va termina, va avea de făcut o alegere. Să încerce să fugă spre libertate – ceea ce nu-i va folosi la nimic dacă se află în mijlocul spaţiului neocupat, deoarece acel TIE nu-l va duce prea departe, presupunând chiar că va putea să eludeze razele tractoare şi tunurile *Pumnului de Fier*. Să se predea – ceea ce este foarte rău, din motivele obişnuite dar şi din alte câteva motive, de asemenea. Sau poate încerca să se strecoare la bordul Distrugătorului, ceea ce este foarte complicat. Şi habar nu avem care este situaţia Shallei Nelprin. Aşa că, şi dacă programul nostru de control al comunicaţiilor este plantat corect, partea *Paraziţii* a planului nostru are un program limitat.

— Ei bine… totuşi. Stai jos pentru o vreme. *Pumnul de Fier* şi celălalt Distrugător s-ar putea să sară de colo-colo pentru o vreme şi ar putea trece ceva timp până când vor reintra în spaţiul normal şi îşi vor porni sistemul de comunicaţii. Presupunând, bineînţeles, că programul tău este plantat şi operaţional…

Căpitanul Mon Calamari, Onoma, se învârti în scaunul său de comandă şi îl făcu să alunece pe şina sa spre Solo şi Wedge. În vocea lui gravă se simţea emoţie.

— Comunicaţiile raportează un semnal de la programul Donn, spuse el. Avem o locaţie a navei-ţintă, veche de doar câteva minute.

— Ştii, aproape niciodată nu reuşesc să am dreptate, spuse Solo încet. Îşi ridică vocea, spunând: Afişează locaţia pe hartă.

O strălucire galbenă intermitentă apăru în mijlocul proiecției câmpului stelar.

Han, Wedge şi Onoma se mutară lângă ea.

— Se pare că au luat o traiectorie perpendiculară pe o cursă dreaptă înapoi în zonele spațiale pe care le controlează, spuse Solo. Şi asta e bine pentru noi. *Mon Remonda* este cea mai apropiată forță de el.

— Plănuiți un salt direct către poziția de emisie? întrebă Wedge.

Han clătină din cap.

— Nu, vreau să mă dispersez puțin. Vezi dacă putem avea nave pe toți vectorii lui de fugă. Este în spațiu, departe de orice puțuri gravitaționale cunoscute – poate sări înapoi în hiperspațiu destul de repede dacă nu-l terminăm. Ai vreo idee despre cum se va comporta în spațiul real, înainte de următorul salt?

— Va petrece ceva timp acolo unde se află, pentru ca tehnicienii săi să verifice motoarele de hiperpropulsie ale noului Distrugător. Wedge se gândi la problemă. Ceea ce înseamnă că se va opri sau va merge la viteză de croazieră. A continuat să se deplaseze după ce a făcut primul salt din sistemul Kuat, şi se va deplasa în aceeaşi direcție ca şi saltul hiperspațial... Poți să ne indici cursul său de la Kuat până la poziția actuală?

Apăru o linie albă subțire, trasată de la punctul galben care clipea până la o stea aflată la câteva palme distanță.

— Asta e presupunerea mea, spuse Wedge. Va fi la viteza de croazieră pe acelaşi curs până când va fi timpul să sară din nou.

— Măreşte-o, spuse Han, iar imaginea holoproiectată se extinse până când linia albă reprezentând saltul hiperspațial al *Pumnului de Fier* domină cea mai mare parte a imaginii; mai rămăseseră doar câteva zeci de stele în zona mărită.

Han arătă cu degetul chiar în fața cursului proiectat al Distrugătoarelor.

— În regulă. Calculează timpul de salt până în acest punct. Compară-l cu viteza normală de croazieră a *Pumnului de Fier* şi proiectează locația sa probabilă pe baza acestui rezultat. Aceea va fi zona de sosire a *Mon Remondei*. Dar, presupunând că vrea să fugă în spațiul său, vom calcula cele mai probabile două trasee pe care le va urma şi vom pune *Tedevium* în fața uneia dintre ele şi restul grupului în fața celeilalte.

— *Tedevium*? Consternat, Wedge aruncă o privire prin fereastra din față pentru a zări fregata. Este o navă de antrenament, nu o fregată pregătită de luptă.

Han ridică din umeri – aparent nu din nepăsare, ci din neputință.

— Flota mea este în trei bucăți, cu forța echilibrată cât de strâns am putut să o fac între ele. Folosim ceea ce avem. *Tedevium* are o promoție de absolvenți de piloți de Y-interceptoare şi un Comandant care se descurcă întotdeauna bine în lupte.

— Adevărat. Dar sunt încă... absolvenți.

Wedge îşi înăbuşi un fior, iar Han îi întinse o mână.

— Mult noroc, Comandante. Îmi pare rău că nu vei avea parte de odihna pe care ți-o oferisem.

Wedge îi strânse mâna.

— Oricum ar fi, o să o primesc destul de curând.

Capitolul 20

— Precizia a fost aproape ideală, domnule, spuse Căpitanul Raslan – sau, mai degrabă, imaginea sa holografică care se clătina acum în foaierul de securitate al punții *Pumnului de Fier*. Eficiența, însă, este o altă problemă. Saltul până aici a folosit aproape de trei ori mai multă energie decât ar fi trebuit în mod optim.

Zsinj ținu să nu afişeze nicio supărare pe față. Asta nu era o veste rea. Pariaseră aproape totul pe presupunerea că *Sărutul Briciului* chiar era atât de complet pe cât pretindeau constructorii săi şi că va ajunge în siguranță cu noul său premiu. Toate celelalte considerații erau minore.

— Ce zici de avarii?

— Se pare că, împotriva regulilor de siguranță, unii dintre muncitorii Kuat au blocat un sas deschis în locul unde armătura de acces lega stația la *Sărutul Briciului*. Când nava a evadat, acea secțiune şi-a evacuat atmosfera destul de brusc. Am corectat problema. Muncitorii de la şantierele Kuat care erau de serviciu în acea parte a navei au murit, desigur. Măsuri corective imediate pentru cei ce nu respectă regulile.

Zsinj zâmbi, apoi îşi înăbuşi zâmbetul.

— Foarte bine, Căpitane. Continuă. Ține-mă la curent.

— Da, domnule.

Imaginea dispăru. Zsinj se întoarse şi tresări. Generalul Melvar stătea chiar în spatele lui, cu machiajul îndepărtat şi trăsăturile revenite la obişnuita veselie fadă.

— Ai făcut-o din nou, spuse Zsinj, încruntat.

— Da, domnule.

— Toți Căpitanii piraților sunt mulțumiți?

— Niciunul dintre ei nu a fost fericit, dar nu m-a împuşcat nimeni, ceea ce am considerat că este un semn bun. Cred că cei mai mulți dintre ei vor lucra din nou cu noi. Mai ales după ce aceia dintre ei care au luat voucherele de credit le vor duce în sistemele lor de origine şi vor stabili că sunt reale. Îi aruncă o privire curioasă lui Zsinj. Sunt surprins că nu eşti acolo. Pe *Sărutul Briciului*, uitându-te la fiecare nit şi la fiecare pată de vopsea.

— Oh, voi fi în curând. Cel mai bine ar fi să aştept până când securitatea va îndepărta ultimele forțe Kuat şi posibilii sabotori.

Urmă un val brusc de zgomot din boxa echipajului, voci ridicate în schimburi rapide. Căpitanul *Pumnului de Fier*, Vellar, un bărbat cu fața severă, care abia acum începea să se îngraşe, se aplecă peste pasarela de comandă pentru a privi în mijlocul zgomotului, apoi se uită înapoi la Zsinj, cu o expresie nefericită.

— Mai multe nave tocmai au ieşit din hiperspațiu în apropierea noastră. Una chiar în fața noastră, pe direcția de mers, restul situate la dreapta şi în urma noastră. Cea din față este identificată provizoriu ca fiind un crucişător Mon Calamari.

Zsinj se simți de parcă ar fi fost aruncat într-o briză polară. Îşi înăbuşi un fior.

— *Mon Remonda*, aici?

— Asta încă nu este stabilit, domnule, dar...

— Taci din gură. Semnalizează către *Sărutul Briciului.* Coordonează un salt hiperspațial de cinci ani-lumină pe acest curs şi execută-l.

— Domnule, crucişătorul manevrează direct în calea noastră. Vom fi peste el înainte să avem timpul să sărim. Să schimbăm cursul pentru a-l evita?

— Nu, idiotule. Un crucişător Mon Calamari în fața a două Super Distrugătoare? Porniți toate armele de pe ambele nave. Înainte să facem trecerea la viteza luminii, vom scăpa galaxia de cel mai enervant crucişător al Rebelilor... şi de moştenirea lui Han Solo.

* * *

Comunicatorul îi scârțâi brusc de activitate pe lungimile de bandă ale Noii Republici, iar Shalla sări în sus surprinsă. Plină de regrete, îşi verifică unitatea de susținere a vieții. Adormise şi chestia era aproape goală. *Un mod foarte prostesc de a muri*, îşi spuse ei însăşi. Scoase o altă unitate din compartimentul de depozitare de sub scaunul ei şi şi-o setă. Transmisiunile erau toate codificate, dar, dacă îşi încorda ochii, putea vedea, în imensitatea incredibilă a câmpului stelar din fața ei, un ac de lumină îndepărtat care nu putea fi o stea. Senzorii ar putea să-i spună ce era... dar, din nou, dacă erau activați, putea alerta echipajul de pe *Sărutul Briciului* de prezența ei.

Dar domurile din dreapta şi din stânga ei pulsară brusc cu energie, ridicând scuturile puternice deasupra Super Distrugătorului, iar ea decise că echipajul navei avea alte lucruri de care să se îngrijoreze. Începu secvența de pornire.

* * *

Wedge ieşi în forță din hangarul din stânga al *Mon Remondei*, veni pe un curs egal cu cel al crucişătorului şi aşteptă ca ceilalți să se alinieze în jurul lui.

Kell zbura cu X-interceptorul lui *Piggy*, dar asta lăsa unitatea cu o navă mai puțin. Dia se afla într-unul dintre Interceptoarele TIE, vopsit în grabă în griul *Escadrilei Spectru* pentru a ascunde activitățile sale recente cu *Liliecii-Şoim*. Wedge încercă să-şi scoată din minte vocea sâcâitoare de îngrijorare. Nu era nevoie să-i spună lui Wes să aibă grijă de camarada sa. Doar că voia să o facă.

Ultimii membri ai unității care urmau să se lanseze, *Face* şi Lara, se grupară. Câteva clipe mai târziu, membrii *Escadrilei Vagabond* începură să iasă câte doi, cu Tycho Celchu şi Corran Horn primii, şi să se grupeze. Pe partea opusă a *Mon Remondei*, A-interceptoarele *Escadrilei Polearm* şi B-interceptoarele *Escadrilei Nova* urmau să se adune şi ele.

Vocea lui Han îi pocni în ureche.

— Sunt conştienți de noi. Încă nu-şi desfăşoară ecranul de nave de luptă. Asta sugerează că plănuiesc să-şi croiască drum şi să se lanseze înapoi în hiperspațiu.

— Restul grupului nostru? întrebă Wedge.

— Vine repede în urma lor.

— Te rog să-i informezi că, dacă sunt foarte drăguți, poate le vom lăsa ceva în care să tragă.

* * *

Han Solo privi universul înclinându-se prin fereastră în timp ce *Mon Remonda* se întorcea pe cursul de interceptare. Simți ochii Căpitanului Onoma ațintiți asupra lui. Se întoarse spre Căpitan şi clătină din cap.

— Nu încă, spuse el. Păstrează-ți energia. Ăsta va fi un meci de luptă.

— Vorbeşti cu părere de rău.

— Urăsc meciurile de luptă.

* * *

Piggy îşi activă secvența de pornire, dar nu se întâmplă nimic. Interiorul navei de luptă rămase întunecat şi tăcut.

* * *

Senzorii Shallei arătară patru escadrile de nave de luptă care se apropiau.

Când trebuia să acționeze? Cu cât ataca mai târziu proiectoarele scutului, cu atât era mai bine pentru unitatea ei. Dar ştia de asemenea că prietenii ei trebuiau să sufere, apropiindu-se fără să ştie dacă ea reuşise să-şi îndeplinească sarcina.

Calculă viteza lor de apropiere pe baza datelor senzorilor. Când ajunseră la treizeci de secunde de distanța de tragere, îşi activă motoarele repulsoare, aducându-şi Interceptorul la doar un metru deasupra punții *Sărutului Briciului* şi la ceva distanță de cupole. Se îndreptă spre cupola proiectorului de scut din dreapta şi trase.

Cupola explodă într-un spectacol impresionant de gaze în flăcări şi cioburi de metal; auzi şrapnelul ricoşând în carena ei. Se roti şi trase din nou, distrugând cel de-al doilea proiector cu o finalitate similară. Apoi se aşeză din nou în vârful turnului plin de resturi. Aşteptă clipa în care să se lanseze – va aştepta până când spațiul avea să fie aglomerat şi confuz, când nu va mai fi o țintă atât de uşoară.

* * *

— *Sărutul Briciului* raportează defecțiuni catastrofale la generatoarele scutului superior!

Zsinj se holbă la Căpitan ca şi cum omului i-ar fi crescut brusc coarne şi dinți de Devaronian.

— Spune-mi că minți.

Căpitanul clătină neputincios din cap.

Zsinj îşi izbi mâinile de cel mai apropiat perete etanş.

— Schimbă cursul la opt-cinci. Spune-i *Sărutului Briciului* să ne urmeze îndeaproape şi să ne folosească pentru a se proteja de *Mon Remonda.* Calculează un nou salt pe acest curs şi inițiază-l cât mai curând posibil. Se uită la Melvar. Lansați toate navele de luptă.

* * *

Placa de senzori a lui Wedge arătă că scuturile de deasupra celui de-al doilea

Super Distrugător se evaporaseră. Dispozitivul afişa informaţia fără emoţie, fără să înţeleagă cum acel simplu fapt făcea să tresară inimile piloţilor.

— Toate escadrilele, aici *Liderul Spectru*. Pregătiţi-vă pentru o cursă de mitraliere asupra celui de-al doilea Distrugător. Ignoraţi *Pumnul de Fier* pentru moment. X-interceptoarele, B-interceptoarele, începeţi cu torpilele protonice. Păstraţi câteva pentru motoare.

Wedge se înclină, schimbând cursul spre al doilea Super Distrugător, şi trimise o urare tăcută pentru Shalla.

Pumnul de Fier înaintă, tunurile de la prova deschizând focul asupra navelor de luptă care se apropiau, şi începu o manevră lentă spre dreapta, în timp ce al doilea Super Distrugător se retrăgea în spatele lui. Wedge ajustă cursul, aducându-şi escadrilele deasupra provei *Pumnului de Fier* la o altitudine considerabilă. Şi apoi intrară în mijlocul luptei, tunurile ionice trimiţând valuri de energie între ei, iar bateriile laser făcând spaţiul să strălucească în jurul lor. Wedge simţi cum i se ridică părul pe tot corpul când o rază ionică se apropie prea mult; luminile din cabina de pilotaj se stinseră, dar computerul şi astromecul R5 nu suferiră pierderi de energie. Auzi un strigăt prin comunicator – strigătul unui supravieţuitor care tocmai îşi văzuse camaradul de zbor evaporându-se; *Polearm Cinci* dispăru de pe panoul de senzori. Apoi trecură de *Pumnul de Fier*, cu îngrozitorul său câmp de distrugeri urmărindu-i, iar tunurile celui de-al doilea Super Distrugător deschiseră şi ele focul.

Dar acum puteau răspunde.

— Trageţi în voie, ordonă Wedge, iar unele dintre navele de luptă lansară torpile protonice înainte ca el să fi rostit ultimul cuvânt.

Trasee subţiri de culoare albastră porniră de la navele de luptă, îndreptându-se spre prova Super Distrugătorului şi detonând câteva secunde mai târziu în mingi uriaşe de distrugere incendiară. În faţă, o mică scânteie – emisii de motoare ionice – sări de pe turnul de comandă, apoi viră în faţa lui şi deschise focul. Ace minuscule de culoare verde străfulgerară între navă şi puntea Distrugătorului, iar Wedge văzu cum ferestrele punţii explodară înăuntru, apoi fură evacuate la fel de brusc într-o grindină de resturi şi atmosferă.

— Forţe ale Noii Republici, aici *Spectru* Zece. Transmit datele transponderului. Vă rog să mă semnalizaţi ca fiind prieten.

— Confirm că e prieten, spuse Wedge. Lume, ea este doamna care tocmai ne-a deschis uşa de la intrare.

Aplauzele răsunară pe comunicator. Apoi, navele de luptă trecură fulgerător pe lângă turnul de comandă şi vârful său ruinat, pe lângă Interceptorul prieten care făcu o buclă şi se luptă să îi ajungă din urmă. Făcură să plouă cu torpile pe pupa Super Distrugătorului, apoi efectuară o buclă pentru a adăuga motoarele navei pe lista de victime.

Se auzi o voce răguşită de Mon Calamari:

— Forţă de asalt, aici *Mon Remonda*. Senzorii arată că se lansează nave de luptă din *Pumnul de Fier* într-o forţă considerabilă.

— Am înţeles, spuse Wedge. Toate escadrilele, rămâneţi în formaţie. Întoarceţi pe cursul nouă-zero, dar continuaţi să trageţi asupra Super Distrugătorului ţintă până când nu mai puteţi. Pregătiţi-vă pentru acţiuni individuale.

* * *

— Puntea de comandă a *Sărutului Briciului* nu mai răspunde la comunicații, spuse Căpitanul. Vocea îi era stinsă de citirea a ceea ce nu era decât un nou set de veşti proaste. Senzorii indică avarii serioase la punte. Cred că i-am pierdut.

Zsinj se holbă la holoproiecția unei imagini în direct a *Sărutului Briciului*. Super Distrugătorul, atât de puternic, atât de frumos cu doar câteva minute în urmă, era acum inundat de flăcări de la prova la pupa. Sute de jeturi de foc izbucniseră de pe puntea superioară.

— Ce se întâmplă cu omul nostru de pe puntea auxiliară?

— Nu raportează nici el. E posibil să fi fost ucis în timpul bombardamentului.

Pe un Super Distrugător cu personal complet, echipajele ar fi trebuit să stingă acele incendii. Mai mulți ofițeri ar fi ocupat puntea auxiliară şi ar fi reluat contactul cu *Pumnul de Fier*. Dar acesta nu era un Super Distrugător cu personal complet.

Când Zsinj vorbi, vocea îi era liniştită şi calmă.

— Care îi este cursul?

— A venit la opt-cinci, aşa cum i s-a ordonat. Dar nu ne-a egalat viteza. Dacă nu reducem viteza, îl vom lăsa în urmă.

— Reduceți...

O voce se ridică din boxa echipajului:

— Comunicare de pe *Sărutul Briciului*!

— Ei bine, arat-o! strigă Zsinj.

Imaginea sumbră a Distrugătorului schilodit fu înlocuită de o holoproiecție estompată a unui soldat din trupele de şoc. Casca îi era scoasă, dezvăluind o față mare pe un gât gros, părul negru fiind doar puțin prea ciufulit pentru a fi regulamentar şi având o expresie hotărâtă.

— Aici este soldatul de clasa a doua Gatterweld.

Zsinj se încruntă. Ştia numele tuturor agenților săi de la bordul lui *Sărutului Briciului*. Acest om nu era unul dintre ei.

— Faci parte din echipa de securitate a navei?

— Da, domnule.

Lordul Războinic zâmbi. O vizită de curtoazie din partea unui inamic care nici măcar nu era ofițer. Ridicolul acelei situații îl mulțumea.

— Şi ce pot face pentru tine în această frumoasă zi, soldat Gatterweld?

— Domnule, tocmai intrasem pe puntea auxiliară pentru a prelua controlul navei când a venit atacul. Dar aş prefera să văd această *domnişoară* frumoasă intactă în mâinile dumneavoastră, decât distrusă de Rebeli.

Genunchii lui Zsinj slăbiră.

— Am să pun un ofițer de comunicații în legătură cu tine. Îți va spune despre procesul de conectare a *Sărutului Briciului* la puntea noastră. Apoi o vom salva.

— Da, domnule.

— Gatterweld, o să te fac un om foarte bogat.

— Nu-mi pasă de asta, domnule. Îmi fac doar datoria.

Zsinj se îndepărtă pentru a-l lăsa pe Melvar să preia conducerea. Dintr-o dată epuizat, se scufundă pe un scaun de lângă consola de comunicații. Întâmplări ca asta îi aminteau, din când în când, că exista bine în univers, şi că, dacă avea suficientă credință şi determinare, putea învinge. Putea să câştige totul.

* * *

Piggy era până la subsuori în cabluri când găsi problema. Motorul său ionic de pe partea stângă era complet scos din funcțiune, conexiunile sale fiind întrerupte, iar cablurile de la generatorul de energie căzuseră peste alte cabluri, distrugând cine ştie câte echipamente suplimentare. Trebuia să scoată motorul distrus din buclă, să cârpească restul cât mai bine posibil şi apoi să vadă dacă putea porni chestia. Îşi dorea din tot sufletul să fie Kell aici, cu abilitățile sale de mecanic.

Pe de altă parte, nu şi-ar fi dorit *aici* pe nimeni pe care chiar îl plăcea.

Se apucă de treabă.

* * *

Năvăliră din flancurile *Pumnului de Fier* ca nişte insecte înțepătoare furioase care ieşeau dintr-un stup zdruncinat, escadrilă după escadrilă de TIE-uri – nave de luptă, Interceptoare, chiar şi bombardiere. Virară apoi în flux spre escadrilele Noii Republici.

Face îl auzi pe Wedge dând ordine, poate ultimul set de ordine de grup pe care îl vor primi înainte să se încheie acea luptă:

— Despărțiți-vă pe perechi. Trageți în *Pumnul de Fier* când puteți, dar obiectivul vostru principal este să vă protejați şi să rețineți navele de luptă. *Polearm*, tu eşti vârful nostru de lance – sparge-le formația, refuză-le inerția unită înainte ca ei să ajungă la noi. Urmează *Vagabonzii. Spectre*, stați în spate, fiecare pereche va proteja o pereche de B-interceptoare. Asta e tot.

— *Liderul Polearm* confirmă.

— Aici *Liderul Vagabond*, ne ocupăm de treaba noastră.

— Aici *Liderul Nova*, mulțumesc.

De la *Spectre* primi doar câteva gemete împrăştiate. Face simțea că vrea să se plângă şi el. Să fie delegat în rolul de dădacă în timp ce *Polearm* şi *Vagabonzii* erau în față... Dar *Face* ştia, în adâncul sufletului, motivul. Mai mult de jumătate dintre *Spectre* tocmai se întorseseră dintr-o acțiune anterioară. Erau obosiți, chiar dacă încă nu-şi dădeau seama.

În față, A-interceptoarele *Escadrilei Polearm* se îndreptară spre TIE-urile masate cu o viteză pe care nu o putea egala niciun X-interceptor. Face putea vedea formația mortală de nave de luptă cum se îndrepta direct spre escadrilele de TIE-uri, focul lor laser aducând pierderi grele în mediul plin cu ținte. Forțele inamice părură şi mai mult un roi de insecte înțepătoare, pe măsură ce formația lor îşi pierdea coeziunea, cu grupuri de câte două, patru şi şase TIE-uri mergând după fiecare A-interceptor.

Apoi, ajunseră şi *Vagabonzii* printre ei. *Face* privi unitatea despărțindu-se cu măiestrie în perechi, fiecare pereche mişcându-se ca unul singur, fiecare pilot trăgând cu îndemânarea unor ani de experiență. *Face* simți un fel de fior de teamă, un sentiment aproape de simpatie pentru luptătorii TIE care se confruntau cu acei piloți formidabili şi, dintr-o dată, se simți nepotrivit. Ştia că nu se putea ridica la standardul lor de performanță.

— Ordine?

Era vocea Larei cea care se auzea în urechea lui, chemându-l înapoi în prezent.

— Desigur. Urmează-mă.

Plonjă relativ în formaţie şi porni împreună cu camarada sa de zbor în faţa unei perechi de B-interceptoare. Apoi scăzu puterea de transmisie.

— Aici *Spectru Opt* şi *Spectru Treisprezece*. Suntem escortele voastre pentru această seară. Ce vă face plăcere?

— Suntem *Nova Trei* şi *Nova Patru*. Putem să ne jucăm cu TIE-urile, dar suntem mult mai potriviţi pentru a ne descărca încărcătura pe bucata aia urâtă de metal pe care o conduce Lordul Războinic.

— Strângeţi aproape, o să vă ducem până acolo.

Face ambală propulsoarele şi cele patru nave de luptă virară spre *Pumnul de Fier*, îndepărtându-se de centrul luptei.

În faţă, un grup de nave de luptă – nouă, aproape o întreagă escadrilă – ieşi din zona principală de luptă şi se deplasă pentru a-i intercepta. *Face* trecu pe tragere dublă şi deschise focul cu laserele sale de la distanţă maximă. Punctul terminus pentru salvele sale era *Pumnul de Fier*. Niciun foc consumat nu ar fi fost irosit.

TIE-urile se apropiară, se răsuciră, se mişcară, se legănară, făcându-se ţinte dificile. Face îşi dori să nu-şi fi consumat toate torpilele protonice pe celălalt Super Distrugător. Pe de altă parte, *Sărutul Briciului* ardea frumos şi nu avea de ce să regrete. Unul dintre TIE-urile care se apropiau explodă sub focul susţinut al Larei şi auzi un *Daaa* şuierat din partea ei. De ce? Oh, da, ea intrase în luptă cu patru siluete pe cupola ei. Tocmai devenise un as, doborând a cincea navă.

Un alt TIE alunecă prin calea tunurilor ionice ale unui B-interceptoar şi o luă razna, rostogolindu-se neputincios într-un zbor necontrolat în linie dreaptă. *Face* văzu unul dintre TIE-urile care se apropiau făcând mişcări *imprevizibile* la intervale previzibile; aşteptă următorul interval, ghici următoarea mişcare a pilotului, trase în direcţia respectivă şi fu răsplătit când nava de luptă intră direct în focul său. TIE-ul explodă, dar camaradul său de zbor trecu printre resturi, ieşind intact.

Face simţi o lovitură când scuturile sale frontale fură lovite şi o parte din energia laserului pătrunse pentru a-i marca învelişul. Apoi trecură, şi nu mai avură pe nimeni între ei şi *Pumnul de Fier*.

— *Treisprezece*, retrage-te şi consolidează-ţi scuturile din spate, spuse el. Să le oferim celor din *Escadrila Nova* toată protecţia posibilă.

Cu alte cuvinte, să fim ţinte pentru o vreme. Aşa cum au fost cei din tranşeele primei Stele a Morţii înainte să moară.

— Am înţeles.

* * *

Wedge, neîngrădit de un camarad de zbor, îşi schimbă codul de criptare pentru ca să îl audă doar *Vagabonzii*.

— Aici *Liderul Spectru*. Vreun semn de la *Unu-opt-unu*?

Vocea lui Tycho Celchu se auzi, încordată:

— Suntem în mijlocul lor. Te oferi să ne ajuţi?

Wedge suspină. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i demonstreze Baronului Fel eroarea de evaluare a abilităţilor de zbor ale lui Antilles. Apoi se uită înapoi la perechea de B-interceptoare din urma lui

— Mi-ar face plăcere. Dar nu pot. Vor ajunge aici destul de curând.

— Am înțeles.

Apoi apărură în fața lui, o jumătate de escadrilă de TIE-uri, patru nave de luptă şi două bombardiere. Îl văzu pe unul virând spre dreapta, îl alese pe camaradul său de zbor, trase în fața traiectoriei sale dacă vira în aceeaşi direcție, ceea ce şi făcu, erupând într-un nor de şrapnel strălucitor – o *ucidere*, la o secundă de la începerea luptei.

* * *

— Am ajuns la vectorul de evadare al *Pumnului de Fier*.

— Opriți toate motoarele.

Han simți un fior în stomac, de parcă ar fi fost ocupat de invadatori extratereştri, dar încercă să nu-şi arate disconfortul pe față.

— Toate bateriile de pe dreapta să înceapă focul la comanda mea. Pregătiți-vă pentru o rulare axială. Căpitane, mențineți poziția direct în fața *Pumnului de Fier*. Continuați corecția pe măsură ce este recalculată ruta lui. Şi când orice banc de baterii scade sub optzeci la sută, efectuați o deviere suficientă pentru a aduce noi tunuri în zona de tragere şi creşteți puterea scutului pe partea care trage în timp ce faceți asta.

— Da, domnule.

Pumnul de Fier deschise focul, bateriile lui laser trăgând într-o aşa de mare abundență încât arătau ca alungirea stelelor la prima manifestare vizuală a unui salt hiperspațial. Han se încordă împotriva loviturilor despre care ştia că aveau să vină.

— Deschideți focul.

* * *

Piggy apăsă comutatorul de pornire şi fu răsplătit cu un vuiet neregulat al motoarelor şi cu aprinderea bruscă a armelor şi a ecranelor de zbor.

Placa de diagnosticare indica faptul că toate sistemele erau oprite. Mârâi. Nu avea rost să asculți oamenii – sau sistemele – care erau înclinați să-ți spună că nu poți face ceva. Neîndrăznind încă să înceapă pornirea motoarele, îşi porni sistemul de țintire şi încercă să fixeze cupola îndepărtată a proiectorului scutului.

O mică bucată din cupolă se încadră în sistemul său de țintire şi zvâcni acolo, arătând o blocare curată, dar numai pentru câteva clipe la un moment dat.

* * *

Wedge clipi din cauza usturimii ochilor. Cel de-al treilea vânător TIE îl nimerise cu o lovitură bună la fuzelaj, chiar înainte ca Wedge să-l vâneze, iar cabina de pilotaj se umplea acum cu fum. Senzorii arătau că, din grupa de nouă care se îndreptase împotriva lui, patru erau doborâți – unul căzuse pradă unuia dintre B-interceptoare. Unul dintre B-interceptoarele sale rămăsese în viață, lovit, cu urme de carbonizare pe înveliş în urma tirurilor insistente cu laser; celălalt era un nor care se risipea rapid la o duzină de kilometri în spate.

Îşi aduse sistemul de țintire asupra unui alt TIE. Dispozitivul pierdu ținta, în timp ce nava de luptă aluneca în lateral. Apoi nava explodă, lovită de focul tras din

lateral. Navele se apropiau pe senzori din direcția celui de-al doilea Super Distrugător – un A-interceptor conducea un grup de Y-interceptoare nevătămate. Continuară să tragă, iar TIE-urile care îl stresau pe Wedge se evaporară sub tirurile lor masive.

— *Liderul Spectru* către noii veniți. Cu cine vorbesc?

Vocea care reveni prin comunicator era dură şi militară, dar auzi un ton amuzat în ea.

— Ce, Comandante. Îți uiți atât de repede vechii prieteni.

— Generale Crespin!

Asta era forța de nave de luptă a fregatei, care, în sfârşit, îi ajungea din urmă.

— Şi escadrila de antrenament *Wookieeul Urlător*.

— Puteți escorta *Nova Trei*?

— Predă-mi toate B-interceptoarele, fiule, şi îți voi arăta câteva tactici de modă veche de foc în masă.

— *Escadrila Nova*, aici *Liderul Spectru*. Aliniați-vă cu *Wookieeul Urlător*. Wedge tuşi împotriva fumului. Am plecat, Generale, trebuie să vizitez nişte prieteni vechi.

— Mult noroc.

— *Spectre*, predați-vă încărcăturile Generalului, apoi alăturați-vă *Vagabonzilor*.

Wedge viră înapoi şi se îndreptă spre cea mai densă parte a zonei de luptă.

Departe în față, dincolo de *Pumnul de Fier*, micul ac care era *Mon Remonda* deschisese focul cu baraje de tunuri laser. Acestea se aprindeau şi se consumau inutil în scuturile *Pumnului de Fier*.

* * *

— Crezi că plănuieşte să o sacrifice pe *Mon Remonda* pentru a ne opri?

Zsinj, cu bărbia în mână, privea fix crucişătorul mic, dar în creştere, din față.

— Continuă să-şi corecteze poziția pentru a fi din ce în ce mai precis în calea noastră, spuse Melvar. Nu putem fi siguri de intențiile sale până când nu trecem de punctul fără întoarcere. Atunci, fie se mută din calea noastră şi putem trece şi să intrăm în hiperspațiu… fie ne lovim de *Mon Remonda* şi ambele nave probabil pier.

— De fapt, el are mai multă putere de foc de descărcat decât noi în acest moment. Poate pune aproape jumătate din armele sale la muncă în orice moment. Noi suntem limitați la tunurile din față, cele care pot coborî suficient de mult pentru a-l ținti. Zsinj clătină din cap. În regulă. Aduceți toate armele noastre spre motoarele lui. Opriți-l mort în spațiu. Cu cât o faceți mai repede, cu atât mai mare va fi marja de manevră pe care o vom avea pentru a ne strecura pe lângă el.

Stomacul lui Zsinj începu să se agite. Încă mai putea câştiga. Dar asaltul Noii Republici, felul în care îi calculaseră cu precizie poziția, felul în care se bazau pe faptul că va încetini pentru a proteja *Sărutul Briciului*, era supărător.

* * *

Era un Interceptor TIE, dar se mişca mai greu decât un Interceptor standard. La câțiva kilometri de puntea *Pumnului de Fier*, avea un vânător TIE sub tunurile sale şi trăgea asupra lui cu laserele cuplate câte două, în timp ce un alt TIE manevra în spatele său.

Wedge ținti cea de-a doua navă de luptă, o încadră cu ajutorul computerului

său de țintire înainte ca aceasta să își dea seama de apropierea sa şi o distruse cu laserele cvadruple, chiar în timp ce Interceptorul făcea praf prima navă de luptă.

— *Zece*, tu eşti?

— Mă bucur să te aud, *Lider*. Urăsc chestia asta. Este la fel de fragilă ca o navă de luptă TIE şi la fel de lentă ca un X-interceptor.

— Ei bine, atunci nu te mai juca de una singură. Eşti camarada mea.

— Da, domnule.

În ciuda fumului care îi încețoşa vederea, Wedge văzu sub el acul mic şi verde de pe corpul *Pumnului de Fier* – o dungă lungă şi timidă care lovi cupola proiectorului de scut din stânga, o lovi de două ori, lovi a treia oară – şi apoi cupola explodă.

Sursa focului de laser, o navă de luptă TIE, sări în sus de pe fuzelajul *Pumnului de Fier*, trecu prin scuturile sale defensive ca şi cum manevra ar fi fost un accident, apoi făcu o buclă ca şi cum ar fi fost pilotată de un pilot beat, pregătindu-se aparent pentru o coborâre şi o cursă spre al doilea proiector de scuturi, dar o rază de tunuri ionice trecu peste ea. Nava de luptă continuă pe un curs în linie dreaptă spre stele.

* * *

Strigătul Căpitanului fu jubilator:

— *Mon Remonda* nu mai manevrează. Le-am ars motoarele, Lord Războinic!

— Excel…

Puntea de comandă se zgudui, luminile se stinseră, iar fragmente de tavan căzură în boxa echipajului. Zsinj se clătină şi căzu. Îşi ridică privirea, dar Melvar se uita în altă parte, fără să-i întindă mâna. Era corect, era potrivit chiar. Nimeni nu trebuia să îl vadă pe Lordul Războiului doborât. Se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

Căpitanul trecuse de la veselie la disperare în doar o secundă.

— Am pierdut proiectorul scutului din stânga. Suntem la jumătate din puterea scutului de deasupra liniei mediane.

Zsinj se simți ca şi cum ar fi fost şi el brusc la jumătate de putere. Calculă cifrele.

— Fregata aia e încă pe urmele noastre?

— Ne ajunge din urmă. Va fi în raza de tragere în două minute în acest ritm.

Zsinj închise ochii.

— Cheamă navele de luptă. Aduceți *Pumnul de Fier* la viteză de manevră. Comunică cu *Sărutul Briciului* şi emite comanda *Abandonați nava.*

Nu avu nevoie să adauge: *Am pierdut această bătălie*.

* * *

Face zări Interceptoarele ieşind din mulțimea de nave de luptă şi îndreptându-se spre ei.

— *Treisprezece*, se apropie!

Se întoarse în calea TIE-urilor care se apropiau, aruncînd toată energia în scuturile frontale… Prea târziu. Focul laser de la Interceptorul din frunte trecu prin scutul său nealimentat şi apoi prin cabina de pilotaj. Simți o explozie bruscă de căldură agonizantă în partea stângă, apoi un frig la fel de intens. Privi cu o

curiozitate nepăsătoare cum i se schimba *decorul* – mai întâi când atmosfera din cabina de pilotaj fu ventilată în vid, apoi când câmpul magnetic de urgență de pe costumul său se ridică şi încercă să facă față vidului brusc. Zări dunga roşie de pe panourile solare ale aripilor atacatorului său în timp ce acesta trecea în viteză.

— *Opt*, mă auzi?

Nu se auzi niciun răspuns, iar *Face* simți o oarecare tristețe. *Opt*, oricine ar fi fost el, trebuie să fi fost vaporizat.

— *Opt*, sunt *Treisprezece*, mă auzi?

Se auzi un țipăt suplimentar de la *Vape*, unitatea R2 a lui *Face*, iar *Face* îşi dori ca întregul univers să tacă pentru o vreme.

— Echipă, aici *Treisprezece*. Am nevoie de ajutor aici. Nu mă pot descurca cu amândoi.

— Aici *Spectru Trei*. Eu şi cu *Patru* venim imediat. Aşteptați.

— Aici *Cinci*, aproape am ajuns.

Lui *Face* îi luă încă o secundă ca să înțeleagă. El era *Opt*. Fusese lovit şi era terminat. Nu se mai putea mişca de durere. *Pumnul de Fier* se zărea în imediata apropiere, în față. Urma să se prăbuşească, iar datoria lui va fi plătită.

Ar fi trebuit să se simtă împăcat cu asta. Pacea era ceea ce aşteptase în tot acest timp. Dar îl ocolea. Mai rămăsese ceva nefăcut? Ei bine, mai era acel al doilea scut de protecție. Dacă ar putea să-şi facă mâna să se mişte, ar putea să se îndrepte direct spre el. Dacă tunurile Distrugătorului nu-l prindeau, dacă scuturile sale nu-l distrugeau, ar putea fi capabil să se îndrepte spre acel dom şi să-l distrugă şi pe el.

Şansele erau de una la un milion. Mai puține, de fapt. Dar părea un mod bun de a muri. Îşi duse mâna rece până la manşa pilotului şi o apucă. Nu-şi simțea degetele apropiindu-se de ea, dar le putea vedea.

— L-am prins, l-am prins – la naiba, a trecut pe lângă el.

— Aici e *Cinci*, eu sunt pe al doilea.

— Țineți-l, țineți-l…

— Nu scapă de mine, *Trei*. Ai grijă de *Opt*.

Da, el era *Opt*. De ce îşi făceau griji pentru el? Nu-şi dădeau seama că era deja mort? Nu, nu-şi făceau griji. Binecuvântate să fie inimioarele lor optimiste, chiar credeau că va supraviețui. Acum ştia cum se simțise Phanan cu *Face* agitându-se pentru el. *Spectrele* nu-şi dăduseră seama că era rândul lui să *echilibreze* contul.

Contul nu are nevoie să fie echilibrat. Era vocea lui Ton Phanan dintr-o conversație uitată. *Nu poți reduce viețile la cifre şi să le schimbi ca pe nişte credite*.

Nava de luptă tresări din nou când o loviră mai multe focuri laser. Trebuie să fi atins partea din spate a X-interceptorului; cel puțin nu mai simțea durere. *Pumnul de Fier* se făcea tot mai mare. Şi Ton avea dreptate. Ton, care suferise de pe urma succesului Imperiului la fel de mult ca oricine altcineva pe care îl cunoscuse vreodată, ar fi trebuit să ştie. Nu trebuia să-şi închidă contul acum.

Un X-interceptor trecu pe lângă el prin stânga, zbătându-se şi făcând semn cu mâna. I se păru că o recunoaşte ca fiind *Spectru Unsprezece*. Tyria.

Dacă făcea asta, însemna că era urmărită. Cu degetele amorțite, îşi aduse sistemul de țintire şi îl îndreptă spre stânga pe traiectoria sa de zbor. Un Interceptor îi apăru între paranteze şi trase. Cu un interes detaşat, privi cum laserul străpunse aripa şi pilonul din dreapta, trecând direct prin cupolă. Interceptorul explodă şi bucăți din el străluciră în timp ce ricoşau în scuturile sale frontale.

— Bună lovitură, *Opt*! se auzi vocea lui Donos. Te-ai întors printre noi?

— Sunt aici.

— *Opt*, aici *Treisprezece*. Vin lângă tine. Lara alunecă imediat în dreapta lui, apoi în faţă. Am să te conduc înapoi la *Tedevium*. Vrei să mă urmezi?

— Sigur.

— Poţi să o faci?

— Sigur. Trezeşte-mă dacă adorm.

— Aşa voi face.

* * *

O altă navă de luptă TIE se făcu bucăţi sub laserele lui Wedge şi avu cale liberă spre centrul angajamentului, unde îl aşteptau membrii *Grupului 181* – unde era Baronul Fel. Dar acele nave de luptă virară spre *Pumnul de Fier*.

Toate TIE-urile începură să se îndrepte spre *Pumnul de Fier*, chiar dacă asta însemna să-şi expună spatele la armele Noii Republici.

Iar *Pumnul de Fier* începu să prindă viteză.

— Oh, nu, nu, în niciun caz.

Wedge îşi duse la maxim propulsoarele cât de mult putea şi le adăugă toată puterea pe care o mai avea. Dar TIE-urile rapide săriră înainte, făcând un arc pe sub Super Distrugător şi îndreptându-se spre cala acestuia. *Spectrele*, *Vagabonzii*, *Polearm* şi *Nova* traseră focuri de despărţire, reuşind aproape să ucidă mai mulţi oameni în acele câteva secunde decât în întreaga luptă de până atunci, dar TIE-urile continuară să fugă.

Pumnul de Fier trecu pe lângă *Mon Remonda*, care zăcea la doar câţiva kilometri distanţă, cu motoarele în flăcări. Cele două nave capital schimbară salvă după salvă. Wedge, făcând o buclă în jurul cordonului de foc dintre ele, văzând cum bateriile laser scoteau bucăţi din fuzelajele ambelor nave. B-interceptoarele *Escadrilei Nova* continuară să tragă în pupa *Pumnului de Fier* de la o distanţă cât mai mică, dar scuturile acestuia rezistară.

Apoi Super Distrugătorul sări înainte şi dispăru, pierzându-se în hiperspaţiu.

Departe în spate, celălalt Super Distrugător începu să lanseze capsule de salvare ca nişte spori de mucegai, în timp ce tot mai multe flăcări ieşeau de sub suprafaţa sa. Apoi, cea mai strălucitoare flacără dintre toate ieşi din mijlocul său, un infern în formă de glob, care începu să devoreze nava în toate direcţiile. Cele câteva nave de luptă rămase în apropiere fugiră cu toată viteza.

Într-o ultimă străfulgerare, strălucitoare ca o novă, Super Distrugătorul aruncă în toate direcţiile bucăţi din el însuşi, de mărimea unor asteroizi.

Capitolul 21

Câteva ore mai târziu, Wedge – proaspăt spălat şi îmbrăcat în uniformă, cu un mic tratament bacta care îi scăpase plămânii de fumul care îi acoperise, dar care îi lăsase şi un gust neplăcut în gură – intră pe puntea de comandă a *Mon Remondei.*

Nu era chiar aceeaşi punte. Armătura scaunului Căpitanului se rupsese, iar Onoma stătea aplecat peste pupitrul său de comandă. Porțiuni din punte erau zdrobite şi un întreg tablou de comandă era încă negru de la arsură. O nouă tură de ofițeri se afla la lucru. Han Solo stătea cu spatele la punte; era pierdut în gânduri, privind în adâncurile hiperspațiului.

Wedge se apropie pentru a sta lângă el.

— Comandantul Antilles raportează.

Solo nu răspunse un timp îndelungat. Părea obosit, iar ridurile de pe fața lui colțoasă erau mai adânci decât le văzuse Wedge vreodată. Apoi respiră adânc.

— L-am pierdut.

— L-am rănit. Am eliminat celălalt Super Distrugător. *Sărutul Briciului.*

— Dar Zsinj este încă în libertate.

— Îl vom prinde data viitoare.

— M-am săturat de *data viitoare*. În cele din urmă, Han zâmbi, arătând pentru scurt timp ca cel de altădată. Pun pariu că şi tu te-ai săturat de mohorâtul Han Solo.

— O să-l vaporizăm pe Zsinj împreună şi o să te poți întoarce la o viață de bună dispoziție iresponsabilă.

— Voi bea pentru asta. Ce-ți fac piloții?

— Bine. Locotenentul Loran va scăpa. Era cât pe ce să-l pierdem pe *Piggy* saBinring – plutea în uitare fără propulsoare, fără lasere, fără comunicator – dar Shalla Nelprin i-a calculat ultimul curs cunoscut şi l-a recuperat *Sungrass*. Ne-am ales chiar şi cu un Interceptor echipat cu hiperpropulsie din această afacere.

— Dacă te vor face vreodată General, cere să fii şeful Intendenței. Chiar ştii cum să faci profit.

Wedge îl privi cum se întoarce la privirea lui distrasă şi distantă.

— Han, cum este? Să fii de fapt duşmanul personal al cuiva?

— Urăsc asta. Dar nu pot să renunț pur şi simplu. Nu până când cineva nu va simți pentru el ceea ce simt eu.

— Vrei să bei ceva?

Han pufni.

— Tu ce crezi?

* * *

Melvar apăru cu obişnuita sa furişare lângă biroul lui Zsinj, în cabinetul său privat şi puse un datacard în fața Lordului Războinic.

— Numărătoarea finală a pierderilor.

Zsinj abia dacă se mişcă. Părea secătuit de energie, atât de secătuit încât până şi grăsimea îi atârna.

— O să mă uit la el mai târziu.

— Cum crezi că au făcut-o?

— Unul dintre pirați, spuse Zsinj. Trebuie să fi plantat un transmițător pe *Pumnul de Fier* în timp ce-şi încasa salariul, în pofida căutărilor noastre, în pofida senzorilor noştri. Nu ştiu cum. O să aflăm.

— Ordine?

Zsinj aprobă din cap apatic.

— Trimite toate navele de marfă şi remorcherele disponibile înapoi în ultima zonă de angajament. Vreau să adune toate bucățile pe care le pot găsi, indiferent cât de mari sau mici, din *Sărutul Briciului* pentru a le transporta înapoi la *Baza Rancor*.

— Da, domnule. Melvar aşteptă politicos câteva secunde. Pot să întreb de ce?

— Întreabă mâine. Nu mai vorbim astăzi.

Melvar salută – cu unul dintre puținele sale saluturi autentice – şi plecă.

* * *

Face tresări când Kell dădu buzna pe uşă, cu ghivece de flori în mâini. Bărbatul cel mare aruncă o privire în jur, ignorându-l pe *Face*, şi aşeză masa ondulată de vegetație de culoare violetă pe o masă de bucătărie. Apoi, Kell o zări pe Dia, aşezată lângă patul lui *Face*; avea un braț în jurul gâtului lui, iar cealaltă mână îi mângâia fruntea, în ceea ce fusese o poziție foarte confortabilă până la sosirea bruscă a lui Kell.

— Oh, înțeleg, spuse Kell. Sărbătoarea a început deja.

Face se holbă la el.

— Ce sărbătoare?

— Întreabă-l pe Comandant.

În spatele lui Kell veniră *Piggy*, Janson şi toți ceilalți piloți *Spectre*. Tyria ținea în mână un fel de figurină, o figură umană cenuşie, mare cât jumătate din lungimea unui antebraț, care ținea ceva în mâna ridicată. Wedge veni ultimul.

— Sunt toți prezenți? întrebă Wedge.

— Şi nu lipseşte nimeni, spuse Janson.

Wedge se întoarse spre *Face*, cu o expresie severă.

— Locotenente Loran. Ți-ai adus X-interceptorul pe fregata de antrenament *Tedevium* în cea mai proastă stare pe care au văzut-o mecanicii fregatei vreodată la o navă de luptă. Tu însuți ai sosit într-o formă similară. Din câte am înțeles, părți din tine şi din X-interceptorul tău se amestecaseră.

— A trebuit să fie decupat din carlingă, confirmă Lara. A tot vrut să vorbească cu medicii despre operație.

— Ei bine, am vrut să vă spun despre asta…, spuse *Face*.

— Pentru asta, continuă Wedge, îți acordăm premiul *Coşmarul Mecanicului.*

Tyria îi întinse statueta, care reprezenta un mecanic al Noii Republici cu cheia din mână ridicată ca o armă. Expresia mecanicului era de o furie pură, deşi prostească.

Face luă obiectul.

— Arată ca unul dintre copiii lui Cubber. Se uită prin cameră. Vreau să le mulțumesc tuturor celor care au recuperat bucăți din mine, tuturor celor care au recuperat bucăți din X-interceptorul meu, şi mai ales celor care le-au sortat corect.

— Într-o notă mai serioasă, spuse Wedge. Atenție.

Spectrele luară brusc poziție de drepți, toți cu excepția lui *Face*, care încercă să se ridice, şi a Diei care îl ținu pe loc.

— Cu toată agitația noastră recentă, zise Wedge, am neglijat să finalizez o mică afacere de care ar fi trebuit să mă ocup cu câteva zile în urmă. Dar sunt fericit să o fac acum, din moment ce *Face* ni se poate alătura pentru asta. Shalla Nelprin, un pas înainte.

Ea îl făcu, luptându-se, după opinia lui *Face*, să nu-şi arate nesiguranța din expresie.

— De când ai fost repartizată în *Escadrila Spectru*, spuse Wedge, ai demonstrat abilități de pilotaj şi de intruziune foarte bune, pe lângă instinctul de improvizație de care au beneficiat această unitate şi Noua Republică. Îmi face plăcere să-ți transmit promovarea la rangul de Locotenent în cadrul Comandamentului de Nave de Luptă al Noii Republici. Îi înmână insigna de ofițer, apoi îi strânse mâna. Felicitări, Shalla.

Ea deschise gura pentru a răspunde, dar trecu o clipă până să iasă vreun sunet.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Nu-mi mulțumi mie; tu ai făcut toată munca. Promovarea este meritată. La fel de important pentru reputația ta, cred, este faptul că cei din Comandamentul Navelor de Luptă au calculat rolul tău în lupta cu *Sărutul Briciului* şi au stabilit că eşti autorizată să pictezi de acum înainte jumătate din silueta unui Super Distrugător pe cupola ta. Jumătate din acea *ucidere* este a ta.

Shalla îşi duse mâinile la gură în timp ce ceilalți *Spectre* o aclamau şi o băteau pe spate.

Dia, care încă îi mângâia fruntea lui *Face*, se încruntă brusc.

— Hei, ce-i asta?

Surpriza din vocea ei îi făcu pe ceilalți să se liniştească. Dia ciupi pielea lui *Face*, iar ceilalți putură vedea că o mică fâşie de piele de la colțul cicatricei lui *Face* era desprinsă. Ea trase de acea bucată, iar *Face* se agită.

— Off, ei bine, asta e ceva nou, nu am avut ocazia să vă spun…

Ea continuă să tragă şi cicatricea începu să se desprindă, ca şi cum ar fi fost un fel de aplicație, cu pielea roz, sănătoasă, dedesubt.

— *Face?*

Face suspină.

— Implică-te cu o femeie şi ea crede că-ți poate smulge fața.

Dia trase şi jumătate din cicatricea lui rămase în mâna ei, lăsând goală partea dreaptă a feței. Mai smuci o dată şi restul aplicației se eliberă, atârnându-i între degete. Expresia ei era neîncrezătoare în timp ce se uita la el. Acolo unde purtase cândva o cicatrice, carnea lui părea roz şi nouă, dar cu siguranță nevătămată.

Face se uită în jur la *Spectrele* care se uitau la el, apoi ridică din umeri.

— Este vina lui Ton Phanan. Mi-a lăsat nişte bani. Suficienți pentru o operație estetică. Sau ar fi ajuns la cineva pe care îl uram. A trebuit să fac cam tot ce voia el.

— Ei bine, ți se potriveşte, spuse Dia. Arăți aproape la fel de tânăr ca în holodrama *Bantha Neagră*.

El se uită la ea acuzator.

— Ai spus că nu ai văzut niciuna dintre holodramele mele.

Ea zâmbi.

— Am mințit.

Runt întinse mâna prin uşă şi trase un cărucior rulant. Era încărcat cu sticle în găleți frigorifice şi pahare.

— *Face* nu poate bea încă, spuse el. Dar noi putem bea pentru el.

Îi înmână sticla lui Janson, iar acesta începu să-i scoată sigiliul.

— Şi pentru Ton Phanan şi Castin Donn.

— Şi pentru cicatricele pe care le poți scoate când nu mai ai nevoie de ele, spuse Dia.

— Şi pentru..., spuse *Face.*

Dar Dia băgă cicatricea falsă cauciucată în gura lui.

— Şi pentru prietenii care nu încearcă să te păcălească tot timpul, spuse ea.

Face scoase cicatricea falsă şi îi aruncă o privire mâhnită.

— Dia, asta este *Escadrila Spectru*. Nu vei avea niciodată aşa ceva.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre. ”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

